

Vittnesbörd för Församlingen, band 6

av Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 6

Översatt 2012

ellenwhite.se

Tiden för tillkomsten av den sjätte volymen. 3

Del 1 – Utsikterna.

Guds avsikt med församlingen.	9
Verket i vår tid.	14
Verkets utsträckning till främmande fält.	23

Del 2 – Evangeliskt arbete.

Lägermötet.	31
Efter lägermötet	72
Mindre predikan, mer undervisning	87
Prästseminarier	89
Dopet	91
Uppförandet av gudstjänstlokal	100
Barnmöten och församlingsskolor	105
Nykterhetsarbetet	110
Ett levande exempel på hälsoreformen	112
Kvinnor i evangeliets tjänst	114
Kristendomsundervisning i hemmet	119
Om att möta motstånd	120
Liknelsen om det förlorade färet	124

Del 3 – Utbildning.

En utbildningsreform behövs.	126
Hinder för reform	141
Lärarnas karaktär och arbete	152
Ord hos den himmelske läraren	162
Internatskolan	168
Det praktiska arbetet vid våra skolor	176
Avondales skoljordbruk	181
Våra församlingsskolor	193
Skolans ledning och ekonomi	206

Del 4 – Hälsoverksamheten

Guds plan för våra sanatorier	219
Läkarens arbete för själar	229
Enighet i vårt arbete	235
Sjukvårdares ansvar	243
Världens behov	254
Församlingens behov	261
Våra plikter mot trons egna	269
Vår plikt mot världen	273
Omsorg om föräldralösa	281
Hälsovårdsverksamheten och den tredje ängelns budskap..	288
Församlingen och prästtjänsten försummas	294
Belöningen för tjänst	305

Del 5 – Kolportage

Litteraturmissionens betydelse	313
Belöningen för tjänst	317
Litteraturarbetaren är en evangeliitjänare	321

Förenade ansträngningar.	326
Litteraturmissionens förnyelse	329

Del 6 – Varningar och råd

Om att visa gästfrihet	341
Firandet av sabbaten	349
Hälsoreformen återupplivas	369
Röstträning för missionsarbetare	380
Ge Gud det som är Hans	384
Kristus i hela Bibeln	392
Vår inställning till de civila myndigheterna	394
Guds ord måste sättas högst	402
Förberedelse för den sista krisen	404

Del 7 - Kallelse till tjänst

Unga män i tjänsten	411
Församlingen och förkunnarämbetet	417
Hemmissionsarbetet	421
Flera möjligheter	440
Hjälp till missionsfälten	445
Förlagshuset i Norge	454
Vårt danska sanatorium	463
Hjälp till våra skolor	468
Återlösningens anspråk	479

Tiden för tillkomsten av den sjätte volymen.

(3) Detta band presenterar de vittnesbörd, som Ellen G. White nedtecknade under sin vistelse i Australien. Med undantag för en enskild hänvisning till den lokala platsen, kommer läsaren inte att upptäcka att författaren befann sig på en annan kontinent. Undervisningen är världsomspännande till sin omfattning. Det är inte desto mindre ett faktum, att de uppenbarelser som Mrs. White fick, hade en direkt betydelse för de aktuella frågorna om verkets utveckling vid tiden för skrivandet. Det är därför förstärkt, att det i detta band finns ämnen framställda, som angår de arbetsområden som utvecklades på det australiska missionsfältet under denna period. Utgivandet av boken ägde rum sent år 1900, kort efter att Mrs. White återvänt till Förenta Staterna.

I sin uppställning är band 6 helt annorlunda än de fem föregående banden. Fram tills nu hade *Vittnesbörden* getts ut som blad eller mindre böcker, allteftersom församlingen fick fler och fler råd. Artiklarna trycktes i stort sett i kronologisk följd och behandlade nästan alla faser i den kristna erfarenheten och behandlade alla grenar av samfundets arbete. När innehållet i dessa trettiofyra utgivningar trycktes upp på nytt i band 1 till 5, förblev den ursprungliga ordningen oförändrad. Många av dessa artiklar var först och främst brev till enskilda personer och senare utgivna till församlingen, eftersom sakerna illustrerade många andras erfarenhet. En del av artiklarna behandlade lokala situationer och särskilda frågor. Det förekom en del upprepningar, eftersom viktiga riktlinjer för sanningen framhävdes ständigt på nytt, eftersom församlingen riskerade att försumma några av verkets linjer eller att glida bort från några församlingsnormer. Dessa vittnesbörd bar rik frukt i sjundedags adventisternas vardag och i samfundets arbete.

I samband med utgivandet av band 6, elva år efter det att band 5 utgavs, tog *Vittnesbörd för församlingen* en ny form. Samfundets arbete blev nu världsomspännande och framställde de behov och de problem, som krävde avsevärda råd och betydande undervisning i vissa bestämda riktningar. Detta representerade för det mesta en utvidgning av riktlinjerna för undervisning från tidigare år och en förnyad betoning av råden. Därför var det inte svårt att ordna artiklarna i band 6 efter aktualitet, när de samlades in för utgivning.

År 1891 tillfrågades Mrs. White om huruvida hon kunde komma till Australien för att hjälpa till att starta en institution för utbildning där. Hon sände ut appeller för denna skola och planerade för arbetet. Eftersom hon befann sig på ett nytt fält, fanns det bara obetydlig erfarenhet eller få likartade händelser som kunde påverka planerna. Under dessa gynnsamma omständigheter och med profetians andes råd till att leda och bevaka, upprättades missionshögskolan i Australien i en avsides belägen del av landet. Från detta utbildningscentrum skulle australiska ungdomar med praktisk utbildning från Avondale, tjäna på hemmaplan och tränga ut till avlägset liggande öar i den sydliga delen av Stilla havet. I sina lantliga omgivningar, med sitt breda yrkesprogram och med vissa andra karaktäristiska egenskaper, skulle Avondaleskolan bli en mönsterskola. När den instruktion, som gäller ledningen av vårt undervisningsväsen på nytt presenterades för att leda och forma denna institution, gick in på många detaljer om placering, finansiering, undervisningsplaner, disciplin och administration, togs detta med i detta band, till gagn för församlingen i hela världen.

När Mrs. White nådde de australiska kusterna, fann hon ett väl påbörjat arbete, som emellertid fortfarande befann sig i sin linda. I det energiska evangelisationsprogrammet, som utvecklades och förbättrades, engagerades inte bara evangelisterna själva i arbetet. I inte så få fall fick de hjälp av sina hustrur, genom att de gav bibelstudier och ibland predikade. Man genomförde åtskilliga väl tillrättalagda evangeliska lägermöten, som omsorgsfullt följdes upp så att skörden bevarades. Många omvändelser ägde rum, följda av dop och bildandet av nya församlingar och kyrkobyggnader.

Man följde inte bara profetians ande vid planeringen av arbetet, utan Mrs. White tog själv aktiv del genom förkunnelse, personligt arbete och genom att hjälpa till med insamling av pengar till nya kyrkobyggnader. Råd om dessa frågor i vårt arbete kan man finna i detta band.

Det var vid tiden för band 6 som sjundedags adventisterna blev mer medvetna om sin mission och antog hela världen som ett arbetsfält. Byggandet och sjösättningen av missionsbåten "Pitcairn", i Kalifornien år 1890 satte igång de ungas lika väl som de äldres föreställningar och riktade uppmärksamheten mot ett världsomspännande missionsprogram. Berättelserna om "Pitcairns" resor, när den banade väg för missionsarbetet på söderhavsöarna, följdes ivrigt av alla.

Det dröjde inte länge förrän kolportörsevangelisterna intog Indien med vår litteratur och 1894 dök våra missionärer

upp i Afrika, bland infödingar och grundade Solusimissionen, som är vår första utländska mission bland hedniska folkslag. Predikanter sändes också snart till Sydamerika. Sedan hjälpte också Mrs. Whites vistelse som pionjärarbetare i Australien under nio år till att hålla sjundedags adventisternas ögon riktade mot jordens ändar och framhäva den förmaning, som finns på sida 31 i detta band "Det är vår uppgift att ge hela världen – alla folk och stammar och språk och folkslag - den tredje ängelns budskaps frälsande sanningar." I hela bandet nämns olika missionsfält vid namn och görs uppprop efter folk och medel, tillsammans med råd och uppmuntran till arbetet i olika länder.

Ett antal högskolor och läroanstalter för medarbetare startades vid tiden för band 6. Tidigt under den här perioden öppnades Union College i Lincoln, Nebraska 1891 och Walla Walla college i staten Washington 1892. De andra var i Australien, Sydafrika och Danmark. Sanatorier öppnades också i Boulder, Colorado, 1896, i Danmark och Sydafrika 1897 och i South Lancaster, Massachusetts, 1899. Två nya förlag lades till listan över institutioner, ett i Hamburg, Tyskland, 1895 och det andra i Buenos Aires, Sydamerika, 1897. Församlingsskolor, som presenterar det elementära arbetet, startades också på åtskilliga platser.

Trots många varningar mot stora centra och tendens till centralisering, tycktes det ständigt växande arbetet kräva mer folk och större resurser på vårt samfunds huvudkvarter i Battle Creek, Michigan. Initiativ togs också till planer på att föra in vissa delar av samfundet under Battle Creeks ledning. I stället för att planerna för verkets olika delar styrdes av dem som befann sig på platsen, styrdes de huvudsakligen från hemkontoren i Battle Creek. Detta föreföll rent affärsmässigt att vara effektivt, men i själva verket var det ett allvarligt hinder för effektivitet och god ledning i Guds verk. Under nittioalet utvecklades dessa tendenser snabbt, men vid Guds egen tidpunkt och på Hans eget sätt bromsades de.

Det var vid denna tidpunkt och under profetians andes inflytande som grunden lades för organisatoriska förändringar i förvaltningen av samfundets världsvida arbete. Genom att saken banade sig väg och hastigt utvecklades under Australiens goda betingelser, vidtogs åtgärder för att knyta de lokala konferensorganisationerna till en "unionskonferens" och därigenom bilda en organisatorisk enhet mellan den lokala konferensen och generalkonferensen. Detta gjorde det möjligt att planera på platsen med arbetsgruppen nära problemen och befriade därigenom generalkonferensen från många små detaljer. Resultatet var uppmuntrande och formade det mönster, som snabbt följdes upp i hela samfundet.

I Australien inleddes under denna period ett arbete inom hälsoevangelisationen, men i Förenta staterna var det en tid med stor expansion. En hälsohögskola startades, som drog till sig flera sjundedags adventistiska ungdomar, som ville vara hälsomissionärer. Nya avdelningar öppnades, som fick deras ledning, pengar och personal från den stora modersinstitutionen i Battle Creek. Ett stort arbete inleddes också för prostituerade och utstötta. Men goda verksamheter kan ofta övervärderas och därigenom skapa

obalans i hela Guds verk. Så nu verkade det som om hälsoarbetet, som är avsett att vara budskapets högre arm, hotade att bli hela verksamheten.

Medan det gjordes stora framsteg när det gällde att utveckla hälsomissionärer och hälsomissionsarbete på Battle Creek-sanatoriet, växte också en stor likgiltighet fram hos en del sjundedags adventister när det gällde de grundläggande principerna för en sund livsstil. Dessa omständigheter hjälper oss att förstå, varför det upprepade gånger, i band 6, appelleras till en högre levnadsnorm, uppmanas till en enig hälso- och evangelistisk förkunnelse, skildras vår plikt mot föräldralösa och äldre i trons hushåll och varnas för ett obalanserat arbete.

Medan samfundets arbete utvecklades på många områden, fann litteraturarbetet en ännu mer betydelsefull placering. Kolportörsevangelisterna utgjorde en armé, med den enskilde kolportören som en del av den erkända staben av evangeliska förkunnare inom varje avdelning på världens missionsfält. Vid inte så få tillfällen hade dessa litteraturevangelister format spjutspetsen för att kunna föra budskapet vidare till nya och avlägsna länder. Band 6 framhåller kolportörsverksamhetens värdighet och betydelse.

Denna elvaårsperiod mellan utgivningen av band 5 och 6 av *Vittnesbörden* markerar utgivandet av åtskilliga viktiga E. G. White böcker. År 1890 kom Patriarker och profeter ut från tryckeriet. *Vägen till Kristus* gavs ut 1892 och den vi i dag känner som "den gamla utgåvan" av *Evangeliets tjänare* trycktes också det året. *Kristen utbildning*, förelöparen till *Vägen till mognad* utgavs 1894 och två år senare trycktes *Jesu bergspredikan...* och *Kristus vår Frälsare*. Arbetet på manuskriptet till *Vändpunkten* blev färdigt och boken tryckt 1898 och 1900 gavs *Såningsmannen* ut.

I ett försök att avhjälpa våra institutioners alltför stora skulder, donerade Mrs. White manuskriptet till *Såningsmannen* och uppmanade våra församlingsmedlemmar och arbetare att hjälpa till och sälja den till grannar och vänner. Hundratusentals dollar tillfördes alltså genom denna stödkampanj och tusentals kopior av denna sanningsfyllda bok distribuerades.

På så sätt infördes ett nytt arbetssätt, som fick ett stort antal lekmän att gå från dörr till dörr på församlingens uppdrag. På det sättet banades vägen för insamlingskampanjer, som några få år senare utvecklades till en inkomstkälla för Guds verk, som gav millioner dollar.

Under denna tolvårsperiod nedtecknade Herrens budbärarinna naturligtvis många hundra meddelanden med varningar, råd och uppmaningar. De sändes ut på fältet i form av brev och artiklar, i samfundets blad. Även om många ofta behandlade ämnen som redan presenterats i mindre omfattning redan i de första banden av *Vittnesbörd*, tillfördes några nya aspekter och tidigare råd framhävdes. Dessa finns i sådana allmänna avsnitt som "Varningar och råd" och "Kallad till tjänst." Bland de viktigaste artiklarna som utgör dessa avsnitt, behandlas sådana ämnen som "Sabbatens helighållande", "Hälsoreformen återupplivas",

"Vår hållning gentemot de civila myndigheterna", "Förberedelse för den sista krisen", och "Hjälp till våra skolor." Då detta nya band lades till den växande serien *Vittnesbörd för församlingen*, gjordes ett djupt intryck på sjundedags adventister genom det direkta sätt, på vilket Gud fortsatte att föra och leda Sitt folk. Förvaltarna av Ellen G. Whites publiceringar.

Del 1 – Utsikterna. Guds avsikt med församlingen.

"Lyft blicken och se hur fälten har vitnat till skörd."

(9) Guds avsikt är att genom Sitt folk framställa principerna för Sitt rike. För att de i liv och karaktär skall kunna uppenbara dessa principer, vill Han skilja dem från världens seder, vanor och bruk. Han försöker att dra dem nära intill Sig, så att Han kan göra Sin vilja känd för dem.

Detta var Hans avsikt, då Han befriade Israel ur Egypten. Vid den brinnande busken tog Mose emot detta budskap från Gud till Egyptens kung: "Släpp mitt folk, så att de kan hålla gudstjänst åt mig i öknen." (2 Mos. 7:16.) Med mäktig hand och utsträckt arm förde Gud det hebreiska folket ut ur trädomens land. Den befrielse Han åstadkom för dem var underbar, eftersom Han genom total tillintetgörande bestraffade deras fiender, som vägrade att lyssna till Hans ord.

Gud ville skilja Sitt folk från världen och förbereda dem för att ta emot Hans ord. Från Egypten förde Han dem till berget Sinai, där Han uppenbarade Sin härlighet för dem. Här fanns inget, som kunde dra deras sinnen till sig eller vända deras själar bort från Gud, och då den stora hopen betraktade de höga berg, som omgav dem, insåg de Sin egen obetydlighet inför Gud. Vid dessa klippor, som kunde skakas endast genom den gudomliga (10) viljans makt, umgicks Gud med människan. Och för att Hans ord alltid skulle förbli klart och tydligt inpräglad i deras sinnen, förkunnade Han under dunder och blix och med förfärande Majestät den lag, som Han gett i Eden och som var en avbild av Hans karaktär. Guds finger skrev orden på stentavlor. Så blev den oändlige Gudens vilja uppenbarad för ett folk, som var kallat att inför alla folk och stammar och språk och folkslag kungöra Hans rikets grundsatser i himmelen och på jorden.

Till samma verk har Han kallat Sitt folk i vår nuvarande generation. För dem har Han uppenbarat Sin vilja och av dem kräver Han lydnad. I de sista dagarna av denna jords historia talar ännu samma röst, som en gång talade från Sinai till människorna: "Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig." (2 Mos. 20:3.) Människan har satt sin vilja upp mot Guds vilja, men hon kan inte bringa detta budord till tystnad. Det mänskliga förståndet kan aldrig fullständigt förstå sin förpliktelse mot den högre makten, men det kan inte undkomma denna sin förpliktelse. Djupsinniga lärosatser och spekulationer kan hopa sig, människor kan försöka att sätta vetenskapen som motsats till uppenbarelsen och därigenom skjuta Guds lag åt sidan.

Den Helige Ande skall ändå allt allvarligare och starkare förehålla dem detta bud: ”Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.” (Matt. 4:10.)

Men hur behandlar världen Guds lag? Överallt handlar människor i strid mot de gudomliga föreskrifterna. I sin önskan att dra sig undan det kors, som lydnaden medför, sluter sig till och med kyrkosamfundet till den store avfällingen, genom att de påstår, att Guds lag är förändrad eller avskaffad. Människorna berömmar sig i sin blindhet av sina underbara framsteg och sin stora upplysning, men de himmelska väktarna ser jorden uppfylld av fördärv och våld. Atmosfären på vår jord har genom synden blivit lik luften i ett pesthus.

(11) Ett stort verk måste utföras genom att lägga fram evangeliets frälsningssanningar för människorna. Detta är det av Gud förordnade medlet för att hejda det sedliga fördärvets flod och därigenom återställa Sin bild i människan. Det är Hans läkemedel mot allmän upplösning. Det är den kraft, som förenar människorna med varandra. Att framställa dessa sanningar är det verk som den tredje ängelns budskap talar om. Herrens vilja är, att förkunnandet av detta budskap skall vara det högsta och största verk, som i vår tid utförs i världen.

Satan försöker ständigt att nödga människorna till att anta Hans principer. På detta sätt försöker han att motarbeta Guds verk och framställer oupphörligt Guds utvalda folk som ett bedraget folk. Han är brödernas anklagare och sin anklagande makt använder han ständigt mot dem, som handlar rättfärdigt. Herren vill genom Sitt folk besvara Satans angrepp genom att visa konsekvenserna av lydnad mot de rätta principerna.

Allt det ljus i det förflutna och allt det ljus, som lyser i vår egen tid och som sträcker sig in i framtiden, sådant detta är uppenbart i Guds ord, står till varje själs förfogande, som vill ta emot det. Härligheten från detta ljus, som är Kristi karaktärs härlighet, måste framträda hos den enskilde kristne, i familjen, i församlingen, i predikoämbetet och i varje anstalt, som är upprättad av Guds folk. Allt detta har Herren bestämt till att vara förebilder för det, som kan göras för världen. De skall vara sinnebilder för den frälsande kraften i evangeliets sanningar. De är verktyg till att uppfylla Guds stora avsikt med människosläktet.

Guds folk skall vara kanaler, genom vilka det starkaste inflytande utövas i världsalltet. I Sakarjas syn framställs de två olivträd, som står inför Gud, och genom dem den gyllne oljan genom gyllne rör utgjuts i helgedomens skål. Därifrån fylls lamporna i helgedomen, så att (12) dessa beständigt kan sprida ett klart och strålande ljus. På samma sätt meddelas Guds folk fullheten av gudomligt ljus, kärlek och kraft genom de smorda, som står i Guds närvaro, för att de var och en på nytt måtte förmedla ljus, glädje och vederkvickelse till andra. De skall för Herren fungera som kanaler, genom vilka den gudomliga kärlekens flod flyter ut i världen.

Samma avsikt, som Gud ville förverkliga genom Israels barn, då Han förde dem ut ur Egypten, försöker Han även i dag att uppnå genom Sitt folk. När världen skådar Guds godhet, nåd, rättfärdighet och kärlek, som är uppenbarade i

församlingen, skall den erhålla en framställning av Hans karaktär. Och när Guds lag på detta sätt framställs i livet, skall till och med världen erkänna överlägsenheten hos dem, som mer än något annat folk på jorden älskar, fruktar och tjänar Herren. Herren håller Sitt öga öppet över varje enskild individ bland Sitt folk, och Han har särskilda planer för var och en. Han vill, att de, som följer Hans heliga föreskrifter, skall vara ett avskilt folk. Såväl för Guds folk i vår egen tid som för det gamla Israel gäller de ord, som Moses skrev genom den Helige Ande: ”Ty du är ett heligt folk inför Herren, din Gud. Dig har Herren, din Gud, utvalt att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jordens yta.” (5 Mos. 7:6.) ”Se, jag har lärt er stadgar och föreskrifter så som Herren, min Gud, har befallt mig, för att ni skall följa dem i det land dit ni kommer för att ta det i besittning. Ni skall hålla och följa dem, och det skall tillräknas er som vishet och förstånd av andra folk. När de får höra om alla dessa lagar skall de säga: ’I sanning, detta stora folk är ett vist och förståndigt folk’. Ty finns det något annat stort folk som har gudar som är så nära det som Herren, vår (13) Gud, är nära oss, så ofta vi åkallar honom? Och finns det något annat stort folk som har stadgar och föreskrifter som är så rättfärdiga som hela denna lag som jag i dag lägger fram för er?” (5 Mos. 4: 5-8.)

Men inte ens dessa ord förmår att tillräckligt uttrycka storheten och härligheten i de Guds avsikter, som skall utföras genom Hans folk. Inte bara inför den här världen, utan inför hela universum måste vi uppenbara Hans rikets principer. Aposteln Paulus säger genom den Helige Ande: ”Jag, den ringaste av alla heliga, har fått denna nåd att bland hedningarna predika evangeliet om Kristi outgrundliga rikedom och att upplysa alla om hur den hemlighet förvaltas, som från evighet har varit dold i Gud, alltings Skapare. Så skulle Guds vishet i sin mångfald nu genom församlingen göras känd för härskarna och väldigheterna i den himmelska världen.” (Ef. 3: 8-10.) Syskon! ”Vi har blivit ett skådespel för världen, för både änglar och människor”. ”Då nu allt detta går mot sin upplysning, hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst – den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta.” (1 Kor. 4:9; 2 Petr. 3:11, 12.)

För att kunna uppenbara Guds karaktär och för att vi inte skall bedra oss själva, församlingen och världen genom en falsk kristen tro, måste vi personligen lära känna Gud. Om vi har gemenskap med Gud, är vi Hans tjänare, även om vi aldrig predikar för en församling. Vi är Guds medarbetare till att framställa Hans karaktär fullkomnad i människor.

Verket i vår tid.

(14) Vi står på tröskeln till stora och högtidliga tilldragelser. Profetiorna går i uppfyllelse. En underbar,

händelserik historia nedtecknas i himmelens böcker. I vår värld befinner sig allt i rörelse. Vi hör talas om krig och rykten om krig. Folken vredgas, och tiden har kommit för domen över de döda. Händelserna växlar ständigt för att påskynda Guds dag, som i hög grad hastar. Endast ett ögonblicks tid, så att säga, återstår fortfarande för oss. Men medan folk redan reser sig mot folk och det ena riket mot det andra, äger dock ännu ingen allmän resning rum, ty ännu hålls de fyra vindarna tillbaka, till dess Guds tjänare blivit tecknade på sina pannor. Då skall jordens makter uppställa sina krigshärlar för den sista stora kampen.

Satan är ständigt sysselsatt med att lägga sina planer för den sista stora striden, när var och en tar parti för den ene eller andre. Sedan evangelium i nära två tusen år blivit förkunnat i världen, framställer Satan för män och kvinnor ännu alltjämt samma scen, som han framställde för Kristus. På ett underbart sätt låter han världens riken i deras härlighet passera förbi dem. Han lovar allt åt dem, som vill falla ned och tillbe honom. På detta sätt söker han att föra människorna in under sitt herravälde.

Satan anstränger sig till det yttersta för att göra sig själv till Gud och att tillintetgöra alla, som sätter sig upp mot hans makt. Och i vår tid böjer sig hela världen inför honom. Hans makt tas emot som Guds makt. Profetian i Uppenbarelseboken går i uppfyllelse, att: ”Hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde efter det.” (Upp. 13:3.)

Människorna berömmar sig i sin blindhet av underbara framsteg och hög upplysning, men för den Allvetandes öga (15) ligger den inre skulden och fördärvet uppenbara. De himmelska väktarna ser jorden uppfylld av våld och brott. Rikedom förvärvas genom alla möjliga svek, inte bara genom svek mot människor, utan också mot Gud. Människorna använder Guds medel till att tillfredsställa sin själviskhet. Allt, som de möjligen kan riva åt sig, måste tjäna deras vinningslystnad. Girighet och sinnlighet tar överhand. Människorna omhuldar den förste store förförens egenskaper, de har tagit emot honom som Gud och uppfylls av hans ande.

Men domsvredens moln, som innehåller de element, som förstörde Sodom, hänger över dem. Profeten Johannes såg denna scen i sina syner om de tillkommande tingen. Denna djävulstjänst uppenbarades för honom, och det föreföll honom, som om hela världen stod vid fördärvets rand. Men medan han skådade detta med djupt intresse, såg han skaran av Guds folk, som håller Hans bud. De hade den levande Gudens insegel på sina pannor, och Han sade: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. Och jag hörde en röst från himlen säga: ’Skriv: Saliga är de döda, som härefter dör i Herren. Ja, säger Anden, de skall vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följer dem.’ Och jag såg, och se, ett vitt moln, och på molnet satt en, som liknade Människosonen. På sitt huvud hade han en krona av guld och i sin hand en skarp skära. Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till honom som satt på molnet: ’Räck ut din skära och skörda! Skördetiden har kommit, ty jordens gröda är mogen.’ Han som satt på molnet räckte då ut sin skära över jorden, och jorden skördades. En annan ängel kom ut från templet i himlen. Också han hade en

skarp skära. Och (16) en annan ängel, som hade makt över elden, kom ut från altaret. Han ropade med stark röst till ängeln med den skarpa skäran: ’Räck ut din skarpa skära och skörda druvklasarna på jordens vinstock, ty dess druvor är mogna.’ Och ängeln räckte då ut sin skära över jorden och skördade druvklasarna på jordens vinstock och kastade dem i Guds vredes stora vinpress.” (Upp. 14:12-19.)

När Guds vredes storm bryter ut över världen, skall det för många själar bli en förfärlig uppenbarelse att se sina hus sopas bort, därför att de var byggda på sanden. Låt dem höra varningen, innan det är för sent! Vi borde känna vårt ansvar att nu arbeta med det största allvar för att till andra dela med oss av de sanningar, som Gud har gett för vår tid. Vi kan inte ta denna sak på tillräckligt stort allvar.

Guds hjärta är rört. Själar är dyrbara i Hans ögon. Kristus grät i dödsångest för denna värld. För den blev Han korsfäst. Gud gav Sin enfödde Son för att rädda syndare och Han vill, att vi skall älska andra, så som Han har älskat oss. Han vill se sådana, som fått kunskap om sanningen, dela med sig av den till sina medmänniskor.

Nu är tiden inne att ge den sista varningen. En särskild kraft ligger för närvarande i framställandet av sanningen, men hur länge skall detta vara? Endast en kort tid ännu. Om det någonsin varit en kris, är det nu.

Alla avgör nu sitt eviga öde. Människorna måste väckas, så att de förstår tidens allvar och närheten av den dag, när den mänskliga provningstiden är slut. Man borde till det yttersta anstränga sig för att göra budskapet för vår tid riktigt viktigt för folket. Den tredje ängeln skall utgå med stor kraft. Ingen borde förakta detta verk eller anse att det är mindre betydelsefullt.

(17) Det ljus vi erhållit över den tredje ängels budskap är det sanna ljuset. Vilddjurets märke är just det, som det förkunnats att vara. Ännu förstår man inte allt som hör till detta ämne och allt kommer inte heller att kunna förstås förrän Gud fullkomligt uppenbarat Sin vilja, men ett mycket allvarligt verk måste utföras i vår tid. Den befallning Herren ger till Sina tjänare lyder: ”Ropa med full hals, håll ej tillbaka. Höj upp din röst som en basun och förkunna för mitt folk dess överträdelse, för Jakobs hus dess synder.” (Jes. 58:1.)

Vårt verk skall inte genomgå någon förändring i sina huvuddrag. Det skall stå så klart och tydligt, som profetian gjort det. Vi får inte sluta något förbund med världen och tro att vi därigenom skall kunna uppnå mera. Den, som står i vägen för verkets framåtskridande på det sätt Gud bestämt, misshagar Gud. Ingen del av den sanning, som gjort sjundedags-adventisterna till vad de är, får försvagas. Vi har sanningens gamla gränstenar, erfarenhet och plikt, och vi måste stå fasta i försvarandet av våra grundsatser gentemot hela världen.

Det är nödvändigt, att män uppväcks till att framhålla Guds levande ord för alla folk. Män ur alla samhällsklasser och med olika anlag och gåvor bör harmoniskt samverka till ett allmänt resultat. De bör förena sig i verket att bringa

sanningen till folket, och varje arbetare bör fylla sin särskilda uppgift.

De tre änglarna, som omtalas i Upp. 14, framställs flygande mitt på himlen och kännetecknar deras verk, som förkunnar den första, andra och tredje ängelns budskap. Alla är förenade med varandra. Bevisen för de förblivande, evigt levande sanningarna i dessa tre stora budskap, som betyder så mycket för Guds församling och som framkallat så mycket motstånd (18) i den religiösa världen, har inte slocknat eller utplånats. Satan försöker fortfarande att kasta en skugga över dessa budskap, så att Guds folk inte klart skall kunna urskilja deras betydelse, deras tid och deras plats, men trots detta lever de och skall, så länge tiden varar, mäktigt inverka på våra religiösa erfarenheter.

Inflytandet från dessa budskap fördjupas och utvidgas genom att det sporrar tusentals hjärtan till verksamhet och kallar till liv skolor, förlagshus och hälsovårdsanstalter. Alla dessa används av Gud såsom redskap till samarbete i det stora verk, som framställs i den första, andra och tredje ängelns budskap, som har getts för att varna världens befolkning och förkunna, att Kristus kommer tillbaka med stor makt och härlighet.

Syskon, min innerligaste önskan är att genom mina ord göra er uppmärksamma på betydelsen av denna tid och betydelsen av de händelser, som nu äger rum. Jag hänvisar er till de ansträngningar, som nu görs för att inskränka religionsfriheten. Guds heliga minnesmärke har rivits ned och i dess ställe står inför världen en falsk sabbat, som inte äger någon helighet. Men medan mörkrets makter retar upp elementen nedifrån, sänder Herren, himlens Gud, krafter ovanifrån till att möta denna hotande fara, genom att Han uppväcker Sina levande sändebud till att upphöja himmelens lag. Nu, just nu, är det tid för oss att arbeta i fjärran länder. När Amerika, religionsfrihetens land, skall förena sig med påvedömet för att förtrycka människornas samveten och tvinga dem att ära den falska sabbaten, då skall hela jordkretsens invånare förledas att följa detta lands exempel. Vårt folk är inte till hälften vaket för att med all makt utnyttja de fördelar, som står dem till buds för att de skall kunna utbreda varningsbudskapet.

(19) Himmelens Herre kommer inte att sända Sina straffdomar över världen för dess olydnad och överträdelse, förrän han sänt Sina väktare att varna den. Han kommer inte att avsluta prövningstiden, förrän budskapet blivit ändå tydligare förkunnat. Guds lag måste förhäriligas och dess krav framställas i sin sanna karaktär, så att folket får vägledning fram till ett beslut för eller emot sanningen. Dock skall verket avslutas i rättfärdighet. Budskapet om Kristi rättfärdighet måste ljuda från jordens ena ända till den andra för att bereda Herrens väg. Detta är Guds härlighet, som avslutar den tredje ängelns verk.

Inget verk i vår värld är så stort, så heligt och så härligt, inget verk är Gud så mycket som detta evangeliets verk. Det nu förkunnade budskapet är det sista nådebudskapet till en fallen värld. De, som har förmånen att få höra det, men hårdnackat vägrar att ge akt på varningen, kastar därmed bort sitt sista hopp om frälsning. Det skall inte ges någon andra prövningstid.

Sanningens ord: "Det står skrivet", är det evangelium, som vi skall förkunna. Inget flammande svärd är satt framför detta livets träd. Var och en, som vill, kan ta av det. Ingen makt kan hindra någon själ från att plocka dess frukt. Alla kan äta av det och leva för evigt.

Den sista församlingen skall genom gudomliga budskap uppenbara hemligheter för världen, som änglar längtat efter att få se in i och som profeter, kungar och heliga önskat att förstå. Profeterna profeterade om dessa ting, och de åstundade att förstå det förutsagda, men detta privilegium vägrades dem. De (20) längtade efter att se vad vi ser och att höra vad vi hör, men de kunde det ändå inte. Men de skall förstå allt, när Kristus kommer tillbaka, när Han, omgiven av en skara, som ingen kan räkna, förklarar den återlösning, som Han genom Sitt stora offer fullbordade.

Sanningarna i den tredje ängelns budskap har av somliga framställts som en torr lära, men i detta budskap bör Kristus, den levande, ställas fram inför människornas ögon. Han bör framhållas såsom den förste och den siste, den store "Jag Är", såsom Davids rot och ättling, såsom den klara morgonstjärnan. Genom detta budskap skall Guds karaktär i Kristus uppenbaras för världen. Kallelsen skall utgå: "Sion, du glädjens budbärarinna, stig upp på ett högt berg. Jerusalem, du glädjens budbärarinna, höj din röst med kraft. Höj den utan fruktan, säg till Juda städer: "Se, er Gud!" Ja, Herren, Herren kommer med makt, hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, hans segerbyte går framför honom. Han för sin hjord i bet som en herde, han samlar lammen i sina armar, han bär dem i sin famn. Sakta för han moderfären fram." (Jes. 40:9-11.)

Vi skall liksom Johannes Döparen peka på Jesus och säga: "Se Guds Lamm, som tar bort världens synd." (Joh. 1:29.) Nu skall som aldrig förr denna inbjudan nå ut: "Om någon törstar, så kom till mig och drick!" (Joh. 7:37.) "Och Anden och bruden säger: 'Kom! Och den som hör det må säga: 'Kom!' Och den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet.'" (Upp. 22:17.)

Ett stort verk måste utföras och varje möjlig ansträngning göras för att framställa Kristus som den syndaförlåtande Frälsaren, som syndabäraren och som den (21) klara morgonstjärnan. Och Herren skall ge oss nåd inför världen, tills vårt verk är fullbordat.

Medan änglarna håller tillbaka de fyra vindarna, skall vi arbeta med alla våra förmågor. Vi skall utan dröjsmål förkunna budskapet. Vi måste bevisa inför det himmelska universum och för människor i denna degenererade tidsålder, att vår lära är en tro och en kraft vars ursprung är Kristus och Hans ord är en gudomlig hemlighet. Människor håller på att vägas. Antingen blir de medborgare i Guds rike eller slavar under Satans tyranni. Alla skall ha förmånen att förlita sig på evangeliets hopp, men hur skall de höra om det, om ingen förkunnare finns? Den mänskliga familjen behöver en moralisk förnyelse, en beredelse av karaktären så att de skall kunna stå inför Gud. Människor håller på att gå under på grund av de teoretiska feltolkningar av läran som gjorts och som varit avsedda att motarbeta evangeliets budskap. Vem vill nu fullständigt helga sig för att samverka med Gud?

När du ser farorna och eländet på jorden som en följd av Satans verk, förbruka då inte den energi du fått av Gud till jämmer och klagan, utan arbeta för dig själv och för andra. Vakna upp och känn en hörd för dem som håller på att gå under. Om de inte vinnas för Kristus, går de miste om en evighet av lycka. Tänk på vad de har möjlighet att vinna. Den människa som Gud har skapat och Kristus återlöst, är av stort värde på grund av de möjligheter som ligger framför henne, de andliga företräden hon har, de förmågor hon kan äga genom Guds ords kraft, och den odödlighet som Livgivaren ger om hon lär sig lydnad. En människa har mer värde för himmelen än en hel värld av hus, jordegendomar och (22) pengar. För att vinna en enda människa för Gud skulle vi utnyttja våra resurser till det yttersta. En människa som vunnits för Kristus kommer att utstråla himmelskt ljus som genomtränger det moraliska mörkret och räddar andra.

Om Kristus lämnade de nittionio för att söka ett enda förlorat får – kan vi urskuldas om vi gör mindre? Att inte arbeta som Kristus arbetade och inte offra som Han offrade, är väl detsamma som att svika ett heligt förtroende, en skymf mot Gud?

Stöt i basunen överallt på jorden, över hela dess längd och bredd! Berätta för folket att Herrens dag är nära och närmar sig med hast. Lämna inte någon utan varning! Vi kunde ha varit i de stackars människornas ställe som lever i villfarelse. Vi kunde ha tillhört de sämre lottade. I enlighet med den sanning vi fått del av framför andra, är vi skyldiga att förmedla den till dem.

Vi har ingen tid att förlora. Slutet är nära. Resor från plats till plats för att förkunna sanningen kommer snart att försvåras genom faror både till höger och vänster. Allting kommer att göras för att spärta vägen för Herrens sändebud, så att de inte skall kunna utföra, vad de nu kan göra. Vi måste möta vår uppgift med öppna ögon och gå framåt så snabbt som möjligt i aggressivt angrepp. Genom det ljus som Gud gett mig, vet jag att mörkrets makter arbetar med intensiv energi, och med smygande steg går Satan fram för att, som en varg griper sitt byte, fånga dem som nu sover. Vi har varningar som vi kan ge just nu, ett arbete som vi nu kan göra, men snart kommer det att bli svårare än vi kan föreställa oss. Gud hjälpe oss att förbli på ljusets väg, att verka med våra ögon fästade på Jesus, vår Ledare, och tåligt och uthålligt kämpa oss fram till seger.

Verkets utsträckning till främmande fält.

(23) Under nattens timmar kommer uppdraget till mig att säga till de församlingarna, som känner sanningen: ”Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.” (Jes. 60:1.)

Herrens ord i Jes. 54 är för oss: ”Utvidga platsen för din boning, spänn ut tältdukarna som du bor inunder och spar inte. Förläng dina tältlinor och gör dina tältpluggar starka. Ty du skall utbreda dig både åt höger och åt vänster. Dina avkomlingar skall ta hedningars länder i besittning och på nytt befolka ödelagda städer. Frukta inte, ty du skall inte komma på skam, blygs inte, ty du skall inte bli förödmjukad. Nej, du skall glömma din ungdoms skam, och ditt änkestånds förakt skall du inte mer komma ihåg. Ty den som har skapat dig är din man, Herren Sebaot är hans namn, Israels Helige är din återlösare, han som kallas hela jordens Gud.” (Jes. 54:1-5.)

De ord Kristus riktade till Sina lärjungar gäller också Hans folk i dag: ”Säger ni inte att det ännu är fyra månader kvar till skörden? Men se, jag säger er: Lyft blicken och se hur fälten vitnar till skörd. Redan nu får den som skördar sin lön. Han samlar in frukt till evigt liv, så att den som sår och den som skördar kan glädja sig på samma gång.” (Joh. 4:35, 36.)

Guds folk har ett mäktigt verk framför sig, ett verk som ständigt alltmer måste träda i förgrunden. Våra ansträngningar i missionens sak måste bli betydligt mer omfattande. Före vår Herre Jesu Kristi återkomst måste ett mer utpräglat arbete göras än hittills. (24) Guds folk får inte inställa sina arbetsinsatser, förrän de omfattar hela världen.

Vingården omfattar hela världen. Varje del måste bearbetas. Det finns platser, som nu är en moralisk vildmark och dessa skall bli som Herrens trädgård. Jordens öde platser skall odlas upp, så att de slår ut och blomstrar som rosen. Nya länder måste bearbetas genom män, som är uppfyllda av den Helige Ande. Nya församlingar måste grundas, nya föreningar organiseras. Numera borde representanter för den nuvarande sanningen finnas i varje stad och på de mest avlägsna delar av jorden. Hela jorden måste upplysas av Guds sannings härlighet. Ljuset skall lysa i alla länder och för alla folk. Och det är de, som har tagit emot, som skall låta det lysa. Morgonstjärnan har gått upp över oss och vi måste låta dess ljus lysa på deras väg, som befinner sig i mörkret.

En kris ligger alldeles framför oss. Vi måste nu genom den Helige Andes kraft förkunna de stora sanningarna i dessa sista dagar och det skall inte dröja länge, förrän alla fått höra varningen och fattat sitt beslut. Då skall slutet komma.

All sann tros väsen består i att göra rätta saker vid rätt tidpunkt. Gud är den store Mästaren och Han bereder

genom Sin försyn vägen, så att Hans verk skall kunna slutföras. Han ger tillfällen, Han öppnar olika vägar för inflytanden och kanaler för arbete. När Hans folk ger akt på Hans försyns tecken, och när de står beredda att samarbeta med Honom, skall de få se ett stort verk bli utfört. Deras ansträngningar, väl ledda, kommer att uppvisa hundrafalt större resultat än dem som kunde uppnås på andra vägar med samma medel och gåvor, då Gud inte var så tydligt verksam. Vårt verk är reformatoriskt och det är Guds vilja, att förträffligheten (25) hos detta verk i alla grenar skall tjäna som åskådningundervisning för människorna. Det är särskilt viktigt, att verket påbörjas på ett sådant sätt på nya fält, att det ger en rätt uppfattning av sanningen. Vid alla våra planer för missionsföretag borde dessa principer hållas i minnet.

Vissa länder har fördelar, som utmärker dem såsom medelpunkter för uppfostran och inflytande. Bland de engelsktalande nationerna och Europas protestantiska folk är det jämförelsevis lätt att vinna tillträde till människorna. Där finns många fördelar vid upprättandet av anstalter och för att föra vårt verk framåt. I många andra länder, såsom Indien och Kina, måste arbetarna först genomgå en lång lärotid, innan folket kan förstå dem eller de kan förstå folket. Vid varje steg stöter man där på stora svårigheter i sin verksamhet.

I Amerika, Australien, Stor-Britannien och några andra europeiska länder finns inte dessa hinder. Amerika har många anstalter, som ger verket ett anseende. England, Australien, Tyskland, Skandinavien och andra kontinentala länder borde också vara försedda med samma fördelar, medan verket skrider framåt. I dessa länder har Herren dugliga arbetare, män med erfarenhet. Dessa kan överta ledningen vid upprättandet av anstalter, vid utbildning av arbetarna och vid verkets framåtskridande i dess olika grenar. Gud vill, att de skall förses med pengar och hjälpmedel. De upprättade anstalterna skulle i dessa länder förläna verket ett anseende och erbjuda tillfälle att utbilda arbetare för de mörka hednaländerna. På detta sätt skulle våra erfarna arbetares verksamhet mångdubblas hundrafalt.

I England måste ett stort verk utföras. Det ljus, som utgår från London, borde i klara, lysande strålar sträcka sig till fjärran fält. Gud har verkat i (26) England, men denna engelsktalande värld är förskräckligt försummad. England har behov av fler arbetare och rikligare medel. London har knappt berörts och mitt hjärta känner sig djupt rört, när tillståndet i denna stora stad framställs för mig. Det smärtar mig att tänka på, att inga större hjälpkällor finns för verksamheten i hela Europa. Jag känner djup ängslan, när jag tänker på verksamheten i Schweiz, Tyskland, Norge och Sverige. Där det finns en eller två män, som kämpar för att föra verket framåt i dess olika grenar, borde finnas hundratals i arbete. Enbart i staden London borde inte mindre än hundra arbetare vara anställda. Herren upptecknar, hur vi försummar Hans verk och så småningom kommer det att bli en stor räkning att betala. Om bröderna i Amerika vill dela med sig av sina stora välsignelser till andra, skall de få se verket i England göra framsteg. Då skall de sympatisera med de arbetare, som där kämpar med svårigheter och av hjärtat säga, inte med ord bara, utan med gärningar: "Ni är alla bröder". (Matt.

23:8.) De kommer att se ett stort verk utfört i London och i alla Englands städer såväl som i Europas alla olika länder.

Gud kallar oss att påskynda korsets seger i Australien. Nya fält öppnar sig. Av brist på arbetare och pengar har verksamheten försummats, men nu bör det inte längre vara så. Av alla länder påminner Australien mest om Amerika. Alla samhällsklasser finns där representerade och varningsbudskapet har inte framställts och förkastats där. Det finns tusentals uppriktiga själar, som ber om ljus. Guds väktare skall stå på Sions murar och låta varningen ljuda: "Morgon kommer, men också natt", natten, då ingen mer kan verka. Medan änglarna håller de fyra vindarna tillbaka, skall budskapet så snart som möjligt föras till varje fält i Australien.

(27) Genom att verksamheten förstärks i dessa engelsktalande länder skall våra arbetare få hundrafalt större inflytande än de hittills haft till att upprätta sanningens banér i många andra länder.

Medan vi försöker att bearbeta dessa försummade fält, kommer ropet från vitt avlägsna länder: "Kom över hit och hjälp oss." Dessa är inte så lätta att nå och inte så mogna för skörd, som de länder, som ligger närmare oss, men de får ingalunda försummas.

Missionens fattigdom i Afrika visades mig nyligen. De missionärer, som från Amerika sänts till Afrikas infödingar, har där lidit och lider fortfarande brist på livets nödortf. De sändebud från Gud som bär nådens budskap till hednaländerna, understöds inte tillräckligt i sin verksamhet.

Våra trossyskon har inte insett, att de också skulle understödja verksamheten hemma, om de hjälpte till så att verket går framåt på främmande fält. Vad som ges för att påbörja verksamhet på den ena platsen skall därför stärka verket på andra. Om arbetarna befrias från penningbekymmer, kan deras bemödanden utsträckas längre. När själar kommer till sanningen och församlingar grundläggs, förstärks samtidigt de finansiella krafterna. Snart kommer dessa församlingar inte bara att kunna befördra verksamheten inom sina egna gränser, utan kan också dela med sig åt andra fält. På detta sätt skall de bördor, som vilar på de inhemska församlingarna, minskas.

Det inhemska missionsverket skall på allt sätt befördras, när en frikostigare, mer självförnekande och självuppoffrande anda gör sig gällande i och för den utländska missionens bästa. Det inhemska verkets framgång beror – näst Gud – nämligen huvudsakligen på det återverkande inflytandet från det evangeliets verk, som utförs i fjärran länder. När vi flitigt arbetar på att bidra till Guds verks behov, sätter vi våra själar i förbindelse med all krafts källa.

(28) Fastän verket inte har gått framåt så på utländska fält, som det borde ha gjort, har vi ändå orsak att känna tacksamhet och uppmuntran över vad som redan skett. Mycket mindre resurser har getts ut för dessa fält än för de inhemska, och arbetet har utförts under det hårdaste tryck och utan behöriga hjälpmedel. Ändå är resultatet på dessa fält verkligen överraskande, om man ser till den hjälp, som

blivit sänd. Framgången av vår mission står i förhållande till självförnekelsen och självupppoffringen i våra bemödanden. Gud ensam kan uppskatta det utförda verket i förkunnandet av evangelium i en klar och oförfalskad lära. Nya fält har blivit intagna och det första arbetet utförts där. Sanningens säd har såtts, ljuset har upplyst många sinnen, vilket förlänat högre begrepp om Gud och en bestämdare åsikt om den karaktär, som vi skall utveckla. Tusentals har vägletts till kunskap om sanningen, sådan den är i Jesus. De har uppfyllts med den tro, som verkar genom kärlek och som renar själen.

Värdet av dessa andliga förmåner övergår våra begrepp. Vilken lina förmår att loda djupen av det predikade ordet? Vilken väg kan noga väga inflytandet av dem, som omvänts till sanningen? Dessa i sin tur blir missionärer för andra. På många platser har bönehus upprättats. Bibeln, den ovärderliga Bibeln, utforskas. Guds tabernakel är bland människorna och Han bor bland dem.

Låt oss fröjdas över att ett verk, som Gud kan ge Sitt bifall åt, utförs på dessa fält. Låt oss i Herrens namn upplyfta våra röster till pris och tacksägelse över verkets framgång därute.

Men ännu säger vår Anförare, som aldrig begår något fel: ”Gå framåt! Beträd nya områden, uppräta banéret i (29) varje land.” ”Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.”

Vår lösen måste vara: Framåt, alltjämt framåt. Guds änglar skall gå framför oss för att bereda vägen. Vår börda för de utländska fälten kan inte läggas ned, förrän hela jorden är upplyst av Herrens härlighet.

Missionsandan måste återupplivas i våra församlingar. Varje medlem i församlingen borde tänka efter, på vilket sätt Han kan hjälpa Guds verk framåt, såväl i den inhemska missionen som i främmande länder. Knappast en tusendel är utfört av det verk, som borde utföras på missionsfälten. Gud uppmanar Sina arbetare att erövra nya områden åt Honom. Det finns rika arbetsfält, som väntar på trogna arbetare. Tjänande änglar skall vara medarbetare åt varje församlingsmedlem, som osjälviskt är verksam för Mästaren.

Kristi församling på jorden grundades för missionsändamål, till vilka Herren önskar, att hela församlingen skall försöka tänka ut medel och sätt, genom vilka hög och låg, rik och fattig måtte kunna förnimma sanningens budskap. Inte alla är kallade till personligt arbete på utländska fält, men alla kan genom böner och medel göra något för att understödja missionsverket.

En amerikansk affärsman, som var en allvarlig kristen, sade under ett samtal med en vän, att han dagligen arbetade tjugufyra timmar om dygnet för Kristus. ”I alla mina affärsförbindelser”, sade han, ”försöker jag att representera min Mästare. Närhelst jag har tillfälle,

försöker jag att vinna (30) andra för Honom. Hela dagen arbetar jag för Kristus. Och på natten, medan jag sover, har jag en man som arbetar för Honom i Kina.”

Som närmare förklaring tillade han därefter: ”I min ungdom hade jag fattat beslutet att gå ut som missionär till hedningarna. Men vid min fars död måste jag överta affären för att försörja familjen. I stället för att gå själv underhåller jag nu en missionär. Min arbetare är anställd i en stad i Kina, och på det sättet är jag, medan jag sover, verksam för Kristus genom min ställföreträdare.”

Finns det inga sjundedags-adventister, som vill göra detsamma? I stället för att hålla predikanter i arbete för sådana församlingar, som redan vet sanningen, låt församlingens medlemmar säga till dessa arbetare: ”Gå och verka för själar, som går förlorade i mörkret. Vi vill själva uppehålla församlingens gudstjänst. Vi vill fortsätta mötena och genom att förbli i Kristus, skall vi bevara vårt andliga liv. Vi vill arbeta för själarna omkring oss och vi vill frambära våra böner och gåvor för att understödja arbetarna på mer behövande och utblottade fält.”

Varför kan inte medlemmarna i en församling eller flera små församlingar gå samman för att understödja en missionär på ett utländskt fält? Om de ville försaka själviska vanor och göra sig fria från onyttiga och skadliga saker, kunde de göra detta. Bröder och systrar, vill ni inte hjälpa till i detta verk? Jag anropar er om att göra något för Kristus och att göra det nu. Genom den lärare, som era pengar underhåller på fältet, kan själar räddas från fördärv och dessa skall sedan lysa som stjärnor i Återlösarens krona.

Del 2 – Evangeliskt arbete. Lägermötet.

”Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han kommer över bergen och förkunnar frid, . . . och säger till Sion: ”Din Gud är konung!””

(31) Lägermötet är ett av de mest betydelsefulla medlen i vår verksamhet. Det är en av de metoder som kraftigast bidrar till att väcka uppmärksamhet bland folket och till att nå alla samhällsklasser med evangeliets inbjudan. Vår tid är en mycket orolig tid. Äregirighet och krig, nöjen och penningbegär upptar människornas tankar. Satan ser att hans tid är kort och han har satt i gång alla sina redskap, så att människor skall kunna bli bedragna, förledda, upptagna och exalterade tills prövningstiden är slut och nådadörren är stängd för evigt. Det är vår uppgift att ge hela världen – alla folk och stammar och språk och folkslag – den tredje ängelns budskaps frälsande sanningar. Men det har varit ett svårt problem att veta hur vi skall nå ut till folk i de stora befolkningscentra. Vi har inte fått lov att komma in i kyrkorna. I städerna är de stora möteslokalerna dyra och i de flesta fall kommer endast några få att komma till de bästa lokalerna. Vi har blivit motsagda av dem, som vi inte har varit bekanta med. Människor förstår inte grunderna för vår tro och vi betraktas som fanatiker, som på grund av okunskap håller lördagen som vilodag i stället för

söndagen. I vårt arbete har vi varit rådvilla och inte vetat hur vi skall kunna bryta igenom världslighetens och fördomarnas barriärer och kunna förkunna den dyrbara sanning för folk, som betyder så mycket för dem. (32) Herren har undervisat oss om att lägermötet är ett av de viktigaste redskapen för att fullborda detta verk.

Vi måste planera förståndigt, så att människor själva kan få tillfälle att höra det sista nådebudskapet till världen. Folk bör varnas och bereda sig för Guds stora dag, som är strax inpå dem. Vi har ingen tid att förlora. Vi måste göra vårt yttersta för att nå människor där de är. Världen når nu gränsen för obotfärdighet och likgiltighet för Guds regerings lag. I varje stad i vår värld måste varningar tillkännages. Allt som kan göras, bör göras utan dröjsmål.

Och våra lägermöten har ett annat mål, som förberedelse för detta. De skall främja andligt liv i vårt eget folk. I sin visdom känner världen inte Gud. Världen kan inte se den gudomliga sanningens skönhet, älsklighet, godhet och helighet. Och för att människor skall kunna förstå detta, måste det finnas en kanal, genom vilken detta når världen. Församlingen har instiftats till att vara denna kanal. Kristus uppenbarar Sig själv för oss, så att vi kan uppenbara Honom för andra. Hans ousägliga gåvors rikedom och härlighet skall visas genom Hans folk.

Gud har lagt ett högheligt uppdrag i våra händer och vi behöver komma samman för att få vägledning, så att vi kan bli i stånd till att utföra detta arbete. Vi behöver förstå, vilken roll vi personligen skall kallas att spela vid uppbyggandet av Guds verk på jorden och i upphöjandet av Frälsaren som "Guds lamm, som tar bort världens synd". (Joh. 1:29.) Vi behöver mötas, för att få den gudomliga beröring, som hjälper oss att förstå, vilket uppdrag vi har att utföra (33) i hemmet. Föräldrar måste förstå hur de från hemmets helgedom kan sända sina söner och döttrar så uppfostrade och utbildade, att de skall kunna lysa som ljus i världen. Vi måste kunna se en arbetsfördelning och hur varje enskild del av verket skall kunna föras framåt. Varje enskild bör förstå den del, som han skall utföra, så att planerna och arbetet måtte stämma överens med den stora helheten.

Att nå ut till massorna

I bergspredikan sade Kristus till Sina lärjungar: "Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. Inte heller tänds man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset. Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen." (Matt. 5:14-16.) Om våra lägermöten leddes på rätt sätt, skulle de faktiskt vara ett ljus för världen. De skulle hållas i stora och mindre städer, där sanningens budskap inte har förkunnats. Och de borde pågå i två eller tre veckor. Det kan ibland vara tillrådligt att hålla lägermöten på samma plats tid efter tid, men som regel bör lägermöten ändras från år till år. I stället för att ha jättestora lägermöten på några få platser, skulle mer gott åstadkommas genom att ha mindre möten på många platser. Då skulle verket ständigt utsträckas till nya områden. Så fort sanningens norm har lyfts fram på en plats och man tryggt kan lämna de nyomvända, måste vi planera arbete för nya områden. Våra lägermöten är en

styrka och om de hålls på en plats där människor blir gripna, kommer de att vara mycket mer effektiva, än om de av hänsyn till medlemmarnas bekvämlighet (34) hålls på platser, där det allmänna intresset är dött på grund av att tidigare möten har hållits där och sanningen har förkastats.

Man har gjort fel, då man hållit lägermöten på avlägset belägna platser och då man har fortsatt på samma plats år efter år. Detta har man gjort för att spara utgifter och arbete, men besparingen borde göras på andra områden. På nya platser gör en brist på resurser det ofta svårt att klara utgifterna för ett lägermöte. Man bör visa en försiktig sparsamhet och planera med tanke på det. På det sättet kan mycket sparas. Men låt inte verksamheten lamslös. Detta sätt att föra ut sanningen till folket följer Guds tankar. När ett arbete skall utföras för själar och sanningen skall föras ut till dem som inte känner den, får inte arbetet hindras för att spara på utgifterna...

Våra lägermöten bör hållas, för att uträtta så mycket gott som möjligt. Låt sanningen tillkännages ordentligt och framföras av dem som tror på den. Det är ljus, himmelens ljus, som världen behöver och allt som visar, att Herren Jesus Kristus är ljus.

Ett levande exempel

Varje lägermöte bör vara ett levande exempel på ordning och god smak. Vi måste vara försiktiga med pengarna och måste undvika överdrifter. Allt i förbindelse med platsen bör vara vårdat och ordentligt. Smak och takt känsla gör mycket för att göra det tilldragande. I allt vårt arbete skall vi visa disciplin i organisation och ordning.

Allt bör arrangeras på ett sådant sätt, att Guds verks helighet och betydelse gör intryck på både vårt eget folk och världen. De regler som skulle hållas i israeliternas läger, är en förebild (35) för oss. Det var Kristus, som gav dessa särskilda anvisningar till Israel och Han tänkte också på oss, som världens slut skall komma över. Vi bör omsorgsfullt studera föreskrifterna i Guds ord och praktisera dessa anvisningar som Guds vilja. Låt allt omkring lägerplatsen vara rent, sunt och pryddigt. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt alla sanitära förhållanden och människor med sunt omdöme och skarpt sinne bör se till att ingenting får lov att så sjukdomens och dödens frö över lägerplatsen.

Tälten bör vara säkert förankrade och när det är risk för regn, bör varje tält dräneras. Detta får under inga omständigheter försummas. Om dessa säkerhetsåtgärder negligeras, kan någon ådra sig en allvarlig och till och med ödesdiger sjukdom.

Vi bör känna att vi är sanningens representanter av himmelskt ursprung. Vi skall visa Honom ära, som har kallat oss ut ur mörkret till Sitt underbara ljus. Vi bör alltid tänka på att Guds änglar vandrar omkring över lägerplatsen och betraktar ordningen och arrangemanget i alla tälten. För de många människor, som kommer till platsen, är hela arrangemanget en illustration av det folks tro och principer, som leder mötet. Denna illustration bör vara den bästa möjliga. Alla omgivningar bör vara en lektion. I synnerhet bör familjetälten, i sin ordentlighet och ordning, ge en glimt av hemlivet och vara en ständig

predikan om sjundedags-adventisternas vanor, seder och bruk.

Att tillförsäkra sig åhörare

Medan vi en gång höll på att förbereda ett lägermöte i närheten av en stor stad, där vårt folk endast var obetydligt känt, tycktes jag en natt befinna mig i en församling som samtalade (36) om det arbete som borde göras före mötet. Det talades om att göra stora ansträngningar och ta på sig betydande utgifter för spridning av löpsedlar och blad. Man vidtog åtgärder för att genomföra denna plan, då En som är vis i råd, sade: "Sätt upp tälten, inled era möten, bjud sedan in. På det sättet kommer mer att utträttas.

Sanningen, framförd av den levande predikanten, kommer att ha större inflytande än samma innehåll skulle ha om det offentliggjordes i bladen. Men båda delarna tillsammans kommer att ha ändå större betydelse.

Det är inte den bästa planen att följa en framgångsrik linje år efter år. Ändra på saker och ting. När ni bjuder honom på tid och tillfälle, står Satan beredd att samla sina krafter och han kommer att arbeta på att ödelägga så många själar det är möjligt för honom. Uppväck inte motstånd förrän folk har haft ett tillfälle att höra sanningen och vet vad de motsätter sig. Spara på era krafter så att ni kan göra ett starkt arbete efter mötet, i stället för före. Om en tryckpress kan arbeta under mötet och trycka upp småblad, notiser och blad för utdelning, kommer det att ha ett verksamt inflytande."

Vid något av våra lägermöten har starka arbetslag organiserats för att gå ut på staden och dess förstäder för att dela ut litteratur och inbjuda folk till mötena. Därigenom säkrades hundratals regelbundna åhörare under mötets andra hälft som annars knappast skulle ha tänkt på det.

Vi måste använda alla försvarliga medel för att föra ljuset till folket. Använd tryckeriet och alla sorters reklam, som väcker uppmärksamhet på arbetet. Detta bör inte betraktas som oväsentligt. I varje gathörn ser ni plakat och notiser, som berättar om de olika saker som händer, somliga av dem av den mest förkastliga karaktär. (37) Skall de, som har livets ljus, vara tillfreds med de svaga ansträngningar som görs för att vägleda massornas uppmärksamhet till sanningen?

De som blir intresserade måste möta hårklyverier och förvrängningar från populära predikanter och de vet inte hur de skall besvara dessa. Den sanning som förkunnas av en levande förkunnare borde ges ut i en så kortfattad form som möjligt och spridas vida omkring. Låt så långt som möjligt de viktiga predikningarna på våra lägermöten tryckas i våra tidningar. Därigenom kan den sanning som delgavs ett begränsat antal finna vägen till många människors sinnen. Och där sanningen har blivit oklart framställd, får folk ett tillfälle att få veta vad predikanten har sagt.

Sätt ert ljus på en ljusstake, så att det kan lysa för alla, som är i huset. Om sanningen har getts till oss, skall vi göra den så tydlig för andra, att den mest uppriktige kan känna igen den och glädja sig åt dess klara strålar.

Natanael bad att han skulle få veta om Den, som Johannes Döparen kallade Messias, verkligen var Guds Lamm, som tar bort världens synd. Medan han lade fram sina bekymmer för Gud och bad om ljus, kallade Filippus på honom och utropade i allvarlig, glad ton: "Den som Mose har skrivit om i lagen och som profeterna har skrivit om, honom har vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret." (Joh.1:45.)

Men Natanael var fördomsfull mot nasaréerna. Eftersom han var påverkad av falsk lära, uppstod det otro i hans hjärta och han frågade: "Kan något gott komma från Nasaret?" Filippus försökte inte att bekämpa hans fördom och otro. Han sade: "Kom och se!" Detta var klokt, ty så snart Natanael såg Jesus, blev han överbevisad om att Filippus hade rätt. Hans otro sopades bort (38) och tro, en fast, stark och varaktig tro, tog hans själ i besittning. Jesus berömde Natanaels tillitsfulla tro.

Det finns många, som har det på samma sätt, som Natanael. De är fördomsfulla och tror inte, därför att de aldrig har kommit i kontakt med dessa sista dagars särskilda sanningar eller med människor som håller fast vid dem. Det kommer endast att krävas närvaro vid ett möte, som är fyllt av Kristi Ande, för att sopa bort deras otro. Oavsett vad vi träffar på, vilket motstånd, vilka ansträngningar som görs för att vända själar bort från den sanning som har sitt ursprung i himmelen, måste vi offentliggöra vår tro, så att ärliga själar kan se och höra och själva bli överbevisade. Vårt arbete består i att säga som Filippus: "Kom och se!"

Vi håller inte fast vid någon lära, som vi vill dölja. För dem, som har uppfostrats till att hålla den första veckodagen helig, är det fjärde budets sabbat det mest anstötliga draget i vår tro. Men förklarar inte Guds ord, att den sjunde dagen är Herrens, vår Guds, sabbat? Det är helt säkert inte lätt att genomföra den krävande förändringen från den första till den sjunde dagen. Det för med sig ett kors. Det kolliderar med människors föreskrifter och praxis. Lärda män har undervisat folk i tradition, tills de är fulla av otro och fördomar. Ändå måste vi säga till dessa människor: "Kom och se!" Gud kräver att vi tillkännager sanningen och låter dem upptäcka villfarelsen.

Församlingsmedlemmars närvaro

Det är viktigt att våra församlingsmedlemmar besöker våra lägermöten. Sanningens fiender är många, och då vi till antalet är få, skulle vi visa upp en så stark front som möjligt. Personligen behöver du nyttan av mötet, och Gud kallar dig till, att inta din plats i sanningens led.

(39) Några säger kanske: "Det är så dyrt att resa, och det är bättre att vi sparar pengarna och ger dem till verkets påskyndande, där de så väl behövs." Resonera inte på det sättet. Gud kallar er att ta plats i Hans folks led. Stärk mötet så mycket ni kan genom att vara närvarande med era familjer. Gör en extra ansträngning för att vara med när Guds folk samlas.

Trossyskon, det skulle vara mycket bättre för er att ert arbete bleve lidande än att ni försummar tillfället att höra Guds budskap till er. Kom inte med någon ursäkt som hindrar er från, att vinna varje tillgänglig välsignelse. Ni

behöver varje stråle av ljus. Ni behöver lära er att ödmjukt och i sann kristen anda kunna förklara det hopp som bor i er. Ni har inte råd att förlora någon enda sådan förmån.

Tidigare brukade Herren instruera Sitt folk att samlas tre gånger årligen för att tillbe Honom. Till dessa samlingar kom Israels barn med sitt tionde, sina synd- och tacksägelseoffer till Guds hus. De möttes för att berätta om Guds nådegärningar, göra Hans underbara verk känt och för att ge pris och tack åt Hans namn. Och de förenades i offergudstjänsten som pekade framåt till Kristus såsom Guds Lamm som tar bort världens synd. På så sätt bevarades de från världslighetens nedbrytande makt och avgudereri. Tro, kärlek och tacksamhet hölls levande i deras hjärtan, och gemenskapen i denna heliga gudstjänst förde dem närmare Gud och varandra.

På Kristi tid besöktes dessa högtider av stora skaror från alla länder. Och hade de, såsom Gud avsett, hållits i en anda av sann tillbedjan, skulle sanningens ljus genom dem ha getts åt alla världens nationer.

(40) De som bodde långt ifrån tabernaklet måste ha tillbringat minst en månad varje år av sin tid för att närvara vid dessa heliga sammankomster. Herren såg att dessa samlingar var nödvändiga för Hans folks andliga liv. De behövde vila sig från sina världsliga omsorger, umgås med Gud och begrunda osynliga verkligheter.

Om Israels barn på sin tid behövde välsignelsen av dessa heliga samlingar, hur mycket mera behöver inte vi dem i dessa sista dagar av fara och kamp! Och om människorna i världen då behövde det ljus som Gud anförtrott Sin församling, hur mycket mera behöver de det inte nu!

Nu är det tid för var och en att stå upp och ”hjälpa Herren”, hjälpa Herren mot de mäktiga. (Se Dom. 5:23.) Fiendens trupper blir allt starkare, och som ett folk blir vi framställda i oriktig dager. Vi önskar att människorna skall lära känna våra trosläror och vårt arbete, att de skall veta vilka vi är och vad vi tror. Vi måste finna vår väg till deras hjärtan. Herrens armé måste stå redo att representera Guds sak och verk. Hitta inte på någon ursäkt! Herren behöver er. Han utför inte Sitt verk utan att samarbeta med mänskliga redskap. Res till lägermötet, även om det är en uppoffring för er. Res dit, villiga att göra en insats! Och gör allt ni kan för att uppmuntra era vänner att resa, inte i ert ställe, utan att resa samman med er, att stå på Herrens sida och lyda Hans bud. Hjälp dem som är intresserade av att vara med, om nödvändigt, med mat och logi. Änglar som utsänts för att tjäna frälsningens arvingar kommer att följa er. Gud skall göra stora ting för Sitt folk. Han skall välsigna varje ansträngning att ära och påskynda Hans verk.

(41) Vid dessa samlingar måste vi alltid komma ihåg att två krafter är aktiva. En för människor osynlig kamp pågår. Herrens armé är på plats för att rädda människor. Satan och hans härsmakt är också i full verksamhet för att på alla tänkbara sätt försöka att förleda och fördärva. Herren bjuder oss: ”Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp. Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och

världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.” (Ef. 6:11, 12.) Dag efter dag pågår striden. Om våra ögon kunde öppnas och se de goda och de onda makterna i aktion, skulle ingen lättsinnighet eller flärd, inget gyckel och skämt förekomma. Om alla toge på sig hela Guds vapenrustning och troget kämpade Herrens strid, skulle segrar vinnas som skulle få mörkrets makter att darra.

Ingen av oss skulle resa till lägermötet i förlitande på att predikanterna eller missionsarbetarna skall göra mötet till en välsignelse för oss. Gud vill inte att Hans folk skall betunga predikanten. Han vill inte att de skall försvagas genom att förtrösta på människor för att få hjälp. De skall inte som hjälplösa barn luta sig mot någon annan för att få stöd. Som förvaltare av Guds nåd, skulle varje församlingsmedlem känna ansvar för att ha liv och rot i sig själv. Var och en skulle känna, att till en viss grad beror mötet utgång på honom. Säg inte: ”Jag har inget ansvar. Jag skall inte göra något på detta möte.” Om ni känner det så ger ni Satan tillfälle att verka genom er. Han skall påverka er med sina tankar och se till att ni gör något enligt hans planer. I stället för att församla med Kristus, förskingrar ni.

(42) Mötets framgång beror på den Helige Andes närvaro och makt. Var och en som älskar sanningens sak skulle bedja om att Anden skulle utgjutas. Och vi måste göra allt som ligger i vår makt för att avlägsna allt som hindrar Hans verk. Den Helige Ande kan aldrig utgjutas, så länge som oenighet och bitterhet råder mellan medlemmarna i församlingarna. Avund, svartsjuka, elaka förmodanden och förtal är allt av Satan och spärrar effektivt vägen för den Helige Andes verk. Ingenting i världen är så dyrbart för Gud som Hans församling. Ingenting vakar Han över med sådan ”svartsjuk” omsorg. Ingenting sårar Gud så som när Hans tjänares inflytande skadas. Han skall hålla räkenskap med alla som hjälper Satan med att kritisera och nedslå modet.

De som inte kan visa sympati, ömhet och kärlek kan inte utföra Guds verk. Innan profetian kan uppfyllas, skall den svage ”vara såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel”. (Sak. 12: 8.) Guds barn måste lägga bort alla misstankar mot sina syskon. Hjärta måste slå i takt med hjärta. Kristlig godhet och kärlek skulle praktiseras mera spontant. Orden ringer i mina öron: ”Håll samman, håll samman!” Denna tids allvarliga, heliga sannings budskap skulle förena Guds folk. Önskan om överlägsenhet måste dö. Ett enda tävlingsobjekt skulle dominera: Vem är till sin karaktär mest lik Jesus? Vem har mest helhjärtat gömt jaget i Jesus?

”Däri genom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt”, säger Kristus. (Joh. 15: 8.) Om det någonsin funnits en plats, där de troende skulle bära mycken frukt, är det på våra lägermöten. Vid dessa möten lägger man märke till våra handlingar, våra ord, vår anda; och vårt inflytande sträcker sig in i evigheten.

(43) Karaktärens förvandling måste för världen bli beviset på Kristi inneboende kärlek. Herren väntar att Hans folk skall visa att nådens frälsande kraft kan påverka den

ofullkomliga karaktären så att den utvecklas harmoniskt och bär frukt i överflöd.

Men för att vi skall kunna fullfölja Guds avsikt, måste ett förberedelsens verk utföras. Herren uppmanar oss att tömma våra hjärtan på all själviskhet, som är roten till främlingskapet. Han längtar efter att få utgjuta Sin Helige Ande i rikt mått, och Han bjuder oss att öppna vägen genom självförnekelse. När ”jaget” överläts åt Gud, öppnas våra ögon så att vi kan se de stötestenar som vi i vår bristande Kristus-likhet lagt i andras väg. Alla dessa vill Gud att vi skall röja undan. Han säger: ”Bekänner alltså edra synder för varandra och bedjen för varandra, på det att I mån bli va botade.” (Jak. 5:16.) Sedan kan vi känna samma förvisning som David kände då han bekänt sin synd. Han bad: ”Låt mig åter få fröjdas över din frälsning, och uppehåll mig med villighetens ande. Då skall jag lära överträdarna dina vägar, och syndarna skola omvända sig till dig.” (Ps. 51:14, 15.)

När Guds nåd fyller vårt inre, omges själen av en atmosfär av tro och mod och Kristus-lik kärlek, en atmosfär som verkar andligt stärkande på alla som inandas den. Då kan vi resa till lägermötet, inte endast för att ta emot, utan för att dela med oss. Var och en som tagit emot Kristi förlåtande kärlek, som blivit upplyst av Guds Ande och omvänd till sanningen, kommer att känna att för dessa dyrbara välsignelser står han i skuld till varje människa som han kommer i kontakt med. De som är ödmjuka i hjärtat vill Herren använda för att nå sådana som inte ordinerade predikanter kan närma sig. De inspireras till att tala ord, som uppenbarar Kristi frälsande nåd.

Och när de är till välsignelse, blir de själva välsignade. (44) Gud ger oss tillfälle att dela med oss av nåden, så att Han kan ge oss ändå mera nåd. Hopp och tro tillväxer allt eftersom Herrens tjänare arbetar med de gåvor och förmågor som Herren skänkt honom. En gudomlig kraft samarbetar då med honom.

Beslutsfattande och praktiska angelägenheter Så långt som möjligt skulle våra lägermöten uteslutande sysselsätta sig med andliga angelägenheter. De bör inte användas till att behandla beslutsfattande och praktiska angelägenheter.

Arbetare har samlats från alla delar av verksamhetsfältet och det kan förefalla att vara ett lämpligt tillfälle för att dryfta olika angelägenheter som hör ihop med de olika verksamhetsgrenarna och för utbildning av arbetare inom olika kurser. Alla dessa verksamheter är betydelsefulla, men när de skall tillgodoses inom ett lägermöte, blir det bara litet tid över till behandling av det praktiska förhållandet mellan sanningen och själen. Predikanterna leds bort från sitt arbete med att bygga upp Guds barn i den allra heligaste tron och lägermötet lever inte upp till den målsättning som det var bestämt till att göra. Det hålls många möten som saknar intresse för den större delen av folket och om de kunde vara närvarande på dem alla, skulle de vid avresan känna sig trötta i stället för att mötena skulle ha varit uppfriskande och välgörande. Många är besvikna, därför att hoppet om att lägermötet skulle bli till hjälp för dem har slagit fel. De som kom för att ta emot ljus och kraft, återvänder till sina hem

obetydligt bättre i stånd till att vara verksamma i sina familjer och församlingar än de var innan de kom till mötet.

Beslutsfattande i olika frågor och olika praktiska angelägenheter skulle skötas av dem, som särskilt har blivit valda till att handha detta och så långt som möjligt bör sådana saker läggas fram för folket vid ett annat tillfälle än på lägermötet. Undervisning i bokförsäljning, i sabbatsskolarbete och i detaljer som rör traktat- och (45) missionsverksamheter skulle ges i hemförsamlingarna eller på särskilt bestämda möten. Samma princip gäller för matlagningskurser. Eftersom dessa saker är bra på sin rätta plats, bör de inte lägga beslag på tiden under våra lägermöten.

Distriktsföreståndare och predikanter skulle ägna sin tid åt folkets andliga behov, och skulle därför inte behöva befatta sig med de praktiska arrangemangen för mötet. Predikanterna skulle vara redo att vara lärare och ledare på lägermötet, när tillfället så kräver, men de skulle inte uttrötas. De måste vara utvilade och på gott humör, för det är nödvändigt för mötets bästa. De måste kunna tala ord av vänlighet och mod, och så sanningens andliga sådd i ärliga människors sinnen, för att växa upp och bära frukt.

Predikanterna skulle undervisa folket om hur man kommer till Herren och om hur man leder andra till Honom. Man skulle tillämpa sådana metoder och lägga sådana planer att standarden kunde höjas, och folket lära sig hur de kan renas från orättfärdighet genom att praktisera rena och heliga principer.

Man måste ta tid till hjärteranssakan, till vård av själen. Då vi helt ägnar oss åt praktiska uppgifter, blir resultatet helt naturligt en brist på andlig kraft. Personlig gudsfruktan, sann tro och hjärtats helgelse måste framhållas, till dess att folket inser dess betydelse.

Vi måste ha Guds kraft på våra lägermöten, annars kan vi inte stå emot själafienden. Kristus säger: ”Mig förutan kunnen I intet göra.”

De som samlas till lägermötet måste vara medvetna om det faktum, att ändamålet med mötena är att vi skall erhålla en djupare andlig erfarenhet, gå framåt i kunskap om Gud och fyllas med andlig kraft. Om (46) vi inte inser detta blir mötena för vår del helt meningslösa.

Prästerlig hjälp

Till lägermötena eller tältarbetet, i eller nära de stora städerna, borde det finnas ett överflöd av prästerlig hjälp. Till alla våra lägermöten bör de prästerliga krafterna vara så starka som möjligt. Det är inte förståndigt att belasta en eller två personer hela tiden. Under en sådan belastning blir de fysiskt och mentalt utmattade och ur stånd till, att utföra det arbete som är bestämt för dem. För att de säkert skall få den kraft som behövs till mötena, bör predikanterna i förväg överlämna sina arbetsfält i säkra händer, tillsammans med dem som kan föra arbetet framåt från hus till hus, även om de kanske inte predikar. För Gud kan många arbeta tappert och för deras arbete kommer de att se rikedomarna komma tillbaka, vilket de kommer att bli överraskade över.

Det behövs olika gåvor vid stora möten. Friska förmågor bör föras in i verket. Den Helige Ande måste få ett tillfälle att arbeta med sinnet. Då kommer sanningen att förkunnas med friskhet och kraft.

För att kunna leda de betydelsefulla intressegrupperna vid möten nära en stor stad, är alla medarbetares samarbetsvilja absolut nödvändig. De bör hålla liv i mötenas atmosfär och lära känna folk, som kommer och går, visa den största artighet och vänlighet och mild hänsyn mot deras själar. De bör vara beredda att tala till dem, oavsett om det är rätt tid att vinna deras själar eller inte. O, om Kristi medarbetare bara ville vara hälften så vaksamma som Satan, som alltid är på spåret efter mänskliga varelser, alltid helvaken, och på sin vakt för att kunna lägga någon fallgrop eller gillra någon snara till deras fördärv.

(47) Låt varje dag som kommer göras till den allra mest betydelsefulla arbetsdagen. Den dagen, den kvällen, kan vara det enda tillfället en själ kan få möjlighet att höra varningsbudskapet. Ha alltid detta i åtanke.

När predikanter låter sig kallas bort från sitt arbete för att besöka församlingar, förbrukar de inte bara sin fysiska kraft, utan de berövar sig själva tid till studier och bön och till stillhet inför Gud i självrannsakan. Därför blir de inte dugliga att utföra sitt arbete, när och där det skulle utföras.

Vårt största behov i arbetet är synliga praktiska resultat av förbindelsen med Gud. Vi skulle i vårt dagliga liv visa att vi har frid och vila i Gud. Hans frid skulle lysa fram i våra ansikten. Den skulle ge vår röst en övertygande kraft. Förbindelsen med Gud skulle ge både vår karaktär och alla våra handlingar en moralisk upphöjdhet. Människorna skulle lägga märke till att vi, liksom de första lärjungarna, har varit med Jesus. Detta skulle skänka en större kraft åt predikantens verksamhet, än det inflytande som kommer från hans predikan. Han får inte tillåta att denna kraft berövas honom. Umgänget med Gud i bön och studium av hans Ord får inte försummas, ty där är källan till vår styrka. Inget arbete för församlingen får lov att ges företräde framför detta.

Vi håller oss inte tillräckligt fast vid Gud och de eviga realiteterna. Om människor vill vandra med Gud, kommer Han att gömma dem i Klippans klyfta. Gömda där kan de se Gud, på samma sätt som Mose såg Honom. Med den kraft och det ljus som Gud ger, kan de förstå mer och utföra mer än de tidigare hade ansett vara möjligt.

Det krävs större förmåga, finkänslighet och vishet än många antar för att kunna förkunna ordet och att ge näring åt Guds fårahjord. (48) En torr, livlös presentation av sanningen förringar det mest heliga budskap som Gud har gett till människor.

De, som lär ut ordet måste själva varje timme vara i kontakt med Gud och befinna sig i en medveten, levande gemenskap med Honom. Sanningens och rättfärdighetens och barmhärtighetens principer måste de ha inom sig. De måste hämta moralisk och förståndsmässig styrka från all

visdoms Källa. Deras hjärtan måste stå i en levande förbindelse med Guds Andes djupa rörelser.

Källan till all kraft är gränslös. Om du i din stora längtan söker efter den Helige Andes verkan i ditt liv, om du stänger in dig själv tillsammans med Gud, kan du vara säker på att du inte skall komma torr och andefattig inför Hans folk. Be mycket och se på Jesus, så kommer du inte längre att upphöja dig själv. Om du tåligt utövar tro, obetingat litar på Gud, skall du känna igen Jesu röst, som säger: "Kom högre upp."

Alla skall vara medarbetare

"Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus." (Ef. 4:11-13)

Detta skriftställe presenterar ett stort arbetsprogram, som måste införas på våra lägermöten. Alla dessa gåvor skall användas. Varje trogen arbetare kommer att sörja för de heligas fullkomlighet.

De som utbildas till en verksamhet i en eller annan gren av Guds verk, bör utnyttja varje tillfälle till att arbeta vid lägermötet. Varhelst lägermöten hålls, bör unga män, som har fått en medicinsk utbildning, känna det som en plikt att delta. De bör (49) uppmuntras till att arbeta inte bara inom det medicinska facket, utan också till att tala om punkter inom sanningen för vår tid och då visa på anledningen till att vi är sjundedags-adventister. Om man ger dem en möjlighet att arbeta tillsammans med äldre predikanter, kommer dessa unga män att få mycket egen hjälp och välsignelse.

Där finns något att göra för alla. Varje själ, som tror på sanningen, skall svara för sitt område och säga: "Här är jag, sänd mig!" (Jes.6:8.) Alla kan lära sig att arbeta framgångsrikt i sin egen församling, genom att delta i arbetet på lägermötena.

När lägermötet genomförs på rätt sätt, blir det en skola, där predikanter, församlingsföreståndare och församlings-tjänare kan lära sig utföra en fullkomligare tjänst åt Mästaren. Det skulle vara en skola, där församlingens medlemmar, gamla och unga, finner ett tillfälle att uppnå grundligare kunskap om Herrens väg, en plats, där de troende kan få en utbildning, som kommer att hjälpa dem att hjälpa andra.

Föräldrar som kommer till lägermötena, bör särskilt ta vara på den undervisning de kan få där. Låt dem sedan i hemmet ge denna undervisning vidare till sina barn genom föreskrifter och exempel. När de på det sättet anstränger sig, för att rädda sina barn från våldens nedbrytande inflytanden, kommer de att se förbättringar i sina familjer.

Den bästa hjälp, som predikanter kan ge våra församlingsmedlemmar är inte predikningar, utan en planering av deras arbete. Ge varje enskild något att göra för andra. Hjälpa alla att se, att de, som tar emot Kristi nåd,

är skyldiga att arbeta för Honom. Och låt alla få undervisning om hur de skall arbeta. I synnerhet bör de utbildas, som är nya i tron, så att de blir Guds medarbetare. Om den förtvivlade sätts i arbete, kommer han snabbt att glömma sin förtvivlan. Den svage kommer att bli stark, den okunnige förständig. Då kommer alla att vara beredda att föra sanningen vidare, (50) som den är i Jesus. De kommer att finna en ofelbar Hjälpare i Honom, som har lovat att frälsa alla, som kommer till Honom.

Bön och överläggning

De, som arbetar vid lägermöten, bör ofta samlas i bön och till rådslagning, så att de kan arbeta förnuftigt. Vid dessa möten är det många saker som kräver uppmärksamhet, men predikanterna bör varje dag ta sig tid att samlas till bön och överläggning. Ni bör veta, att allt som sker drar åt samma håll, ”att ni står”, som orden uttalades till mig, ”skuldra vid skuldra, marscherar rakt fram och inte drar åt sidan”. När arbetet utförs på det sättet, råder hjärtats enighet och handlingarna kommer att stå i överensstämmelse med varandra. Detta kommer att vara ett underbart medel, till att föra ut Guds välsignelse över folk.

Predikanterna bör ta sig tid att söka Gud för visdom och kraft, innan de håller en predikan. Under de första åren gick predikanterna ofta bort och bad tillsammans och de ville inte sluta, förrän Guds Ande besvarade deras böner. Sedan kunde de komma tillbaka från bönerummet med sina ansikten upplysta och då de talade till församlingen, var deras ord fyllda med kraft. De nådde folks hjärtan därför att Anden gav dem den välsignelse, som beredde människors hjärtan till att ta emot deras budskap. Det utträttas långt mer av det himmelska universum än vi inser, när vägen bereds för själars omvändelse. Vi skall arbeta i harmoni med himmelens budbärare. Vi vill ha mer av Gud. Vi skall inte känna det som om vårt tal och våra predikningar kan göra arbetet. Om folk inte nås genom Gud, kommer de aldrig att kunna nås. Vi skall förtrösta helt på Gud och återropa oss på Hans löfte: ”Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.” (Sak. 4:6.)

När de, som Gud har gett ett ansvar (51) som ledare, fruktar och darrar inför Honom, på grund av det ansvar som arbetet medför, när de känner sin egen ovärdighet och söker Herren i ödmjukhet, när de renar sig själva från allt det som misshagar Honom, när de bönfäller om Hans hjälp tills de vet att de har fått förlåtelse och frid, då kommer Gud att visa Sig själv genom dem. Då kommer verket att gå framåt i kraft.

Medarbetare, vi måste ständigt ha Jesus, den dyrbare Jesus, inneboende i våra egna hjärtan, om vi skall ha framgång när vi förkunnar Honom för folk. Vi har stort behov av himmelskt inflytande, Guds Helige Ande, för att vårt arbete skall bli kraftfullt och effektivt. Vi behöver öppna hjärtat för Kristus. Vi behöver en mycket fastare tro och en innerligare hängivenhet. Vårt jag behöver dö och vi behöver i sinne och hjärta värna om en levande kärlek till vår Frälsare. När vi vill söka Herren av hela vårt hjärta kommer vi att finna Honom och våra hjärtan kommer helt och fullt att glöda av Hans kärlek. Vårt jag kommer att

sjunka till obetydlighet och Jesus kommer att bli allt och i alla för själen.

Kristus ger oss, som törstar efter livets vatten, så att vi kan dricka fritt. När vi gör detta, har vi Kristus inom oss, som en vattenkälla, som springer upp med evigt liv. Då är våra ord fulla av frukt. Vi är beredda att ge vatten åt andra.

Vi måste närma oss Gud. Vi måste samarbeta med Honom, annars kommer svaghet och misstag att synas i allt vad vi gör. Om det överlämnades åt oss att leda Guds saks intressen på vårt eget sätt, skulle vi inte ha anledning att förvänta oss så mycket, men om vårt jag är dolt i Kristus, kommer allt vårt arbete att utföras i Gud. Låt oss, för varje steg, hysa tillit till Gud. Även om vi inser vår egen svaghet, låt oss inte vara trolösa, utan tro.

Om vi vill ta Gud på Hans ord, skall vi lära känna Hans frälsning. Det evangelium som vi delar med oss av för att frälsa förtappade (52) själar, måste vara just det evangelium, som frälsar våra egna själar. Vi måste ta emot Guds ord. Vi måste äta ordet och leva efter ordet. Det är Guds Sons kött och blod. Vi måste äta Hans kött och dricka Hans blod – genom tro anta Hans andliga egenskaper.

Vi måste ta emot ljus och välsignelse, så att vi har något att ge vidare. Det är varje arbetares privilegium att först tala med Gud fördolt i sitt bönerum och sedan tala med folk, som Guds språkrör. Män och kvinnor, som samtalar med Gud och i vilka Kristus förblir, gör atmosfären helig, eftersom de samarbetar med heliga änglar. Det behövs sådana vittnen i vår tid. Vi behöver Guds smältande kraft – kraft att närma oss Kristus.

Församlingens behov

Många kommer till lägermötena med knotande och klagande hjärtan. Genom den Helige Andes verkan måste dessa vägledas till att se, att deras klagan är ett hån mot Gud. De måste vägledas till att känna att självförebåelse, på grund av att de har låtit fienden styra deras sinne och omdömesförmåga, och beklaganden måste vändas till ånger och osäkerhet och förtvivlan till den allvarliga frågan: ”Hur kan jag få en uppriktigt tro?”

När människor får ta del av gudomlig natur, kommer Kristi kärlek att vara en bestående princip i själen och jaget och dess egenheter kommer inte att kunna märkas. Men det är sorgligt att se dem, som borde vara hedervärda kärl, ge efter för den lägre naturen och vandra på stigar, som samvetet fördömer. Människor, som bekänner sig vara Kristi efterföljare faller ned till en låg nivå och beklagar sig alltid över sina brister, men övervinner aldrig och krossar aldrig Satan under sina fötter. Skuld och fördömelse börjar alltid från själen och dessa människors rop kunde lika gärna vara: (53) ”Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?” (Rom. 7:24.) Genom syndig njutning förstörs självrespekten och när den är borta, minskar respekten för andra och vi tror att andra är lika orättfärdiga som vi själva.

Vid våra lägermöten, borde dessa saker presenteras för folk och de borde alltid uppmuntras till att finna befrielse från syndens kraft, i Kristus. Han säger: ”Ni skall söka

mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta.” (Jer. 29:13-14) Standaret skulle höjas och förkunnelsen skulle vara av högsta tänkbara andliga karaktär, så att folk kan föras fram till insikt om orsaken till sin svaghet och olycka. Många är olyckliga därför att de är oheliga. Endast ett rent hjärta och ett oskyldigt sinne kan välsignas av Gud. När synd hålls hemlig, kan den till sist inte skapa annat än olycka. Och den synd, som leder till de olyckligaste konsekvenser är hjärtats stolthet, brist på kristen förståelse och kärlek.

Budskapet skall förmedlas

Överallt finns det hjärtan som ropar efter den levande Guden. I församlingarna hålls predikningar, som inte mättar den själ som hungrar. I dessa predikningar finns inte den gudomliga manifestation, som berör sinnet och skapar värme i själen. Åhörarna kan inte säga: ”Brann inte våra hjärtan när han talade med oss på vägen och öppnade Skrifterna för oss?” (Luk.24:32.) Mycket av den undervisning som förmedlas kan inte väcka överträdaren eller överbevisa själar om synd. Folk som kommer för att höra ordet, behöver en klar, tydlig presentation av vad sanning är. Somliga, som tidigare har smakat Guds ord, har under lång tid vistats i en atmosfär, där det inte finns någon Gud och de längtar efter gudomlig närvaro.

Det allra första och väsentligaste är att smälta och (54) besegra själen genom att framställa vår Herre Jesus Kristus som den syndaförlåtande Frälsaren. Ingen predikan bör hållas och ingen bibelundervisning i något ges, utan att hänvisa åhörarna till ”Guds lamm, som tar bort världens synd.” (Joh.1:29.) Varje sann lära gör Kristus till medelpunkt, varje föreskrift får kraft från Hans ord.

Framhåll Golgatas kors för folk. Visa vad det var som förorsakade Kristi död - överträdelse av lagen. Låt inte synden döljas eller behandlas som något obetydligt. Den skall framhållas som skuld mot Guds Son. Hänvisa folk till Kristus och tala om för dem att odödlighet endast kan uppnås genom att ta emot Honom som sin personlige Frälsare.

Väck folk, så att de kan se, hur långt borta de är bort från Herrens förordningar genom att de lägger sig till med en världslig inställning och anpassar sig till världsliga principer. Dessa har fått dem till att överträda Guds lag.

Många i världen sätter sin tillit till saker, som i sig själva inte är onda, men de låter sig nöja med dessa saker och söker inte det större och högre goda, som Kristus vill ge dem. Nu får vi inte på ett brutalt sätt försöka att beröva dem det som de finner värdefullt. Uppenbara sanningens skönhet och dyrbarhet för dem. Led dem till att betrakta Kristus i Hans härlighet. Då kommer de att vända sig bort från allt, som drar deras kärlek bort från Honom. Detta är den princip efter vilken Frälsaren handlar med människor, i Sitt umgänge med människor. Det är den princip som måste föras in i församlingen.

Kristus kom till världen ”till att predika glädjens budskap för de ödmjuka... att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, och ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de

bundna.”(Jes. 61:1.) Rättfärdighetens sol skall ”gå upp med läkedom under (55) sina vingar.” (Mal.4:2.) Världen är full av män och kvinnor, som bär på en tung sorg och som lider av synd. Gud sänder Sina barn till att för dem uppenbara Honom, som skall lyfta bort bördan och ge dem vila. Det är Kristi tjänares mission att hjälpa, välsigna och bota.

Kristi favoritämne var Guds faderliga karaktär och Hans överflödande kärlek. Denna kunskap om Gud var Kristi egen gåva till människan, och den gåvan överlämnade Han till Sitt folk för att de skulle förmedla den till världen.

När vi till människor förmedlar olika undervisning och varningar från vår tids särskilda budskap, måste vi tänka på, att alla inte helt passar in i de församlingar som samlas till våra lägermöten. Till och med Jesus själv sade till Sina lärjungar, som hade varit tillsammans med Honom i tre år: ”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu.” (Joh.16:12.) Vi måste sträva efter att förmedla sanningen, när människor är beredda att höra den och uppskatta dess värde. Guds Ande arbetar på människors sinnen och hjärtan och vi skall arbeta i harmoni med detta.

Somliga sanningar känner folk redan till. Det finns somliga intresserade, som är beredda att lära sig mer om dessa. Visa dem betydelsen av dessa sanningar och deras relation till andra, som de inte förstår. På det sättet kommer ni att väcka en längtan efter ett större ljus. Detta innebär att ni ”rätt delar sanningens ord”. (2 Tim 2:15.)

Låt vår tids budskap presenteras, inte i långa, (56) besvärliga predikningar, utan i korta samtal som går direkt på det väsentliga. Tro inte att ni, när ni har gått igenom ett ämne, bara kan gå vidare till andra punkter och att åhörarna kommer att minnas allt som har sagts. Det finns en risk för att gå för fort från punkt till punkt. Ge korta lektioner med ett tydligt och enkelt språk och repetera dem ofta.

Låt inte en predikan följas direkt av en annan, utan lägg in en paus mellan dem, så att sanningen kan stanna kvar i sinnet och att både församling och predikanter på det sättet kan få tid till meditation och bön. Då kommer religiös kunskap och erfarenhet att tillväxa.

Koncentrera tankarna på några få väsentliga punkter. Ta inte med oväsentliga tankar i era predikningar. Gud vill inte att ni skall tro, att ni är påverkade av Hans Ande, när ni rusar från det ena ämnet till det andra och för in främmande saker, som inte har något med er text att göra. Genom att överge de raka linjerna och föra in det, som leder tankarna bort från ämnet, förlorar ni riktningen och

försvarar allt som ni har sagt. Ge era åhörare rent vete, noggrant rensat från agnar.

Var försiktiga, så att ni aldrig förlorar känslan av den gudomlige Väktarens närvaro. Kom ihåg, att ni inte talar bara till en samling människor, utan också för Honom som ni alltid bör känna igen. Tala som om hela det himmelska universum stode framför er.

En natt före ett viktigt möte tycktes jag (57) i min sömn om natten befinna mig i ett möte tillsammans med mina bröder. Där lyssnade jag till En, som talade med myndighet. Han sade: ”Detta möte kommer att besökas av många själar, som är uppriktigt okunniga om de sanningar som kommer att förkunnas. De kommer att lyssna och bli intresserade, därför att Kristus drar dem till Sig. Samvetet säger dem, att det de hör är sant, eftersom det vilar på Bibelns grund. Den största försiktighet är nödvändig vid behandlingen av dessa själar.

Låt sådana sidor av budskapet förkunnas för dem, som de är i stånd till att fatta och tillgodogöra sig. Även om det skulle förefalla dem främmande och överraskande, kommer många med glädje att erkänna, att nytt ljus kastas över Guds Ord. Om däremot nya sanningar skulle förkunnas i en sådan omfattning, att de inte skulle kunna förstå dem, skulle somliga gå bort och aldrig mer komma tillbaka. I sina strävanden att berätta det för andra, skulle somliga ge en oriktig framställning av vad de hade hört. Somliga skulle i så hög grad förvränga Skriften, att det skulle förvirra andras begrepp.

De, som vill studera Kristi sätt att undervisa och lära sig att följa Hans väg, kommer att kunna samla och hålla stora skaror samlade nu liksom Kristus höll folket samlat på Sin tid. Satan kommer att vara närvarande vid varje möte för att tvinga sin helvetesskugga in mellan människan och Gud och avskära varje ljustråle som kunde falla på själen. Men när ni förkunnar sanningen i dess praktiska karaktär för människorna, därför att ni älskar dem, kommer själar att låta sig övertygas, därför att Guds Helige Ande kommer att göra intryck på deras hjärtan.

Utrusta er med ödmjukhet. Be om att änglar från Gud måtte komma er nära, för att göra intryck på sinnet. Det är nämligen inte ni som använder den Helige Ande, utan den Helige Ande måste använda er. Det är den Helige Ande som gör sanningen överväldigande och effektiv. Förkunna alltid praktisk sanning för folket.”

(58) Låt inte de sidor av sanningen, som utgör ett fördömande av människornas seder och bruk, hållas i förgrunden innan de får tillfälle till att lära känna, att vi tror på Kristus, att vi tror på Hans gudom och Hans preexistens. Dröj vid det vittnesbörd som världens Återlösare avlade. Han sade: ”Jag, Jesus, har sänt min ängel för att vittna för er om allt detta i församlingarna.” (Upp. 22:16.)

Vid lägermötet i Queensland 1898, fick jag instruktioner till våra bibelarbetare. I den nattens syner var det som om

predikanterna och arbetarna var på ett möte, där det gavs bibellektioner. Vi sade: ”Vi har den Store Läraren hos oss i dag”, och vi lyssnade med intresse till Hans ord. Han sade: Det ligger ett stort arbete framför er på den här platsen. Ni behöver förkunna sanningen i dess enkelhet. För folk fram till Livets Vatten. Tala till dem om saker som angår deras nuvarande och eviga goda. Låt inte ert studium av Skrifterna vara av ett billigt eller oplanerat slag. I allt som ni säger, bör ni veta att ni har något att säga, som det är värt att lägga ned tid på och som det för åhörarna är värt att lägga ned tid på att lyssna till. Tala om sådant som är väsentligt, sådana saker som är undervisande och där varje ord förmedlar ljus.

”Lär er att möta människor där de är. Ta inte upp ämnen, som väcker strid. Låt inte er undervisning vara sådan, att den förvirrar. Bli inte orsak till att folk bekymrar sig över sådant, som ni kanske förstår, men som de inte ser, såvida det inte är av avgörande betydelse för själens frälsning. Framställ inte Skrifterna som ett sätt att upphöja det egna jaget och uppmuntra till fåfäng ära hos den, som öppnar Ordet.”

Uppdraget för vår tid består i att utbilda studerande och arbetare (59) till att behandla ämnen på ett tydligt, seriöst och högtidligt sätt. Ingen onödig tid får användas till detta stora verk. Vi får inte förlora våra utmärkande drag. Tiden är för kort för oss för att vi skall börja avslöja allt, som kan uppenbaras för människor. Evigheten kommer att behövas för att vi skall lära känna Skrifternas längd, bredd, djup och höjd. För somliga själar är vissa sanningar viktigare än andra sanningar. Det behövs skicklighet, när ni undervisar om Skrifternas principer. Läs och studera Psalm 40:7, 8; Joh. 1:14; 1 Tim. 3:16; Fil. 2:5-11; Kol. 1:14-17; Upp 5:11-14.

Aposteln Johannes fick på ön Patmos de saker uppenbarade, som Gud ville att han skulle ge vidare till folket. Studera dessa uppenbarelser. Här finns ämnen, som är värda att vi begrundar, stora och omfattande lektioner, som hela änglahären nu försöker att ge vidare. Betrakta Kristi liv och karaktär och studera Hans medlångärning. Här är oändlig visdom, oändlig kärlek, oändlig rättfärdighet och oändlig barmhärtighet. Här är djup och höjder, längder och bredder som vi kan överväga. Otaliga pennor har använts för att framställa Kristi liv, karaktär och medlångärning för världen och ändå har varje människa, som den Helige Ande har arbetat genom, överfört detta ämne med ett ljus, som är friskt och nytt.

Vi önskar, att leda människor fram till en insikt om vad Kristus är för dem och vilket ansvar de kallas att acceptera hos Honom. Som Hans representanter och vittnen, behöver vi komma fram till en full förståelse av de frälsande sanningarna genom en erfarenhetsmässig kunskap.

Lär ut de stora praktiska sanningar, som skall inpräntas i själen. Undervisa om Jesu frälsande kraft, att ”i honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder (60). (Kol.1:14.) Det var vid korset som barmhärtighet och sanning möttes och som rättfärdighet och sanning kysste varandra. Låt varje studerande och varje arbetare studera detta om och om igen, så att de framställer Herren såsom korsfäst bland oss och gör det till ett aktuellt ämne för folk.

Visa att Kristi liv uppenbarar en fullständigt fullkomlig karaktär. Lär ut att "åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn." (Joh.1:12.) Säg det om och om igen. Vi kan bli Guds söner, medlemmar av den kungliga familjen, barnen till himmelens kung. Låt det bli känt, att alla som tar emot Jesus Kristus och bevarar sin tillit från början till slutet, kommer att bli Guds arvingar och medarvingar med Kristus "till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som är förvarat åt er i himlen. Med Guds makt blir ni genom tron bevarade till den frälsning som finns beredd och skall uppenbaras i den sista tiden." (1 Petr.1:4, 5.)

Den sista varningen

Den tredje ängels budskap kommer att ges med kraft. Styrkan i förkunnelsen av det första och andra budskapet kommer att förstärkas genom den tredje ängels budskap. Johannes säger i Uppenbarelseboken om den himmelske budbärare, som förenar sig med den tredje ängeln: "Sedan såg jag en annan ängel komma ner från himlen. Han hade stor makt, och jorden lystes upp av strålglansen från honom. Och han ropade med stark röst." (Upp. 18:1, 2.) Det finns en risk för att vi förkunnar den tredje ängels budskap på ett så oklart sätt, att det inte gör något intryck på människor. Det finns så många andra intressen som förs fram, att det budskap, som bör förkunnas med kraft, blir tamt och ljudlöst. Vid våra lägermöten har ett misstag begåtts. Sabbatsfrågan har berörts, men har inte framställts som den stora prövningen för vår tid. Trots att församlingarna bekänner sig till tro på (61) Kristus, överträder de den lag, som Kristus själv proklamerade från Sinai. Herren bjuder oss: "Höj upp din röst som en basun och förkunna för mitt folk dess överträdelse, för Jakobs hus dess synder. Basunen skall ge ifrån sig ett besämt ljud.

När ni har en församling framför er i endast två veckor, skjut inte upp sabbatsfrågan tills allt annat har förkunnats, i tro att ni därigenom banar väg för den. Upphöj normen – Guds bud och Jesu tro. Gör detta till det viktiga temat. Gör sedan detta tema ändå starkare genom era starka argument. Uppehåll er vid Uppenbarelseboken. Läs, förklara och framhåll dess lära.

Vår krigföring är aggressiv. Enorma problem ligger framför oss, ja, rakt framför oss. Låt våra böner stiga upp till Gud, att de fyra änglarna fortfarande måtte hålla de fyra vindarna tillbaka, så att de inte blåser för att skada eller ödelägga, förrän den sista varningen har getts till världen. Låt oss sedan arbeta i överensstämmelse med våra böner. Låt ingenting minska kraften i sanningen för vår tid. Sanningen för vår tid skall vara vår börda. Den tredje ängels budskap måste utföra sitt uppdrag att från kyrkorna urskilja åt sig ett folk, som kommer att ta ställning för den eviga sanningens plattform.

Vårt budskap är ett budskap på liv och död och vi måste låta det framstå sådant som det är, Guds stora kraft. Vi skall förmedla det, i hela dess krafts styrka. Då kommer Herren att göra det verksamt. Det är vårt privilegium att förvänta oss stora ting, också genom den Helige Andes bevisning. Det är den kraft som kommer att överbevisa och omvända själen.

De sista dagarnas faror är över oss och i vårt arbete skall vi varna folk för den fara de befinner sig i. Låt inte de högtidliga scener, som profetian har uppenbarats, lämnas oberörda. Om vårt folk vore till hälften vaket, om det insåge närheten av de händelser som skildras i Uppenbarelseboken, (62) skulle en reformation genomföras i våra församlingar och många fler skulle tro budskapet. Vi har ingen tid att förlora. Gud kallar på oss att vaka över själar, som något vi måste göra räkenskap för. Påskynda nya principer och fyll upp med den knivskarpa sanningen. Det kommer att vara som ett tveeggat svärd. Men var inte alltför snabba till att diskutera och inta en motsatt attityd. Det skall komma tider, när vi måste stå stilla och se Guds frälsning. Låt Daniel och Uppenbarelseboken tala om vad som är sanning. Men oavsett från vilken sida ämnet än förmedlas, upphöj alltid Jesus som hoppets medelpunkt, "Davids rotskott och hans ättling, den strålande morgonstjärnan." (Upp. 22:16.)

Lovprisningsmöten

På våra lägermötenas gudstjänster bör det finnas sång och instrumentalmusik. Även förr användes musikinstrument till religiösa ceremonier. De som tillber Gud, prisar Gud på harpa och cymbal och musik bör ha sin givna plats i våra gudstjänster. Det kommer att öka intresset. Varje dag bör en lovsångsstund hållas, en enkel tacksägelsegudstjänst inför Gud. Det skulle vara mycket mer kraft vid våra lägermöten, om vi hade en sann förnimmelse av Guds godhet, barmhärtighet och långmodighet och om det flödade mycket mer lovprisning från våra läppar, för att ära och förhårliga Hans namn. Vi måste vårda kärleken i våra hjärtan bättre. Herren säger: "Den, som offerar lovets offer, ärar mig. Den som ger akt på vägen, skall jag låta se Guds frälsning." (Psalm 50:23.)

Det är Satans verk att tala om det som angår honom själv och han gläder sig över att få människor till att tala om hans kraft, om hans gärningar genom människors barn. Tillåter man en sådan att tala, blir man nedstämd, sur och vresig. Vi kan bli kanaler för Satan genom vilka det flyter ord, som inte för solsken med sig till något hjärta. Men låt oss besluta oss för, att så (63) skall det inte vara. Låt oss besluta oss för att inte vara kanaler, genom vilka Satan förmedlar tungsinthet och obehagliga tankar. Låt inte våra ord vara en doft av död till död, utan i stället en doft av liv till liv.

I de ord vi säger till folk och i de böner vi ber, vill Gud ge oss ett otvetydigt bevis för att vi har andligt liv. Vi kan inte helt och fullt glädja oss åt den välsignelse, som Herren har berett åt oss, på grund av att vi inte ber i tro. Om vi ville utöva tro på den levande Gudens ord, skulle vi få de rikaste välsignelser. Vi vanäras Gud genom vår bristande tro. Därför kan vi inte ge liv vidare till andra genom att framföra ett levande och upplyftande vittnesbörd. Vi kan inte ge något som vi inte själva har.

Om vi vill vandra ödmjukt med Gud och om vi vill arbeta i Kristi Ande, kommer ingen av oss att bära på tunga bördor. Vi skall lägga dem på den store Bördobäraren. Då kan vi förvänta segerglädje i Guds närhet, i gemenskap med Hans kärlek. Lägermötet bör vara en kärleksfest från början till slutet, eftersom Guds närvaro är hos Hans folk.

Hela himlen är intresserad av vår frälsning. Guds änglar, tusentals och åter tusentals och tiotusen gånger tiotusen, har fått i uppdrag att tjäna dem, som skall ärva frälsning. De skyddar oss mot ont och håller de mörkrets makter tillbaka, som försöker att ödelägga oss. Har vi inte anledning att vara tacksamma för varje ögonblick, också när det vi möter uppenbara svårigheter på vår väg?

Herren själv är vår Hjälpare. ”Jubla, du dotter Sion, höj glädjerop, du dotter Israel!” ”Herren, din Gud, bor i dig, en hjälte som frälsar. Han gläder sig över dig med lust, han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas över dig med jubel.” (Sef. 3:14, 17.) Detta är (64) det vittnesbörd, som Herren vill framföra inför världen. Hans pris bör ständigt vara i våra hjärtan och på våra läppar.

Ett sådant vittnesbörd kommer att utöva ett inflytande på andra. Medan vi försöker, att vända människor bort från deras själviska ansträngningar att försäkra sig om lyckan, måste vi visa dem att vi har något bättre än det som de söker efter. Då Jesus talade med den samaritiska kvinnan, tillrättavisade Han henne inte för att hon kom hämtade upp vatten ur Jakobs brunn, utan Han gav henne något som var oändligt värdefullare. Jämfört med Jakobs brunn, gav Han det levande vattnets källsprång. ”Om du kände Guds gåva”, sade Han, ”och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.”... ”Var och en som dricker av det här vattnet blir törstig igen. Men den, som dricker av det vatten, som jag ger honom, skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv.” (Joh. 4:10-14.)

Församlingen behöver den nya, levande erfarenhet, som de medlemmar för med sig, som har daglig gemenskap med Gud. Torra och nötta vittnesbörd och böner, som inte uppenbarar Kristus i dem, är inte till någon hjälp för folket. Om var och en som gör anspråk på att vara Guds barn vore fylld med tro och ljus och liv, vilket underbart vittnesbörd skulle då inte ges till dem som har kommit för att höra sanningen! Och hur många själar skulle då inte vinnas för Kristus!

Försök att skapa väckelse

Vid våra lägermöten görs det allt för små ansträngningar för att väcka människor. Herren söks alltför litet. Det borde vara väckelsemöten från början till slut av mötesserien. Det bör göras de mest beslutsamma ansträngningar för att väcka folk. Låt alla se att ni är seriösa, därför att ni har ett förunderligt budskap från (65) himmelen. Tala om för dem, att Herren kommer för att hålla dom och att varken kungar, härskare, rika män eller inflytande kommer att vara till någon nytta, för att avvärja domen, som snart faller. Vid slutet på varje möte, bör frågor ställas om beslut. Håll fast vid de intresserade, tills de är starka i tron.

Vi måste bli mer avgjorda på allvar. Vi måste tala om sanningen både privat och offentligt, genom att framhålla varje argument och enträget använda alla tungt vägande motiv, för att dra människor till Frälsaren som blivit upphöjd – på det grymma korset. Gud vill, att alla människor skall uppnå det eviga livet. Lagg märke till, hur iverns anda kommer till uttryck genom hela Skriften, för

att få män och kvinnor att komma till Kristus och förneka det begär och de lidelser, som fördärvar människans själ. Vi måste enträget råda dem till att se på Jesus och ta emot Hans självförnekande liv och offer. Vi måste visa, att vi förväntar oss, att de vill glädja Kristi hjärta genom att använda alla Hans gåvor och därigenom ära Hans namn.

Många som kommer till mötet är trötta och tyngda av bördor. De känner sig inte trygga i sin religiösa tro. Dessa, som är betryckta och saknar ro i sin ande, måste få tillfälle att finna hjälp. Efter en predikan bör de, som vill följa Kristus, inbjudas till att ge uttryck för sin önskan. Inbjud alla, som inte är mättade, så att de får göra sig redo för Kristi återkomst. Inbjud alla som känner sig betungade och nedtyngda, till att själva komma fram. Låt dem, som är andligt sinnade, tala med dessa själar. Be tillsammans med dem och för dem. Använd mycket tid till bön och grundlig undersökning av Bibeln. Låt alla tillägna sig trons verkliga nödvändiga villkor i sin egen erfarenhet, genom att tro på, att den Helige Ande kommer att tilldelas dem, eftersom de verkligen hungrar och törstar efter rättfärdighet. Visa dem, hur de överlämnar sig till Gud, hur de finner tron och hur de kan göra anspråk på (66) löftena. Ge uttryck för Guds djupa kärlek genom uppmuntran och förbön.

Låt oss i mycket högre grad brottas med Gud för människors frälsning. Ge aldrig upp, utan arbeta osjälvviskt och beslutsamt. Nödga folket att komma till Lammets bröllopsfest. Genom att be mer, hysa större tillit och ta emot mer, måste vi samarbeta bättre med Gud.

Det råder den mest bedrövliga likgiltighet och försummelse när det gäller den stora frälsningen. De likgiltiga måste väckas om de inte skall gå förlorade. Eftersom Gud har gett Sin egen Son för att frälsa den skyldige syndaren, kommer Han, genom Sina ombud, att motarbeta de mänskliga och sataniska redskap, som gått samman för att ödelägga själen. Herren har skapat alla möjligheter för att uppenbara den upphöjde Frälsaren för syndare. Även om de är döda i sina överträdelser och synder, måste deras uppmärksamhet väckas genom förkunnelsen om Jesus och Honom som korsfäst. Människor måste överbevisas om syndens ondska. Överträdarnas förstånd måste upplysas. Alla, som har blivit dragna till Kristus, måste berätta historien om Hans kärlek. Var och en, som själv har egen erfarenhet av Kristi förvandlande kraft i sitt liv, måste göra allt, som är möjligt, i Herrens namn.

Offrets ofattbara värde visar syndens enorma ondska och vad som är nödvändigt för att vi skall kunna bli frälsta. Gud kunde ha avlägsnat den smutsiga fläcken från Sitt skaparverk genom att sopa bort syndaren från jordens yta. Men ”så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” (Joh. 3:16.) Varför försöker då inte alla, som bekänner sig älska Gud, att berätta för sina grannar och bekanta, att de inte längre får försumma denna mäktiga frälsning?

Kristus utgav Sig själv till en vanärande, plågsam död (67) och bevisade Sin själs stora möda för att frälsa det, som var förlorat. O, Kristus kan, Kristus är villig och Kristus längtar efter att frälsa alla, som kommer till

Honom! Tala med människor i nöd och förmå dem att se upp till Jesus på korset, där Han dog för att göra förlåtelsen möjlig. Tala till syndaren med ditt eget hjärta överflödande av Kristi ömma, medlidande kärlek. Låt det ske på djupt allvar, men det får aldrig höras en skarp, höjd röst från den, som försöker att få en människa till att se och leva. Först måste du själv vara helt överlämnad till Gud. Ditt hjärta måste vara förkrossat, när du ser på vår Förebedjare i himlen. Sedan kan du tala milt och behärskat med syndare som ångrar sig, som en som förstår kraften i den återlösande kärleken. Be med dessa själar, vägled dem genom tron till korsets fot. Visa dem, att du förstår dem och vill deras bästa. Var du än är, fäst trons ögon på Jesus, den store Syndabäraren. Få dem till att se bort från sin egen synd och fattigdom och se bort till Frälsaren. Då är segern vunnit. De ser för sina egna ögon det Guds Lamm, som bär världens synd. De ser Vägen och Sanningen och Livet. Rättfärdighetens sol kastar sina klara strålar in i hjärtat. Den återlösande kärlekens källflöden strömmar in till den uttorkade och törstiga själen och syndaren är frälst till Jesus Kristus.

Kristus korsfäst, låt detta vara ämnet för tal, bön och sång och det kommer att krossa och vinna hjärtan. Detta är den Guds visdom, som vinner själen för Kristus. Formella, bestämda fraser, framställningen av enbart argumenterande ämnen, är föga fruktbart. När Guds ömma och milda kärlek råder i arbetarnas hjärtan kommer det att märkas av dem, som de arbetar för. Själar törstar efter livets vatten. Var inte som tomma cisterner! När du uppenbarar Kristi kärlek för dem, kommer du att kunna leda de hungrande och törstande till Jesus och Han kommer att ge dem livets bröd och frälsningens vatten.

Personligt arbete

(68) Herrens tjänare får inte enbart förkunna ordet från talarstolen, utan måste komma i personlig kontakt med människor. När en predikan hålls, sås den dyrbara säden. Men om inga personliga ansträngningar görs för att odla upp jorden, slår fröna inte rot. Om hjärtat inte mjuknar och underordnar sig Guds Ande, har mycket av predikan gått förlorat. Lägg märke till dem i församlingen, som verkar vara intresserade och tala med dem efter gudstjänsten. Några få ord i privat samtal, kommer ofta att göra mer gott, än hela predikan har gjort. Fråga hur åhörarna uppfattar ämnena, om de klart har förstått innehållet. Visa vänligt och artigt, att du intresserar dig för dem och bekymrar dig för deras själar. Många har fått den uppfattningen att vi, som ett folk, inte tror på omvändelse. När vi vädjar till dem att komma till Kristus, kommer deras hjärtan att mjukna och fördomar kommer att sopas undan.

Bibelstudier

Där det är praktiskt möjligt, skulle varje viktigt föredrag efterföljas av ett bibelstudium. Här kan man använda de punkter som har framhållits. Det kan ställas frågor och riktiga tankar kan inskräpas. Det bör ägnas mer tid åt tålmodig undervisning av folket och de bör få tillfälle att uttala sig. Det är undervisning människor behöver, ljud på ljud, bud på bud.

Det bör hållas särskilda möten för dem, som blir intresserade av de sanningar som har förkunnats och som

behöver undervisning. Till dessa möten skulle man inbjuda folket och alla, både troende och de som inte tror, bör få tillfälle att ställa frågor om punkter (69) som de inte förstår. Ge alla ett tillfälle att tala om sina svårigheter, för svårigheter kommer de att möta. Ge dem tillfälle att se, att det på varje punkt i alla predikningar och i alla bibelstudier ges ett klart "Så säger Herren" i den tro och de lärdomar vi försvarar.

Detta var Kristi undervisningsmetod. Folket ställde frågor om innebörden av det, som Han sade till dem. Han var alltid beredd att förklara Sina ord för dem, som ödmjukt sökte efter ljus. Men Kristus uppmuntrade inte till kritik eller klagomål och det får vi inte heller göra. Om någon försöker, att provocera fram en diskussion om en omstridd tros punkt, säg bara, att mötet inte är avsett för det ändamålet.

Om du besvarar en fråga, måste du förvissa dig om, att åhörarna har förstått och uttrycker sin tacksamhet för, att det är besvarat. Lämna inte en fråga genom att säga, att de kan upprepa sin fråga en annan gång. Pröva dig fram steg för steg och försök att urskilja, vad du har uppnått.

Till sådana möten kan de, som förstår budskapet, ställa frågor som sprider ljus över sanningens principer. Men somliga har inte visdom till detta. När någon ställer en fråga, som bara förvirrar och sår tvivlens frö, bör de få rådet att inte ställa sådana frågor. Vi måste lära oss när vi skall tala och när vi skall tåga. Vi måste lära oss att så trons frö och sprida ljus, inte mörker.

Ett ord i rätt tid

De, som har ett bedjande sinnelag, kommer att kunna tala i rätt tid till dem som kommer inom räckhåll för deras inflytande, ty Gud kommer att ge visdom genom vilken de kan tjäna Herren Jesus. "Ty vishet skall komma in i ditt hjärta och kunskap bli ljuvlig för din själ, eftertänksamhet skall bevara dig och klokhets beskydda dig." (Ordspr. 2:10, 11.) Du kommer att öppna din mun med visdom och i din tunga kommer vänlighetens lag att råda.

(70) Om de, som anser sig vara kristna ville ge akt på Kristi ord, skulle alla som kommer i kontakt med dem, märka att de har varit tillsammans med Jesus och har lärt av Honom. De skulle komma att representera Kristus. Sådant som rör evigheten skulle komma att vara deras tema. Evighetens realiteter skulle komma att föras nära. De skulle komma att vaka över själar, som de som måste avlägga räkenskap. Detta innebär mycket mera, än vad många tycks tro. Det innebär att gå ut och leta efter det förlorade faret.

Samla in pengar

Ingen skall tjäna på lägermöten, även om det största antalet människor kan nås för att upprätta fonder och samla ihop medel till olika välgörenhetsändamål, som är så många. Guds verk genom ordets tjänst, förkunnelsen av sanningen i regionerna runt omkring, de stora intresserna för undervisningsarbetet på nya fält och upprättandet av sanatorier i samband med evangelisationen – detta är de saker, som folk bör få presenterade för sig vid våra lägermöten.

Resultat av lägermötesarbete

Ett stort arbete skall utträttas vid våra lägermöten. Herren har på ett särskilt sätt ärat dessa samlingar, som Han kallar för "heliga sammankomster". Till dessa möten kommer tusentals människor, många enbart av nyfikenhet för att se och höra något nytt. Men när de hör sanningens budskap och kommer i kontakt med dem, som tror det, gör det intryck på dem. De ser att detta folk inte är sådant, som det har beskrivits. Fördomar, motstånd och likgiltighet sopas bort och de lyssnar med uppriktigt intresse till det ord som talas.

Herren har Sina representanter inom alla kyrkosamfund. Dessa personer har ännu inte hört de speciella (71) avgörande sanningspunkterna för de sista dagarna presenteras för sig under sådana förhållanden, att de blivit övertygade i hjärta och sinne. De har därför inte avbrutit sin kontakt med Gud genom att förkasta sanningen. Det är många, som troget har följt det ljus, som fallit på deras väg. De hunger efter att få större kunskap om Guds vägar och gärningar. Över hela världen ser människor upp mot himlen med längtan. Böner, tårar och frågor stiger upp ur själen, som längtar efter ljus, nåd och den Helige Ande. Många står nära gränsen till Guds rike och väntar bara på att bli insläppta.

Efterhand som Kristi lära och Bibelns lättfattliga sanningar framhålls, ser de ljuset och gläder sig över det. Deras bekymmer försvinner för sanningens ljus som daggen för morgonsolen. Deras förståelse av Bibelns lära tilltar och de ser Gud representerad genom Kristus och något av djupet, bredden och höjden av de andliga hemligheter som de aldrig tidigare hade förstått, eftersom de endast kan illustreras genom en kristen karaktär.

Många av dem, som inte har kontakt med en församling och som förefaller vara helt opåverkade av Guds krav, är inte lika likgiltiga i sina hjärtan, som de ser ut att vara. Även de mest gudlösa har stunder när deras övertygelse tynger dem och när de längtar efter något, som de inte har. I alla mindre och större städer är det många, som aldrig kommer till gudstjänsten, men en hel del av dem känner sig dragna till friluftsmöten. Många av dem är syndens slavar, hjälplösa offer för dåliga vanor. Många blir överbevisade och omvända. När de i tro griper Guds löfte om syndaförlåtelse, bryts vanans makt. De avstår från syndiga laster och gläder sig som Guds döttrar och söner över den frihet, som Kristus har frigjort dem till. Detta skall ske vid alla våra lägermöten. Genom dessa medel kommer tusentals att vinnas för Kristus.

Efter lägermötet

(72) Till lägermötena i städerna kommer tusentals att inbjudas för att höra inbjudan till festen: "Kom, nu är allt färdigt." (Luk.14:17.) När vi har väckt folks intresse, bör vi inte skära ned på dessa möten, ta ned alla tält och ge intryck av att mötet är över. Just där hundratals har blivit intresserade, kan det allra bästa utträttas, genom ett troget och allvarligt arbete. Därför bör möten hållas på ett sådant sätt, att det offentliga intresset fortsätter.

Efter ett av lägermötena övervägdes det om tältmötena skulle fortsätta. Jag berättade för bröderna om en dröm jag hade haft. Jag drömde, att jag såg en halvfärdig byggnad. Hantverkarna samlade ihop sina redskap och tänkte lämna den ofärdig, men jag bad dem enträget att överväga den saken. "Byggnaden är inte färdig", sade jag, "kom tillbaka och arbeta tills taket har lagts på." Då kom de tillbaka och fortsatte arbetet. Bröderna tog alltså hänsyn till mitt råd att stanna och fortsätta arbetet med lägermötet. Resultatet blev att ett antal människor tog emot sanningen.

Det behöver inte vara så många fel i de dyrbara ansträngningar som lagts ned för lägermötena och tältmötena. Det behöver inte vara så få sädeskärvar att föra till Mästaren. På platser där den nuvarande sanningens standar aldrig har höjts, kommer fler själar nu att bli omvända, därför att det nu har arbetats något mer än tidigare. Om somligas händer ser ut att försvagas och mista sitt grepp, har jag dessa ord till dem: "Håll ett ännu fastare grepp om standaret." Tron säger: "Gå framåt." Ni får inte svikta, inte heller misströsta (73). Det finns ingen trossvaghet hos den, som hela tiden rycker fram.

Efter ett lägermöte kan det ibland vara svårt att hålla huvudtalarna kvar i flera veckor, för att vidareutveckla det intresse som väckts. Det kan vara dyrt att behålla grunden och ha ett tillräckligt antal familjetält stående, för att bevara ett lägermötes utseende. Det kan vara något av ett offer för åtskilliga familjer, att stanna kvar på området för att hjälpa predikanter och bibelarbetare att besöka och studera Bibeln med dem som kommer till mötena och besöka folk i deras hem, berätta om de välsignelser de fick vid mötena och inbjuda dem att komma. Det kommer utan tvivel att vara svårt att tillförsäkra sig ett tillräckligt antal medarbetare för att föra verket framåt på ett framgångsrikt sätt. Men resultaten kommer att försvara ansträngningarna. Det är genom ett sådant allvarligt och energiskt arbete som detta, som somliga av våra lägermöten har varit redskap till att bygga upp starkt arbetande församlingar. Och det är just genom ett så allvarligt arbete, som den tredje ängelns budskap måste framföras till våra städers invånare.

Ibland deltar ett stort antal talare vid ett lägermöte under några få dagar. Och just när folks intresse har väckts helt och fullt, skyndar sig nästan alla talarna i väg till ett annat möte och lämnar kvar två eller tre talare till att kämpa mot det deprimerande inflytandet av att riva ned och flytta familjetälten. Hur mycket bättre skulle det inte vara, om mötena fortsatte en längre tid? Om personer ville komma från varje församling för att stanna en månad eller längre tid och hjälpa till vid mötena och lära sig hur man arbetar på ett bra sätt, då kunde de ta med sig en värdefull erfarenhet till sina församlingar, när de återvänder hem igen. Hur mycket bättre skulle det inte vara om någon av samma talare, som väckte folks intresse under det mest besökta mötet, ville stanna kvar och följa upp arbetet, genom ett (74) noggrant organiserat och långt utdraget arbete! Att leda möten på det sättet skulle kräva att åtskilliga vore i gång samtidigt och det skulle inte göra det möjligt för några få att följa alla mötena. Men vi måste komma ihåg att detta arbete utträttas "inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot." (Sak. 4:6.)

Arbetet bör inte avstanna, när mötena på lägerområdet är slut. Där har presenterats läror och trossatser, som är nya och främmande för människor. De, som är övertygade och som vill ta emot sanningen, kommer att möta det mest bestämda och utpekade motstånd. Präster, vänner och bekanta kommer att göra allt för att fördärva det sanningens frö som har sått i hjärtat. Vi får inte låta fröna kastas bort på det sättet. Vi får inte låta dem förtvina på grund av brist på fuktighet.

Förändringar tenderar att försvaga mötenas inflytande. Fortsätt mötena på lägerområdet, när helst det är möjligt. Men när det verkar tillrådligt att flytta, låt det stora tältet föras bort till en lämplig lokal och låt gudstjänsterna fortsätta där. Där bör etableras en mission. Skaffa en lämplig plats och låt ett antal arbetare vara med och bilda en missionsfamilj. Detta bör ledas av en man och hans hustru, som är dugliga och helgade människor och vilkas inflytande kommer att ge arbetet dess karaktär.

När en utvärdering sker efter ett lägermöte, behövs hjälpere inom olika områden och dessa tillfällen bör fungera som en övningskola för arbetare. Låt unga män arbeta tillsammans med erfarna arbetare, som skall be tillsammans med dem och undervisa dem tålmodigt. Helgade kvinnor bör gå in i bibelarbetet från hem till hem. Somliga arbetare bör arbeta som kolportörer och sälja litteratur och på ett klokt sätt ge bort till dem, som inte kan köpa.

Låt några av arbetarna besöka religiösa möten i (75) andra församlingar och delta i dem, när tillfälle ges. Då Jesus var tolv år gammal, gick Han i prästernas och rabbinernas skola i templet och ställde frågor. I denna tempelskola bedrevs dagligen studier, ungefär så som vi bedriver bibelstudier. Jesus ställde frågor som en elev, men Hans frågor gav de lärda prästerna något att tänka på. Något liknande kan ske i dag. Kloka unga män bör uppmuntras att delta i möten hos YMCA (Young Men's Christian Association, KFUM, Kristna Föreningen Unga Män), inte för att diskutera, utan för att rannsaka Skrifterna med dem och ställa hjälpanande frågor.

Om arbetet inom dessa olika områden utfördes energiskt och allvarligt efter alla våra lägermöten, skulle det samlas in många fler själar som frukt av det frö, som sått vid mötena.

Låt arbetarna lära känna folk och läsa Kristi dyrbara ord för dem. Upphöj Jesus som korsfäst bland dem och snart kommer de, som har lyssnat till varningsbudskapen från predikanterna i tältet och blivit övertygade, att dras till att fråga efter ytterligare information. Det är på tiden att förmedla vår tros grunder med ödmjukhet och fruktan. Inte en slavisk fruktan, utan en varsam fruktan för att vi skall tala oklokt. Förmedla sanningen i hela dess skönhet, i enkelhet och uppriktighet, ge mat i rätt tid och åt alla, deras del av måltiden.

Detta arbete kräver att ni vakar över själar, som de måste göra som skall avlägga räkenskap. Kristi ömhet måste genomsyra medarbetarens hjärta. Om ni har en kärlek till själar, kommer ni att visa öm omsorg om dem. Ni kommer att sända upp ödmjuka och allvarliga böner ur era hjärtan

för dem som ni besöker. Doften av Kristi kärlek kommer att visa sig i ert arbete. Han, som gav Sitt eget liv för att ge världen (76) liv, kommer att samarbeta med den osjälviske arbetaren, för att göra intryck på människors hjärtan.

Evangelistens arbete

Att ge undervisning i Skrifterna och be i familjerna – detta är evangelistens arbete och detta arbete skall blandas med förkunnelse. Om detta försummas, kommer förkunnelsen i hög grad att bli ett fiasko. Kom nära människorna genom personliga insatser. Lär dem att Guds kärlek måste komma in i hemlivets helgedom.

Ta inte åt er själva något av äran. Utför inte ert arbete med ett splittrat sinne genom att försöka att tjäna jaget och Gud samtidigt. Håll det egna jaget utom synhåll. Låt era ord få den trötte och betungade till att ge sina bördor till Jesus. Arbeta som om ni såge Honom, som går vid er högra sida, beredd att ge er Sin kraft och allsmåktiga styrka i varje kritisk situation. Herren är er Rådgivare, er Vägledare och Anförare för er frälsning. Han går framför ert ansikte, segrande och för att segra.

På vägar och stigar

Kristi befallning till Sitt folk är: ”Gå ut på vägar och stigar och uppmana enträget människor att komma in, så att mitt hus blir fullt.” (Luk.14:23.)

Inbjudan till evangeliets måltid skall först sändas ut på huvudvägarna. Det måste ges till dem, som gör anspråk på att vandra på den kristna erfarenhetens vägar – till medlemmarna i de olika församlingarna. ”Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna.” (Upp. 2:7.) I dessa församlingar finns det sanna gudsdyrkare och falska gudsdyrkare. Ett arbete måste utföras för dem, som har avfallit från sin första kärlek, som har förlorat sin första iver och sitt intresse för andliga ting. Vi måste förmedla varningen till bekännande kristna, som överträder (77) Guds lag. Budskapet skall ges till dem.

Herren säger: ”Skriv till församlingens ängel i Sardes: Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar. Du har namnet om dig att du lever, men du är död. Vakna upp och håll dig vaken och stärk det som är kvar och som var nära att dö. Ty jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud. Kom därför ihåg vad du har tagit emot och hört, och håll fast vid det och omvänd dig. Om du inte håller dig vaken skall jag komma som en tjuv, och du skall inte veta vilken stund jag kommer över dig.” (Upp.3:1-3.)

Varningen till den sista församlingen skall också proklamas för alla, som gör anspråk på att vara kristna. Laodiceabudskapet måste gå ut till alla församlingarna som ett skarpt, tveeggat svärd: ”Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun. Du säger: ”Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skylla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla som jag

älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig.” (Verserna 15-19.) Det är vår uppgift att förkunna detta budskap. Läger vi ned all kraft på att församlingarna måtte bli varnade?

Vi har ett verk att utföra för andra samfunds predikanter. Gud önskar att de skall bli frälsta. De, såväl som vi, kan få odödlighet endast genom tro och lydnad. Vi måste arbeta nitiskt för att de skall få den. Gud önskar att de skall ta del i Hans särskilda (78) verk för denna tid. Han vill att de skall tillhöra den skara som ger Hans husfolk mat i rätt tid. Varför skulle de inte vara engagerade i detta verk?

Våra predikanter borde söka att komma nära andra samfunds predikanter. Bed för och med dessa män, för vilka Kristus beder. Ett stort ansvar vilar på dessa män. Som Kristi sändebud skulle vi visa ett djupt, allvarligt intresse för dessa församlingsherder.

Kallelserna som skall höras "på alla vägar", gäller alla som har aktiv del i arbetet i världen, folkets lärare och ledare. De som har stort ansvar i det offentliga livet – läkare, lärare, advokater, domare, tjänstemän och affärsmän – måste få ett klart, tydligt budskap. "Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Och vad kan en människa giva till lösen för sin själ?" (Mark. 8:36, 37.)

Vi talar och skriver så mycket om de försummade fattiga; skulle inte någon uppmärksamhet ges också till de försummade rika? Många betraktar denna klass som hopplös, och litet görs för att öppna ögonen på dem som förblindats och bländats av Satans makt så att de glömt att räkna med evigheten. Tusentals människor har lagts i sina gravar ovarnade, därför att man dömt dem efter det yttre och gått förbi dem som hopplösa fall. Men även om de kan synas vara likgiltiga, har jag blivit visad att de flesta av dessa människor har andliga problem. Tusentals rika människor svälter när det gäller andlig kost. Många i det offentliga livet känner att någonting saknas i deras liv. Endast ett fåtal av dem går i kyrkan, för de tycker inte att de har någon nytta av det. Den undervisning de hör där berör dem inte. Skall inte vi göra någon personlig ansträngning för deras skull?

Några kanske frågar: Kan vi inte nå dem med våra tryckalster? Många kan inte nås den vägen. (79) De behöver en personlig kontakt. Skall de gå under utan en särskild varning? Det var inte så i gamla tider. Guds tjänare sändes till de högt uppsatta med budskap om hur de kunde finna frid och vila i Herren Jesus Kristus.

Himmelens majestät kom till vår värld för att frälsa en förlorad, fallen mänsklighet. Hans uppoffring omfattar inte endast samhällets olycksbarn utan även dem som är högt uppsatta. På ett sinnrikt sätt såg Han till att Han fick kontakt med människor i de högre samhällsklasserna som inte kände Gud och inte höll Hans bud.

Samma verk fortsattes efter Kristi himmelfärd. Mitt hjärta rörs, när jag läser om det intresse Herren visade för Kornelius. Denne var en man i hög ställning, officer i romerska armén, men han vandrade i uppriktig lydnad för allt det ljus han tagit emot. Herren sände ett särskilt

budskap till honom från himmelen, och genom ett annat budskap gav han Petrus i uppdrag att besöka honom och ge honom ljus. Det borde vara en stor uppmuntran för oss i vårt arbete när vi tänker på den medkänsla och ömma kärlek Gud har till dem som söker efter och ber om ljus.

Många har visats mig vara i samma ställning som Kornelius, människor som Gud önskar att förena med Sin församling. De sympatiserar med Guds folk som helgar buden. Men de band som binder dem vid världen är starka. De saknar moraliskt mod att förena sig med de ringa. Vi skall göra särskilda ansträngningar för dessa människor, som på grund av sitt ansvar och sina frestelser behöver vår särskilda insats.

Enligt det ljus jag fått, vet jag att ett enkelt "Så säger Herren" nu skulle sägas till de män som har inflytande och auktoritet i världen. De är förvaltare som Gud betrott med betydande ansvar. Om de toge emot Guds kallelse, (80) skulle Han använda dem i Sitt verk.

Det finns människor i världen, som har gudagivna krafter att kunna organisera och som behövs för att utföra de sista dagarnas arbete. Det finns behov av människor, som kan ta ledningen på institutionerna, människor som kan fungera som ledare och undervisa vid våra konferenser. Gud kallar på människor, som kan se framåt och upptäcka det, som inte har blivit utträttat. Det kan handla om trogna finansmän, människor som kommer att hålla fast vid principerna fasta som klippan i alla de faror och kriser som kan uppstå.

Guds sak behöver nu, liksom förr, begåvning som det var Guds avsikt att den skulle ha. Men så mycket självskhet har vävts in på våra institutioner, att Herren inte har arbetat på att knyta dem till det arbete, som skulle ha knutits till dem. Han har sett att de inte skulle bli riktigt erkända och uppskattade.

Gud kallar på allvarliga och ödmjuka medarbetare, som vill förmedla sanningen till högre klasser. Det är inte genom tillfälliga beröringar, som välförsedda, världsälskande och världsdyrkande själar dras till Kristus. Män och kvinnor som är genomsyrade av missionens ande, de som inte sviker eller blir modlösa, måste göra avgjorda personliga ansträngningar.

Vi bör hålla bönemöten och be Herren att öppna vägen till sanningen, så att de kommer in i de befästningar, där Satan har satt upp sin tron och fördriva den skugga han har kastat tvärs över deras stigar, som han försöker bedra och fördärva. Vi har denna förvisning: "Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön." (Jak. 5:16.)

Be enträget för de själar ni arbetar för. Presentera dem för församlingen som föremål för era ödmjuka böner. Det kommer att vara just vad medlemmarna i församlingen behöver – att få sina tankar vända bort från sina obetydliga problem (81) och känna en stor börda, ett personligt intresse, för en själ, som är nära att gå förlorad. Välj ut någon mer och en till genom att dagligen söka Guds vägledning och lägga ned allting inför Honom i allvarlig bön och arbeta i gudomlig visdom. När ni gör detta,

kommer Gud att ge er den Helige Ande till att övertyga och omvända själen.

Några är särskilt lämpade för arbetet bland de högre klasserna. De skulle söka Herren dagligen och göra det till ett studium hur de bäst kan nå dessa människor, inte i en flyktig bekantskap, utan genom personlig kontakt och med en levande tro visa en djup kärlek och en verklig omsorg så att de skall lära känna sanningen såsom den uppenbaras i Bibeln.

För att kunna nå dessa klasser, måste de troende själva vara ett levande brev, "känt och läst av alla människor." (2 Kor. 3:2.) Vi representerar inte sanningens upphöjande karaktär så helt och fullt som vi borde. Vi löper risk att bli inskränkta och själviska. Med fruktan och bävan för att falla, bör vi alltid komma ihåg detta.

Låt dem som arbetar för de högre klasserna, uppträda med sann värdighet och minnas att änglar ledsagar dem. Låt dem ha sitt sinnes och hjärtas förrådshus fyllt med "det står skrivet." Skriv i ert minne in Kristi dyrbara ord. De skall värdesättas långt högre än silver eller guld.

Vi skall inte dölja detta faktum, att vi är sjundedags-adventister. Sanningen kan skämmas över oss, eftersom vårt sätt att handla inte är i harmoni med dess rena principer, men vi behöver inte skämmas över sanningen. Bekänn er tro, när ni har tillfälle till det. När någon frågar er, berätta för honom skälen till det hopp, som finns hos er, med ödmjukhet och fruktan.

Det är vår ständiga förståelse av betydelsen av Kristi försoningsoffer, som tar bort (82) världens synd, som gör oss skickade till att föra andra till Guds Lamm. Vi måste bli representanter för den förvandlande kraft i Kristi blod, som skaffade oss själva förlåtelse för våra synder. Först då kan vi nå de högre klasserna.

I detta arbete kommer mycket misströstan och många sorgliga företeelser att inträffa. Kristus har sagt, att det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga, än det är för en rik att komma in i Guds rike. Men för Gud är allt möjligt. Han både kan och kommer att använda mänskliga redskap till att påverka sinnen hos förmögna människor, som endast har sysslat med att tjäna pengar.

Det himmelska universum har länge väntat på att samarbeta med mänskliga redskap i denna uppgift, som de har åsidosatt och försummat. Många, som har försökt sig på detta arbete, har gett upp i misströstan, trots att de kunde ha uppnått stora resultat, om de bara hade hållit ut. De, som troget utför detta uppdrag, kommer att bli rikt välsignade. Kristi rättfärdighet kommer att gå framför dem, medan Herrens härlighet kommer att bli deras lön.

Det kommer att inträffa mirakler i form av äkta omvändelser, mirakler som vi inte märker nu. De mäktigaste männen i den här världen står inte utanför räckvidden av Guds undergörande makt. Om de, som är Kristi medarbetare, nyttjar möjligheterna, visar mod och trofasthet i uppfyllandet av sina plikter, kommer Gud att omvända människor, som har ansvarsfulla ställningar och

som har förstånd och inflytande. Många kommer genom den Helige Andes kraftfulla påverkan att gå in för de gudomliga principerna. När de självtillräckliga rika människorna ser Jesus i Hans kärleksfullhet, självförnekelse och självuppoffring kommer de att se sig själva som Hans motsats, som eländiga olyckliga, fattiga, blinda och nakna. De kommer att bli så små och intetsägande i sina egna ögon, att de föredrar Jesus framför sig själva och tar emot det eviga livet.

Den som omvänder sig till Kristus blir ett redskap i Guds hand till att förmedla ljuset. Han kommer att få en (83) särskild börda för andra i denna försummade klass. Han kommer att känna, att han har fått sig tilldelad ett ansvar för den del av evangeliet, som angår dem, för vilka denna värld verkar vara det enda avgörande. Hans tid kommer att användas till Guds ära, hans pengar kommer att läggas i Hans skattkista, hans förmåga och inflytande kommer att användas för sanningen och en ny effektivitet och kraft kommer att tillföras församlingen.

Kristus lär Sina budbärare att också gå till dem på småvägarna och stigarna, till jordens fattiga och ödmjuka. Många av dessa förstår inte, vad de måste göra för att bli frälsta. Många har fallit i synd. Många upplever sorg och smärta. Alla slags sjukdomar plågar dem, både till kropp och själ. De längtar efter att finna lindring från sina besvär och Satan frestar dem till att söka den i lustar och nöjen, vilket leder till fördärv och död. De använder sina pengar på det som inte är bröd och de arbetar för det som inte mättar. Dessa själar får inte förbigås.

I vårt arbete med att försvara Guds bud och reparera brottet som har gjorts mot Hans lag, skall vi blanda in medlidande med lidande människor. Vi skall visa den största kärlek till Gud. Vi skall upphöja Hans sigill, som har trampats ned av oheliga fötter. Med Hans arbete skall vi visa barmhärtighet, nästankärlek och den ömmaste medkänsla för den lidande och syndfulla människan.

På varje plats, där sanningen presenteras, skulle allvarliga ansträngningar göras att först predika evangeliet för de fattiga och att bota de sjuka. Detta arbete kommer, när Hans verk har utförts troget, att tillföra församlingen många själar av sådana som skall bli frälsta.

De, som arbetar i hemmen, får tillfälle att hjälpa på ett särskilt sätt. De bör be för de sjuka och göra, vad de kan, för att (84) lindra deras lidanden. De bör verka för de små i samfundet, för de fattiga och förtryckta. Vi bör be för och med de hjälplösa, som inte har viljestyrka att behärska de begär, som passion har nedsatt. Det bör arbetas allvarligt och uthålligt för att frälsa de människor, i vilkas hjärtan ett intresse har vaknat. Först måste deras fysiska behov stillas och när de märker vår osjälviska kärlek, kommer de att få det lättare att tro på Kristi kärlek.

Detta arbete är missionens sjukvårdare bäst på, men andra bör knytas till dem. Dessa kan lära sig det bästa arbetssättet av sina kollegor, såvida de inte är speciellt utbildade och har praktiserat inom sjukvården.

Prat, skenhelighet och självgodhet är det gott om, men detta kommer aldrig att vinna själar till Kristus. En ren, helig kärlek, som den som kom till synes i Kristi livsgärning, är som en helig doft. Den fyller hela huset, liksom den väldoftande nardusoljan i Marias uppbrutna flaska. Vältalighet, kunskap i Guds ord och ovanliga förmågor är alla dyrbara gåvor när de kombineras med kärlek. Men enbart skicklighet eller enbart de utvalda förmågorna kan inte ersätta kärlek.

Denna kärlek måste Guds arbetare visa. Kärlek till Gud och till dem, som Kristus dog för, kommer att frambringa ett resultat, som vi knappast kan föreställa oss. De, som inte värnar om och älskar fram denna kärlek, kan inte bli framgångsrika missionärer.

Låt alla, som beslutar sig för att följa Kristus, bli satta i arbete för andra, som är döda i överträdelser och synder. Var sanningen än har förkunnats och folk har blivit väckta och omvända, skall de troende genast gå samman för att utöva kärlek. Var bibliska sanningar än har presenterats, (85) skall ett arbete i praktisk gudsfruktan påbörjas. Där en församling har bildats, skall ett missionsarbete utföras för de hjälplösa och lidande.

Omsorg om våra egna fattiga

Vi har uppmanats att "göra gott mot alla människor, medan vi har tillfälle, och framför allt mot dem som delar vår tro." (Gal.6:10.) I vårt välmenande arbete bör särskild hjälp ges till dem, som i samband med förkunnelsen av sanningen har bekänt synd och blivit omvända. Vi måste ha en omsorg om dem, som har moraliskt mod att ta emot sanningen och som på grund av detta förlorar sin ställning och vägras det arbete, som de skall försörja sina familjer med. Ersättning borde ges för att hjälpa den värdigt behövande och arbete ges till dem, som älskar Gud och håller Hans bud. De bör inte lämnas utan hjälp och känna att de antingen är tvungna till att arbeta på sabbaten eller lida nöd. De, som tar ståndpunkt för Herrens sida, skall i sjundedags-adventisterna kunna se ett varmhjärtat, självförnekande och självupppoffrande folk, som med kärlek och glädje hjälper sina bröder i nöd. Det är särskilt denna klass Herren talar om, när Han säger: "skaffa de fattiga och hemlösa en boning." (Jes. 58:7.)

Ämbetsmän och arbetare i församlingen

Stor omsorg bör läggas ned på att välja dem som skall inneha ansvariga poster i nya församlingar. Det bör vara män och kvinnor, som verkligen är omvända. Låt det bli de, som är bäst lämpade till att förmedla undervisning och kan vara till tjänst både i ord och handling. Det finns ett skriande behov av att få något gjort på alla fronter.

Låt aldrig församlingens intresse dö ut. Tänk ut metoder som kommer att medföra ett djupt och äkta intresse i de nya församlingarna. Alla som är knutna till församlingen, bör känna ett personligt (86) ansvar. Alla bör arbeta efter bästa förmåga för att stärka församlingen och göra mötena så fulla av liv, att utifrån kommande kommer att dras dit och blir intresserade. Alla bör känna, att det är en synd att låta intresset sjunka, när vi har så heliga och högtidliga sanningar från de levande oraklen att upprepa, om och om

igen. Inskärp hos alla nödvändigheten av den Helige Andes dop och församlingsmedlemmarnas helgelse, så att de kommer att vara levande, växande, fruktbarande träd i Herrens plantering.

Gud kallar på självförnekande och självupppoffrande arbetare. De, som helgar den tid Gud gett dem till att jaga själar, slita och släpa för själar, vaka över själar som de som måste avlägga räkenskap, kommer att göra en rik erfarenhet. Medan de förmedlar Guds ords dyrbara sanningar till andra, kommer deras egna hjärtan att öppnas för ordet. De kommer att bli undervisade av den Store Läraren.

Kristus har öppnat en källa för den syndiga, lidande världen och rösten av gudomlig nåd hörs: "Kom! Och den som hör det må säga: 'Kom!' Och den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet." (Upp. 22:17.) Varenda själ, både kvinnor och män, skall förmedla detta budskap. Skriften skall uppfyllas: "Jag skall låta strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna" och "strömmar i öknen" och "Med fröjd skall ni ösa vatten ur frälsningens källor". (Jes. 41:18; 43:19; 12:3.)

Mindre predikan, mer undervisning

(87) På våra lägermöten bör man inte kräva, att en eller två arbetare skall ge all förkunnelse och all undervisning i bibliska ämnen. Det kan vissa tider uträttas mer gott, genom att den stora församlingen delas in i grupper. Därigenom kan den, som undervisar i bibliska sanningar, komma folket närmare än i en stor församling.

Det är långt fler predikningar på våra lägermöten än det borde vara. Detta lägger en tung börda på predikanterna. Mycket som behöver uppmärksammas, blir därför försummat. Många småsaker, som öppnar dörren för allvarliga dåliga onda ting, förbigås obemärkt. Det går ut över predikantens fysiska krafter och han berövas den tid han behöver till betraktelse och bön för att kunna bevara sin egen själ i Guds kärlek. Och när det hålls så många föreläsningar, den ena efter den andra, får folket ingen tid att tillgodogöra sig det de hör: Tankarna förvirras och gudstjänsten upplevs som tråkig och tröttande.

Det skulle vara mindre predikan och mer undervisning. Det finns somliga, som vill ha klarare ljus, än de får genom predikningarna. Somliga behöver mer tid än andra för att förstå de punkter som framhålls. Om den sanning som förkunnas, kunde göras litet enklare och tydligare, skulle de se den och ta emot den och den skulle fästa sig som en spik som slagits in på ett säkert ställe.

Det har visats mig, att våra lägermöten kommer att få större intresse och framgång. Jag har sett, att allteftersom vi närmar oss slutet, kommer det att bli mindre predikan och mer bibelstudium på dessa möten. Överallt på lägerplatserna kommer det att vara små grupper med biblar

i handen, samtidigt som olika personer leder ett fritt bibelstudium i samtalsform.

(88) Det var denna metod som Kristus lärde Sina lärjungar att använda. När de stora skarorna samlades omkring Frälsaren, gav Han undervisning till lärjungarna och till folkmassan. Efter talen gick lärjungarna omkring bland folket och upprepade för dem vad Kristus hade sagt. Ofta hade åhörarna missuppfattat Kristi ord och lärjungarna kunde då tala om för dem vad Skrifterna säger och vad Kristus hade lärt dem att säga.

Om den människa, som känner att Gud har kallat honom att bli predikant, vill ödmjuka sig själv och lära av Kristus, kommer han att bli en sann lärare. Vad vi behöver till våra lägermöten är en förkunnelse som levandegjorts av den Helige Ande. Det måste vara mindre predikan och mer finkänslighet för att utbilda folk i praktisk religion. De måste få inpräntat det faktum att Kristus är Frälsare för alla som tror. ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” (Joh. 3:16.) Det finns stora ämnen, som förkunnaren av evangeliet kan uppehålla sig vid. Kristus har sagt: ”Den som tror har evigt liv.” (Joh. 6:47.)

Om predikantens läppar berörs med glödande kol från altaret, kommer han att upphöja Jesus som syndarens enda hopp. När talarens hjärta helgas genom sanningen, kommer hans ord att vara en levande verklighet för honom själv och för andra. De, som hör honom, vill veta, att han har varit hos Gud och har närmat sig Honom i innerlig och verksam bön. Den Helige Ande har fallit över honom, hans själ har känt den livsviktiga, himmelska elden och han kommer att kunna jämföra andliga ting med det andliga. Han kommer att få kraft att riva ned Satans försvarsverk. Hjärtan kommer att bli förkrossade av hans framställning av Guds kärlek och många kommer att fråga: ”Vad skall jag göra för att bli frälst?”

Prästseminarier

(89) ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!” är Frälsarens befallning till Sina arbetare. Men denna klara anvisning har ignorerats. Även om ljuset har getts ständigt på nytt, har män kallats från sina arbetsplatser, för att använda veckor till att delta i prästseminarier. Det var en gång nödvändigt, för att vårt eget folk motsatte sig Guds arbete, genom att avvisa ljuset om Kristi rättfärdiggörelse genom tro. Detta borde de ha tagit emot och borde gett det vidare av hjärtat och med röst och penna, för det är deras enda kraft. De borde ha arbetat under den Helige Andes ledning, för att ge ljuset vidare till andra.

Att upprätthålla så många bibelseminarier i vårt eget folk är inte förståndigt. Syftet är gott, men det är ett mer angeläget arbete att föra ut sanningens ljus i regioner, där det inte har nått ut. Arbetarna, som används för att undervisa dem, som redan har en kunskap om sanningen,

hålls borta från folk, som inte känner den. Genom att använda så mycket tid på prästseminarier varje år, har våra bröder försummat fält, som redan har vitnat till skörd. Själur, i andlig blindhet, som ingetts fördomar av dem som framställer sanningen på ett felaktigt sätt, har lämnats utan någon varning. O, den försummelsen kommer enskilda personer, organisationer och församlingar att ställas till svars för på den dag, då alla skall dömas efter sina köttliga gärningar! Då kommer det att kunna ses, hur stort det ansvar var, för att verket inte utsträcktes till regionerna därute.

En närvaro vid så många seminarier, har inte varit till (90) särskilt stor nytta för medarbetarna. Förmågor utvecklas bäst, där det finns mest användning för dem. Präster, som kallas från sina arbetsfält, för att delta i prästseminarier, är inte lika väl förberedda, som om de gett sig själva till ett helgat arbete på de nödlidande områden, där sanningens standar skall upphöjas. Om de studerade Guds ord med en villighet att lära, bad och vakade i bön och både arbetade och bad, skulle Guds änglar öppna deras förstånd till att erkänna sanningen i dess skönhet.

När folk tar emot kunskap om sanningen, låt den gå till dem, som befinner sig i mörker, utan Gud och utan hopp i världen. I ett sådant arbete finns det olika människor att arbeta med och Gud kommer att välsigna Sina tjänare rikligt, när de vänder sig till Honom efter vishet. Den Helige Ande skall komma till alla, som ber om livets bröd till sin nästa.

I stället för att hålla seminarier som kvalificerar predikanter för deras arbete, låt dessa predikanter arbeta på platser, där det har varit lägermöten. Efter att ha fått av Livets Bröd genom ett mirakel av Guds nåd, låt dem arbeta med att ge andra bröd.

De stora summor det kostar att hålla prästseminarier, skulle ge mycket bättre avkastning, om de hade använts till att hålla predikanterna i det egentliga arbetet på missionsfälten.

I präststaben finns det troende och bedjande människor, människor som kan säga: ”Det, som var från begynnelsen, det vi har hört, det vi med egna ögon har sett, det vi skådade och med våra händer rörde vi – om Livets Ord är det vi vittnar... Det vi har sett och hört förkunnar vi för er...” (1 Joh.1:1-3.) Dessa människor skall undervisa andra. Låt arbetarna utbildas genom det egentliga uppdraget, tillsammans med erfarna människor.

Dopet

Förordningens betydelse

(91) Dopets och nattvardens förordningar är två monumentala pelare, en utanför och en inom församlingen. På dessa förordningar har Kristus inskrivit den sanne Gudens namn.

Kristus har gjort dopet till tecken på inträde i Hans andliga rike. Han har gjort detta till ett uttryckligt villkor

för alla som önskar att det skall bli känt att de lyder under Faderns, Sonens och den Helige Andes auktoritet. Innan en människa kan finna ett hem i församlingen, innan hon stiger över tröskeln till Guds andliga rike, stämplas hon med det gudomliga namnet "Herren vår rättfärdighet". (Jer. 23:6.)

Dopet är en mycket allvarlig avsägelse av världen. De som döps i Faderns, Sonens och den Helige Andes trefaldiga namn vid början av sitt kristna liv, förklarar därmed offentligt att de har lämnat Satans tjänst och blivit medlemmar av den konungliga familjen, barn till himmelens Konung. De har hörsammat uppmaningen: "Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem. . . och kommen icke vid det orent är." Och de får då löftet: "Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren den Allsmäktige." (2 Kor. 6:17, 18.)

Förberedelse för dopet

Det är nödvändigt med en grundligare förberedelse av dem som skall döpas. De behöver en noggrannare undervisning än den de vanligen får. Det kristna livets principer skulle tydligt förklaras för dem (92) som nyligen kommit till tro. Ingen kan lita på sin trosbekännelse som ett bevis för att man har en frälsande förbindelse med Kristus. Vi skall inte bara säga: "Jag tror", utan vi skall omsätta tron i praktiken. Det är genom att bli lika Gud enligt Hans vilja i våra ord, vårt uppförande, vår karaktär, som vi bevisar vår förbindelse med Honom. När helst någon överger sin synd, som är lagöverträdelse, blir hans liv i överensstämmelse med lagen, i fullkomlig lydnad för den. Detta är den Helige Andes verk. Ljuset från Ordet, som flitigt studeras, samvetets röst och den Helige Andes påverkan, skapar i hjärtat en äkta kärlek till Kristus, som gav Sig själv som ett heloffer för att återlösa hela människan, kropp, själ och ande. Och kärleken visar sig i lydnad. Skiljelinjen kommer att vara klar och tydlig mellan dem som älskar Gud och håller Hans bud och dem som inte älskar Honom och inte följer Hans föreskrifter.

Uppriktiga kristna skulle ha ett intensivt intresse av att lära känna rättfärdiggörelsen i Jesus Kristus. Om det finns sådana som har tillåtit begäret efter själviska njutningar att dominera sina liv, bör de troende vaka över dessa, då de ju en gång skall hållas ansvariga för dem. Det är mycket väsentligt att den nyomvändes undervisning präglas av trofasthet, ömhet och kärlek och att det inte blir ett halvhjärtat arbete. Den allra första erfarenheten skall vara den rätta.

Satan vill inte att någon skall inse behovet av full överlåtelse till Gud. Den som inte vill göra denna överlåtelse kan inte heller överge synden. Drifter och låga passioner vill ta överhand och frestelser förvirrar samvetet så att en sann omvändelse inte sker. Om alla verkligen förstode vilken kamp varje människa måste kämpa mot Satans makter, som försöker fånga, förleda och bedra, (93) skulle man med större iver ta hand om dem som är nya i tron.

Om de lämnas åt sig själva, frestas de ofta, och de kan inte urskilja det förföriska i frestelsen. Låt dem känna att det är deras förmån att be om hjälp. Låt dem söka sig till sådana

som kan hjälpa dem. Genom att umgås med dem som älskar och fruktar Gud, erhåller de kraft.

Våra samtal med dessa människor skulle vara av andlig och uppmuntrande karaktär. Herren lägger märke till varje svag, tvivlande och kämpande människa och Han vill hjälpa alla som åkallar Honom. De kommer att se himmelen öppen och änglar stiga upp och ned på den skinande stege som de själva försöker att klättra på.

Föräldrarnas arbete Föräldrar, vars barn önskar att döpa sig, har en stor uppgift, både när det gäller att rannsaka sig själva och ge barnen en noggrann undervisning. Dopet är den heligaste och mest betydande handling, och de som skall döpas bör äga en grundlig förståelse av dess betydelse. Det betyder att de ångrar sin synd och börjar ett nytt liv med Kristus Jesus. Det skulle inte vara någon överdriven brådska med dopet. Både föräldrar och barn skulle noga tänka sig för. När föräldrarna ger sitt samtycke till barnens dop, innebär det för dem en helig förbindelse att vara trogna vårdare av dessa barn och att leda dem i deras karaktärsdaning. De lovar att med särskilt intresse vakta dessa lamm i hjorden, så att de inte vanäras den tro de bekänner.

Kristen undervisning skulle meddelas barnen från deras tidigaste år, och den skulle ges, inte dömande utan med vänlighet och glädje. Mödrar behöver ständigt vaka över att inte frestelsen kommer till barnen i en sådan form att de inte (94) känner igen den. Föräldrarna skall slå vakt om sina barn med visa och vänliga råd. Såsom deras allra bästa vänner skulle de hjälpa dem att övervinna, för det betyder allt för dem att stå där som segervinnare. De skulle betänka att deras egna kära barn, som söker att handla rätt, är yngre medlemmar av Herrens familj, och föräldrarna skulle känna ett intensivt intresse av att hjälpa dem att vandra de rätta stigarna in på lydnadens kungsväg. Lär dem att lydnad för Gud innebär lydnad för föräldrar. Denna fostran måste vara ett verk som pågår varje dag, varje timme. Föräldrar, vaka, vaka och bed och bli era barns kamrater!

När den lyckligaste perioden i deras liv har kommit, och de i sina hjärtan önskar att bli döpta, var då uppriktiga mot dem. Fråga dem innan de blir döpta om de först av allt vill verka för Gud. Berätta sedan för dem hur de skall börja. Det är den första undervisningen som betyder så mycket. Tala om för dem i all enkelhet, hur de skall göra sin första tjänst för Gud. Gör uppgiften så lättförstådd som möjligt. Förklara för dem vad det innebär att ge sig själv till Herren, att följa Hans Ords föreskrift under kristna föräldrars råd.

Om ni, efter att ha gjort ert bästa i att undervisa, är övertygade om att barnen förstår omvändelsens och dopets betydelse och de är verkligt omvända, låt dem döpas. Men, jag upprepar, först av allt skall ni bereda er själva till att handla som trogna herdar och leda de oerfarna på lydnadens smala väg. Gud måste påverka föräldrarna, så att de ger sina barn rätt exempel i kärlek, hövlighet, kristen ödmjukhet och i full överlåtelse till Kristus. Om ni samtycker till (95) barnens dop, men sedan lämnar dem att göra som de vill, utan någon känsla för att det är er plikt att

leda dem in på den rätta vägen, är ni ansvariga för om de förlorar sin tro, sitt mod och sitt intresse för sanningen.

Pastorns uppgift Vuxna dopkandidater skulle bättre förstå sin plikt än de yngre men församlingens pastor har ansvar också för dessa människor. Har de orätta vanor och seder? Det är pastorns plikt att ha särskilda möten med dem. Håll bibelstudier med dem, samtala och bed med dem, och visa dem klart de krav som Herren ställer på dem. Läs för dem vad Bibeln säger om omvändelsen. Visa dem vad som är omvändelsens frukt, beviset på att de älskar Gud. Visa dem att sann omvändelse är en förändring av hjärta, tankar och målsättning. Onda vanor måste överges. Förtalets, avundens och olydnadens synder måste upphöra. Krig måste förklaras mot varje dåligt karaktärsdrag. Då kan den troende förstå och ta till sig löftet: "Bedjen och eder skall varda givet." (Matt. 7:7.)

Förhöret av kandidaterna

De som anmäler sig för dop blir inte så grundligt testade och förberedda som de borde bli. Man måste veta om de kanske helt enkelt endast antar namnet "sjundedags-adventist" eller om de verkligen ställer sig på Herrens sida, lämnar världen och blir "avskilda" samt avhåller sig från vad orent är. Före dopet skulle kandidaterna grundligt utfrågas om sin erfarenhet. Detta förhör får inte vara kallt och avlägset utan vänligt och taktfullt och skall hänvisa de nyomvända till Guds Lamm som tar bort världens synd. Visa (96) dem som skall döpas vilka krav evangeliet ställer.

En sak som särskilt skulle påpekas för dem som nyligen kommit till tro, är hur de skall klä sig. Behandla de nyomvända uppriktigt. Är de fåfängliga beträffande kläder? Är de stolta? Modedyrkan är en moralisk svaghet och får inte överföras till det nya livet. I de flesta fall fordrar lydnad för evangeliets krav en avgjord förändring i sättet att klä sig.

Vi skulle inte vara vårdslösa med vår klädsel. För Kristi skull, vars vittnen vi är, skulle vi söka att göra det bästa av vårt yttre. När det gällde tjänsten i tabernaklet bestämde Gud varje detalj i den dräkt som skulle bäras av den som gjorde tjänst inför Honom. Detta lär oss att Han ställer särskilda krav när det gäller Hans tjänares kläder. Särskilt tydliga var anvisningarna gällande Arons ämbetsdräkt, ty denna var symbolisk, på samma sätt skulle Jesu lärjungars kläder vara symboliska. Vi är i alla avseenden Hans representanter. Vårt yttre skulle i varje hänseende utmärkas av prydighet, anspråkslöshet och renhet. Men Guds ord godkänner inte att vi ändrar vårt yttre på grund av modets krav, för att vi skall likna världen. Kristna människor skall inte smycka sig med dyrbara kläder och kostbara prydnader.

Vi skulle noga överväga Bibelns råd angående vår klädedräkt. Vi behöver förstå vad himmelens Herre uppskattar även när det gäller vår kropps klädnad. Alla som allvarligt söker Kristi nåd vill följa de dyrbara instruktioner som inspirerats av Gud. Även stilen på de kläder vi bär, skall ge uttryck för evangeliets sanning.

Alla som studerar Kristi liv och i praktiken omsätter Hans undervisning, kommer att bli Honom lika och (97) utöva

samma inflytande som Han. De uppenbarar en karaktärens hälsa. När de vandrar på ödmjukhetens och lydnadens stig och gör Guds vilja, utövar de ett inflytande som befrämjar Guds verk. I dessa verkligt omvända människor bevitnar världen sanningens helgande makt på den mänskliga karaktären.

Kunskapen om Gud och Jesus Kristus såsom den kommer till uttryck i karaktären, är en upphöjelse över allting annat som uppskattas på jorden eller i himmelen. Det är den allra högsta utbildningen, nyckeln som öppnar portarna till den himmelska staden. Det är Guds avsikt att alla som i dopet ikläder sig Kristus, skall äga denna kunskap. Och det är Guds tjänares plikt att för dessa människor framlägga den förmån som deras höga kallelse i Kristus Jesus utgör.

Dophögtiden

Dopet bör förrättas i en klar sjö eller i en rinnande flod närhelst så är möjligt. Denna akt bör omges med all värdighet och högtidlighet. Vid en sådan gudstjänst är alltid Guds änglar närvarande.

Den som har ansvaret för dophögtiden skulle söka göra den till ett tillfälle, som på alla närvarande utövar ett allvarligt och heligt inflytande. Alla församlingens sakrament skulle vara upplyftande i sitt inflytande. Ingenting i dessa sammanhang får göras vardagligt eller billigt, eller ställas på samma nivå som vanliga ting. Våra församlingar behöver uppfostras till större respekt och vördnad för den heliga gudstjänsten. Såsom predikanterna leder gudstjänsterna, så fostrar de sin församling. Små handlingar som fostrar; utbildar och förbereder människosinnet för evigheten har oerhörda konsekvenser för församlingens upplyftande och helgelse.

I varje församling skulle det finnas dopdräkter för kandidaterna. Detta får inte anses som en onödig utgift. Det är ett av de ting som kan inordnas (98) under uppmaningen: "Låten allt tillgå på höviskt sätt och med ordning." (1 Kor. 14:40.)

Det är inte bra att en församling skall behöva låna dopdräkter från en annan församling. Ofta när man behöver dessa dräkter kan man inte finna dem, någon som lånat dem har glömt att återlämna dem. Varje församling skulle själv förse sig med vad den behöver på detta område. Bilda en fond för detta ändamål. Om hela församlingen enas om detta, blir det inte en tung börda.

Dopdräkterna skulle sys av gediget material, i någon ogenomskinlig, vattentålig färg och ha tyngder i nedre fällen. De ska sys efter en trevlig, välpassande och enhetlig modell, utan utsmyckningar. Allt prål, vare sig av garneringar eller prydnader, är opassande. Om de som skall döpas förstår betydelsen av den heliga handlingen, har de ingen längtan efter personlig prydnad. Men samtidigt skall det givetvis inte heller ge ett sjaskigt eller billigt intryck för det verkar ovärdigt inför Gud. Allt som är förenat med detta heliga sakrament skulle uppenbara en så fullkomlig förberedelse som möjligt.

Efter dopet

De löften vi avlägger vid dopet omfattar mycket. I Faderns, Sonens och den Helige Andes namn begravs vi

till en lika död med Kristus och uppstår med Honom genom en lika uppståndelse. Vårt liv förenas med Jesu liv. Från och med nu skall den troende komma ihåg att han är invigd till Gud, till Kristus och till den Helige Ande. Alla världsliga hänsyn måste nu komma i andra hand. Offentligt har han nu förklarat att han inte längre vill leva ett liv i stolthet och själviskhet. (99) Han vill inte längre leva ett vårdslöst, likgiltigt liv. Han har ingått förbund med Gud. Han har dött från världen. Han lever för Herren, för att i Hans tjänst begagna alla förmågor, som betrots honom. Han glömmet inte heller att han nu bär Guds signatur, att han är medborgare i Kristi rike och delaktig av gudomlig natur. Han måste överlämna åt Gud allt han är och allt han har och bruka alla sina gåvor till Hans namns förhålligande.

Skyldigheterna i den andliga överenskommelse, som ingicks genom dopet, är ömsesidiga. När människan å sin sida visar helhjärtad lydnad, har hon rätt att bedja: "Låt det bli känt, Herre, att du är Israels Gud." Det faktum att du har blivit döpt i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn är en försäkran att, om du vill åberopa deras hjälp, dessa krafter skall bistå dig i alla nödsituationer. Herren vill höra och besvara alla ärliga lärjungars alla böner, alla som bär Kristi ok och går i Hans skola lär sig saktmod och ödmjukhet.

"Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud." (Kol. 3:1-3.)

"Så kläden eder nu, såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålmod. Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band. Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemman i en och samma kropp. Och varen tacksamma. . . . Och allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn, och tacken Gud, Fadern, genom honom." (Kol. 3:12-17.)

Uppförandet av gudstjänstlokal

När det uppstår intresse för sanningen i en mindre eller en större stad, bör man ta vara på detta intresse. Platsen bör upparbetas grundligt, tills ett enkelt hus för gudstjänstbruk står där som ett tecken, ett minnesmärke om Guds sabbat, ett ljus i det moraliska mörkret. Dessa minnesmärken skall stå på många platser som vittnesbörd om sanningen. I Sin nåd har Gud sörjt för att evangeliets budbärare skall gå ut till alla folk och stammar och språk och folkslag, tills sanningens baner har upprättats i alla delar av den bebodda världen.

Vilken grupp av troende människor som än samlas, skulle det byggas ett hus till gudstjänster. Låt inte arbetarna lämna platsen utan att ha ordnat detta.

På många platser, där budskapet har förkunnats, gäller det att de som har tagit emot det, befinner sig i begränsade omständigheter och bara kan utträta föga för att försäkra sig om de förmåner som skall sätta en prägel på verksamheten. Detta gör det ofta svårt att föra verket vidare. När folk blir intresserade av sanningen, säger präster i andra församlingar till dem – och dessa ord ljuder som ett eko från medlemmarna: "Dessa människor har ju ingen kyrka och ni har inte någon plats att hålla gudstjänst på. Ni utgör bara en begränsad grupp, fattig och olärd. Om kort tid kommer predikanterna att resa härifrån och då kommer intresset att dö ut. Då kommer ni att ge upp alla de här nya idéerna som ni har tagit emot."

Kan vi anta, att detta inte skulle verka som en stark fröstelse för dem som inser grunderna för vår tro och som av Guds Ande har övertygats om sanningen för vår tid? Det har ofta upprepats, att det ur en ringa begynnelse kan uppstå ett stort intresse. Om vi lägger klokhet och helgat omdöme (101) i dagen under uppbyggnaden av Återlösarens rike och dess intressen, kommer vi att göra allt som står i vår makt för att övertyga folk om verkets fasta grund. Anspråklösa församlingshus kommer att byggas, där de som tar emot sanningen, kan tillbedja Gud i överensstämmelse med sitt eget samvetes krav.

När det är möjligt, låt alltid våra församlingshus tillägnas Gud skuldfria. Låt församlingens medlemmar stå upp och bygga, när en kyrka skall uppföras. Låt de nyomvända under ledning av en predikant, som får råd av sina medpredikanter, arbeta med sina egna händer och säga: "Vi behöver en möteslokal. Det måste vi ha." Gud kallar Sitt folk att med glädje göra förenade ansträngningar i Hans sak. Låt detta bli gjort, så kommer vi snart att höra tacksägelsens röst ljuda: "Se, vad Herren har gjort!"

Det finns emellertid tillfällen, när det händer, att en ung församling inte är i stånd till att genast bära hela den börda, som uppförandet av ett församlingshus innebär. Låt i sådana fall trossyskon i andra församlingar hjälpa till. I något fall är det kanske bättre att låna en del pengar än att inte bygga. Om en man har pengar och han efter att ha gett bort det han kan, vill låna ut pengar, antingen räntefritt eller till låg ränta, skulle det vara rätt att använda dessa pengar tills skulden kan betalas. Men jag upprepar: Om det är möjligt, bör kyrkbyggnaderna vara skuldfria vid invigningen.

I våra kyrkor bör kyrkbänkarna inte hyras ut. De rika skall inte hedras framför de fattiga. Låt det inte göras någon skillnad. "Ni är alla bröder." (Matt. 23:8.)

Inte i någon av våra byggnader bör vi lägga an på ståt och uppvisning, för detta skulle inte främja verket. Vår ekonomi skall bära vittnesbörd om våra principer. Vi bör

använda metoder, (102) som inte är flyktiga. Allt bör utföras grundligt.

Den slapphet, som somliga av våra församlingar visar genom att dra på sig skuld och fortsätta att skuldsätta sig, har framställts för mig. I några fall vilar det en ständig skuld på Guds hus. Det finns ständigt räntor att betala. Så bör det inte vara och behöver det inte vara. Om man visar den vishet, takt och kärlek till Mästaren som Gud kräver, kommer det att inträffa en förändring när det gäller dessa omständigheter. Skulderna kommer att hävas. Gud kräver offer av dem som kan ge och också de som är fattiga kan göra sin lilla del. Självförnekelse kommer att göra det möjligt för alla att göra någonting. Både gamla och unga, föräldrar och barn, skall visa sin tro genom sina gärningar. Låt nödvändigheten av att var och en deltar på ivrigast möjliga sätt inskräpas hos församlingens medlemmar. Låt var och en göra sitt bästa. När viljan att göra något finns där, kommer Gud att öppna vägen. Det är inte hans avsikt, att Hans sak skall hindras genom skuld.

Gud kräver självuppoffring. Detta kommer att föra med sig inte bara ekonomisk, utan också andlig, framgång. Själva förnekelsen och självuppoffringen kommer att göra underverk för att främja andligheten i församlingen.

Det misshagar Gud, att våra församlingar betungas av skuld. "Mig tillhör silvret och mig tillhör guldet." (Haggai 2:9.) När detta guld och silver används för själviska ändamål, för att tillfredsställa sin äregirighet eller stolthet eller önskan om självisk njutning, blir Gud vanärad. När det folk, som Gud har utvalt, låter Hans sak förfalla och gör sina egna hus vackra och investerar Hans pengar i självisk tillfredsställelse, kan de inte bli välsignade.

När ni sätter Herren först och beslutar, att Hans hus inte längre skall vanäras genom skuld, kommer Gud att välsigna er. Försök att varje vecka lägga undan något till detta, något utöver era tiondepengar. Ha en ask för detta ändamål. Förklara för era barn att det är självförnekelsens ask, i vilken ni lägger alla kronor och ören, som inte behövs för aktuella nödvändigheter. Det är till Herrens hus, för att kunna betala den skuld som vanäras Guds hus, platsen för vår tillbedjan. Görs detta offer, kommer alla medlemmar i familjen att bli välsignade.

Gud läser alla tankar. Han lägger märke till varje handling. Allt som har gjorts i uppriktighet för att främja Hans verk, kommer Han att välsigna. De två örena, bågaren med kallt vatten, som har överräckts i medkänsla och kärlek, kommer att ge framgång åt det goda de gör här och kommer att löna sig senare.

Den fråga, som varje kristen skall ställa sig, för att pröva sig själv, är denna: "Hyser jag i djupet av min själ den högsta kärlek till Kristus? Älskar jag Hans tabernakel? Kommer inte Herren att bli ärad genom att jag sätter

hänsynen till Hans heliga institution främst? Är min kärlek till Gud och min Återlösare tillräckligt stark för att få mig att förneka mig själv? När jag frestas att ge mig hän åt nöjen och egoistisk njutning, skall jag då inte säga: "Nej, jag kommer inte att dra på mig någon utgift för att tillfredsställa mig själv samtidigt som Guds hus är tyngt av skuld?"

Vår Återlösare begär långt mer än vi ger Honom. Vårt eget jag tränger sig emellan med sin önskan om att vara först, men Herren begär hela hjärtat, hela vår tillgivenhet. Han vill inte komma in som nummer två. Och skulle vi inte ställa hänsynen till Kristus framför och högre än allt annat? Skulle Han inte begära detta bevis på vår aktning och vår trohet? Dessa ligger till grund för vårt hjärtas tillgivenhet såväl inom familjen som i församlingen. Om (104) hjärtat, själen, kraften och livet är fullständigt överlätna till Gud och om vår tillgivenhet helt tillhör Honom, kommer vi att sätta Honom främst i all vår tjänst. När vi är trogna mot Gud, kommer tanken på Honom och Hans ära före allting annat. I våra gåvor och offer kommer vi inte att föredra någon framför Honom. Vi har en förståelse för vad det innebär att vara delägare med Kristus i det heliga företaget.

Det hus där Gud möter Sitt folk, kommer att hållas kärt och heligt av var och en som är Hans trofasta barn. De kommer inte att låta det förbli tyngt av skulder. Att tillåta något sådant skulle nästan se ut som ett förnekande av tron. Ni kommer att vara beredda att göra ett stort personligt offer, om ni bara kan ha ett skuldfritt hus, där Gud kan möta och välsigna Sitt folk.

Varje skuld på varje bönehus hos oss kan bli betald, om församlingens medlemmar vill planera vist och visa allvarlig, ivrig strävan att betala skulden. Låt det, varje gång en skuld har blivit betald, hållas en tacksägelsegudstjänst, som skall vara som en ny invigning av huset till Gud.

Gud sätter sitt folks tro på prov, för att testa deras karaktär. De, som i nödens stund är villiga att offra sig för Honom är de, som Han kommer att ära genom ett samarbete i Hans verk. De, som inte är beredda att förneka sig själva för att kunna genomföra Guds planer, kommer att prövas, om deras handlingssätt kan vara likadant i människors ögon som i Hans ögon, som läser hjärtat.

När Herren ser Sitt folk begränsa sina inbillade behov och praktisera självförnekelse, inte under knotande och klagande, som då Lots hustru lämnade Sodom, utan med glädje för Kristi skull, då kommer verket att gå framåt med kraft.

Barnmöten och församlingsskolor

(105) Vid alla våra lägermöten bör det utföras ett arbete för barnen och de unga. Ett möte för barnen eller en bibellekskola för barnen bör dagligen äga rum under kvalificerade lärares ledning. På ett enkelt språk bör det ges lektioner från både Bibeln och från naturen. Lekskolans metodik och åskådlig undervisning från naturen kommer att vara till stor fördel att investera i de små. Vid somliga av våra lägermöten har det hållits barnmöten två gånger om dagen. Efter morgonlektionen, skall lärarna och barnen ta en lång promenad på vackra dagar och det kommer att vara på sin plats att under promenaden göra ett uppehåll vid en flodstrand eller på en äng, och ge en kort lektion om naturen. Vid sådana lektioner kan barnen lära sig Kristi liknelser. Sanningen kommer att fastna i deras sinnen, som en spik på en säker plats.

I vårt arbete för barnen bör syftet inte endast vara att undervisa och underhålla dem, utan att arbeta för deras omvändelse. Vi bör be om Guds välsignelse över den säd som såtts ut och att också de små skall gripas av den Helige Andes överbevisning. Om vi praktiserar tro på Gud, skall vi bli i stånd till att leda dem till Guds Lamm, som tar bort världens synd.

Detta är av största betydelse för de yngre medlemmarna av Herrens familj. Till dessa möten kan ändå de barn, som är gynnade av kristen undervisning hemifrån, lära sig mycket, som kommer att vara till stor hjälp för dem. Om barnen har blivit uppfosttrade i Kristi enkelhet, kommer de att få kunskapen och när de återvänder till sina hem, kommer de att föra med sig hjärtats dyrbara undervisning från hjärtats skattkammare. De unga bör ha tillfälle till att bli bättre undervisade i Guds ord. Bibelsanningen (106) bör göras tydlig för dem. De, som har en erfarenhet av sanningen, bör rannsaka Skrifterna tillsammans med dem. Det kommer att vara som frön, sådda i god jord.

Sådana möten för barnen och de unga kommer, om de görs på ett rätt sätt, att besökas av många, som inte äger vår tro och den undervisning de tar emot vid mötena, kommer att upprepas där hemma. Föräldrarna kan nå genom barnen. Vid våra lägermöten i Australien har dessa möten varit medel till mycket gott.

Här följer en kort redogörelse över arbetet enligt dessa riktlinjer, vid ett australiskt lägermöte. Det har skrivits ned av en som deltog i detta arbete:

”På den första sabbaten delades barnen upp i avdelningar och klasser och lärarna började sitt arbete. I början fanns det sex barn i huvudavdelningen och omkring femton i lekskolan. Så snart barnen i grannskapet hörde talas om mötena, som hölls för dem, började de att delta och varje dag kunde man finna många nya i klasserna. Genomsnittligt var det dagligen mellan åttio och hundra utifrån kommande och på söndagarna var det ett större antal närvarande. De flesta barnen kom regelbundet. Samma allvar, uppmärksamhet och ordning, som utmärkte gudstjänsterna bland de äldre, präglade barnmötena. Både i klassarbetet och i de allmänna repetitionsövningarna, arrangerades arbetet så att barnen deltog såväl i det

praktiska som i att lyssna. På det sättet kände de sig snabbt hemma och deras iver att vara en del av arbetet, vittnade om deras intresse.

Varje lektion började med allmänna uppgifter, som följdes upp genom studier i klasserna och till sist samlades alla till en kort sammanfattning och sång. Vid öppningsmötena, efter sång och bön, upprepades mottot och de verser som man tidigare lärt sig utantill, antingen (107) samfällt eller enskilt eller båda delarna. Ett av barnen gav en kort passande uppläsning eller deklamation, som tidigare frivilligt anmält sig till att förbereda sig för det. ”Bibelalfabetet” lärdes in och lästes upp av barnen. Vart och ett valde sin egen bokstav och vers. Urvalet och inläringen av verserna gjordes hemma. Att barnen fick detta ansvar visade sig vara ytterligare en uppmuntran för dem till att närvara följande dag och att vara regelbundna med sin närvaro.

De snabba svaren på sådant som man tidigare övat in, vittnade om att intresset i klassen var stort och markant och att många värdefulla sanningar hade funnit väg till barnens sinnen och hjärtan. Då barnen återvände till sina hem, blev föräldrarna överraskade över och nöjda med att höra dem upprepa hela lektionen. Många föräldrar gav på olika sätt uttryck för sin uppskattning av det som hade gjorts för barnen och beklagade att mötena måste avslutas så snart.

Åtskilliga lärare från söndagsskolan deltog i mötena och gav själva uttryck för hur tillfredsställda och hjälpta de blev av arbetet. Ibland kom föräldrar med sina barn och verkade vara lika intresserade som de små. Andra tog, även om det inte stämde överens med våra synpunkter, på sig besväret att klä sina barn snyggt och tillät dem att komma. Somliga föräldrar påpekade, att de inte visste vad vi gjorde med deras barn, men *en* sak var säker, barnen *ville* komma och de kunde inte hålla dem hemma. Några av barnen kom långväga ifrån och vi har all anledning att tro, att många av de frön som såtts föll i god jord.”

Den goda säd, som såddes på dessa möten, borde inte lämnas att dö av brist på omsorg. Många föräldrar skulle vara glada, om den undervisning, som deras barn fick under lägermötet, (108) skulle fortsätta. De skulle med glädje sända sina barn till en skola, där samma principer lärdes ut och praktiserades. Så länge både föräldrars och barns intresse är väckt, finns det ett gyllene tillfälle att upprätta en skola, där det påbörjade arbetet vid lägermötet kan föras vidare.

Och när människor kommit till tro och församlingar har bildats, kommer en sådan skola att vara av stort värde, för att ge varaktighet och stabilitet åt verket. Arbetare inom ett nytt område bör inte känna sig fria att lämna sitt arbetsfält, förrän de har ställt de nödvändiga hjälpmedlen till förfogande för församlingar, som de har omsorg om. Det bör inte bara uppföras ett anspråkslöst gudstjänsthus, utan allt som behövs bör ställas i ordning för att få en permanent församlingsskola upprättad.

Detta har blivit mycket tydligt presenterat för mig. På olika platser såg jag nya grupper i tron upprättas och gudstjänsthus uppföras. De, som nyligen kommit till tro, hjälpte till med villiga händer och de som hade medel, hjälpte till med sina resurser. I kyrkans källarvåning, under jorden, fick jag se ett rum, inrättat till en skola, där barnen kunde utbildas i Guds ords sanningar. Helgade lärare blev utvalda till att bege sig till dessa platser. Antalet skolor var inte stort, men det var en god början.

Då arbetet fördes framåt, hörde jag barnens och föräldrarnas röster sjunga:
”Om inte Herren bygger huset är arbetarnas möda förgäves.
Om inte Herren bevarar staden vakar väktaren förgäves.”

“Halleluja! Lovä Herren, min själ!
(109) Jag vill lova Herren så länge jag lever,
Jag vill lovsjunga min Gud så länge jag är till.
Lita inte på furstar, inte på människor som ej kan frälsa.”

Prisa Herren från himlen, prisa honom i höjden.
Prisa honom, alla hans änglar, prisa honom hela hans här.

Prisa honom, sol och måne, prisa honom, alla lysande stjärnor.”
(*Psalm 127:1; 146:1-3; Psalm 148:1-3.*)

Etableringen av församlingar och uppförandet av gudstjänsthus och skolbyggnader utbreddes sig från stad till stad. På varje plats gjorde de troende samstämmiga och ihärdiga ansträngningar och Herren arbetade på att öka Sin makt. Något sattes i gång som skulle göra sanningen offentligt känd.

Detta är det arbete som skall utföras i Amerika, i Australien, i Europa och varhelst grupper av människor förs in i sanningen. Grupper som har bildats, behöver en plats för sin tillbedjan. Det behövs skolor, där barnen kan få bibelundervisning. Det finns ett lika stort behov av klassrum som av kyrkbyggnader. Herren har personer, som kan engagera sig i att grunda församlingsskolor så snart någon bereder vägen för dem.

På platser där det är få troende kan två eller tre församlingar slå sig samman och bygga ett enkelt hus, avsett som församlingsskola. Alla skulle dela utgifterna. Det är nu hög tid att de som firar sabbaten, skiljer sina barn från världsligt umgänge och ger dem de allra bästa lärare, som kan göra Bibeln till grund för allt studium.

Nyktethetsarbetet

(110) Vår samfundsverksamhet skulle ägna större uppmärksamhet åt nyktethetsarbetet. Varje plikt som kräver reformer, innebär ånger, tro och lydnad. Det

betyder ett högre och ädlare liv. Därför har varje sann reform en plats i den tredje ängels budskap. Nyktethetsreformen fordrar på ett särskilt sätt vår uppmärksamhet och vårt stöd. Vid våra lägermöten skulle vi uppmärksamma detta arbete och göra det till en viktig fråga. Vi skulle lägga fram inför folket den sanna nyktethetsprinciper och få de närvarande att underteckna nyktethetslöftet. De som är slavar under dåliga vanor skulle ägnas noggrann omtänksamhet. Vi måste leda dem till Kristi kors.

Vid våra lägermöten skulle medicinskt utbildade män arbeta. Det skulle vara män av visdom och sunt omdöme, män som respekterar Ordets tjänst och inte är otrons slavar. Dessa män skall vaka över folkets hälsa, och de bör erkännas och respekteras. De skulle undervisa folket om omåttlighetens och onyktethets faror. Detta onda måste angripas med större mod i framtiden än vad hittills skett. Predikanter och läkare skulle framhålla allt det onda, som onyktetheten drar med sig. Båda skulle arbeta i evangelii verk med kraft, fördöma synden och upphöja rättfärdigheten. De predikanter och läkare, som inte personligen vädjar till folket, försummar sin plikt. De utför inte det arbete, till vilket Gud har utsett dem.

I andra samfund finns det kristna, som försvarar nyktethetsprinciper. Vi skulle försöka att närma oss dessa och göra det möjligt för dem att stå skuldra vid skuldra med oss. Vi skulle inbjuda inflytelserika och goda män att biträda oss i våra försök att rädda de förlorade.

(111) Om vi hade fortsatt med nyktethetsarbetet såsom då vi började det för trettio år sedan, om vi vid våra lägermöten hade framställt för folket vådorna av omåttlighet i mat och dryck, särskilt faran av att dricka starka drycker – om dessa ting hade framställts i samband med förkunnelsen om händelserna vid Kristi tillkommelse, skulle människor ha blivit väckta. Om vi visat nit i förhållandet till betydelsen av de sanningar vi äger, kunde vi ha varit redskap till att rädda hundraden, ja, tusenden från undergång.

Endast evigheten kan uppenbara vad som kunde ha utförts genom detta slags tänkande – hur många människor, sjuka av tvivel och trötta på världslighet och oro som skulle ha förts till den store Läkaren som längtar att frälsa till det yttersta alla som kommer till Honom. Kristus är en uppståndens Frälsare och det finns läkedom under Hans vingar.

När vi ser människor gå dit, där den giftiga drycken serveras för att förstöra sitt omdöme, och vi ser den fara som hotar dem – vad gör vi för att rädda dem? Vårt verk för de frestade och fallna får verklig framgång först när Kristi nåd omskapar karaktären och människan har en levande förbindelse med den evige Guden. Detta är avsikten med allt sant nyktethetsarbete. Vi är kallade att arbeta inte endast med mänsklig energi, utan med den kraft som finns i Jesus Kristus. Denne Ende, som ödmjukade sig och iklädde sig mänsklig natur, är Den som vill lära oss hur vi skall förhålla oss i striden. Kristus har lämnat Sitt verk i våra händer, och vi skall kämpa med Gud dag och natt för att erhålla den osynliga kraften. Det är genom att gripa fatt i Gud genom Jesus Kristus, som vi skall segra.

Ett levande exempel på hälsoreformen

(112) Vårt folks stora samlingar ger ett viktigt tillfälle att illustrera hälsoreformens principer. För några år sedan talades det vid dessa samlingar mycket om hälsoreformen och dess fördelar genom vegetarisk kost. Samtidigt sattes emellertid köträtter fram på borden i det tält där man åt och olika osunda matvaror såldes från inköpsstället. Tro utan gärningar är död; och undervisning i hälsoreformen gör inte det djupaste intrycket, när den förnekas i praktiken. Vid större lägermöten har de som har uppsynen utbildats såväl i det praktiska som teoretiska. Inga köträtter har serverats i mattältet, utan frukter, sädeslag och grönsaker har levererats i överflöd. När gäster frågar, varför det inte finns kött, sägs det tydligt, att kött inte är den sundaste maten.

När vi närmar oss tidens slut, måste vi allt starkare och starkare betona vikten av hälsoreform och kristen nykterhet och framhålla dessa saker på ett mera positivt och bestämt sätt. Vi måste alltid sträva efter att uppfostra människorna, inte endast genom våra ord, utan genom vårt levnadssätt. Princip och praktik förenade har ett talande inflytande.

Folk bör få undervisning om hälsofrågan vid lägermötet. Vid våra möten i Australien, gavs dagligen lektioner om hälsoämnen och ett djupt intresse väcktes. Det fanns på området ett tält för läkare och sjuksköterskor. Där gavs gratis passande råd och tältet besöktes av många. Tusentals människor deltog i dessa lektioner och vid lägermötets slut var folk inte nöjda med att lämna ämnena med det de redan hade lärt sig. I åtskilliga städer, där det hölls lägermöten, bad någon de ledande (113) stadsborna enträget om, att en sanatorieavdelning måtte upprättas och lovade sitt samarbete. I åtskilliga städer startades arbetet upp med god framgång. En hälsoinstitution, som leds riktigt, ger vårt arbete karaktär på nya områden. De är inte bara till nytta för folk, utan arbetarna på dem kan vara till nytta för dem som arbetar med evangeliet.

I varje stad där vi har en församling, finns det behov av en plats, där det kan ges behandlingar. I våra församlingsmedlemmars hem är det några få, som kan ha råd med rum och hjälpmedel till att behandla de sjuka ordentligt. Det bör finnas en plats, där det kan ges behandlingar. Dessa fackspecialister kommer att visa sig vara till välsignelse, inte bara för vårt folk, utan för deras grannar och kan vara ett sätt att göra folk uppmärksamma på hälsoprinciperna.

Det är Herrens avsikt, att det i alla delar av vår värld skall upprättas en hälsoinstitution som en gren av evangeliearbetet. Dessa institutioner skall vara Hans redskap till att nå en klass, som inget annat kan nå. De behöver inga stora byggnader, men de bör ställas i ordning så att ett effektivt arbete kan utföras där.

Arbetet kan påbörjas på alla platser som drar uppmärksamheten till sig, platser, där det hålls lägermöten. Börja i liten skala och utöka efter omständigheterna. Beräkna omkostnaderna för alla arbeten, så att ni är säkra på att kunna fullfölja det. Ta så litet som möjligt från kassan. Det behövs män och kvinnor med ekonomisk kunnighet till att planera ekonomiskt. Våra sanatorier måste uppföras med ett begränsat utlägg av medel. Byggnader som arbetet skall påbörjas i, kan ofta färdigställas till låga kostnader.

Kvinnor i evangeliets tjänst

(114) Det verk som nu har börjat och som går ut på att hjälpa våra systrar att känna sitt ansvar inför Gud är ett gott och nödvändigt arbete. Herren vill att vi skall klargöra värdet av en människosjäl för alla dem som inte förstår dess värde. Och när detta arbete framställs klart, enkelt och bestämt kan vi vänta att plikterna i hemmet, i stället för att försummas, utförs på ett ändå bättre sätt.

Om vi kunde arrangera reguljära, organiserade grupper, som undervisades med avseende på den tjänst de skulle utföra för sin Mästare, skulle våra församlingar få den vitalitet, som de så länge saknat. Värdet av det människoliv Kristus gick i döden för att frälsa, kommer att uppskattas. Våra systrar har i allmänhet svårigheter med sina växande familjer och sina obeaktade bekymmer. Jag har längtat så efter att vi skulle få kvinnor, som kunde utbildas för att hjälpa våra systrar att resa sig upp från sitt missmod och känna att de kan utföra en gärning för Gud. Detta skulle bringa strålar av solsken in i deras egna liv, som sedan skulle återspeglas i andras liv. Gud skall välsigna alla, som vill förena sig i detta stora verk.

Många yngre liksom äldre systrar verkar vara blyga för att samtala om religiösa ting. De tar inte vara på tillfällena därtill. De stänger fönstren som skulle öppnas mot himmelen och öppnar sina fönster mot jorden. Men när de inser vilket stort värde en människa har, kommer de att stänga fönstren mot jorden, där man är beroende av världsliga nöjen och sällskap i dårskap och synd, och i stället öppna fönstren mot himmelen för att se andliga ting. Guds ord måste bli deras försäkring, hopp och frid. Då kan de säga: "Jag vill ta emot ljuset från Rättfärdighetens Sol, så att den kan lysa även för andra."

(115) De som blir mest framgångsrika är de som glatt utför de små tjänsterna för Gud. Varje människa måste arbeta med sitt livs tråd och väva in den i livsväven för att hjälpa till att fullborda mönstret.

Kristi liv ägnades till stor del åt personliga samtal. Han trodde på det enskilda samtalet. Det som en enda människa mottog med förståndet bars vidare till tusende andra.

De mest framgångsrika arbetarna är sådana, som med frejdigt mod går in i uppdraget att tjäna Gud i små ting. Varje människa skall arbeta med sin livstråd, foga in den i

väven och därigenom bidra till att göra mönstret fullständigt.

Vi skulle uppfostra ungdom till att hjälpa ungdom. Och medan de gör detta, får de erfarenheter, som gör dem lämpliga att verka i större sammanhang. Tusentals hjärtan kan nås på det enklaste, mest ödmjuka sätt. De mest intelligenta, de som prisas som världens mest begåvade människor stimuleras ofta genom enkla ord från ett hjärta som älskar Gud, och som kan tala om den kärleken lika naturligt som de världsliga talar om det som deras sinnen begrunder och uppehåller sig vid. Ofta har ord, som är väl förberedda och instuderade, litet inflytande. Men de enkla, ärliga ord som talas av en Guds son eller dotter i naturlig enkelhet, öppnar dörrar till hjärtan som länge varit stängda.

Runt omkring oss hör vi sorg- och jämmerrop från världen. Synden kastar sin skugga över oss, och våra sinnen måste vara redo för varje gott ord och verk. Vi vet att Jesus är vid vår sida. Den Helige Andes goda inflytande leder och fostrar våra tankar så att vi talar ord som tröstar andra och lyser upp deras stig. Om vi ofta talade till våra systrar och i stället för att säga ”gå”, ledde dem till att göra vad vi skulle göra och känna vad vi skulle känna, skulle en människas värde bättre uppskattas. Vi är lärjungar, för att vi skall kunna bli lärare. Denna tanke (116) skulle inpräntas hos varje församlingsmedlem.

Vi tror fullt och fast på församlingsorganisationen, men det innebär inte en absolut föreskrift för vars och ens arbetssätt för inte alla sinnen nås genom samma metoder. Ingenting får tillåtas att hålla Guds tjänare borta från hans nästa. Den troende skall som individ arbeta för syndaren som individ. Varje person har sitt eget ljus att hålla brinnande. Om deras lampor genom de gyllene ledningarna fyllts av den himmelska oljan, och de tömts på det egna jaget och beretts att fyllas med den heliga oljan, kommer ljuset att ljusa på syndarens väg med ett eller annat ändamål i sikte. Mer ljus faller på vandrarens stig genom ljuset från en enda sådan lampa än från en hel uppvisning av fackeltåg. Personlig helgelse och överlåtelse åt Gud ger bättre resultat än den mest imponerande uppvisning.

Lär våra systrar att deras fråga varje dag skulle vara: "Herre, vad vill du att jag skall göra idag?" Varje helgat kärll skall dagligen fyllas med helig olja för att sedan tömmas i andra kärll.

Om vi lever helt för Kristus i denna värld, är det ett liv av daglig överlåtelse. Tjänsten för Honom är frivillig och varje själ är Hans egen juvel. Om vi kan göra klart för våra systrar, hur mycket de kan göra genom Kristus, skulle vi se ett stort verk utfört. Om vi kan väcka deras sinnen och hjärtan att samarbeta med den Gudomlige, skall vi genom deras verk vinna stora segrar. Men jaget måste döljas, Kristus skall framstå som den som utför arbetet.

Det måste vara ett utbyte av att ta och ge, att ta emot och dela ut. Detta gör oss till Guds medarbetare. Detta är den kristnes livsverk. Den som mister sitt liv, han skall finna det.

(117) Förmågan att ta emot den heliga oljan från de två olivträden ökar i samma mån som mottagaren ger ut av oljan i ord och gärningar för att fylla andras behov. Vilket arbete, dyrbart och tillfredsställande, att oavbrutet få ta emot och oavbrutet ge ut!

Vi behöver och måste ha friskt tillflöde varje dag. Och hur många människor kan vi inte hjälpa genom att dela med oss! Hela himmelen väntar på, att finna kanaler, genom vilka den heliga oljan kan förmedlas, till glädje och välsignelse för andra. Jag är inte rädd för att någon skall vansköta sitt arbete, om han bara är ett med Kristus. Om Han förblir i oss, arbetar vi oavbrutet och grundligt så att vårt verk blir bestående. Den gudomliga fullheten flödar då genom det helgade mänskliga redskapet för att ges åt andra.

Herren har ett verk att utföra för såväl kvinnor som män. De kan göra ett gott arbete för Gud, om de bara först ville lära sig den dyrbara, allt betydande läxan om ödmjukhet i Kristi skola. De skall inte endast bära Kristi namn, utan också äga Hans Ande. De måste vandra som Han vandrade och rena sina sinnen från allt som befläckar. Då blir det möjligt för dem att vara andra till gagn genom att för dem framställa Jesus, som har allt att ge.

Kvinnor har platser att fylla i detta verk under denna kris, och Herren skall arbeta genom dem. Om de är fullt medvetna om sin plikt och arbetar under Guds Andes inflytande, skall de få den självbehärskning som behövs just i denna tid. Genom dessa självförsakande kvinnor återspeglar Frälsaren Sitt ansiktets ljus, och detta ger dem en kraft som överträffar männens. I familjerna kan de utföra ett verk, som männen inte kan göra, ett arbete som når det inre livet. De (118) kan komma nära de människohjärtan som männen inte kan nå. Vi behöver deras arbete.

Ett direkt behov fylls av det arbete som utförs av kvinnor som har gett sig själva åt Herren och som sträcker ut sina händer för att hjälpa ett behövande folk, belastat av synd. Personligt evangeliskt arbete måste utföras. De kvinnor som utför detta arbete, bär evangelium till människors hem på vägar och stigar. De läser och förklarar Ordet för familjerna, ber med dem, ser till de sjuka och lindrar deras timliga behov. De framställer för familjer och för enskilda personer det renande och förvandlande inflytande, som sanningen äger. De visar dem att vägen till frid och lycka innebär att följa Jesus.

Alla som arbetar för Gud skulle ha både Martas och Marias egenskaper: villighet att tjäna och allvarlig kärlek till sanningen. Jaget och självskheten måste överges. Gud kallar allvarliga kvinnliga evangelister, tjänare som är kloka, varmhjärtade, ömsinta och principfasta. Han kallar kvinnor som är uthålliga, som kan glömma sig själva och sin egen personliga bekvämlighet och göra Kristus till sitt

centrum, i det att de talar sanningens ord, beder med de personer de får kontakt med och verkar för människors frälsning.

O, mina systrar, vad har vi för ursäkt för att vi inte ägnar all tid vi kan till att rannsaka Bibeln och så göra vårt sinne till en skattkammare, fylld av dyrbara ting, som vi kan hänvisa dem till, som inte är intresserade av sanningen? Kommer våra systrar att vakna i denna kristid? Vill de arbeta för Mästaren?

Kristendomsundervisning i hemmet

(119) De som förkunnar nådens sista budskap för världen skulle känna det som sin plikt att undervisa föräldrar angående den kristna standarden i hemmet. Den stora reformrörelsen måste börja med att framställa Guds lags principer för föräldrar och barn. När lagens krav har framställts, och människorna är övertygade om sin plikt att lyda dessa, visa dem då ansvaret som följer deras beslut, inte endast vad gäller dem själva utan också deras barn. Visa dem att lydnad för Guds ord är deras enda säkerhet mot allt det onda som nu drar fram över jorden och ödelägger den. Föräldrar ger sina barn ett föredöme antingen av lydnad eller av överträdelse. Genom deras exempel och undervisning avgörs i de flesta fall deras familjs eviga ode. I det tillkommande livet kommer barnen att vara vad föräldrarna har gjort dem till.

Om föräldrarna kunde förmås att inse resultatet av sina handlingar, och om de kunde se hur de genom sitt exempel och sin undervisning ökar och befäster antingen syndens eller rättfärdighetens makt, skulle säkerligen en förändring ske. Många skulle då bryta både med tradition och seder.

Predikanterna bör ofta framhålla denna sak för sina församlingar. De bör i föräldrarnas samveten inpräglad övertygelsen om deras stora ansvar, som så länge försumrats. Det kommer såsom ingenting annat att bryta ned fariseismens anda och motstånd mot sanningen. Sann kristendom i hemmet är vårt stora hopp och ger oss god utsikt om att hela familjen omvänder sig och tar emot Guds sanning.

Om att möta motstånd

(120) Våra predikanter och lärare skall vara en avbild av Guds kärlek för en fallen värld. Tala sanningens ord med milda, ömma hjärtan. Låt alla som befinner sig i villfarelse, behandlas med den mildhet som Kristus visade. De, som man verkar för, får inte kritiseras eller fördömas även om de inte strax tar emot sanningen. Vi skall komma ihåg, att vi skall vara en avbild av Kristus i Hans saktmod, mildhet och kärlek. Vi måste förvänta oss att möta otro och motstånd. Detta är något som sanningen alltid har varit tvungen att kämpa med. Men även om vi skulle möta det

bittraste motstånd, får vi inte fördöma våra motståndare. De menar kanske, som fallet var med Paulus, att de utför en tjänst för Gud och inför sådana måste vi visa tålmod, saktmod och långmodighet.

Låt oss inte hysa den känslan, att vi har tunga prövningar att bära och hårda strider att utstå när vi förkunnar en sanning, som inte är väl ansedd. Tänk på Jesus och på vad Han led för er och förhåll er tysta. Klaga inte om ni också blir utsatta för skällsord och falsk anklagelse. Tala inte ett knorrande ord och låt ingen tanke på skam eller otillfredsställdhet tränga in i ert sinne. Gå den raka vägen och "uppför er väl bland hedningarna, så att de, när de anklagar er som förbrytare, ser alla goda gärningar ni gör och prisar Gud den dag han uppsöker dem." (1 Petr. 2:12.)

Inför dem som far vilse, bör ni uppträda saktmodigt. Var ni inte själva nyligen förblindade i era synder? Och bör ni inte med hänsyn till Kristi tålmod mot er vara kärleksfulla och tåliga mot andra? Gud har gett oss många förmaningar om att visa stor vänlighet mot dem som står oss emot, för att vi inte skall påverka någon själ i fel riktning.

Vårt liv måste vara fördolt med Kristus i Gud. Vi måste personligen känna Kristus. Först då kan vi på rätt sätt företräda Honom inför världen. Låt denna bön ständigt stiga upp till Gud: "Herre, lär mig att handla så som Jesus skulle ha handlat om Han varit i mitt ställe!" Låt vårt ljus lysa till Guds ära genom goda gärningar, var vi än är. Detta är vårt livs stora, viktiga intresse.

Herren vill, att Hans folk skall använda andra metoder än den att fördöma det som är orätt, även om fördömandet är berättigat. Han vill, att vi skall göra något mer än att slunga beskyllningar mot våra motståndare, något som bara kommer att driva dem längre bort från sanningen. Det uppdrag, som Kristus kom till världen för att utföra, var inte att resa upp barriärer och att ständigt kasta människor den sanningen i ögonen, att de var på villospar.

(122) Den som förväntar sig att kunna upplysa ett vilsefört folk, måste komma nära människorna och vara verksam för dem i kärlek. Han måste bli en medelpunkt med heligt inflytande.

När man förfäktar sanningen, bör de bittraste motståndare behandlas med aktning och hänsyn. Somliga vill inte låta sig påverkas av våra ansträngningar utan kommer att bagatellisera den evangeliska inbjudan. Andra, till och med sådana som vi anser har överskridit gränsen för Guds nåd, kommer att bli vunna för Kristus. Den allra sista insatsen i striden kommer kanske att bli, att upplysa dem som inte har förkastat ljuset och bevisen, utan som har befunnit sig i det djupaste mörker och som i okunnighet har motarbetat sanningen. Därför bör var och en behandlas som en ärlig människa. Tala inte ett ord och utför inte någon handling som kommer att befästa någon i otro.

Om någon försöker att inveckla missionsarbetarna i diskussion eller strid om politiska eller andra frågor, ta inte någon hänsyn vare sig till deras övertygelse eller deras

utmaning. Fortsätt Guds verk med fasthet och kraft, men i Kristi kärlek och så lugnt som möjligt. Låt inte något mänskligt skryt komma till uttryck. Låt inte något tecken på självgodhet märkas. Låt det synas, att Gud har anförtrott oss att utföra ett heligt värv. Förkunna Ordet, var flitig, allvarlig och brinnande.

Inflytandet av er undervisning skulle bli tiofalt större, om ni vore försiktiga med era ord. Ord, som skulle vara en doft av liv till liv, kan genom den ande som ledsagar dem bli en doft av död till död. Och kom ihåg, att om ni genom er ande eller era ord stänger dörren bara för en enda själ, kommer denna själ att möta er i domen.

När ni hänvisar till *Vittnesbörden*, känn det inte som er plikt att vara (123) påträngande med deras användning. Var säkra på att ni inte blandar in era egna ord, när ni citerar dem, eftersom detta gör det omöjligt för åhörarna att skilja mellan era ord och Herrens ord till dem. Se till, att ni inte gör Herrens Ord anstötligt. Vi längtar efter att se reformer införas och eftersom vi inte ser det vi önskar att se, får en ond anda alltför ofta lov att droppa galla i vår bägare, och därigenom förbittra andra. Våra oöverbärgda ord sårar deras ande och de eggas till uppror.

Varje predikan ni håller och varje artikel ni skriver kan alltsammans vara sant, men en droppe galla däri kommer att vara gift för åhöraren eller läsaren. Till följd av denna enda giftdroppe kommer somliga att förkasta alla era goda och berättigade ord. Någon annan kommer att insuga giften, därför att han tycker om att höra sådana skarpa ord. Han följer ert exempel och talar precis som ni talar. Därigenom mångdubblas det onda.

De som förmedlar sanningens eviga principer, behöver få den heliga oljan tömd från de två olivkvistarna in i hjärtat. Denna kommer att strömma ut i form av ord som förvandlar, men inte förbittrar. Sanningen skall talas i kärlek. Herren Jesus kommer då genom Sin Ande att ge kraften och makten. Detta är Hans gärning.

Placera er själva i den gudomliga strömriktning, där ni kan få den himmelska inspirationen, för ni behöver den. Visa sedan den trötte, den betungade, den behövande, den nedbrutna och den rådvilla själen till Jesus, all andlig styrkas Källa. Var trogna väktare, som uppvisar prisande av Honom, som har kallat er ut ur mörktet och in i Sitt förunderliga ljus. Berätta muntligt och skriftligt, att Jesus lever för att medla för oss.

Liknelsen om det förlorade fåret

(124) Liknelsen om det förlorade fåret borde få vara ett motto i varje hem. Den gudomlige Herden lämnar de nittionio och går ut i ödemarken för att söka det som är förlorat. Bland klipporna finns törnsnår, moras och farliga klyftor, och Herren vet att om fåret hamnat på någon av

dessa platser, måste en vänlig hand hjälpa det bort därifrån. När han på avstånd hör dess bråkande, trotsar han vilken svårighet som helst, bara Han kan rädda Sitt förlorade får. När Han finner det förlorade fåret förebrår Han det inte. Han gläds över att Han funnit det vid liv. Med fast och ändå varlig hand frigör han det från törnbusken eller lyfter det upp ur moraset. Kärleksfullt tar han det på sina skuldror och bär det tillbaka till fällan. Den rene, syndfrie Återlösaren bär det syndfulla och orene.

Han som bär synden bär hem det nedsmutsade fåret, men så dyrbar är den bördan att Han jublar och sjunger: "Jag har funnit mitt får, som var förlorat." (Luk. 15:6.) Låt oss var och en betänka, att vi själva på detta sätt har burits på Kristi skuldror. Måtte ingen hysa en överlägsen, självrättfärdig och kritisk anda, ty inte ett enda får skulle ha kommit in i fällan, om inte Herden utfört det smärtsamma sökandet i öknen. Det faktum att ett får var förlorat, var nog för att väcka Herdens sympati och få Honom att börja Sitt sökande.

Denna lilla fläck av universum var skådeplatsen för Guds Sons inkarnation och lidande. Kristus gick inte till de syndfria världarna, utan Han korn till denna värld, som är alltigenom förhärdad och vanställd av förbannelsen. Utsikterna var inte lysande utan ytterst nedslående. Men "hans kraft skall icke förtyna eller brytas, (125) intill dess att han har grundat rätten på Jorden." (Jes. 42:4.) Vi måste komma ihåg den stora glädje som Herden visade, då Han fann det förlorade. Han kallar på Sina grannar: "Glädjens med mig, ty jag har funnit mitt får, som var förlorat." Och hela himmelen återljuder av denna glädje. Fadern själv sjunger med i glädjesången över att det förlorade är återfunnet. Vilken helig extas av glädje är inte uttryckt i denna liknelse! Denna glädje är det vår förmån att få dela.

Samverkar du, som har detta exempel framför dig, med Honom när det gäller att söka de förlorade? Är du Kristi medarbetare? Kan du för Hans skull uthärda lidande, offer och prövningar? Det finns tillfällen att göra gott för de unga och för de vilsegångna. Anklaga inte den som genom sina ord och sin attityd visar att han är skild från Gud! Det är inte din uppgift att döma honom utan att närma dig honom och ge honom hjälp. Tänk på Jesu ödmjukhet och saktmod och verka såsom Han verkade, med ett hjärta fyllt av helig ömhet. "På den tiden, säger Herren, skall jag vara alla Israels släkters Gud, och de skola vara mitt folk. Så säger Herren: Det folk som undslipper svärdet finner nåd i öknen; Israel får draga åstad dit där det får ro. Fjärran ifrån uppenbarade sig Herren för mig: 'Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva över dig.'" (Jer. 31:1-3.)

För att vi skall kunna verka såsom Kristus verkade, måste jaget korsfästas. Det är en plågsam död, men det betyder liv, liv för själen. "Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter 'den Helige': Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan." (Jes. 57: 15.)

Del 3 – Utbildning. En utbildningsreform behövs.

”Ty det är Herren som ger vishet, från hans mun kommer kunskap och förstånd.” (Ordspr. 2:6.)

(126) ”Och de skola bygga upp de gamla ruinerna och upprätta förfädernas ödeplatser; de skola återställa de förödda städerna, de platser som hava legat öde släkte efter släkte.” ”Och du skall kallas ’han som murar igen revor, han som återställer stigar, så att man kan bo i landet’.” (Jes. 61:4; 58:12.) Dessa inspirationens ord framlägger för dem som tror sanningen för vår tid, det arbete som nu måste göras beträffande barnens och de ungas uppfostran. Då sanningen för dessa sista dagar proklamerades för världen i den första, andra och tredje ängels budskap, förstod vi att det måste bli en ändring i våra barns utbildning. Men det har tagit lång tid för oss att förstå vilka förändringar som måste göras.

Vårt arbete är reformatoriskt, och det är Guds avsikt, att det utmärkta arbetet vid våra läroanstalter skall dra människornas uppmärksamhet till det sista stora försöket som görs för att rädda dem som håller på att gå under. Utbildningsstandarden får inte sänkas på våra skolor. Den måste hela tiden höjas, ständigt höjas, högt över vad den nu är. Men utbildningen skall inte begränsas enbart till den kunskap läroböckerna ger. Enbart läroböckernas kunskap kan inte ge eleverna den fostran de behöver och inte heller sann visdom. Avsikten med våra skolor är att vara platser där de yngre medlemmarna (127) av Herrens familj kan utbildas enligt Hans plan för tillväxt och utveckling.

Satan har använt de mest sinnrika metoder för att väva in sina planer och principer i vårt utbildningssystem, och på så sätt vinna ett starkt grepp om barnens och de ungas sinnen. Det är den sanne uppfostrarens uppgift att omintetgöra hans anslag. Vi har slutit ett allvarligt och heligt förbund med Gud att uppfostra våra barn för Honom och inte för världen, att lära dem att inte räkna världen sina händer utan älska och frukta Gud och helga Hans bud. Tanken att de är danade till sin Skapares avbild och att Kristus är det mönster efter vilket de skall formast skulle inpräntas hos dem. Den utbildning som skall förmedla kunskapen om frälsningen, och som skall likbilda liv och karaktär med den gudomliga förebilden skulle ges den allvarligaste uppmärksamhet. Det är Guds kärlek och hjärtats renhet, vävda likt trådar av guld in i vår livsväv, som är av verkligt värde. Den andliga nivå människan på detta sätt kan uppnå, har man ännu inte helt insett.

Skall detta verk kunna slutföras måste en bred grundval läggas. Ett nytt syfte måste tillämpas och eleverna ledas till att tillämpa Bibelns principer i allt de gör. Vadhelst som är skevt eller avviker från det rätta, skulle tydligt påpekas och undvikas, för det är synd och bör inte fortsätta. Det är viktigt att varje lärare älskar och omhuldar sunda principer och läro punkter, för detta är det ljus som skall återspeglas på alla elevers väg.

Den tredje ängels budskap i våra skolor

I Uppenbarelseboken läser vi om ett särskilt arbete, som Gud önskar att Hans folk skall göra dessa sista dagar. Han

har uppenbarat Sin lag och visat oss sanningen för (128) denna tid. Denna sanning utvecklar sig ständigt, och Gud önskar att vi rätt skall inse värdet av den, så att vi kan skilja mellan rätt och orätt, mellan rättfärdighet och orättfärdighet.

Vid alla våra institutioner skall vi undervisa om den tredje ängels budskap, den stora prövande sanningen för denna tid. Guds avsikt är att denna särskilda varning skall ges genom dem och strålar av ljus skall upplysa världen. Tiden är kort. De sista dagarnas faror är över oss, och vi skulle vaka och bedja och ägna uppmärksamhet åt Daniels boks och Uppenbarelsebokens undervisning.

Då Johannes blev förvisad från dem som han höll av, till det ensamma Patmos, visste Kristus var Han skulle finna Sitt trofasta vittne. Johannes sade: ”Jag, Johannes, er broder, som i Jesus delar lidandet och riket och uthålligheten med er, jag befann mig på den ö som kallas Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. På Herrens dag kom jag i Anden och hörde bakom mig en stark röst, lik ljudet av en basun.” Herrens dag är den sjunde dagen, skapelsens sabbat. På den dag Gud helgade och välsignade, ”gjorde han det känt genom att sända sin ängel till sin tjänare Johannes”, saker som måste inträffa före världshistoriens slut och Han vill att vi skall lära känna dem. Det är inte förgäves, som Han förklarar: ”Salig är den, som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som är skrivet i den. Ty tiden är nära.” (Upp. 1:9, 10; 1:1-3). Detta är den undervisning som med tålmod måste förmedlas. Låt våra lektioner passa för den tid vi lever i och låt vår religiösa undervisning stå i överensstämmelse med de budskap Gud sänder.

Vi kommer att få stå till svars inför myndigheter för vår trohet mot Guds lag och få förklara grunderna för vår tro. Och de unga skulle (129) förstå dessa ting. De borde känna till de händelser som skall äga rum vid slutet av denna världshistoria. Dessa händelser berör vår eviga salighet, och lärare och elever skulle ge mera akt på dem. Skriftligt och muntligt skulle de delges den kunskap, som är som mat i rätt tid; och detta gäller inte endast de unga, utan även dem som nått mogen ålder.

Vi lever i de avslutande scenerna av dessa farofyllda tider. Herren förutsåg den otro, som för närvarande råder när det gäller Hans ankomst. Ständigt på nytt har Han i Sitt Ord varnat och sagt, att denna händelse skall komma oväntat. Den stora dagen skall komma som en snara ”över alla som bor på jorden”. (Luk. 21:35.) Men det finns två klasser. Till den ena ger aposteln dessa uppmuntrande ord: ”Men ni, bröder, lever inte i mörker, så att den dagen kan överraska er som en tjuv.” (1 Tess. 5:4.) Somliga kommer att vara beredda när Brudgummen kommer och skall gå in med Honom till vigseln. Hur dyrbar är inte denna tanke för dem, som vakar och väntar på Hans återkomst! Kristus ”har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara.” (Ef. 5:25-27.) Dem, som Gud älskar, åtnjuter denna gåva eftersom de har en gudomlig karaktär.

Den stora, omfattande uppgiften att ställa fram människor som har Kristus-lika karaktärer och som kan bestå på Herrens dag, måste utföras. Så länge som vi följer med världens ström, behöver vi varken segel eller åror. Men det är när vi gör helt om och går mot strömmen, som vårt arbete börjar. Satan kommer att föra in alla slags teorier för att förvända sanningen. Arbetet kommer att vara hårt, för alltsedan Adams fall har det varit (130) världens sed att synda. Men Kristus är beredd att handla. Den Helige Ande är verksam. Gudomliga agenter förenar sig med människor för att återskapa karaktären efter den fullkomliga förebilden och människan kommer att utföra det, som Gud verkar i henne. Kommer vi, som ett folk, att utföra detta av Gud givna uppdrag? Kommer vi att ge noga akt på allt det ljus, som har getts och hela tiden hålla det målet i sikte att vara passande studerande till Guds rike? Om vi i tro går steg för steg framåt på den rätta vägen och följer den Store Ledaren, kommer ljus att lysa längs vår stig och omständigheter kommer att inträffa, som undanröjer svårigheterna. Guds gillande kommer att ge hopp. Tjänande änglar kommer att samarbeta med oss och ge oss ljus, nåd, mod och glädje.

Låt oss därför inte ödsla mera tid på att uppehålla oss i de många oväsentliga ting, som inte har något sammanhang med Guds folks behov. Låt oss inte längre spilla tid på att upphöja människor som inte känner sanningen, ty "tiden är nära". Nu är inte längre någon tid att fylla sinnet med vad som populärt kallas för "högre bildning". Den tid som ägnas åt sådant som inte syftar till att göra oss lika Kristus, är evigt förlorad tid. Vi har inte råd med det, för varje ögonblick är fyllt med evighetsavgörande intressen. Skall vi nu, när domen över de levande skall börja, tillåta ärelystnad att ta hjärtat i besittning och leda oss att ringakta den utbildning, som krävs för att vi skall kunna möta behoven i denna farans tid? Medan domen över de levande just håller på att börja, skall vi då tillåta världsliga ambitioner att fylla våra tankar och få oss att försumma den utbildning, som är nödvändig för att klara svårigheterna på prövningens dag?

I varje enskilt fall kommer det stora avgörandet att ske, om vi skall ta emot djurets märke eller den levande Gudens sigill. Och just nu, när vi står på gränsen till den eviga världen, vad kan då vara av lika stor betydelse för oss som detta, att bli funna lojala och trogna mot himmelens Gud? Vad finns det, som kan jämföras med Hans sanning och lag? Vilken utbildning kan ges (131) åt de studerande på våra skolor, som är lika nödvändig, som en kunskap om "Vad säger Skrifterna?"

Vi vet att det finns många skolor, som erbjuder vetenskapliga studier, men vi önskar något högre än detta. Den sanna utbildningens vetenskap är den sanning som gör ett så djupt intryck på människosinnet att den inte kan utplånas av de villoläror, som överallt finns i överflöd. Den tredje ängelns budskap är sanning, ljus och makt, och att framställa det så, att det på rätt sätt påverkar hjärtana, är våra skolors såväl som våra församlingars uppgift, lärarnas såväl som predikanternas. De som är lärare skulle mer och mer uppskatta Guds vilja, såsom den klart och slående framställts i Daniels bok och Uppenbarelsboken.

Studiet av Bibeln

De trängande behov, som gör sig påmind i denna tid, kräver en fortsatt utbildning i Guds ord. Detta är sanningen för denna tid. Över hela världen skulle det ske en reform vad gäller studiet av Bibeln, och den behövs nu såsom aldrig förr. Allt eftersom denna reform fortgår, kommer ett mäktigt verk att utföras, för när Gud förklarade att Hans ord inte skulle "återvända fåfängt", menade Han vad Han sade. Kunskapen om Gud och om den Han har sänt, Jesus Kristus, är den högsta utbildningen, och den kommer att uppfylla jorden med sitt underbara ljus såsom vattnet uppfyller havet.

Studiet av Bibeln är särskilt nödvändigt i skolorna. Eleverna skulle bli rotade och grundade i den gudomliga sanningen. Deras uppmärksamhet skulle fästas inte vid människotankar utan vid Guds ord. Framför alla andra böcker skulle Guds ord vara föremål för vårt studium, ty det är den stora textboken, grunden för all utbildning. Och våra barn skall uppfostras i de sanningar som finns där, utan hänsyn till tidigare vanor och (132) seder. När de gör detta skall lärare och elever finna den dolda skatten, den högre utbildningen.

Bibels regler skulle leda oss i vårt dagliga liv. Kristi kors skulle vara ämnet, som för oss uppenbarar de lärdomar vi måste inhämta och praktisera. Kristus måste få plats i all undervisning så att eleverna får "dricka in" kunskapen om Gud och kunna representera Hans karaktär. Hans härlighet skall vara vårt studium både i denna tid och i evigheten. Guds ord, uttalat av Kristus både i Gamla och i Nya Testamentet, är bröd från himmelen, men mycket av s.k. vetenskap är "rätter" av mänskliga påfund, förfalskad kost – det är inte det sanna mannat.

I Bibeln finns den obestridliga och outtömliga visdomen, en visdom som har sitt ursprung inte i det mänskliga utan i det gudomliga. Men mycket av det som Gud har uppenbarat i Sitt Ord, är mörker för människan, därför att sanningens juveler är begravna under avskrädet från mänsklig visdom och tradition. För många förblir Ordets skatter dolda, eftersom de inte har sökt efter dem med allvar och uthållighet, tills de förstått de gyllene föreskrifterna. Ordet måste rannsakas för att de som tar emot det och blir barn till himmelens Konung, skall renas och beredas.

Bibelstudiet skulle inta den plats, som nu ges åt studium av de böcker som leder sinnet in i mysticism och bort från adventbudskapet. Dess levande principer, invädda i våra liv, skall vara vårt skydd i svårigheter och frestelser, och dess gudomliga föreskrifter är den enda vägen till framgång. När provets stund kommer till var och en, kommer det att ske många avfall. Några kommer att visa sig vara förrädare, besinningslösa, övermodiga och självtillräckliga, vända sig bort från sanningen och lida skeppsbrott i tron. Varför? Därför att de inte levde "av allt det som utgår av Guds mun". De hade inte grävt en djup och säker grund. (133) När de nås av Herrens ord genom Hans utvalda tjänare klagar de och tycker att vägen görs för smal. I Joh. 6 läser vi om några som ansågs vara Kristi lärjungar, men som då den tydliga sanningen framlades för dem, blev obehagligt berörda och slutade att vandra med

Honom. På samma sätt kommer dessa ytliga elever att vända sig bort från Kristus.

Var och en som har blivit omvänd till Gud, är kallad att växa till i duglighet genom att använda sina förmågor. Varje gren i det Levande Vinträdet som inte växer, huggs av och kastas bort såsom avskräde. Vad skall då vara kännetecknet för den utbildning som ges i våra skolor? Skall den vara i överensstämmelse med denna världsvisdom eller med visdomen från ovan? Skall inte lärarna vakna upp, när det gäller denna sak, och inse att Guds ord skall ha en större plats i undervisningen vid våra skolor?

Utbildning för tjänst inom samfundet

En stor uppgift för våra skolor är utbildningen av ungdom för tjänst vid våra institutioner och inom olika grenar av evangeliets verk. Vi skall öppna Bibeln för människorna överallt. Tiden har kommit, den betydelsefulla tiden, när genom Guds budbärare bokrullen skall öppnas för världen. Sanningen, som omfattar den första, andra och tredje ängels budskap, måste gå till varje folk, folkslag och tungomål. Det skall lysa upp mörkret på varje kontinent och nå havets öar. Inga mänskliga påfund får fördröja detta verk. För att detta skall kunna utföras, behövs det utbildade och helgade förmågor, människor som med Kristi ödmjukhet kan utföra ett utmärkt arbete, därför att de låtit sitt eget jag uppgå i Kristus. Nybörjare kan inte tillfredsställande utföra uppgiften att avslöja de dolda (134) skatter som skall berika människor i andliga ting. ”Fatta rätt vad jag säger; Herren skall giva dig förstånd i allt.” ”Sträva med all flit efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom en som håller provet, en arbetare som icke behöver blygas, utan rätt förvaltar sanningens ord.” (2 Tim. 2:7, 15.) Denna uppmaning till Timoteus skulle vara en uppfostrande kraft i varje familj och i varje skola.

Det är nödvändigt att alla som har anknytning till våra institutioner inte endast vid våra skolor, utan även vid våra sanatorier och förlag, utbildas till att bli Guds medarbetare. Eleverna skall undervisas om hur de på ett intelligent sätt skall arbeta enligt Kristi metod och för dem som de umgås med visa en ädel, upphöjd kristen karaktär. De, som har ansvar för utbildningen av de unga inom någon gren av vårt verk, skulle vara personer med en djup känsla för en människas värde. Om de inte tar emot Helig Ande i rikt mått, skall en ond väktare komma att skapa prövande omständigheter. Uppfostraren skulle vara vis nog att inse, att medan trohet och vänlighet vinner människor, vinnes aldrig någon med hårdhet. Hårda och egenmäktiga ord och handlingar väcker människohjärtats sämsta passioner. Hur kan bekännande kristna som inte lärt sig att tygla sitt eget onda och barnsliga temperament, vänta sig att bli aktade och respekterade?

Vilken omsorg skulle man därför inte visa, när det gäller att finna rätta personer för lärarkallet, sådana som inte endast är trogna i sitt arbete, men som har det rätta temperamentet! Om man inte kan lita på dem, skulle de bli avskedade. Gud skall hålla varje institution ansvarig för varje försummelse att tillse att vänlighet och kärlek praktiseras. Vi skulle aldrig glömma, att Kristus själv har uppsikten över våra institutioner.

De bäst begåvade predikanterna skulle anställas som bibellärare vid våra skolor. De som väljs till detta (135) arbete skulle känna sin Bibel grundligt, ha en djup kristen erfarenhet och deras lön skulle betalas av tiondet. Guds vilja är att alla våra institutioner skulle vara instrument för att fostra och utbilda människor som Han inte blygs för och som kan sändas ut som välkvalificerade missionärer för att tjäna Mästaren. Men detta mål har man förlorat ur sikte. I många avseenden är vi långt efter i denna uppgift, och Herren kräver att en långt större iver visas i detta hänseende än vad som hitintills skett. Han har kallat oss ut från världen, till att vara vittnen för Hans sanning, och i alla våra led skulle unga människor utbildas för positioner med inflytande och för att bli till nytta.

Det är ett trängande behov av arbetare på evangeliets fält. Unga människor behövs för detta arbete. Gud kallar dem. Deras utbildning är det viktigaste av allt vid våra skolor och i intet fall får den förbises och betraktas som en andrahands sak. Det är absolut fel av lärare att, genom att föreslå andra yrken, göra unga människor missmodiga, som annars skulle ha kvalifikationer för en tjänst inom evangeliets verk. De som så hindrar unga människor från att göra sig dugliga för detta arbete, motverkar Guds planer, och de kommer att en gång få avlägga räkenskap för detta. Bland oss finns det mer än ett genomsnitt av dugliga män. Om deras kvalifikationer toges i bruk, skulle vi ha tjugo predikanter där vi nu har en.

Unga män, som planerar att gå in i predikogärningen, skulle inte använda flera år bara för att få utbildning. Lärarna skulle kunna bedöma situationen och anpassa sin undervisning till behoven hos denna klass, och de skulle få möjlighet att få en kort men innehållsrik kurs inom de områden, som gör dem bäst passande för deras arbete. Men denna plan har inte (136) följts. Predikantutbildningen har fått allt för liten uppmärksamhet. Vi har inte många år kvar att verka, och lärarna skulle vara fyllda med Guds Ande och arbeta enligt Hans uppenbarade vilja, i stället för att driva igenom sina egna planer. Vi förlorar mycket varje år därför att vi inte följer de råd Herren gett på denna punkt.

I våra skolor skulle sköterskor, som utbildas för missionsfältet, undervisas av välkvalificerade läkare, och som en del av sin utbildning skulle de lära sig, hur sjukdomar bekämpas och lära sig värdet av naturens egna läkemedel. Vi är i stort behov av detta arbete. Städer och samhällen är djupt sjunkna i synd och moraliskt fördärv, men ändå finns det män sådana som Lot i varje Sodom. Syndens gift verkar i samhällets hjärta och Gud kallar på reformatorer, som vill stå fasta i försvaret av den lag, som Han grundat för att råda över den fysiska organismen. De skulle samtidigt hålla en hög standard vad gäller sinnets utveckling och hjärtats bildning, så att den Store Läkaren kan samarbeta med människan i barmhärtighetens verk i att lindra nöd och lidande.

Det är också Herrens vilja, att våra skolor skall ge de unga en sådan utbildning att de kan undervisa i sabbatsskolans avdelningar eller ta på sig ansvaret för vilket som helst uppdrag där. Vi skulle se en stor skillnad i nuvarande förhållanden om ett antal helgade unga personer ville ägna sig åt arbetet i sabbatsskolan, bemöda sig om att först

utbilda sig själva för att sedan lära andra de bästa metoderna för att leda människor till Kristus. Detta är ett sätt att arbeta som ger resultat.

Lärare på missionsfälten

Lärare skulle utbildas för missionärskallet. Överallt öppnas dörrar för missionen, och (137) det är inte möjligt att från endast två eller tre länder besvara alla värdjanden om hjälp. Förutom utbildningen av våra missionärer, skulle personer i olika delar av världen utbildas till att arbeta för sina egna landsmän och sina egna grannar. Och så långt som det är möjligt, är det bättre och tryggare för dem att erhålla sin utbildning på det fält där de skall arbeta. Det är sällan det bästa, varken för arbetaren själv eller för verkets framgång, att han eller hon reser till avlägsna länder för sin utbildning. Herren önskar att allt skulle göras för att möta dessa behov, och om församlingarna är vakna och ser sitt ansvar, kommer de att veta hur de skall handla i varje nödsituation.

För att fylla behovet av fältarbetare önskar Gud, att skolor skall upprättas i olika länder, där lovande elever kan utbildas på det praktiska området och undervisas i Bibelns sanningar. När dessa personer sedan kommer ut i arbetet, sätter de sin prägel på förkunnandet av adventbudskapet på de nya fälten. De kommer att väcka intresse bland de icke-troende och hjälpa till att rädda människor ur syndens bojar. De allra bästa lärarna skulle sändas till olika länder där skolor skall upprättas, för att där ansvara för utbildningen.

Man kan samla alltför många olika utbildningar på en plats. Mindre skolor kommer, enligt profetskolornas plan, att vara till långt större välsignelse. Pengarna som användes till att bygga ut Battle Creeks college för att hjälpa prästskolan, skulle ha använts på ett mycket bättre sätt, om man etablerat skolor på landsbygden i Amerika och i regionerna längre bort. Det behövdes inte fler byggnader i Battle Creek. Där fanns redan tillräckligt många förmåner till att utbilda så många studerande, som det borde finnas på ett och samma ställe. Det var inte det bästa, att så många studerande skulle gå på denna (138) skola, ty där fanns bara förmågor och vishet till att leda ett visst antal. Prästseminarierna kunde ha inretts i redan existerande byggnader och pengarna som användes för utbyggnad av colleget, kunde ha använts bättre till att upprätta skolbyggnader på andra platser.

Nya byggnader i Battle Creek får familjer att flytta dit, för att utbilda sina barn på colleget. Men det skulle vara till långt större välsignelse för alla intresserade, om de studerande hade utbildats på en annan plats och i ett mycket mindre antal. Då folk samlades i Battle Creek, var det till lika stor skada för dem i ledande ställningar, som för dem, som flyttade dit. Det finns bättre områden för verksamhet inom missionen än Battle Creek och ändå har de ansvariga utarbetat planer för att ha allting där så bekvämt som möjligt och de stora, underlättande faciliteterna säger till folk: "Kom till Battle Creek, flytta hit med era familjer och utbilda era barn här."

Om någon av våra stora utbildningsinstitutioner brötes upp i mindre enheter och skolorna etablerades på olika platser, skulle större framsteg göras i den fysiska, mentala

och moraliska utbildningen. Herren har inte sagt, att det skall vara få byggnader, men att dessa byggnader inte bör samlas på en plats. De många medel som har investerats på några få platser, bör användas till att skapa fördelar inom ett större område, så att många fler studerande kan få hjälp.

Tiden har kommit för att lyfta sanningens standar på många platser, till att väcka intresse och utvidga missionsområdet, tills det omspannar världen. Tiden har kommit, när många fler bör göras uppmärksamma på sanningens budskap. Mycket kan uträttas i den riktningen, som inte har gjorts. Så länge (139) som församlingarna är ansvariga för att hålla sina egna lampor putsade och brinnande, måste helgade unga människor utbildas i sina egna stater, för att kunna föra detta verk framåt. Skolor bör inte upprättas så detaljerade som de i Battle Creek och College View, utan enklare skolor med anspråkslösare byggnader och med lärare, som vill införa samma planer, som följdes i profetskolorna. I stället för att koncentrera ljuset på en enda plats, där många inte uppskattar eller utnyttjar det som de har fått, bör ljuset föras till många platser på jorden. Om helgade, gudfruktiga lärare, som är väl besinningsfulla och praktiska, ville gå ut på missionsfälten och arbeta på ett ödmjukt sätt och ge det vidare som de har fått, skulle Gud ge Sin Helige Ande till många, som är utfattiga på Hans nåd.

Inslag som leder till framgång

I reformarbetet bör lärare och studerande samarbeta, där var och en arbetar för att för sin del göra våra skolor till det, som Gud kan godkänna. Samstämmiga handlingar är nödvändiga för att uppnå framgång. En här som skall ut i strid, blir förvirrad och besegrad om soldaterna handlar efter sina egna impulser i stället för att handla i samförstånd under en kompetent generals ledning. Kristi soldater måste också handla i samförstånd. Några få omvända själar kommer, i enighet inför ett större mål under ett huvud, att uppnå segrar i alla avseenden.

Om det råder disharmoni bland dem, som gör anspråk på att tro på sanningen, kommer världen att dra den slutsatsen, att detta folk inte är från Gud, eftersom de motarbetar varandra. När vi är ett i Kristus, kommer vi att vara förenade inbördes. De, som inte har tagit Kristi kors på sig, går alltid den felaktiga vägen. De har ett temperament, som tillhör människans köttliga natur och vid minsta förevändning väcks lidelse (140) för att möta lidelse. Detta skapar konflikt och högröstade stämmor kommer att höjas vid styrelsesmöten och offentliga församlingar mot sätten att reformera.

Lydnad mot varje ord från Gud är ett annat villkor för framgång. Seger vinnas inte genom ceremonier eller demonstration, utan genom enkel lydnad mot den högste Generalen: Herren, himmelens Gud. Den, som litar på denne ledare, kommer aldrig att lida nederlag. Nederlag kommer av att lita på mänskliga metoder och mänskliga påfund och att sätta det gudomliga på andra plats. Lydnad var den läxa, som Anföraren av Herrens här försökte att lära Israels enorma arméer... lydnad i saker och ting, där de inte kunde se någon framgång. När lydnad visas mot vår Ledares röst, kommer Kristus att leda Sitt fältslag på vägar, som kommer att överraska jordens största makter.

Vi är Kristi soldater och de, som skriver in sig i Hans här förväntas att utföra ett svårt arbete, ett arbete som kommer att fresta på deras krafter till det yttersta. Vi måste förstå, att en soldats levnad är ett liv i stor aggressiv krigsfara, ihärdighet och uthållighet. För Kristi skull skall vi uthärda prövningar. Vi är inte inblandade i små strider. Vi kommer att möta de mäktigaste fiender. ”Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.” (Ef. 6:12.) Vi måste finna vår kraft just där de tidigare lärjungarna fann sin kraft: ”Alla dessa höll endrånligt ut i bön tillsammans...” ”...och de uppfylldes alla av den helige Ande och predikade frimodigt Guds ord. Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ.” (Apg. 1:14; 4:31, 32.)

Hinder för reform

(141) Till en viss grad har Bibeln förts in i våra skolor, och några försök i riktning mot en reform har gjorts, men det är mycket svårt att genomföra rätta principer efter att så länge ha varit van vid de populära metoderna. De första försöken att ändra de gamla vanorna förde med sig många bekymmer för dem som ville vandra den väg som Gud utstakat. Misstag har begåtts, och stora förluster har blivit resultatet. Det har förekommit hinder, som bidragit till att vi hållit oss till de vanliga, världsliga riktlinjerna och avhållit oss från att följa den sanna utbildningens principer. För den oomvända, som ser saker och ting från den mänskliga självskhetens och otrons lågländer, har de rätta principerna och metoderna framstått såsom felaktiga.

Några lärare och föreståndare, som inte är mer än till hälften omvända, är stötestenar för andra. De går med på vissa ting och gör halvhjärtade reformer. Men när större kunskap kommer, vägrar de att gå vidare och föredrar att arbeta i överensstämmelse med sina egna idéer. Genom att handla så, plockar de och äter av det kunskapens träd, som sätter det mänskliga högre än det gudomliga. ”Så frukten nu Herren och tjänen honom ostraffligt och troget; skaffa bort de gudar som edra fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjänen Herren. Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna.” ”Är det Herren som är Gud, så följ efter honom; men om Baal är det, så följ efter honom.” (Josua 24:14, 15; 1 Kon. 18:21.) Vi skulle ha nått mycket längre andligt sett om vi hade gått framåt allt eftersom vi fått ljus.

Då nya metoder har rekommenderats, har så många tvivlande frågor framställts, så många sammanträden (142) hållits för att varje svårighet skulle upptäckas, att reformatörerna hindrats och en del har slutat att ivra för reformer. Det tycktes vara omöjligt för dem att hejda strömmen av tvivel och kritik. Jämförelsevis få tog emot evangelium i Aten därför att folket yvdes över sin intelligens och världsliga visdom, och ansåg evangelium om Kristus vara en dårskap. Men ”Guds dårskap är visare än människors, och Guds svaghet är starkare än människans.” Därför predikar vi ”en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en

dårskap, men som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus som är Guds kraft och Guds visdom”. (1 Kor. 1:25, 23, 24.)

Vi måste nu börja om på nytt. Reformerna måste genomföras med hjärta, själ och vilja. Villfarelsen har kanske gränat med åldern, men ålder förvandlar inte villfarelse till sanning och inte sanning till villfarelse. Alltför länge har gamla seder och bruk följts. Herren önskar nu att lärare och elever skall avlägsna varje falsk lära. Vi har inte frihet att undervisa i de ämnen som krävs enligt världens måttstock eller enligt församlingens, endast av den orsaken att så är brukligt. Den lära Kristus förkunnade, skall vara vår måttstock. Det Herren har sagt om undervisningen i våra skolor, måste noga efterföljas för om inte undervisningen i vissa avseenden blir annorlunda i några av våra skolor, skulle vi inte ha behövt bekosta inköp av landområden och upprättandet av skolbyggnader.

Några påstår att om kristendomsundervisningen skulle bli det viktigaste i våra skolor, skulle dessa bli impopulära, och de som inte är av vår tro, skulle inte längre söka sig till dem. Nåväl, låt dem då gå till andra skolor med ett undervisningssystem som passar deras smak. Det är Satans (143) avsikt att vi genom att ta hänsyn till dem hindrar våra skolor från att uppnå det mål, för vilket de upprättades. Hindrade genom hans bedrägeri resonerar föreståndarna efter denna världs sätt, kopierar dess planer och imiterar dess seder. Många har visat brist på visdom från ovan genom att förena sig med Guds och sanningens fiender, genom att de anordnat världslig underhållning för eleverna. När de gör detta, drar de över Sig Guds misshag, för de vilseleder de unga och utför Satans verk. Detta arbete med dess resultat skall de en gång få avlägga räkenskap för inför Guds domstol.

De som väljer en sådan väg, visar därmed att de inte är till förlitliga. Efter det att det onda har utförts bekänner de måhända sitt misstag, men kan därmed det inflytande de utövat avlägsnas? Kommer de som så svikit förtroendet att få höra orden ”väl gjort”? Dessa trolösa människor har inte byggt på den eviga Klippan, och deras grund skall visa sig bestå av lös sand. Hur kan vi vänta oss popularitet eller söka att efterfölja världens seder och bruk, när Herren fordrar av oss att vara avskilda och heliga? ”Veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän.” (Jak 4:4.)

Att sänka skolans standard för att vinna popularitet och öka antalet elever, och att sedan glädja sig över denna ökning, visar stor blindhet. Om antalet är bevis på framgång, har Satan företrädare framför någon annan, för i denna värld är hans efterföljare i majoritet. Beviset för en skolas tillväxt är dess moraliska kraft. Det är dygden, intelligensen och fromheten hos de människor som utgör våra skolor, inte deras antal, som skulle vara källan till glädje och tacksamhet. Skall då våra skolor bli omvända till världen och följa dess seder och vanor? ”Så förmanar jag nu eder, mina bröder, . . . skicken eder (144) icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, så att I kunnen pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt.” (Rom. 12:1, 2.)

Människor kommer att på varje tänkbart sätt att försöka att göra skillnaden mellan sjundedags-adventisterna och dem som firar den första dagen mindre framträdande. Ett sällskap som kallade sig för sjundedags-adventister presenterades för mig; och de föreslog att vårt banér, vårt tecken, som gör oss till ett annorlunda folk, inte skulle visas upp så utmanande, för de ansåg att detta inte var bästa sättet att trygga framgången vid våra institutioner. Men detta är inte tiden för oss att sänka banéret och skämmas för vår tro. Detta särskiljande banér, beskrivet med orden: ”Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus”, skall bäras genom världen så länge nådatiden varar. Medan ansträngningar görs för att verket skall föras vidare på olika platser, får man inte dölja sanningen för att skaffa sig ynnest. Adventbudskapet måste förkunnas för människor som håller på att förgås, och om det på något sätt döljs, vanäras Gud, och dessa människors blod skall fläcka våra dräkter.

Himmelska krafter samarbetar med dem som är knutna till våra institutioner endast så länge som de vandrar i ödmjukhet med Gud. Låt oss alla lägga på minnet det faktum, att Gud har sagt: “. . . de som ära mig vill jag också ära.” (1 Sam. 2:30.) Må ingen för ett ögonblick tro att det vore bättre för honom att dölja sin tro och lära för världsmänniskorna, av fruktan för att han inte skulle bli så högt uppskattad om hans principer bleve kända. Kristus fordrar av alla sina lärjungar att de ärligt och öppet bekänner sin tro. Var och en måste inta sin ståndpunkt och bli vad Gud tänkt att han skall vara, nämligen ett skådespel för världen, för änglar och för människor. Hela universum (145) ser med obeskrivligt intresse på den avslutande striden mellan Gud och Satan. Varje kristen skall vara ett ljus, inte dolt under en skäppa eller under en säng, utan placerat i ljusstaken, så att det lyser för alla som är i huset. Låt aldrig Guds sanning komma i bakgrunden på grund av feighet eller världslig beräkning.

Även om våra undervisningsinstitutioner i många avseenden har svängt över och blivit mer världsliga, även om de steg för steg har närmat sig världen, är de hoppets fångar. Ödet har inte vävt sina trådar omkring deras arbete, så att måste förbli hjälplösa och i ovisshet. Om de vill lyssna till Hans stämma och följa Hans vägar, kommer Gud att tillrättavisa och upplysa dem och föra dem tillbaka till deras ursprungliga avstånd till världen. När man kan se fördelarna med att arbeta på kristna principer, när jaget är dolt i Kristus, kommer det att göras mycket större framsteg, ty varje enskild arbetare kommer att lägga märke till sin egen mänskliga svaghet. Han kommer ödmjukt att be om Guds vishet och nåd och kommer att få den gudomliga hjälp, som det beds om i alla nödsituationer.

Omständigheter, som motarbetar dem, kommer att skapa en fast vilja att övervinna dem. En barriär som brutits igenom kommer att ge större förmåga och mod att gå vidare. Pressa på i rätt riktning och genomför på ett kraftigt och förståndigt sätt en förändring. Omständigheterna kommer att bli era medhjälpare och inte era hinder. Ta första steget till en förändring. Eken ligger i ekollonet.

Till lärare och ledare

Jag kallar vår lärarstab till att använda sunt omdöme och arbeta på ett högre plan. Våra utbildningar måste renas från allt avfall. Våra institutioner måste ledas efter kristna principer om de skall kunna övervinna (146) hindren. Om de leds enligt världsliga planer, kommer de att sakna fasthet i sitt arbete, en brist på framsynt andligt omdöme. Världens tillstånd före Kristi första ankomst är en bild på världens tillstånd strax före Hans andra tillkomst. Det judiska folket förskingrades, därför att de förkastade det frälsningsbudskapet, som sänts ned till dem från himmelen. Skall de i denna generation, som Gud har gett stort ljus och förunderliga tillfällen, följa de människors inriktning, som förkastade ljuset till sitt fördärv?

Många i vår tid har en täckmantel över sitt ansikte. Denna täckmantel står i överensstämmelse med världens skick och bruk, vilket döljer Herrens härlighet för dem. Gud vill, att vi skall hålla blicken fäst vid Honom, så att vi kan förlora de världsliga tingen ur sikte.

När sanningen skall omsättas i praktiken, måste standaret lyftas allt högre upp för att kunna möta Bibelns krav. Detta kommer att göra motstånd mot världens mode, vanor, seder, bruk och levnadsregler nödvändigt. Som havets böljor slår det världsliga inflytandet mot Kristi efterföljare för att svepa dem bort från Hans saktmods och nåds sanna principer, men som en klippa måste vi stå fasta på principerna. Det kommer att kräva moraliskt mod att göra det. De, som inte har sin själ fäst vid den Eviga Klippan, kommer att svepas bort av den världsliga strömmen. Vi kan bara stå fasta, när våra liv är fördolda med Kristus i Gud. Moraliskt oberoende är helt på sin plats, när det gäller att stå världen emot. När vi helt rättar oss efter Guds vilja, kommer vi att bli ställda på en säker grund och kommer att inse nödvändigheten av att bli helt och fullt avskiljda från världens seder och bruk.

Vi skall inte bara upphöja vårt standard litet grand över världens, utan vi skall göra skillnaden tydlig och klar. Orsaken till att vi har så litet (147) inflytande på icke troende släktingar och andra människor vi umgås med är, att det är så liten avgjord skillnad mellan våra vanor och de världsligas.

Många lärare låter sina tankar löpa i för snäva och låga banor. De har inte alltid den gudomliga planen för sina ögon, utan fäster sina ögon på världsliga modeller. Se upp dit, där Kristus sitter ”på Guds högsta sida” och arbeta sedan för att era elever måtte bli lika Hans fullkomliga karaktär. Hänvisa de unga till Petrus-stegens åtta fotstöd och sätt deras fot, inte på det översta fotstödet, utan på det nedersta och uppmana dem att beslutsamt gå ända upp till det översta på stegen.

Kristus, som förbinder jorden med himmelen, är stegen. Nedersta delen har placerats stadigt på jorden i Hans mänsklighet och det översta fotstödet når Guds tron i Hans gudomlighet. Kristi mänsklighet omsluter den fallna mänskligheten, medan Hans gudomlighet håller fast i Guds tron. Vi blir frälsta genom att gå upp för stegen ett steg i taget, genom att vi riktar blicken mot Jesus, klamrar oss fast vid Honom och steg för steg klättrar upp till Kristus, så att Han blir vår visdom och rättfärdighet, vår helgelse

och förlösning. Tro, dygd, insikt, avhållsamhet, uthållighet, gudsfruktan, broderskärlek och barmhärtighet är stegen på denna stege. Alla dessa egenskaper skall komma till uttryck i den kristna karaktären. ”Gör ni det skall ni aldrig någonsin snubbla eller falla. Då skall ni få en fri och öppen ingång till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi eviga rike.” (2. Petr. 1:10,11.)

Det är inte någon lätt sak att vinna det eviga livets dyrbara skatt. Det är inte möjligt om man samtidigt driver med världens ström. Man måste lämna världen och avkijla sig från den och inte röra vid något orent. Ingen kan uppföra sig som en världslig utan att svepas bort av världens ström. Ingen kommer att göra framsteg på vägen till himmelen (148) utan ständig ansträngning. Den, som skall segra, måste hålla fast vid Kristus. Han får inte se sig tillbaka, utan ständigt rikta blicken uppåt och ta emot nåd utöver nåd. Det kostar personlig vakenhet för att kunna vara trygg. Satan spelar livets spel om din själ. Vik inte av en enda centimeter över på hans sida, så att han får övertaget över dig.

Om vi någonsin skall nå himmelen, skall det ske genom att förena våra själar med Kristus, lära av Honom och skära oss loss från världen och dess dårskap och förtrollning. Från vår sida måste det vara ett andligt samarbete med himmelska förnuftsväsen. Vi måste tro och arbeta och be och vaka och vänta. Som Guds Sons förvärv, är vi Hans egendom och var och en bör få utbildning i Kristi skola. Både lärare och elever skall ihärdigt arbeta för evigheten. Slutet på allting är nära. Det finns nu behov av människor, som är rustade och beredda för kamp för Gud.

Det är inte människor vi skall upphöja, utan Gud, den ende sanne och levande Guden. Det osjälviska livet, den ädelmodiga, självuppoffrande andan, förståelsen och kärleken hos dem, som innehar betrodda ställningar på våra institutioner, borde ha ett renande och förädlade inflytande, som för alltid talar gott. Då kommer deras ord i styrelsen inte att komma från självtillräcklighet och självupphöjelse, utan deras försynta dygder kommer att vara långt mer värda än guld. Om människan griper tag i den gudomliga naturen, arbetar på en tillväxtplan genom att lägga nåd till nåd för att utveckla en kristen karaktär, kommer Gud att arbeta på att mångdubbla planen. Han säger i Sitt ord: ”Må nåd och frid komma er till del genom kunskapen om Gud och vår Herre Jesus.” (2 Petr. 1:2.)

”Så säger Herren: Den vise skall inte berömma sig av sin vishet, den starke inte av sin styrka och (149) den rike inte av sin rikedom. Den som vill berömma sig, han skall berömma sig av att han har insikt och känner mig: Att jag är Herren, som verkar med nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty däri har jag min glädje, säger Herren.” (Jer. 9:23, 24.) ”Han har kungjort för dig, o människa, vad gott är. Vad begär väl Herren av dig annat än att du gör det som är rätt, att du älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?” ”Vem är en Gud som du, som förlåter missgärning och inte tillräknar överträdelse för kvarlevan av sin arvedel. Han håller inte fast vid sin vrede för evigt, ty han har behag till nåd.” (Mika 6:8; 7:18.) ”Tvätta er och gör er rena. Tag bort era onda gärningar från mina ögon. Sluta att göra det som är ont. Lär er att göra det som är gott, sök det rätta.” (Jes. 1:16,17.)

Detta är Guds ord till oss. Den tid som förflutit ryms i den bok, där allting står nedtecknat. Vi kan inte utplåna det skrivna, men om vi väljer att dra lärdom av det, kommer gången tid att lära oss sina läxor. Gör vi den till vår övervakare, kan vi också göra den till vår vän. När vi tänker på att den tid som gått har varit obehaglig, låt den lära oss att inte begå samma fel. Låt inget skrivas ned för framtiden som kommer att försaka sorg senare.

Vi måste nu undvika ett dåligt uppförande. Varje dag skriver vi historia. Gårdagen kan inte ändras eller kontrolleras. Bara den här dagen är vår. Låt oss då inte sára Guds Ande i dag, ty i morgon kommer vi inte att kunna göra våra handlingar ogjorda. Den dag som är i dag kommer då att bli till i går.

Låt oss försöka att följa Guds råd i allting, ty Han är oändlig i vishet. Även om vi i gången tid inte har uppnått det vi skulle ha kunnat för våra barn och vår ungdom, låt oss nu ångra oss och sona den tiden. Herren säger: ”Om era synder än är (150) blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull. Om ni är villiga att höra, skall ni få äta landets goda. Men om ni vägrar och är motsträviga, skall ni förtäras av svärd, ty så har Herrens mun talat.” (Jes. 1:18-20.) Budskapet ”Gå framåt,” skall ständigt höras och upprepas. Världens skiftande omständigheter kräver arbete, som går dessa särskilda skeenden till mötes. Herren behöver människor som är andligt skarpa och klarsynta, som helt säkert får färskt manna från himlen. Den Helige Ande arbetar på sådana mäns hjärtan och Guds ord låter ljus glimma till i sinnet och uppenbarar mer sann vishet för dem än någonsin tidigare.

Den uppfostran de unga får påverkar hela samhället. Över hela världen är det oreda, och en grundlig förvandling behövs. Många förmodar att bättre undervisningsmöjligheter, större skicklighet och modernare metoder skall ställa allt till rätta. De bekänner sig tro på och ta emot det levande Ordet, och ändå ger de Guds ord en underordnad plats inom den väldiga ramen för utbildning. Det som skulle sättas högst, underordnas mänskliga påfund.

Det är så lätt att bli indragen i världsliga planer, metoder och vanor och att inte tänka mer på den tid i vilken vi lever, eller på det stora arbete som skall utföras, än vad folket på Noas tid gjorde. Det är en ständig fara att våra lärare skall gå samma väg som judarna och anpassa sig efter seder, bruk och traditioner som Gud inte har utformat. Orubbligt och bestämt, som om deras frälsning vore beroende därav, klänger sig några fast vid gamla vanor och kärlek till olika ämnen, som inte är nödvändiga. När de handlar så, vänder de sig bort från Guds särskilda verk och ger eleverna en bristfällig (151) och felaktig utbildning. Sinnena leds bort från ett tydligt ”så säger Herren”, vilket i sig innesluter eviga värden, till mänskliga teorier och läror. Gudomlig, evig sanning, det Gud uppenbarar, förklaras i ljuset av mänskliga tolkningar, fastän endast den Helige Andes kraft kan klarlägga andliga ting. Mänsklig visdom är dårskap, ty den kan inte fatta

helheten i Guds förutseende, som sträcker sig in i evigheten.

Reformatorer är inte förstörare. De försöker inte att skada dem som inte är i harmoni med deras planer eller är överens med dem. Reformatorer måste gå framåt och inte bakåt. De måste vara avgjorda, bestämda, målmedvetna, oböjliga, men deras bestämdhet får inte urarta i en härsklysten anda. Gud önskar att alla som tjänar Honom skall vara fasta som klippan beträffande principer, men milda och ödmjuka av hjärtat såsom Kristus var. Då kan de, om de förblir i Kristus, utföra den gärning Han skulle utföra, om Han vore i deras ställe. En hård, fördömande anda hör inte ihop med hjältemod i vår tids reformverk. Alla själviska metoder i Guds tjänst är en styggelse i Hans ögon.

Satan arbetar på att Kristi böner inte skall ha någon effekt. Han arbetar ständigt på att skapa bitterhet och disharmoni, ty där enighet råder, där finns det kraft, en enhet som alla helvetets krafter inte förmår att bryta. Alla som vill hjälpa Guds fiender genom att med sina egna förhårdade metoder och avsikter föra in svaghet, sorg och modlöshet över var och en i Guds folk, motarbetar direkt Kristi bön.

Lärarnas karaktär och arbete

(152) Arbetet på våra skolor skulle inte likna det som utförs vid världens skolor och seminarier. De vetenskapliga studierna får inte betraktas som underordnade, utan av största vikt måste den kunskap anses vara, som gör ett folk passande att bestå på Guds stora beredelsedag. Våra skolor skulle mera likna profetskolorna. De skulle vara läroanstalter, där eleverna leds in under Kristi disciplin och får undervisning av den Store Läraren. De skulle vara familjeskolor, där varje elev skulle få särskild hjälp från sina lärare såsom medlemmarna i en familj får hjälp i sitt hem. Ömhet, medkänsla, enighet och kärlek skulle vårdas. Skolan skulle ha osjälviska,hängivna, trogna lärare, som drivna av Guds kärlek och med hjärtan fyllda av ömhet, skulle sörja för elevernas hälsa och lycka. Det skulle vara deras mål att hjälpa eleverna framåt i varje viktig kunskapsgrän.

Visa lärare skulle kallas till våra skolor, sådana som känner sitt ansvar inför Gud att inpräglade i sinnena nödvändigheten av att känna Kristus såsom sin personlige Frälsare. Från den högsta till den lägsta klassen skulle de visa särskild omsorg beträffande elevernas frälsning, och genom personlig ansträngning söka leda dem in på rätta vägar. De skulle visa medkänsla med sådana som inte fått rätt fostran under barnåren, och söka hjälp för defekter, som om de inte avlägsnas, fördärvar karaktären. Ingen kan utföra detta verk som inte först har gått i Kristi skola och där lärt, hur man skall undervisa.

Alla som undervisar i våra skolor borde leva i nära kontakt (153) med Gud och känna sin Bibel grundligt, så att de kan vidarebefordra gudomlig visdom och kunskap i uppgiften att utbilda ungdomar till gagnarlig tjänst i detta livet och för det tillkommande, eviga livet. Det skulle vara män och kvinnor, som inte endast har kunskap om sanningen, men som lever därefter. "Det är skrivet" skulle uttryckas i deras ord och i deras liv. Genom sitt eget handlingssätt skulle de lära eleverna enkelhet och rätta vanor på alla områden. Ingen skulle bli lärare i våra skolor som inte har erfarenhet av lydnad för Guds ord.

Rektorer och lärare behöver vara döpta i den Helige Ande. Ångerfulla människors allvarliga böner förvaras vid Guds tron, och Gud skall besvara dessa böner i sin tid, om vi i tro håller oss fast vid Hans arm. Låt jaget gå upp i Kristus, och Kristus i Gud, och det kommer att bli en sådan uppenbarelse av Hans makt att hjärtan smälter och besegras. Kristus undervisade på ett sätt som var helt olika allmänna metoder och vi skall vara Hans medarbetare.

Att undervisa innebär mycket mer än vad många tror. Det fordras stor skicklighet att göra sanningen förstådd. Av denna orsak skulle varje lärare sträva efter ökad kunskap om den andliga sanningen, men han kan inte erhålla denna kunskap, om han skiljer sig själv från Guds ord. Om han önskar att utveckla sina krafter och sina förmågor, måste han studera dagligen, han måste "äta" Ordet och smälta det och arbeta som Kristus arbetade. Den människa som hämtar sin näring från Livets Bröd får varje sin förmåga styrkt genom den Helige Ande. Detta är den mat som ger evigt liv.

Lärare som låter sig undervisas av den Store Läraren, skall (154) få uppleva Guds hjälp på samma sätt som Daniel och hans kamrater fick göra. De behöver stiga uppåt mot himmelen i stället för att stanna kvar på slätten. Kristen erfarenhet skulle förenas med all sann utbildning. "Låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven ett 'heligt prästerskap', som skall frambara andliga offer, vilka genom Jesus Kristus äro välbehagliga för Gud." (1 Petr. 2:5.) Lärare och elever borde studera dessa ord och se, om de tillhör dem som på grund av den överflödande nåd som ges, får göra den erfarenhet som varje Guds barn måste göra, innan det kan flyttas upp till en högre klass. I all sin undervisning skulle lärarna förmedla ljus från Guds tron, för utbildningen är ett verk, vars följder skall vara märkbara genom ändlösa evigheter.

Lärarna skulle leda eleverna till att tänka, och att själva klart förstå sanningen. Det är inte nog med att läraren förklarar och eleven tror. Lusten att göra efterforskningar och få sina egna frågor besvarade måste väckas, och eleven måste förmås till att förklara sanningen med egna ord och därmed göra det klart, att han inser dess kraft och kan använda den. Genom oförtrutna ansträngningar skulle på detta sätt de livsviktiga sanningarna inpräntas i sinnena. Detta blir kanske en långsam process, men det är av större värde än att rusa igenom viktiga ämnen utan tillbörlig hänsyn. Gud väntar Sig, att Hans institutioner skall överträffa världens, ty de representerar Honom. Människor som i sanning är förenade med Gud skall visa världen, att det är Någon, förmer än en människa, som står vid rodet.

Våra lärare behöver ständigt lära sig mera. Reformatorerna behöver själva bli reformerade, inte bara deras arbetsmetoder utan deras hjärtan. De behöver förvandlas genom Guds nåd. Då Nikodemus, en stor lärare i Israel, kom till Jesus, framställde Mästaren för honom villkoren för det eviga livet och lärde honom själva omvändelsens alfabet. Nikodemus frågade: "Huru kan detta ske?" Och Kristus (155) svarade: "Är du Israels lärare och förstår icke detta?" Denna fråga skulle kunna ställas till många, som är lärare, men som har försummat den beredelse som är nödvändig för att kvalificera dem för detta arbete. Om människohjärtat toge emot Jesu ord skulle det bli en mycket djupare andlig kännedom om och högre förståelse för vad det är som danar en lärjunge, en uppriktig Kristi efterföljare och en uppfostrare som Han kan godkänna.

Lärarnas brister

Många av våra lärare har mycket som de måste glömma och mycket av en helt annan karaktär att lära. Om de inte är villiga att göra detta, om de inte blir grundligt förtrogna med Guds ord, och deras sinnen engageras i studium av de härliga sanningarna om den store Lärarens liv – kommer de att försvara just de misstag som Herren försöker att rätta till. Planer och åsikter som inte borde uppmuntras inpräntas i sinnet, och i all uppriktighet kommer dessa lärare att dra felaktiga och farliga slutsatser. Den säd som sås är inte sanningens säd. Många vanor och bruk, som är vanliga i skolarbetet och som kanske betraktas som obetydliga ting, kan inte tillåtas i våra skolor. Det är kanske svårt för lärarna att ge upp länge omhuldade idéer och metoder, men om de ärligt och ödmjukt frågar vid varje steg de tar: "Är detta Guds väg?" och sedan följer Hans ledning, skall Han föra dem på trygga stigar och deras åsikter kommer att ändras genom erfarenhet.

Lärarna på våra skolor behöver rannsaka Bibeln tills de för sin personliga del förstår den och öppnar sina hjärtan för det underbara ljus som Gud har gett och vandrar i det. Gud skall då undervisa dem, och de i sin tur kommer att undervisa efter helt andra riktlinjer och i sin undervisning påverkas mindre av tankar och uppfattningar från människor, (156) som aldrig haft någon förbindelse med Gud. Nu skattar de den mänskliga visdomen långt mindre och känner i stället en djup själslig hunger efter den visdom som kommer från Gud.

På Jesu fråga till de tolv: "Icke viljen väl också I gå bort?" svarade Petrus: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige." (Joh. 6:67-69.) När lärarna tar med sig dessa ord i sitt arbete i klassrummet, kommer den Helige Ande att vara närvarande och utföra sitt verk i sinnen och hjärtan.

Lärarens arbete

Lärare skall samarbeta med Gud för att stödja och föra det arbete framåt, som Kristus genom Sitt eget exempel har lärt dem att utföra. De kommer verkligen att vara världens ljus, ty de visar upp de nådiga egenskaper, som har uppenbarats i Kristi karaktär och arbete, egenskaper som kommer att berika och försköna deras egna liv, som Kristi lärjungar.

Vilket högtidligt, heligt och betydelsefullt arbete utgör inte de ansträngningar som görs för att framställa Kristi karaktär och Hans Ande för vår värld! Det är varje föreståndares och lärares privilegium att vara med och utbilda, öva och tillrättavisa de ungas sinnen. Alla behöver vara andligt och säkert överbevisade om att de verkligen bär Kristi ok och bär Hans börda.

Prövningar kommer att inträffa i detta arbete, modlöshet kommer att betunga själen, när lärarna ser, att deras arbete inte alltid uppskattas. Satan kommer att använda sina krafter mot dem i frestelser, svårigheter, kroppsliga svagheter och hoppas att han kan få dem till att klaga på Gud och stänga deras förståelse för Hans godhet, barmhärtighet och kärlek och den övermåttan stora betydelsen av den ära (157) som kommer att vara den segrandes lön. Men Gud leder dessa själar till en mer fullständig tillit till deras himmelske Fader. Hans ögon vakar över dem varje ögonblick och om de upphöjer sina rop till Honom i tro, om de i sina prövningar vill söka stöd för sina själar hos Honom, kommer Herren att föra dem fram som renat guld. Herren Jesus har sagt: "Jag skall aldrig lämna dig eller överge dig." (Hebr.13:5.)

Gud kommer att låta en rad omständigheter inträffa, som skall få dem att ta sin tillflykt till fästet genom att tränga sig fram till Guds tron i tro, mitt ibland tjocka, mörka moln, ty där är också Hans närvaro i det fördolda. Men Han är alltid beredd att befria alla, som litar på Honom. Efter att på det sättet ha gjort framsteg, kommer segern att vara mer fullständig och säker, ty den prövade, hårt pressade och bedrövade kan säga: "Se, han må döda mig, jag väntar inget annat. Då får jag försvara min vandel inför hans ansikte." (Job.13:15.) "Fikonträdet blomstrar inte mer, och vinstocken ger ingen skörd. Olivträdetets frukt slår fel, och fälten ger ingen föda. Fåren rycks bort ur fällorna, och ingen boskap finns i stallen. Men jag vill jubla i Herren och glädja mig i min Frälsnings Gud." (Hab. 3:17, 18.)

En personlig vädjan

Jag vädjar till lärarna på våra utbildningsanstalter, att de inte får lov att låta sitt religiösa allvar och sin iver försvagas. Gör inga rörelser bakåt, utan låt ert fältrop vara: "Framåt!" Våra skolor måste höjas till ett mycket högre handlingsplan. Det måste finnas ett vidare synsätt, starkare tro och djupare gudsfuktan. Guds ord måste göras till roten och förgreningen av all visdom och alla intellektuella färdigheter. När Guds omvandlande kraft griper tag i dem, kommer de att se att en kunskap om Gud täcker ett mycket bredare område än utbildningens s.k. "framgångsmetoder". När de får undervisning, bör de påminna sig (158) Kristi ord: "Ni är världens ljus." (Matt. 5:14.) Då kommer de inte att stöta på några problem med att utbilda missionärer, som kan gå ut och ge sina kunskaper vidare till andra.

Vi har alla gåvor och alla möjligheter för att utföra de plikter vi har ålagts att utföra och vi bör vara tacksamma mot Gud, för att vi genom Hans barmhärtighet har dessa förmåner och att vi har kunskap om Hans nåd och om sanningen och uppdraget för vår tid. Försöker ni då, som lärare, att hålla kvar den falska utbildning som ni har fått? Håller ni på att förlora de dyrbara tillfällen, som ni har fått beviljade, för att bättre kunna sätta er in i Guds planer och

metoder? Tror ni Guds ord? Blir ni för var dag bättre på att förstå, hur ni överlämnar er själva till Herren och bli använda i Hans tjänst? Är ni missionärer för att göra Guds vilja? Tror ni på Bibeln och ger akt på vad den säger? Tror ni, att vi lever i de sista dagarna av denna jords historia? Och har ni hjärtan som kan känna? Vi har ett stort arbete framför oss. Vi skall vara bärare av Ordets heliga ljus, som skall upplysa alla länder. Vi är kristna och vad gör vi?

Välj er ståndpunkt, lärare, som sanna utbildare och utgjut, av intresse för de studerandes själar, ord och uttryck i deras hjärtan, levande strömmar av förlösande kärlek. Ge dem råd, innan deras tankar är helt upptagna av deras bokliga arbete. Be dem enträget att söka Kristus och Hans rättfärdighet. Visa dem de förändringar som säkert kommer att äga rum i det hjärta, som har överlämnat sig helt åt Kristus. Fäst deras uppmärksamhet på Honom. Det kommer att stänga dörren till de dåraktiga önsknings, som av naturen uppkommer och kommer att förbereda sinnet till att ta emot den gudomliga sanningen. De unga måste få lära sig, att tid är guld, att det är farligt när de tror, att de kan så vildhavre utan att bärga en smärtans och fördärvets skörd. De måste lära sig att vara besinningsfulla (159) och beundra det goda i andras karaktär. De måste lära sig att sätta in sin vilja på Guds viljas sida, så att de kommer att kunna sjunga den nya sången och passa ihop med himmelens harmonier.

Lägg bort alla former av stolthet, ty det kommer inte att kunna hjälpa er i ert arbete. Trots detta förmanar jag er, att värdera er egen karaktär högt, ty ni är köpta för ett oändligt högt pris. Var försiktiga, bedjande och seriösa. Tro inte, att ni kan blanda det vanliga med det heliga. Detta har skett så många gånger tidigare, att lärarnas andliga omdömesförmåga har fördunklats så att de inte kan skilja mellan det heliga och det vanliga. De har tagit den allmänna elden och har upphöjt, lovprisat och bevarat den och Herren har vänt Sig bort i missnöje. Lärare, är det inte bättre att ni helgar er själva helt åt Gud? Vill ni utsätta era själar för fara, genom att bara tjäna Honom delvis?

Ge Gud genom skrift och tal den ära, som tillkommer Honom. Håll Herren Gud helig i era hjärtan och var alltid beredda att ge varje människa, som frågar er, ett skäl till det hopp ni hyser, med ödmjukhet och fruktan. Kommer lärarna på våra skolor att förstå detta? Kommer de att vilja ta emot Guds ord som lärobok, som gör dem förståndiga till frälsning? Kommer de att vilja dela med sig av denna högre visdom till de studerande och ge dem klarare och exaktare tankar om sanningen, så att de blir i stånd till att föra dessa tankar vidare till andra? Det kan verka, som om Guds Ords undervisning endast har en liten effekt på mångas sinnen och hjärtan, men om lärarnas insats har utarbetats i gemenskap med Gud, kommer somliga lektioner om gudomlig sanning att stanna kvar i minnet, även hos den mest lättsinnige. Den Helige Ande kommer att vattna det utsädda fröet och det kommer ofta att växa upp efter många dagar och bära frukt till Guds ära.

Den Store Läraren, som kom ned från himmelen, har inte gett lärarna anvisning om att studera några allmänt kända stora (160) författare. Han säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila." (Matt.11:28, 29.) Genom att undervisa om Honom,

har Kristus lovat, att vi skall finna vila. Han fick Sig alla himmelens rikedomar anförtrödda, så att Han kunde skänka dessa gåvor till den ihärdige och uthållige sökaren. "Honom har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning." (1 Kor.1:30.)

Lärarna måste förstå vilka lektioner som skall ges, annars kan de inte förbereda de studerande för ett högre stadium. De måste studera Kristi lektioner och karaktären i Hans lära. De måste se dess frihet från formalism och tradition och högt värdera Hans läras ursprunglighet, myndighet, andlighet, ömhet, godhet och dess användbarhet. De, som gör Guds Ord till sitt studium, de som gräver efter sanningens skatter, kommer själva att besjålas av Kristi Ande och genom att se på Honom, kommer de att förändras till Hans likhet. De, som värdesätter ordet, kommer att lära sig liksom lärjungar, som har suttit vid Jesu fötter och har vant sig själva vid att lära av Honom. I stället för att införa böcker i våra skolor med världens stora författares antaganden, kommer de att säga: Fresta mig inte till att ignorera den störste Författaren och den störste Läraren, genom vilken jag har evigt liv. Han misstar Sig aldrig. Han är den Stora Huvudkällan, från vilken all vishet flyter fram. Låt därför varje lärare så ut sanningens frö i de studerandes sinnen. Kristus är Normläraren.

Den evige Gudens Ord är vår vägvisare. Genom detta Ord görs vi visa till att ta emot frälsning. Detta Ord skall alltid vara i våra hjärtan och på våra läppar. "Det står (161) skrivet" skall vara vårt ankare. De, som gör Guds ord till sin Rådgivare, inser människohjärtats svaghet och Guds nåd kommer att besegra varje ohelig impuls. Deras hjärtan är alltid fyllda av bön och de bevakas av heliga änglar. När fienden bryter in som en flod, upplyfter Guds Ande inför dem ett standar, som går emot honom. Det är frid i hjärtat, ty sanningens dyrbara och mäktiga inflytande tar överhand. Det är en manifestation av den tro, som verkar genom kärlek och renar själen.

Bed att ni blir födda på nytt. Om ni har denna nya födelse, kommer ni att glädja er, inte på era egna önsknings oärliga sätt, utan i Herren. Ni kommer att vilja vara under Hans auktoritet. Ni kommer alltid att försöka att nå en högre standard. Var inte bara en bibelläsare utan en som seriöst studerar Bibeln, så att ni får veta vad Gud kräver av er. Ni behöver en kunskap, grundad på egen erfarenhet, om hur Hans vilja utförs. Kristus är vår Lärare.

Låt varje lärare på våra skolor och varje ledare på våra institutioner skaffa sig insikt om vad som är viktigast för dem att göra, för att kunna arbeta enligt Hans riktlinjer och att kunna föra in en känsla av förlåtelse, tröst och hopp i dem.

Himmelska budbärare sänds för att tjäna dem, som skall ärva frälsning och dessa skulle samtala med lärarna, om dessa inte vore så tillfredsställda med traditionernas väl upptrampade stig och om de inte vore så rädda för att komma bort från världens skugga. Lärare bör vara vaksamma så att de inte stänger dörrarna, och därmed vägrar Herren tillträde till de ungas hjärtan.

Ord hos den himmelske läraren

(162) En kväll var jag i ett stort sällskap, där alla dryftade ämnet "Utbildning". Många kom med invändningar mot förändring av det slags utbildning som en lång tid varit på modet. En som länge varit vår lärare sade till de andra: "Frågan om utbildning skulle intressera varje sjundedags-adventist. Besluten angående vårt skolarbetes utformning och karaktär skulle inte lämnas helt och hållet till rektorer och lärare."

Några framhöll ivrigt studium av icke-troende författares verk och rekommenderade just de böcker, som Herren har fördömt och som därför inte på något sätt skulle godkännas. Efter mycket allvarligt samtal och en livlig diskussion steg vår lärare fram, och medan han i sin hand höll de böcker, som allvarligt rekommenderats som nödvändiga vid en högre utbildning, sade han: "Finner ni i dessa författares tankar och principer sådant, som gör att ni tryggt kan sätta dem i elevernas händer? Det mänskliga sinnet tjusas lätt av Satans lögn; och dessa verk framkallar en avsmak för Guds ord, som när det mottas och uppskattas, försäkrar mottagaren evigt liv. Ni är vanemänniskor och borde komma ihåg, att goda vanor är till välsignelse både vad gäller påverkan av er egen karaktär och det goda inflytandet över andra. Men sedan onda vanor en gång grundlagts, utövar de en tyrannisk makt och slår sinnena i bojor. Om ni aldrig hade läst ett enda ord i dessa böcker, skulle ni idag mycket bättre förstå Boken, som är värd att studeras framför alla andra böcker, och som ger de enda rätta idéerna angående högre utbildning."

Det faktum att det varit en sed att ta med dessa (163) författares alster bland våra textböcker, och att det är gammal, grånad vana, är inget argument till dess favör. Att man länge begagnat dessa böcker innebär inte, att de kan rekommenderas såsom tillförlitliga och nödvändiga. De har lett tusenden dit Satan förde Adam och Eva – till det kunskapens träd, av vilket Gud har förbjudit oss att äta. De har lett elever till att överge studiet av Bibeln för att studera sådant som inte är nödvändigt. Om elever som utbildats på detta sätt någonsin skall bli passande att arbeta för människor, måste de först glömma mycket som de har lärt. De kommer att finna det svårt att glömma, ty tvivelaktiga tankar har slagit rot i deras sinnen liksom ogräset i trädgården och som ett resultat därav kommer en del att aldrig kunna skilja mellan rätt och orätt. Det goda och det onda har blandats i deras utbildning. Bilden av människor och deras tankar har upphöjts för att de skulle se upp till dem, så att när de nu försöker att undervisa andra, är det lilla de vet om sanningen sammanvävt med människors åsikter, ord och handlingar. Ord från människor som bevisar att de inte har någon praktisk erfarenhet av Kristus, skulle inte finna någon plats i våra skolor. De kommer att hindra en rätt utbildning.

Ni har Guds levande ord, och om ni endast ber om det, får ni den Helige Andes gåva som gör Ordet till en makt för dem som tror och lyder. Den Helige Andes uppgift är att

leda till hela sanningen. När ni litat på den levande Gudens ord med hjärta, själ och sinne, blir förbindelsen med Gud obehindrad. Djupt, allvarligt studium av Ordet under ledning av den Helige Ande skall ge er färskt manna, och samme Ande gör Ordet verksamt när det används. Ungdomens strävan att inrikta sitt sinne på vad som är högt och heligt kommer att belönas. De som gör uthålliga försök i denna riktning och (164) koncentrerar sig på att förstå Guds ord, är beredda att samarbeta med Gud.

Världen erkänner en del lärare som inte Gud kan godkänna som pålitliga uppfostrare. Dessa ringaktar Bibeln, och oomvända författares verk rekommenderas, som om dessa innehöll tankar som skulle vävas in i karaktären. Vad kan man vänta sig av en sådan sådd? Vid studiet av dessa tvivelaktiga böcker blir såväl lärarnas som elevernas sinnen fördärvade och fienden sår sitt ogräs. Det kan inte bli annorlunda. Genom att dricka ur en oren källa, förgiftas människan. Oerfarna ungdomar, som studerar enligt denna plan, tar emot intryck som leder dem in i tankebanor som är ödesdigra för gudsfruktan. Ungdomar som kommit till våra skolor, har lärt av dessa böcker som ansågs ofarliga, därför att de användes och rekommenderades i världsliga skolor. Och då vi följt bruket i de världsliga skolorna, har många elever slutat som fritänkare därför att de studerat just dessa böcker.

Varför har ni inte upphöjt Guds ord framför all mänsklig produktion? Räcker det inte att hålla sig nära Honom som är all sannings källa? Är ni inte tillfreds med att hämta friskt vatten från Libanons strömmar? Gud har levande källor som svalkar den törstige och förrådshus av dyrbar kost som kan styrka det andliga livet. Lär av Honom och ni skall kunna ge skäl för det hopp ni har. Har ni trots att en bättre kunskap om vad Herren sagt, skulle ha en skadlig inverkan på lärare och elever?"

En stillhet föll över de församlade, och allas hjärtan övertygades. Människor som hade ansett sig vara visa och starka, såg nu att de var svaga och hade bristfällig (165) kunskap om den Bok, som berör människans eviga öde.

Guds sändebud tog då från flera av lärarna dessa böcker som de hade studerat, av vilka en del skrivits av icke-troende författare och som innehöll otrostanke. Han lade dem åt sidan och sade: "Det har aldrig funnits någon gång i era liv då studiet av dessa böcker gagnade ert bästa och er framgång nu eller ert kommande, eviga goda. Varför fyller ni era hyllor med böcker som leder sinnet bort från Kristus? Varför lägger ni ut pengar på sådant som inte är bröd? Kristus kallar på er: 'Lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.' Ni behöver äta av brödet, som kommer ned från himmelen. Ni behöver studera Bibeln med större flit och dricka ur den levande Källan. Hämta från Kristus under allvarlig bön vad ni behöver. Gör det till en daglig erfarenhet att äta Människosonens kött och dricka hans blod. Mänskliga författare kan aldrig fylla era stora behov i denna tid. Men genom att se på Kristus, begynnaren och fullkomnaren av er tro, kommer ni att förvandlas till likhet med Honom."

Han lade Bibeln i deras händer och fortsatte: "Ni har liten kännedom om denna bok. Ni känner varken Skrifterna eller Guds kraft, inte heller förstår ni den djupa betydelsen

av det budskap, som skall bäras ut till en förlorad värld. Den tid som gått har visat att såväl lärare som elever känner väldigt litet till de fruktansvärt allvarliga sanningar, som är avgörande för denna tid. Skulle den tredje ängelns budskap förkunnas i hela sin omfattning för många av dem som är lärare, skulle de inte förstå det. Ägde ni den kunskap som kommer från Gud, skulle hela er varelse förkunna sanningen om den levande Guden för en värld som är död i överträdelse och synd. Men böcker och tidningar, som innehåller föga av adventbudskapet lovprietas, och människorna (166) har blivit för visa för att följa ett 'Så säger Herren'.

I våra skolor skulle varje lärare upphöja den ende sanne Guden men många väktare sover. De är såsom blinda som leder blinda. Ändå är Herrens dag nära inpå oss. Såsom en tjuv kommer den med smygande steg, och den kommer överraskande för alla som inte är vakande. Vilka bland våra lärare är vakna och som trogna förvaltare av Guds nåd låter trumpeten ljuda klart? Vem förkunnar den tredje ängelns budskap och kallar världen att göra sig redo för Guds stora dag? Det budskap vi fått, bär den levande Gudens insegel."

Han pekade på Bibeln och sade: "Gamla och Nya Testamentet skall kombineras i arbetet för att bereda ett folk för Herrens stora dag. Gör allvarligt bruk av era nuvarande tillfällen. Gör den levande Gudens ord till er lärobok. Om så alltid hade skett, skulle elever som gått förlorade för Guds verk, nu vara missionärer. Jehova är den ende sanne Guden, och han skall vördas och tillbes. De som uppskattar icke-kristna författare och får eleverna att anse dessa böcker som nödvändiga för sin utbildning, försvagar deras tro på Gud. Tonen, andan och inflytandet av dessa böcker är skadliga för dem som är beroende av dem för sin kunskap. Det inflytande som eleverna så utsätts för, har fått dem att vända sin blick från Jesus, världens Ljus. Onda änglar gläder sig över att de som bekänner sig tro på Gud, på detta sätt förnekar honom såsom han har förnekats i våra skolor. Rättfärdighetens Sol har lyst över församlingen för att fördriva mörkret och dra Guds folks uppmärksamhet till den beredelse, som är nödvändig för dem, som skall lysa såsom ljus i världen. De som tar emot detta ljus skall förstå (167) det; de som inte tar emot det kommer att vandra i mörker utan att veta vad de snubblar på. Människan är aldrig trygg förrän hon har gudomlig ledning. Då kommer hon att ledas till hela sanningen. Kristi ord kommer med levande kraft till lydiga hjärtan, och genom att i sina liv följa den gudomliga sanningens bud förvandlas människan till fullkomlig likhet med Gud, och i himmelen skall det sägas: 'I honom bor gudomens hela fullhet lekamligen, och i honom haven i blivit delaktiga av den fullheten.'" (Kol. 2: 9, 10.)

I intet fall skulle eleverna tillåtas att studera så många ämnen, att de hindras från att ta del i andliga sammankomster.

Ingen annan än Han, som har skapat människan, kan åstadkomma en förändring i människohjärtat. Gud ensam

ger växten. Varje lärare måste inse att han måste förvandlas genom gudomliga ombud. Mänskligt omdöme och mänskliga idéer med största möjliga erfarenhet bakom sig, är utsatta för fel och brister. Det bräckliga redskap, som är beroende av människans egna ärftliga karaktärsdrag, måste dagligen underordna sig den Helige Andes pånyttfödelse, annars kommer det egna jaget att överta tyglarna och ledningen. I elevens ödmjukhet och anspråklöshet måste alla mänskliga metoder, planer och idéer föras till Gud, så att Han kan rätta dem och godkänna dem, annars kommer Paulus' outtröttliga iver eller Apollos' skickliga logik att vara alltför kraftlös för att kunna omvända själar.

Internatskolan

(168) Många av de ungdomar som går på våra skolor, går miste om hemmets milda och varma atmosfär och inflytande. Just vid den tid i livet, när de behöver en vaksam tillsyn, kommer de bort från föräldrarnas inflytande och auktoritet, och hamnar i en stor grupp av ungdomar i deras egen ålder, men med olika karaktärer och livsvanor. Några av dessa har i sin barndom lärt alltför litet ordning och lydnad, och de är ytliga och lättsinniga. Andra åter har hållits för strängt, och känner nu när de är borta från de händer som hållit tyglarna kanske för hårt, att nu är de fria att göra som de önskar. De ogillar blotta tanken på regler och förpliktelser. Genom sådana kontakter ökas farorna i hög grad för de unga.

Våra internatskolor har upprättats för att vår ungdom inte skall lämnas att driva hit och dit och utsättas för det onda inflytande som finns i överflöd överallt, utan så långt möjligt är låta dem få vara i en hematmosfär, så att de skyddas från frestelse till omoral och leds till Jesus. Den himmelska familjen representerar det som varje familj på jorden skulle vara. Och våra internatskolor, där ungdomarna samlas för att bereda sig för Guds tjänst, skulle så långt möjligt är likna den gudomliga förebilden.

Lärare som har hand om dessa internatskolor bär stort ansvar, för de skall vara i fars och mors ställe och visa intresse för eleverna, alla och envar, såsom föräldrar visar sina barn. De ungas olika karaktärsdrag innebär stor omsorg och många tunga bördor. Det krävs stor takt och mycket tålmod för att leda sinnen, som genom dålig fostran (169) förts på villovägar, i rätt riktning. Lärarna behöver stor ledarbegåvning, de måste vara principfasta och ändå förståndiga och vänliga och förena kärlek och Kristus-lik medkänsla med disciplin. De skulle vara trons, visdomens och börens människor. De skulle inte visa en hård och oböjlig värdighet, utan förena sig med de unga, bli en av dem i deras glädjeämnen och sorger såväl som i den dagliga rutinen. Villig, kärleksfull lydnad blir vanligtvis resultatet av en sådan ansträngning.

Hushållsarbete

Den utbildning i hushålls- och praktiskt arbete som de unga får vid våra skolor förtjänar särskild uppmärksamhet. Det är av stor vikt för karaktärsdanningen att elever utför det arbete som anvisas dem och avvisar och övervinner all

lust till lättja. De behöver lära känna det dagliga livets plikter. De skulle undervisas i, att utföra sina praktiska sysslor ordentligt och väl, under så litet oväsen och oordning som möjligt. Allt skulle utföras ordentligt och noga. Köket och alla andra delar av byggnaden skulle hållas rena och snygga. Böckerna skulle läggas åt sidan tills det blir tid för dem, och ingen skulle ta flera ämnen än han hinner med, utan att försumma hushållsplikterna. Studiet av böckerna skall inte uppta sinnet på bekostnad av plikterna i hemmet, på vilka hela familjens trevnad beror.

I utförandet av dessa sysslor får inte vårdslöshet, försummelse och oordning förekomma, för om sådana vanor inte övervinns, kommer de att följa en människa i varje fas av hennes liv och göra henne onyttig i livet och onyttig i missionens tjänst. Om inte dessa vanor uthålligt och bestämt övervinns, kommer de att besegra (170) eleven för tid och evighet. De unga skulle uppmuntras att vänja sig vid att klä sig rätt, så att deras yttre blir trevligt och tilldragande. De skulle lära sig att hålla sig rena och snygga. Alla deras vanor skulle vara sådana, att de kan vara till hjälp och trevnad för andra.

Särskilda direktiv gavs till Israels arméer att i och runt om deras tält skulle allt vara rent och i ordning, så att inte Guds ängel skulle se deras orenhet då han gick genom lägret. Lägger Herren noga märke till dessa ting? Ja, det gör Han, för detta påpekades för att Han inte på grund av smutsen i deras läger, skulle vägra att följa deras arméer i striden mot fienden. På samma sätt lägger Gud märke till alla våra handlingar. Den Gud som var så noga med att Israels barn skulle vänja sig vid renlighet, godkänner inte i våra dagar något slags orenhet.

Gud har anförtrott föräldrar och lärare att uppfostra barn och ungdom enligt dessa riktlinjer, och från allt de uträttar skall de kunna hämta andliga lärdomar. Medan vi lär dem att hålla sig fysiskt rena, skulle vi också lära dem att Gud önskar att vi också skall ha rena hjärtan. Medan de sopar ett golv kan de lära sig, hur Gud renar hjärtat. Då stänger de inte dörrar och fönster och lämnar smuts i rummet, utan de öppnar dörrarna och slår upp fönstren på vid gavel och försöker att omsorgsfullt avlägsna allt damm. På samma sätt måste impulsernas och känslans fönster öppnas mot himmelen, och själviskhetens och världslighetens damm avlägsnas. Guds nåd måste göra sinnets kamrar rena, och varje naturens livselement måste renas och få nytt liv genom Guds Ande. Oordning och slarv i de dagliga plikterna får oss att glömma Gud och att ha ett sken (171) av gudsfruktan i vår trosbekännelse, fastän vi förlorat dess verklighet. Vi måste vaka och bedja, annars kommer vi att gripa efter skuggan och förlora verkligheten.

En levande tro skulle likt gyllene trådar löpa genom vår dagliga erfarenhet i utförandet av våra små plikter. Då skulle eleverna ledas till att förstå de rena principer som Gud önskar skall präglade varje handling i deras liv. Allt dagligt arbete skulle vara av den art, att det påskyndar andlig tillväxt. Då skulle de livsviktiga principerna tro, förtröstan på och kärlek till Jesus påverka de allra minsta detaljerna av det dagliga livet. Man skulle då se upp till Jesus, och kärleken till Honom skulle bli det ständiga motivet, som skulle ge en levande kraft åt varje plikt som utföders. Då skulle man sträva efter rättfärdighet, och

”hoppet låter oss icke komma på skam”. Allt som skulle göras, skulle vara till Guds ära.

Till varje elev skulle jag vilja säga: Var plikttrogen när det gäller arbetet i hemmet! Var trogen i fullgörandet av de små plikterna! Var en levande kristen i hemmet! Låt kristna principer regera ditt hjärta och kontrollera ditt uppförande! Akta på varje råd från läraren, men se till att man inte alltid behöver tala om för dig vad du skall göra. Avgör själv! Lägg själv märke till om allt i ditt rum är rent och i ordning, så att inte någonting kan bli en förolämpning mot Gud, utan om heliga änglar skulle gå genom ditt rum, skulle de vilja stanna där, därför att de finner ditt rum tilldragande på grund av dess ordning och renlighet. Om ni utför era plikter villigt, ordentligt och troget är ni missionärer. Ni bär vittnesbörd om Jesus Kristus. Ni visar att Kristi lära, varken i princip eller praktik, gör er slarviga, ohyfsade och respektlösa mot era lärare så att ni inte följer deras råd och anvisningar. Bibelns lära, omsatt i praktiken, gör er vänliga, omtänksamma och trofasta. Ni försummar då inte de små tingen. Välj som ert (172) motto Kristi ord: ”Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är.”

Kristet sällskapliv och hövlighet

Guds folk praktiserar på det hela taget alltför litet kristet umgängesliv. Denna gren av uppfostran skulle inte försummas eller bortses från vid våra skolor. Eleverna skulle lära sig, att de inte är oberoende atomer, utan att var och en är en tråd, som förenad med andra trådar bildar en vävnad. Inte i någon avdelning av vår verksamhet kan denna undervisning ges så effektivt som i skolan. Här har eleverna dagligen tillfällen som, om de tar dem till vara, är till stor hjälp vid utveckling av sällskapstalanger. Det ligger i deras egen makt att så ta vara på tid och tillfällen att de kan utveckla en karaktär som gör dem lyckliga och nyttiga. De som sluter sig inom sig själva och är ovilliga att vara sällskapliga och andra till välsignelse genom vänligt umgänge, förlorar själva många välsignelser, för genom ömsesidig kontakt lär man sig också ömsesidigt att uppföra sig ledigt och trevligt. Genom sällskapligt umgänge stiftas bekantskaper och sluts vänskapsförbund, vars resultat är hjärtans enhet och en atmosfär av kärlek, som är himmelen välbehaglig.

Särskilt skulle de som har smakat Kristi kärlek utveckla sina sällskapstalanger, för på detta sätt kan de vinna människor för Frälsaren. Kristus skulle inte gömmas i deras hjärtan, inlåst som en eftertraktad skatt, helig och ljuvlig, som bara de själva kan glädjas åt. Inte heller skulle Kristi kärlek bevisas enbart för dem som de fattar tycke för. Eleverna skulle lära Kristus-likhet genom att visa ett vänligt intresse och villighet att umgås med dem som är i störst behov av sällskap, även om de inte skulle tillhöra de kamrater, som de själva väljer. Vid alla tillfällen och på alla platser visade Jesus ett kärleksfullt intresse (173) för människor och spred ett ljus av glädjefull fromhet omkring sig. Eleverna skulle lära sig att följa i Hans fotspår. De skulle lära sig att likt Kristus visa kärlek, medkänsla och intresse för sina unga kamrater och söka att dra dem närmare Jesus. Kristus skulle i deras hjärtan vara en källa av vatten, som springer upp med evigt liv och ger svalka åt alla som kommer i beröring med dem.

Denna villiga, kärleksfulla tjänst för andra i tider av nöd är välbehaglig för Gud. På detta sätt kan eleverna medan de går på skolan, vara levande missionärer för Gud, om de är trogna sin bekännelse. Allt detta tar tid, men den tid som används på detta sätt är väl använd för därigenom lär eleverna sig att framställa kristendomen för världen.

Kristus vägrade inte att blanda sig med andra i vänligt umgänge. Om Han inbjöds till en fest av en farisé eller en publikan accepterade Han. Vid sådana tillfällen var varje ord Han yttrade en lukt till liv för Hans åhörare, för måltiden var ett tillfälle för Honom att dela med Sig av många dyrbara lärdomar, anpassade till deras behov. Kristus lärde på detta sätt Sina lärjungar hur de skulle uppföra sig i sällskap både med sådana som var kristna och sådana som icke var det. Genom Sitt föredöme lärde Han dem, att om de toge del i någon offentlig samling, behövde inte deras samtal vara av samma karaktär som de vanligen är vid sådana tillfällen.

När eleverna sitter till bords, är deras samtal, om Kristus bor i deras hjärtan, rent och upplyftande. Om Kristus inte bor i deras hjärtan, finner de nöje i ytligt prat, skoj och skämt, som är ett hinder för andlig tillväxt och en orsak till att Guds änglar bedrövas. Tungan är en otyglad lem, men det skulle inte vara så. Den skulle bli omvänd. Talets gåva är nämligen en (174) dyrbar gåva. Kristus är alltid redo att dela med Sig av Sina rikedomar, och vi skulle samla de juveler som kommer från Honom, 'så att när vi talar, våra läppar skulle frambära dessa juveler'.

Temperamentet, de personliga egenheterna, vanorna som utgör vår karaktär – allting praktiserat i hemmet – avslöjar sig självt i våra olika livsformer. De böjelser vi följer, uppenbarar sig i tankar, ord och gärningar av samma karaktär. Om varje elev, som är en del av skolfamiljen, försökte att hålla tillbaka varje ovänligt och ohövligt ord och tala med respekt till alla, om han komme ihåg att han bereder sig för att bli medlem av den himmelska familjen, om han satte en helig vakt kring sitt inflytande, så att han inte droge någon bort från Kristus, om han ville bemöda sig om att med varje handling i sitt liv frambära lov till Honom, som kallat honom ut ur mörkret in i Sitt underbara ljus – vilket reformerande inflytande skulle då inte strömma ut från varje internatskola!

Andakterna

Det viktigaste av allt vid våra skolor är den andliga utbildningen, andakterna. Dessa skulle genomföras med det största allvar och med vördnad, samtidigt som de skulle göras så tilltalande som möjligt. De skulle inte hålla på så länge, att de blir tröttande för i så fall kommer de unga att förknippa kristendom med allt som är torrt och ointressant, och många kommer därmed att ledas till att ställa sitt inflytande på fiendens sida, medan de kunde ha blivit en välsignelse för världen och för församlingen om de undervisats på rätt sätt. Sabbatsmötena, morgon- och kvällsandakterna i hemmet och i kapellet kan, om de inte är klokt planerade och levandegjorda av Guds (175) Ande, bli det mest formella, obehagliga och tråkiga, och för ungdomarna det mest tröttsamma av allt i skolan. Alla slags möten skulle planeras och ledas på ett sådant sätt, att de inte endast är till nytta utan även så trevliga och tilldragande som möjligt. Gemensam bön förenar hjärtan

med band som håller. Att öppet och modigt bekänna Kristus, uppenbara Hans mildhet, ödmjukhet och kärlek i vår karaktär, kommer att fångsla andra genom den sanna gudsfruktans prydnad.

Vid alla dessa tillfällen skulle Kristus framstå såsom "härlig framför tio tusen", såsom den vars hela "väsande är ljuvlighet". (Höga Visan 5:10, 16.) Han skulle framställas såsom Källan till all sann glädje och tillfredsställelse, Givaren av varje god och fullkomlig gåva, Ursprunget till varje välsignelse, den Ende i vilken allt vårt hopp om evigt liv har sitt centrum. Låt Guds kärlek och den kristna upplevelsens glädje uppenbara sig i sin sanna skönhet i varje andlig sammankomst. Framställ Frälsaren såsom den som utplånar alla syndens följder.

För att uppnå detta resultat måste all trångsynthet avlägsnas. Uppriktig, allvarlig, från hjärtat kommande hängivenhet erfordras. En brinnande och verksam fromhet hos lärarna är nödvändig. Det finns kraft för oss, om vi vill ha den. Det finns nåd för oss, om vi förstår att ta emot den. Den Helige Ande väntar på att vi skall kräva att få den, om vi endast begär den med den intensitet i avsikten som står i proportion till värdet av det vi söker. Himmelens änglar ger akt på allt vårt arbete och vakar över, hur de bäst kan tjäna var och en, så att denne kan återspegla Kristi likhet i karaktären och förvandlas till den gudomliga avbilden. När de som bär ansvaret för våra internatskolor förstår att uppskatta de förmåner och möjligheter, som finns inom deras räckhåll kommer de att utföra ett verk för Gud som himmelen skall godkänna.

Det praktiska arbetet vid våra skolor

(176) Även om svårigheter skulle uppstå, skall vi inte sluta med de industrier som har blivit grenar av vår utbildning. Medan de unga går i skola, skulle de ha tillfälle att lära sig att hantera verktyg. Under ledning av skickliga yrkesmän, snickare som kan undervisa och är tåliga och vänliga, skulle eleverna själva uppföra byggnader på skolans mark och göra nödvändiga reparationer. Därmed får de genom praktisk erfarenhet lära sig hur man kan bygga mest ekonomiskt. Eleverna skulle också lära sig att utföra olika slags arbeten inom ett tryckeri, t.ex. att sätta, arbeta vid pressarna och i bokbinderiet, samt lära sig andra praktiska yrken inom olika områden. Fruktträd skulle planteras, grönsaker och blommor odlas, och den uppgiften kan de kvinnliga eleverna få som utomhusarbete. Medan de så övar hjärna, ben och muskler, erhåller de kunskap om det praktiska livet.

Utbildning på alla dessa områden kommer att göra de unga mer lämpliga att förkunna adventbudskapet i främmande länder. De kommer då inte att vara beroende av de människor bland vilka de bor, när det gäller matlagning, sömnad och husbygge. Inte heller blir det då nödvändigt att ge ut pengar för att transportera arbetare tusentals mil för att planera och bygga skolor, kyrkor och bostäder. Missionärerna får större inflytande över

människor, om de kan undervisa de oerfarna om de bästa metoderna att arbeta och sättet att nå bästa resultat på. På detta sätt visar de att missionärer även kan vara yrkeslärare, och denna undervisning kommer särskilt att uppskattas på platser, där medlen är begränsade. Sådana missionärer kostar mycket mindre i underhåll, därför att de samtidigt med sina studier använt sina fysiska krafter på bästa sätt i praktiskt arbete, och (177) vart de än reser kommer allt det de lärt på dessa områden att ge dem en fördelaktig ställning. De elever som arbetar inom ett praktiskt område skulle, antingen de är sysselsatta i hushållsarbete eller i jordbruk, ges tid och tillfälle att berätta om de praktiska och andliga lärdomar som de inhämtat i samband med arbetet. I livets alla praktiska uppgifter skulle en jämförelse göras med de lärdomar naturen och Bibeln ger.

Orsakerna till att vi på några få platser flyttat från städerna, och byggt våra skolor på landet, gäller också skolorna på andra platser. Att lägga ned pengar på ytterligare byggnader, när en skola redan är svårt skuldsatt, är inte förenligt med Guds plan. Hade de pengar som våra större skolor använt till dyrbara byggnader, investerats i jordegendomar, där eleverna kunde ha erhållit en rätt utbildning, skulle inte så många elever nu behöva kämpa under tyngden av växande skulder, och verksamheten vid dessa institutioner skulle vara i ett gynnsammare läge. Hade man följt denna väg, skulle en del elever ha klagat och föräldrar gjort många invändningar, men eleverna skulle ha fått en allsidig utbildning, som skulle ha berett dem inte endast för arbete inom olika praktiska yrken utan också för en plats på Herrens jordbruk på den nya jorden.

Om jordbruksarbete praktiserats mer på alla våra skolor skulle förhållandet nu vara helt annorlunda. Det skulle inte ha varit så nedslående. Motstridande inflytanden skulle ha övervunnits och den finansiella ställningen skulle ha ändrats. Det praktiska arbetet hade fördelats på eleverna, och allteftersom hela det mänskliga maskineriet brukades mera allsidigt hade större fysisk och andlig kraft utvecklats. Men (178) den undervisning, som det behagade Herren att ge, har man frågat så litet efter, att hindren inte har övervunnits.

Det är tecken på feighet att så sakta och osäkert utveckla den praktiska yrkesvalslinjen, den linje som ger den bästa utbildningen. Se på naturen! Det finns rum inom dess vidsträckta gränser, där skolor kan upprättas och jorden odlas. Detta arbete är inom utbildningen det som bäst befrämjar det andliga livet, ty naturens röst är Kristi röst, som ger oss oräkneliga lärdomar om kärlek, kraft, ödmjukhet och uthållighet. En del uppskattar inte jordbruksarbetets värde. Dessa skulle inte lägga planer för våra skolor för de kommer att hindra utvecklingen enligt de rätta riktlinjerna. Under gången tid har deras inflytande varit ett hinder.

Om jorden brukas skall den, med Guds välsignelse, ge oss vad vi behöver. Vi skall inte bli missmodiga därför att vi misslyckas i timliga ting, och inte heller bli modfälda på grund av dröjsmål. Vi skall med omsorg, hoppfullt och tacksamt bearbeta jorden, förvissade om att jorden i sitt sköte har rika förråd, som den trogne arbetaren kan samla in, förråd med större rikedomar än guld och silver. Att

beskylla jorden för att ge dåligt resultat är att bära falskt vittnesbörd. Då den brukas på ett rätt och klokt sätt skall den skänka av sina skatter till människans gagn. Berg och kullar förändras, Jorden åldras likt en klädnad, men Guds välsignelse som dukar ett bord för Sitt folk i ödemarken, upphör aldrig.

Allvarliga tider ligger framför oss, och det är ett stort behov av familjer som flyttar ut från städerna till landsbygden, så att adventbudskapet blir känt längs småvägar såväl som längs jordens stora allfarvägar. Mycket beror på om (179) vi planerar i överensstämmelse med Guds ord och sedan utför arbetet uthålligt och energiskt. Helgad iver och ihärdighet är av större vikt än geni och boklig kunskap. Alla talanger och alla förmågor som människan utrustats med, är av intet värde om de inte brukas.

Ett återvändande till enklare metoder skulle uppskattas av barnen och ungdomen. Arbetet i trädgården och på åkern är en trevlig omväxling från det tröttsamma arbetet med teoretiska studier, till vilket det unga sinnet aldrig skulle begränsas. För det nervösa barnet, som finner läxorna tröttande och svåra att minnas, är detta arbete av särskilt värde. Det finns hälsa och lycka för barnet i studiet av naturen, och de intryck som det får där, glömmet det inte så lätt, för de har alltid samband med föremål som barnet ständigt ser.

Arbetet med jorden är en av de bästa sysselsättningarna, det aktiverar musklerna och ger vila åt sinnet. Undervisning i jordbruk skulle vara utbildningens A B C i våra skolor. Det är det allra första arbete vi skulle ta itu med. Våra skolor skulle inte vara beroende av att behöva köpa produkter, såsom säd, grönsaker och frukt, som är så nödvändiga för hälsan. Våra ungdomar behöver lära sig att fälla träd och odla jorden lika väl som att inhämta boklig bildning. Olika lärare skulle tillsättas för att övervaka eleverna i deras arbete och arbeta samman med dem. På så sätt finge lärarna själva lära sig att ta ansvar och bära bördor. Därtill lämpliga elever skulle också på detta sätt utbildas att ta ansvar och bli sina lärares medarbetare. Alla skulle rådgöra med varandra om de allra bästa metoderna för arbetets utförande.

Nu är tiden är för kort för att uträtta det, som kunde ha gjorts för generationer sedan. Men också i de sista dagarna kan vi göra mycket för att rätta till de saker som är fördärliga i de ungas utbildning. Och eftersom tiden är kort, bör (180) vi vara seriösa och arbeta ivrigt på att ge de unga en utbildning, som är förenlig med vår tro. Vi är reformatorer. Vi vill att våra barn skall få ut det bästa av sina studier. För att de skall få detta, bör de ha något, där de kan använda musklerna. Dagligt, systematiskt arbete bör vara en del av de ungas utbildning, också i denna framskridna period. Mycket kan uppnås på denna väg. Följs denna plan, kommer de studerande att uppnå andlig spänst och kraft i tanken och kommer att kunna uträtta mer andligt arbete på samma tid, än om de bara ägnade sig åt studium. Och därigenom kan de lämna skolan med en fysik som inte har försvagats och med kraft och mod att

hantera varje situation, var Guds försyn än kan placera dem.

Den övning som gör handen brukbar och lär den unge att bära sin lott av livets bördor, ger fysisk kraft och utvecklar varje förmåga. Alla skulle finna något att göra, som är till gagn för dem själva och till hjälp för andra. Gud har bestämt att arbetet skall vara en välsignelse, och endast den som flitigt arbetar finner livets sanna härlighet och glädje.

Hjärna och muskler skall brukas proportionellt, om hälsa och krafter skall bevaras. De unga kan då studera Bibeln med god uppfattningsförmåga och goda nerver. De har sunda tankar och kan komma ihåg de dyrbara lärdomar, som de får genom Ordet. De kan tillägna sig dess sanningar och som resultat därav har de tankekraft att urskilja sanningen. När tillfället sedan så fordrar kan de övertygat, men med ödmjukhet och fruktan, ge alla som frågar dem, skäl för sitt hopp.

Avondales skoljordbruk

(181) (Avondale är vår skola i Australien.) Vad gäller bruket av landområdet nära vår skola och kyrka är det några saker, som har uppenbarats för mig och som jag har uppmanats att framlägga för er. Ända till helt nyligen har jag inte känt mig fri att tala om dem, och även nu känner jag mig inte fri att tala om allt, eftersom vårt folk ännu inte är berett att förstå allt, som Gud i sin försyn önskar att utveckla på Avondale.

I nattliga syner har några ting mycket klart visats mig. Personer valde ut jordlotter nära skolan, på vilka de tänkte bygga sina hem. Men En stod i vår mitt, som sade: "Ni begår ett stort misstag, som ni kommer att ångra. Landområdet här skall inte upptas av byggnader med undantag av bostäder för lärare och elever. Landområdet runt skolan skall reserveras för jordbruk. Det skall bli en levande liknelse för eleverna. Eleverna skall inte betrakta skolans jord såsom något allmänt, utan skall se på den som en textbok, som har öppnats för dem och som Herren vill att de skall studera. Dess lärdomar skall ge kunskap om själens bildning.

Om ni skulle tillåta att landområdet närmast skolan upptas av privatägda hus och sedan tvingas köpa landområden för odling på avstånd från skolan, skulle ni begå ett stort misstag, som ni alltid skulle få ångra. All jord nära skolbyggnaden skall betraktas som skolans gård, där de unga kan utbildas under väl kvalificerade ledare. De unga, som studerar vid våra skolor, behöver hela landområdet i skolans närhet. Där skall de plantera prydnads- och fruktträd och odla trädgårdsprodukter.

Skolans jord skall betraktas såsom naturens textbok, (182) från vilken lärarna hämtar bildmaterial. Våra elever skall lära sig att Kristus som skapade världen och allt i den, är liv och ljus för allt levande. De ting som ögonen får njuta av under skoltiden kommer att göra varje barn och ungdom, som är villig att utnyttja tillfällena till god utbildning, tacksamma och lyckliga."

Arbetet som ligger framför oss

Vi behöver flera lärare och flera förmågor för att utbilda eleverna inom olika grenar, så att många personer lämnar denna plats villiga och dugliga att till andra vidarebefordra den kunskap de här inhämtat. Föräldralösa pojkar och flickor skulle här finna ett hem. Byggnader att inrymma ett sjukhus skulle uppföras, och båtar skulle anskaffas för skolans räkning. En skicklig agronom skulle anställas, likaså kloka och energiska personer att tjänstgöra som ledare inom de olika industriföretagen, personer som är villiga att helhjärtat satsa allt på att undervisa eleverna.

Många ungdomar som kommer till skolan, önskar att utbilda sig inom någon teknisk linje. Undervisningen på detta område skulle inrymma bokföring, snickeri och allt som angår jordbruk. Man borde också planera för att utbilda smeder, målare, skomakare, kokerskor, bagare, tvätterskor, strykerskor, maskinskrivare och boktryckare. Alla krafter vi har skulle tas i anspråk för sådan utbildning, så att eleverna lämnar skolan väl förberedda för livets praktiska uppgifter.

Små stugor och byggnader som behövs vid skolan, skall uppföras av eleverna själva. Dessa skulle inte ligga för nära varandra eller för nära skolbyggnaden. I detta arbete skulle små (183) grupper under kompetenta ledare bildas, som lärde sig att ta hela ansvaret. Allt detta kan inte genomföras på en gång, men vi måste börja vårt arbete i tro.

Landområden skall reserveras

Herren önskar att marken runt om skolan skall invigas åt Honom för att tjänstgöra som Hans eget klassrum. Här finns det gott om mark, och jordområdena nära skolan och kyrkan skall inte upptas av privatägda hus. De som bekänner sanningen för vår tid är inte alla nyskapade till sin karaktär. De är inte alla goda föredömen, för de representerar inte Kristi karaktär. Det är många som skulle tycka om att bo nära kyrkan och skolan, men som inte skulle vara till hjälp utan till hinder. De tycker att de skulle bli hjälpta och gynnade. Men de förstår varken vår arbetssituation eller dess karaktär. De förstår inte, att allt som gjorts vid Avondale har utförts genom det hårdaste arbete, och att de pengar som har använts är antingen offergåvor eller lån, som måste betalas igen.

Bland dem som vill bosätta sig nära skolan, finns några, som är högmodiga och angelägna om sitt eget anseende. De är känsliga och partisinnade. De behöver bli omvända, för de är långtifrån i ett sådant läge att de kan ta emot Herrens välsignelse. Satan frestar dem att begära förmåner, som om de beviljades, endast skulle skada dem och skaffa deras bröder bekymmer. Guds ords levande principer behövde delges dem som nu inte ger rum för dessa. De som går i Kristi skola skall anse sig själva ovärdiga varje Guds ynnest. De bör inse att (184) de inte gjort sig

förtjänta av allt det goda de får, och skatta sig själva lyckliga. Deras ansikten skall uttrycka frid och vila i Herren, för de har Guds löfte att Han sörjer för dem.

”Så säger Herren: Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blivit till, säger Herren. Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord.” (Jes. 66:1, 2.) I slutet av år 1898 hade vi många erfarenheter, som lärde oss vad dessa ord innebär. Jag kände en stor börda, och det visades mig hur mycket ont som skulle bli följden av att privata hus uppfördes nära skolan. Vi tycktes vara samlade till ett planeringsmöte, och där stod ibland oss En, som vi väntade skulle hjälpa oss ut ur svårigheterna. De ord Han talade var tydliga och bestämda:

Detta landområde är av Gud bestämt att vara till skolans gagn. Ni har haft bevis på människoverk och vad det innebär i frestelsens tid. Ju flera familjer som bosätter sig nära skolan, desto flera svårigheter kommer att möta lärare och elever. Människans naturliga självskhet väcks till liv när inte allting passar henne. Landområdet runt om skolan skall vara jordbruk, och detta skall uppta ett mycket större område än vad ni trott. Arbete i samband med studier skall utföras här enligt de råd som getts. Avondale skall vara ett filantropiskt centrum. Guds folk i Australasiatiska Divisionen skall ledas av den Helige Ande att ge både (185) förståelse och medel till underhåll och uppmuntran till många företag i barmhärtighetens tjänst, vilka skall ge de fattiga, de hjälplösa och de okunniga hjälp till självhjälp.

Ett panorama

Vid flera tillfällen har jag fått ljus över att skolans närmaste omgivning skall brukas såsom ett Herrens jordbruk. Vissa delar av denna jord skulle odlas på ett särskilt sätt. Utbreda framför mig såg jag landområden, där alla slags fruktträd som bär frukt i denna del av landet hade planterats. Det fanns också grönsaksodlingar, där frö såddes och odlades.

Om ledarna för detta jordbruk och skolans lärare toge emot och samarbetade med den Helige Ande, skulle de klokt kunna leda arbetet och Gud skulle välsigna det. Trädens skötsel, planerings- och såningsarbetet och inbärgandet av skörden skulle vara underbara lärdomar för eleverna. De osynliga länkar, som förenar säd och skörd skulle studeras, och Guds godhet påvisas och uppskattas. Det är Herren som ger kraft åt myllan och säden. Om det inte vore för den gudomliga kraften i förening med mänsklig duglighet, skulle den utsädda säden vara värdelös. En osynlig makt är ständigt verksam för människans skull, att förse henne med mat och kläder. Liknelsen om säden, såsom lärare och elever här kan studera den i sin dagliga erfarenhet, uppenbarar att Gud verkar i naturen och klargör de ting som tillhör himmelriket.

Gud och naturen

Näst efter Bibeln, skall naturen vara vår stora lärobok. Men det är ingen dygd i att upphöja naturen till Gud, för

det är att sätta tingen högre än den Store Byggmästaren, som (186) planlade verket och som varje timme håller det i gång, efter Sin bestämmelse. När vi sår fröet och odlar växten, skall vi minnas att Gud har skapat fröet och att Han ger det till jorden. Genom Sin gudomliga kraft, sörjer Han för fröet. Det är genom Hans bestämmelse som fröet vid sin död ger det liv till bladet och till axet, som självt innehåller andra frön, till insamling och på nytt läggs i jorden för att ge sin skörd. Vi måste också se på hur människors samarbete kan spela en roll. Det mänskliga redskapet har sin del att göra, sitt arbete att uträtta. Det är en av de läxor som naturen lär oss och vi skall se ett högtidligt och förunderligt verk i den.

Det talas mycket om Gud i naturen, som om Herren vore bunden av naturens lagar till att vara naturens tjänare. Många teorier vill få människor att tro, att naturen upprättar sig själv, utan Gudomen – den har sin egen nedärvda kraft att arbeta utifrån. I detta vet människor inte vad de talar om. De tror, att naturen har kraft att existera i sig själv, utan Jehovas ständiga medverkan. Herren arbetar inte genom Sina lagar för att ersätta naturens lagar. Han arbetar genom Sina redskaps lagar och egenskaper och naturen lyder ett ”Så säger Herren.”

Naturens Gud arbetar för evigt. Hans oändliga kraft verkar osynligt, men fenomenen visar sig i de verkningar arbetet har. Samme Gud, som leder planeterna, är också verksam i fruktplantagen och i köksträdgården. Han skapade aldrig något törne, någon tistel eller några vicker. Detta är Satans verk, resultatet av degeneration, infört av honom bland dyrbara ting, men det är genom Guds omedelbara verkan, som knopparna spricker ut i blomning. Då Kristus var i världen, i (187) mänsklig gestalt, sade Han: ”Min Fader verkar ännu i denna stund. Så verkar även jag.” (Joh. 5:17.) Så när de studerande använder sin tid och sina krafter på lantbruksarbete, sägs det om dem i himmelen: Ty ni ”är Guds medarbetare.” (1 Kor. 3:9.)

Låt markområdena omkring skolan och kyrkan behållas. De, som bosätter sig i Cooranbong kan, om de vill, själva finna sig ett hem i närheten eller på ett visst avstånd från Avondales lantegendom. Men jag fick ljus över, att hela området från skolplantagen till Maitlandvägen och på båda sidor om vägen, från församlingshuset till skolan, borde vara ett lantbruk och en vacker park med väldoftande blomster och dekorativa träd. Där borde finnas fruktträd och all sorts odling, som passar jorden, borde införas så att denna plats kan bli ett mönsterexempel för dem som bor nära eller på avstånd.

Låt sedan allt som inte är betydelsefullt för arbetet i skolan hållas på avstånd, så att platsens helighet inte störs av familjers och byggnaders omedelbara närhet. Låt skolan stå ensam. Det kommer att vara bättre för privatfamiljer, oavsett hurhängivna de än är i sin tjänst för Herren, om de blir placerade en bit ifrån skolan. Skolan är Herrens egendom och jorden omkring är Hans lantbruk, där den Store Såningsmannen kan göra Sin trädgård till en lärobok. Arbetarnas resultat kommer att kunna ses. ”Av sig själv ger jorden gröda, först strå, sedan ax och därefter fullmoget vete i axet.” (Mark. 4:28.) Landet kommer att ge sina skatter och en överdådlig skörds glädje. Utbytet av Guds välsignelser skall användas som naturens lärobok,

från vilken andliga läxor kan göras tydliga och tillämpas på själens behov.

Ett mönsterexempel

(188) Stora ting väntar på oss som vi måste se till att få gjorda. Vi måste gå framåt lika fort som resurserna kan erhållas. Det krävs tålmodskrävande, samvetsgranna ansträngningar för att hålla modet uppe och kunna lyfta de omgivande befolkningsgrupperna och för att kunna utbilda dem på industri- och hälsoområdet. Skolan och dess omgivningar bör vara ett mönsterexempel, som lär ut förbättringsmetoder och vädjar till folk att reformera sig, så att smak, flit och förädling kan ersätta grovhet, orenhet, oordning, okunskap och synd. Också de fattigaste kan förbättra sina omgivningar genom att stå upp tidigt och arbeta flitigt. Genom vår livsföring och vårt exempel kan vi hjälpa andra att se det, som är motbjudande i deras karaktär eller hos deras egendomar och genom kristen artighet kan vi uppmuntra till förbättringar.

Frågan kommer ofta att uppstå: Vad kan det göras, där fattigdom råder och varje steg är en kamp mot den? Hur kan vi under sådana förhållanden inpränta rätta tankar om framsteg hos folk? Arbetet är helt säkert mycket svårt. Om lärarna, de tänkande människorna och de som äger resurser inte vill använda sina förmågor och är beredda att uppmuntra så som Kristus gjorde, då Han var i deras ställe, kommer ett betydelsefullt arbete att förbli ogjort. Den nödvändiga reformationen kommer aldrig att inträffa, om inte män och kvinnor får hjälp av krafter utanför dem själva.

Guds anförtrödda gåvor skall inte döljas under skäppan eller under en säng. ”Ni är världens ljus”, sade Kristus. (Matt. 5:14.) När ni ser familjer bo i eländiga ruckel, (189) med knappt några möbler och kläder, utan redskap, utan böcker eller andra raffinerade föremål i sina hem – kommer ni då att bli intresserade av dem och anstränga er för att lära dem hur de skall använda sina krafter på allra bästa sätt, så att de gör framsteg och så att deras arbete kan gå framåt? Det är genom ihärdigt arbete och genom att använda alla förmågor på bästa sätt och inte spilla tid som de kommer att lyckas att använda sina egendomar och odla upp sitt land.

Fysisk ansträngning och moralisk kraft skall förenas i våra strävanden att återuppbygga och reformera. Vi skall söka kunskap både timligt och andligt, så att vi kan ge det vidare till andra. Vi skall försöka att leva ut evangeliet i alla dess betydelse, så att vi kan lägga märke till dess timliga och andliga välsignelser överallt omkring oss.

Missionsarbete, den hösta utbildningen

Herren kommer visserligen att välsigna alla, som försöker att välsigna andra. Skolan skall ledas så att lärare och elever hela tiden gör framsteg i styrka, genom att omsorgsfullt använda de förmågor som har getts till dem. Genom att använda det som de har lärt sig att praktisera, kommer de hela tiden att växa i vishet och kunskap. Vi skall lära oss de principer från Böckernas Bok, som vi skall leva efter och arbeta på. Om vi alla helgar våra av Gud givna förmågor till Honom, som har första rätten till dem, kan vi göra värdefulla framsteg i allt, som är värt vår uppmärksamhet.

Om vi går in för att verka i denna anda, blir missionsarbetet upphöjande och upplyftande, både för arbetaren och för den person som får hjälp. Låt var och en som gör anspråk på att vara barn till himmelens Kung, hela tiden försöka förverkliga Guds rikets principer. Låt varje enskild komma ihåg att han i ande, ord och gärningar skall vara trofast och uppriktig mot alla Herrens (190) föreskrifter och befallningar. Vi skall vara trofasta, pålitliga medborgare i Kristi rike, så att de världsligt kloka har en riktig framställning av rikedomarna, godheten, barmhärtigheten, ömheten och tillmötesgåendet från medborgarna i Guds rike.

De studerande, som vill få ut det bästa möjliga av livet, är de som vill efterleva Guds ord i sina kontakter och sitt umgänge med sina medmänniskor. De, som tar emot för att ge, kommer att bli mest tillfreds i det här livet. De medlemmar i människofamiljen, som lever för sig själva, kommer alltid att lida brist, ty de blir aldrig mättade. Det är ingen kristendom i att förtiga vår förståelse för våra egna själviska hjärtan. Herren har skapat kanaler, genom vilka Han leder Sin godhet, barmhärtighet och sanning. Vi skall samarbeta med Kristus genom att ge kärlek till nästan och praktiserad vishet vidare till andra. Vi skall föra klarhet och välsignelse in i deras tillvaro och därigenom utföra ett gott och heligt arbete.

Om skolan i Avondale någonsin blir det, som Herren försöker att göra den till, kommer lärarnas och de studerandes ansträngningar att driva mission att bära frukt. Villiga undersåtar kommer att föras till lydnad mot Gud, både inom skolan och utanför. Det uppror som ägde rum i himmelen i makt av en lögn och det bedrägeri som fick Adam och Eva att vara olydiga mot Guds lag, öppnade flodportarnas verop över världen. Men alla som tror på Kristus, kan bli Guds söner och döttrar. De kan återuppriktas genom sanningens kraft och den fallna människan kan bli trofast mot sin Skapare. Särskilt genom sin verksamma kraft är sanningen lämpad för irrande syndares sinnen och hjärtan. Genom dess inflytande kan det förlorade faret föras tillbaka till fällan.

Vilken ställning eller vilka egendomar som än kan tillhöra den enskilde, som känner sanningen, lär (191) Guds ord honom, att det som han äger, har han fått sig anförtrött. Det är utlånat till honom, för att pröva hans karaktär. Han skall redogöra för alla sina världsliga angelägenheter, förmågor, inkomst och tillfällen inför Honom, som han tillhör genom skapelse och återlösning. När han använder alla de dyrbara begåvningarna till att föra Guds stora undervisningsarbete framåt, när han eftersträvar den allra bästa kunskap om hur han kan vara duglig och arbeta för de själars frälsning, som är nära att gå förlorade, kommer Guds välsignelse med säkerhet att följa honom i hans arbete. Gud skänker oss Sina gåvor, så att vi kan tjäna andra och därigenom bli lika Honom. De, som tar emot Hans gåvor, så att de kan ge dem vidare till andra, blir som Kristus. Det är genom att hjälpa och upphöja andra, som vi blir förädlade och renade. Det är det arbete som får äran att flyta tillbaka till Gud. På dessa punkter måste vi bli förståndiga. Våra själar måste renas från all själviskhet, ty Gud vill använda Sitt folk som representanter för det himmelska riket.

Våra skolor måste föras under Guds ledning. Unga män och kvinnor har ett arbete att utföra, som ännu inte har utförts. Det finns ett mycket större antal unga, som måste få nytta av våra utbildningsanstalter. De behöver undervisning i fysiskt arbete, som skall lära dem hur de skall leva ett aktivt och energiskt liv. Det måste finnas alla sorters arbeten på våra skolor. De som studerar skall undervisas av förståndiga, omdömesgilla och gudfruktiga vägledare. Varje gren i verket skall ledas på de mest omsorgsfulla och mest systematiska sätt, så att en stor erfarenhet och vishet kan göra oss i stånd till att planera och utföra planerna.

Låt lärarna få upp ögonen för betydelsen av detta ämne och lära ut lantbruk och andra färdigheter, som är nödvändiga för eleverna att förstå. Försök att uppnå de allra bästa resultaten inom alla arbetsområden. (192) Låt vetenskapen i Guds ord komma med i arbetet, så att de studerande kan förstå de rätta principerna och kan uppnå den högsta möjliga standard. Använd era av Gud givna förmågor och använd alla era krafter till att utveckla Herrens lantbruk. Studera och arbeta, så att de bästa resultaten och det bästa utbytet måtte komma från den säd som såtts ut, så att det måtte bli en överdådlig försörjning av mat, både timlig och andlig, för det ökande antalet studerande som skall komma in för att utbildas som kristna arbetare.

Vi har sett de jättestora träden fällas och ryckas upp med roten. Vi har sett plogbillen gå ned i jorden, vända djupa fåror för trädplantering och för sådd. De studerande lär sig vad plöjning innebär och att hackan, skoveln, rivan och harven alla är hederliga redskap till lönsam flit. Det kommer ofta att begås fel, men varje fel ligger nära sanningen. Man kommer att lära sig av misstagen och den kraft som läggs ned i början, inger hopp om ett gott resultat till sist. Tvekan håller saker och ting tillbaka, överilning kommer också att leda till fördröjning, men båda kommer att fungera som undervisning, om det mänskliga redskapet vill ha sådan.

Det avtryck som sker är nedbrytande och har lagt tusentals i graven. De, som endast arbetar fysiskt, arbetar för mycket, medan de som arbetar med hjärnan lider brist på den hälsosamma livskraft, som fysiskt arbete ger. Om den intellektuelle ville ta så mycket del i arbetarklassens börda, att musklerna stärktes, kunde arbetarna ägna en del av sin tid åt mental och moralisk odling. De med stillasittande och bokliga arbetsvanor borde motionera fysiskt. Hälsa borde vara en tillräcklig sporre, för att få dem att kombinera det fysiska med det mentala arbetet.

Våra församlingsskolor

Församlingsskolans arbete

(193) Våra församlingar har en särskild uppgift, när det gäller att utbilda och fostra våra barn, så att inte dessa i

skolan eller bland kamrater utsätts för dåligt inflytande. Världen är full av synd och förakt för Guds bud. Städerna har blivit lika Sodom, och våra barn utsätts varje dag för mycket ont. De som går i de offentliga skolorna umgås ofta med sådana, som är ändå mer försummade än de själva, sådana som, om man undantar tiden de sitter i klassrummet, får sin uppfostran på gatan. Unga hjärtan tar lätt intryck. Och om inte deras omgivning är av det rätta slaget, kommer Satan att använda de försummade barnen för att genom dessa påverka dem, som fått en bättre fostran. Och innan adventistföräldrarna vet ordet av, har på så sätt det onda skett, deras små barn har dragits in i sedligt fördärv och fått själsliga skador.

De protestantiska samfundet har antagit den falska sabbaten, påvemaktens barn, och upphöjt den över Guds heliga dag. Det är vår uppgift att klargöra för våra barn, att veckans första dag inte är den rätta sabbatsdagen och att om vi helgar den sedan vi fått upplysning om den rätta sabbatsdagen, är detta en överträdelse av Guds lag. Ger lärarna i de statliga skolorna våra barn sådan upplysning som överensstämmer med Guds ord? Framställs synden som uppror mot Gud? Lär man dem att lydnad för Guds bud är begynnelsen till all visdom? Vi sänder våra barn till sabbatsskolan för att de skall lära känna adventbudskapet, men sedan under vardagarna i skolan får de läxor att läsa som innehåller villfarelse. Detta förhållande verkar förvirrande på barnen och (194) det skulle inte vara så. Hur skall inflytandet av en undervisning som förvränger adventbudskapet kunna motverkas?

Kan vi förvåna oss över att en del av våra unga under sådana omständigheter inte uppskattar sina kristna förmåner? Kan vi undra över att de råkar ut för frestelser? Kan vi undra över att de, när de så försummas, söker förströelser, som inte gör dem något gott, och att deras andliga intressen försvagas och deras andliga liv förmörkas? Sinnet utvecklas allt efter den näring det får, och skörden blir av samma natur som den säd som såddes. Visar inte dessa fakta tydligt behovet av att vaka över vår ungdoms utbildning redan i deras tidigaste år? Vore det inte bättre, att de unga till en viss grad växte upp okunniga om sådant, som vanligen anses som bildning, än att de blir världslösa när det gäller Guds sanning?

Åtskillnad från världen

Då Israels barn lämnade egyptierna, sade Herren: "Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land – både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är Herren. . . . Och tagen en knippa isop och dopen den i blodet som är i skålen, och bstryken det övre dörrträet och båda dörrposterna med blodet som är i skålen; och ingen av eder må gå ut genom sin husdörr intill morgonen. Ty Herren skall gå fram för att hemsöka Egypten; men när han ser blodet på det övre dörrträet och på de två dörrposterna, skall Herren gå förbi dörren och icke tillstämja Fördärvaren att komma in i edra hus och hemsöka eder. Detta skolen I hålla; och det skall vara en stadga för dig och dina (195) barn till evärdlig tid." (2 Mos. 12:12, 22-24.) Blodet på dörrträet symboliserade Kristi blod, som räddade de förstfödda bland hebréerna från förbannelsen.

Israeliternas erfarenhet skrevs ned till lärdom för dem som skulle leva i de sista dagarna. Innan den stora hemsökelsen drabbar jordens inbyggare, manar Herren alla som är sanna israeliter att bereda sig för denna händelse. Till föräldrarna sänder han ett varningens rop: "Samla dina barn i ditt hus; ta dem bort från dem som ringaktar Guds bud och som lär och praktiserar det onda. Lämna, så snart som möjligt är, de stora städerna. Upprätta församlingsskolor. Ge era barn Guds ord som den fasta grunden för all deras utbildning. Det är rikt på underbara lärdomar, och om eleverna studerar det på småskolestadiet härnere, kommer de att vara beredda för den högre klassen därovan."

Guds ord kommer till oss i denna tid: "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar?"

Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.' Alltså: 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.'" (2 Kor. 6:14-18.) Var är era barn? Uppfostrar ni dem till att se och undfly (196) det fördärv, som råder i världen på grund av köttets lusta? Söker ni rädda deras andliga liv eller bidrar ni genom er försummelse till deras fördärv?

Barnen försummas

Våra barn och ungdomar får allt för liten uppmärksamhet. Församlingens äldre medlemmar har inte betraktat dem med ömhet och medkänsla och önskat, att de skulle tillväxa andligen. Barnen har därför inte utvecklats så i sitt andliga liv, som de skulle ha gjort. Några medlemmar som tidigare har älskat och fruktat Gud, tillåter nu sina egna intressen att bli det allt uppslukande, och gömmer sitt ljus under skäppan. De glömmar att tjäna Gud och låter sina affärsintressen kväva sina kristna liv.

Skall de unga lämnas vind för våg, utlämnas åt missmod och bli offer för frestelser som lurar överallt för att få dem på fall? Den uppgift som ligger våra medlemmar närmast om hjärtat är att visa intresse för de unga och att med vänlighet, tålmod och ömhet leda dem steg för steg, lära dem den ena föreskriften efter den andra. O, var är fäderna och mödrarna i Israel? Det borde finnas många som, såsom förvaltare av Kristi nåd, skulle känna, inte bara ett flyktigt intresse, utan ett särskilt intresse för de unga. Det borde finnas många, vars hjärtan rörts av de ungas beklagansvärda situation, och som inser att Satan använder varje tänkbart bedrägeri för att fånga dem i sitt nät. Gud vill att församlingen skall vakna upp ur sin försoffning och se vad som behöver göras i denna farofyllda tid.

Församlingsmedlemmarnas ögon skulle behöva smörjas (197) med den himmelska ögonsalvan, så att de inser vår tids behov. Lammen i hjorden måste få sin näring, och himmelens Herre blickar ned, för att se vem som utför det arbete som Han önskar skall göras för barnen och de unga.

Men församlingen sover och inser inte vikten av detta. Någon säger: "Varför behöver vi vara så noga med vår ungdoms utbildning? Jag anser, att om några har bestämt sig för ett kall som kräver boklig lärdom, eller ett yrke som kräver särskild skolning, och de får sin särskilda uppmärksamhet, är det allt som behövs. Det är inte nödvändigt att alla våra ungdomar skall utbildas så väl. Kan inte en grundlig utbildning under några år fylla behoven?"

Nej, svarar jag. Absolut inte. Hur skulle vi kunna göra detta urval bland de unga? Hur skulle vi kunna säga vem som är den mest lovande, vem som skulle utföra den största tjänsten för Gud? Enligt vårt mänskliga sätt att döma, skulle vi kunna begå samma fel som Samuel, som då han sändes att smörja den av Gud utvalde, såg till utseendet.

"Men Herren sade till Samuel: 'Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom en människa ser; en människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat.'" (1 Sam. 16:7.) Ingen av dessa Isais ståtliga söner antogs av Herren. Men då David, den yngste av dem, bara en yngling och en fåraherde, gick förbi Samuel, sade Herren till honom: "Stå upp och smörj honom, ty denne är det." (Vers 12.) Vem kan avgöra vem i en familj som kommer att bevisa sig vara duglig i Guds verk? Alla ungdomar skulle tillåtas att få de välsignelser och förmåner, som utbildningen vid våra skolor ger, så att de kunde inspireras att bli Guds medarbetare.

Behovet av församlingsskolor

(198) Många familjer som, med hänsyn till sina barns skolgång, flyttar till platser där våra större skolor är belägna, skulle tjäna Herren bättre, om de stannade kvar där de är. De skulle uppmuntra sin egen församling att upprätta en församlingsskola, där barnen i deras eget grannskap kunde få en allsidig, praktisk kristen utbildning. Det skulle vara oändligt mycket bättre för deras barn, för dem själva och för Guds verk, om de stannade kvar i de mindre församlingarna, där deras hjälp behövs, i stället för att flytta till de större församlingarna, där de, därför att deras hjälp inte behövs, ständigt frestas att hamna i andlig sysslolöshet.

Varhelst det finns några som helgar sabbaten, skulle föräldrarna hjälpas åt att skaffa en plats, där de kunde upprätta en dagskola för sina barn. De skulle anställa en kristen lärare, som likt en hängiven missionär fostrade barnen att själva bli missionärer. Anställ sådana lärare som kan undervisa i allmänna ämnen men med Bibeln som grund för alla studier. Föräldrarna skulle själva ta på sig vapenrustningen och genom sitt föredöme lära sina barn att bli missionens tjänare. De skulle arbeta medan dagen varar, ty "natten kommer då ingen kan verka". (Joh. 9:4.) Om de genom osjälviskt arbete uthålligt lär barnen att bära ansvar, skall Herren samarbeta med dem.

En del adventistfamiljer bor ensamma eller långt från andra med samma tro. De har ibland sänt sina barn till internatskolor, där barnen fått hjälp och sedan återvänt hem till stor välsignelse där. Men några kan inte sända sina barn från hemmet för att få utbildning. I sådana fall skulle

(199) föräldrarna försöka att anställa en kristen lärare, som kunde känna det som en glädje att arbeta för Mästaren under vilka förhållanden som helst och att odla vilken del som helst av Herrens vingård. Föräldrarna bör samarbeta med läraren och med allvar göra allt de kan för sina barns omvändelse. Måtte de sträva efter att hålla det andliga intresset friskt och levande i hemmet och uppfostra barnen i Herrens fruktan. Må de varje dag ta tid att studera samman med barnen. På detta sätt kan studietimmen bli till både nöje och nytta, och de får förtroende för denna metod att söka leda sina barn till frälsning. Föräldrarna skall finna att deras egen andliga tillväxt sker snabbare, allt eftersom de lär sig att arbeta för sina barn. När de så arbetar i ödmjukhet, försvinner ottron. Tro och aktivitet skänker trygghet och en tillfredsställelse, som ökar för varje dag allt eftersom de lär känna Herren och gör honom känd.

I vissa länder tvingas föräldrar genom lag att sända sina barn till skolan. I dessa länder skulle man, där det finns en församling, om möjligt upprätta skolor, även om det inte finns mer än sex barn i skolåldern. Arbeta som om det gällde livet, för att rädda era barn från att dränkas av världens orena och fördärvande inflytande.

Vi är långt efter med avseende på vår plikt i denna viktiga sak. På många platser skulle skolor ha upprättats för flera år sedan. Många platser skulle därigenom haft representanter för adventbudskapet, som hade gett Guds verk anseende. I stället för att samla många stora byggnader på ett fåtal platser, skulle skolor ha byggts i många olika områden.

Låt oss nu börja med dessa skolor under klokt ledarskap, så att barnen kan utbildas i sin egen hemförsamling. Det är en allvarlig försyndelse mot Gud, att så stor försummelse har visats på detta område, när Försynen i överflöd försett oss med många möjligheter. Men om vi i det gångna har kommit till korta i att göra vad vi kunde ha gjort för barnen och de unga – låt oss nu bättra oss och ta vara på tiden! Herren säger: ”Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull. Om I ären villiga att höra, skolen I få äta av landets goda.” (Jes. 1:18, 19.)

Församlingsskolornas och deras lärares karaktär

Det arbete som utförs i våra församlingsskolor skulle vara av den allra högsta klass. Jesus Kristus, Återlösaren, är den enda räddningen undan en felaktig utbildning, och de lärdomar Hans ord innehåller skulle framställas för ungdomen på det mest tilltalande sätt. Skolans disciplin skulle vara ett tillägg till eller en fortsättning av hemmets fostran, och både i hemmet och i skolan skulle enkelhet och gudsfruktan praktiseras. Det bör kunna finnas lärare som passar att arbeta i dessa små skolor men som inte med fördel kan arbeta i de större skolorna. När de i praktiken omsätter Bibelns lärdomar, kommer de att själva erhålla en utbildning av allra högsta värde.

Vid val av lärare kan man inte vara nog försiktig med tanke på att detta val är lika allvarligt som valet av personer för predikoämbetet. Kloka människor med stor människokänedom skulle göra valet, för de allra bästa förmågor behövs för att fostra och dana de ungas sinnen,

samt framgångsrikt arbeta inom de olika grenar av verket som det krävs av en lärare i en församlingsskola. Ingen som är trångsynt och i underläge skulle sättas att leda någon av (201) våra skolor. Sätt inte unga oerfarna lärare utan ledarförmåga att ha hand om barnen, för deras arbete har en benägenhet att ställa till oreda. Ordning är himmelens första lag, och varje skola skulle i det avseendet vara lik den himmelska modellen.

Det vore skada att ge de yngre barnen lärare som är stolta och kärlekslösa. En lärare av det slaget skulle i hög grad skada dessa små som snabbt utvecklas. Om lärarna inte lyder Gud, om de inte älskar de barn som de satts att leda, eller om de favoriserar dem som de tycker om och visar likgiltighet för dem som är mindre tilldragande eller för dem som är oroliga och nervösa, skulle de inte anställas, för följden av deras arbete är att människor inte finner Kristus.

Särskilt barn behöver lärare som är lugna och vänliga, och som visar tålmod och kärlek, för dem som bäst behöver det. Jesus älskar barnen. Han betraktade dem som yngre medlemmar av Herrens familj. Han behandlade dem alltid vänligt och med respekt, och Hans lärjungar skall följa Hans exempel. De borde ha en sann missionsanda, för barnen skall ju utbildas till att bli evangelii tjänare. Lärarna skulle känna att Herren har anförtrott dem ansvaret för barnens och de ungas eviga väl som ett heligt uppdrag.

Våra församlingsskolor behöver lärare med höga moraliska kvalifikationer. De skall vara pålitliga, välgrundade i sin tro, ha takt och tålmod. De skall vandra med Gud och avstå från allt vad ont är. Skuggor kommer att falla över deras väg. De kommer att möta moln och mörker, stormar och oväder och fördomar från föräldrar som har felaktiga uppfattningar angående sina barns karaktärsutveckling. Det finns många som anser sig tro på Bibeln, men som inte omsätter dess principer i hemlivet. Men om lärarna ständigt går i (202) Kristi skola, skall aldrig omständigheterna besegra dem.

Må föräldrarna söka Herren med iver och allvar, så att de inte blir stötestenar på sina barns väg. Bannlys avund och svartsjuka och låt Kristi frid komma in i hjärtat och förena församlingens medlemmar i sann kristen gemenskap. Stäng själens fönster för denna världens giftiga vindar och öppna dem mot himmelen för att släppa in de helande strålarna från Kristi rättfärdighets solsken. Inte förrän kritikens och misstrons anda avlägsnas från hjärtat, kan Herren göra vad Han vill göra för församlingen beträffande möjligheten att upprätta skolor. Inte förrän enighet råder, kommer Han att röra de människors hjärtan som anförtrotts medel och förmåga att föra Hans verk vidare. Föräldrarna måste nå en högre standard, vandra Herrens väg och leva rättfärdigt, så att de kan bli ljusbärare. Det måste ske en fullständig förvandling av sinne och karaktär. En anda av oenighet, som omhuldas i hjärtat hos några få, kommer att sprida sig till andra och omintetgöra det goda inflytande som skolan hade kunnat utöva. Om föräldrarna inte är redo och villiga att samarbeta med läraren, när det gäller deras barns frälsning, är de inte mogna för att få en egen skola.

Resultatet av arbetet i församlingsskolorna

När församlingsskolorna fungerar på rätt sätt, kommer de att bidra till att höja sanningens banér på respektive orter, eftersom barn som får en kristen utbildning blir vittnen för Kristus. Såsom Jesus i templet förklarade hemligheter som präster och ledare inte hade förstått, kommer i det avslutande verket barn som inte fått den rätta utbildningen att i all enkelhet tala ord som förvånar människor, (203) som nu talar om ”högre bildning”. På samma sätt som barnen sjöng på templets förgård ”Hosianna, välsignad vare han som kommer i Herrens namn”, kommer i dessa sista dagar barnens röster att höjas för att ge det sista varningsbudskapet till en döende värld. När de himmelska sändebuden ser att människor inte längre tillåts att förkunna adventbudskapet, kommer Guds Ande att falla över barnen och de skall förkunna den sanning som de äldre är förhindrade att göra, då deras väg är stängd.

Gud avsåg att våra församlingsskolor skall förbereda barnen för detta stora verk. Här undervisas barnen om de särskilda sanningarna för vår tid såväl som i praktiskt missionsarbete. De skall samlas till en armé av tjänare för att hjälpa sjuka och lidande. Barnen kan på sitt sätt ta del i läkarmissionen, och genom sina små gåvor och insatser hjälpa till att föra verket vidare. Deras gåvor är kanske små, men även det minsta är en hjälp, och genom deras arbete kan många människor vinnas för adventsanningen. Genom dem kommer Guds budskap och Hans frälsande mission att bli känd bland alla folkslag. Må församlingen känna ansvar för lammen i hjorden. Ge barnen en god fostran och utbilda dem för Guds tjänst, ty de är Hans arvedel.

För flera år sedan skulle man ha uppfört byggnader lämpliga för församlingsskolor, där barn och ungdom kunde ha fått en värdig och sann utbildning.

De läroböcker som används i församlingsskolorna, skulle uppmärksamma Guds lag. Därmed skulle sanningens ljus, kraft och makt förmeras. Världsliga ungdomar, ja, även sådana vars (204) sinnen har fördärvats, kommer att bli elever vid dessa skolor och där bli omvända. Till en början kanske de hindras från att vittna på grund av de falska teorier som deras föräldrar omhuldar, men till sist skall sanningen segra. Jag har blivit tillrättad att säga, att detta slags missionsarbete kommer att ha ett verksamt inflytande, när det gäller att sprida ljus och kunskap.

Vilken stor betydelse har det inte, att familjer som slår sig ned där det finns en skola, är goda representanter för vår heliga tro!

Församlingar där skolor upprättas kanske darrar med tanke på det ansvar som vilar på dem, och som är för stort att uttrycka i ord. Skall detta arbete, som började så ädelt,

misslyckas eller tyna bort på grund av brist på helgade människor, villiga att åta sig en uppgift? Skall själviska planer och önskningsar få plats i detta företag? Skall vi tillåta att materialism, kärlek till bekvämlighet och avsaknad av gudsfruktan skall bannlysa Kristus från våra hjärtan och utestänga Honom från skolan? Gud förbjude det! Arbetet är redan långt avancerat. På utbildningens område är allt klart för en allvarlig reform, för en sannare och mer effektiv utbildning. Kommer vårt folk att ta emot detta heliga förtroende? Skall de ödmjuka sig själva vid Golgata kors, redo för varje offer och varje tjänst?

Föräldrar och lärare skulle mera allvarligt söka efter den visdom, som Jesus alltid är redo att ge, för de har hand om mänskliga sinnen i den mest intressanta och känsliga perioden av deras utveckling. Deras mål skulle vara att i varje fas av de ungas utveckling förädla deras strävan, så att de kan vara representanter för den (205) naturliga skönhet som hör samman med respektive period i deras liv, och så utvecklas gradvis som plantorna och blommorna i trädgården gör.

Att leda och undervisa barn är den ädlaste uppgift som någon människa kan utföra. Genom ett rätt bruk av undervisningsmaterial skulle undervisningen göras mycket lättfattlig, så att barnens sinnen leds från naturen till naturens Gud. Vi måste i våra skolor ha personer, som med takt och skicklighet kan utföra denna del av arbetet, och på så sätt så sanningens säd. Endast Guds stora dag skall uppenbara det goda som utförts genom detta verk.

Personer med särskild begåvning skulle utses att fostra de små. Många kan bygga krubban hög och ge fåren deras föda, men det är mycket svårare att sätta krubban lågt och föda lammen. Det är en lärdom som barnlärare behöver. Själens ögon behöver fostras, annars kommer barnet att tycka om att betrakta det onda.

Lärarna skulle ibland ta del i de små barnens idrott och lekar och lära dem att leka. På det sättet kan de ha möjlighet att förhindra ovänliga känslor och handlingar utan att verka kritiska och felfinnande. Ett sådant kamratskap förenar elevers och lärares hjärtan och alla kommer att trivas i skolan.

Lärarna bör älska barnen därför att de är de yngre medlemmarna av Herrens familj. Herren kommer att fråga såväl lärare som föräldrar: ”Var är nu hjorden som var dig given, den hjord som var din ära?” (Jer. 13:20.)

Skolans ledning och ekonomi

(206) Jag önskar att jag i ord klart skulle kunna beskriva den betydelse, som en rätt skötsel av våra skolor innebär. Alla skulle känna att våra skolor är Herrens redskap, genom vilka han vill göra sig känd för världen. Överallt behövs det människor som kan vara kanaler för ljuset. Guds sanning skall förkunnas i alla länder och upplysa människor.

Som ett folk med stort ljus, skulle vi finna utvägar till att sätta upp en armé av väl utbildade missionärer för de olika avdelningarna inom Guds verk. Vi behöver välutbildade, kultiverade unga män och kvinnor i våra skolor, på våra sanatorier, i läkarmissionen, på förlagen och i de olika staternas konferenser, ja, på fältet i stort sett. Vi behöver ungdomar med hög bildning som är lämpade att göra sitt bästa för Herren. Vi har gjort en del för att nå denna höga standard, men vi är ännu långt ifrån vad Herren har tänkt för oss. Som en församling och som enskilda måste vi, om vi skall bestå i domen, offra mer för våra ungdomars utbildning, så att de blir bättre passande för de olika grenar inom det stora verk, som har anförtrotts oss. Som ett folk med stort ljus, borde vi klokt planera så att personer som utrustats med ett gott intellekt skulle få tillfället att bli starka, att fostras och förfinas, så att Kristi verk inte skulle hindras av brist på människor som kan arbeta med allvar och trohet.

Några skulle vara nöjda om endast ett fåtal (207) av våra mest lovande ungdomar finge en grundlig utbildning, men alla behöver utbildas för att bli dugliga till tjänst i detta liv och kvalificerade för ansvarsfulla poster både privat och officiellt. Vi behöver verkligen lägga planer för att utbilda ett stort antal lämpliga fältarbetare. Många borde utbilda sig till lärare som kan undervisa och fostra andra för det stora verk som ligger framför oss. Församlingen skulle förstå situationen och genom sitt inflytande och sina medel söka att uppnå detta mycket efterlängtrade mål.

Att vara skuldfri

Om våra skolor skall kunna fylla sin uppgift bör de vara skuldfria. De skulle inte belastas med räntor som måste betalas. Hellre än att fördröja uppförandet av skolor för vår personal, särskilt på nya fält där syskonen är få och ekonomin begränsad, skulle man låna pengar av vänner som är intresserade av projektet. Men våra institutioner skulle, så långt som möjligt, vara skuldfria när de invigs.

Herren har lagt medel för sitt verk i sina förvaltares händer, och så länge som våra skolor har skulder kvar från omkostnader för byggnader och utrustning, är det vår plikt att lägga fram saken för syskonen och be dem att minska dessa skulder. Våra predikanter skulle känna en börda för detta verk. De skulle uppmuntra alla att enigt arbeta och lyfta bördan i förhållande till sin förmåga. Om man under gångna år med trohet och flit tagit itu med detta arbete skulle de äldre skolornas skulder för längesedan ha varit betalda.

Den ekonomiska frågan

(208) Den striktaste sparsamhet måste tillämpas vid uppförandet av skolbyggnader, beträffande inredning och i alla andra avseenden. Våra skolor skulle inte ledas efter

några småskurna och själviska planer. De skulle göras så lika ett hem som möjligt, och i varje detalj skulle de unga lära sig principerna om enkelhet, nytta, hushållning och sparsamhet.

Eleverna går på våra skolor för att få en så mångsidig utbildning som möjligt, så att om de går ut som missionärer, de kan klara sig själva och tack vare sin utbildning förse sig själva med nödvändig bekvämlighet och utrustning. Oavsett om de är män eller kvinnor skulle de lära sig att sy, tvätta och sköta sina egna kläder. De skulle kunna laga sin egen mat. De skulle känna till jordbruk och mekanik. På så sätt kan de minska sina egna utgifter och genom sitt föredöme inskräpa principer om sparsamhet och god hushållning. De bästa lärdomar i det avseendet kan ges, där sparsamhet på alla områden samvetsgrant praktiseras.

Inte endast för skolans ekonomiska bästa, utan även för elevernas utbildning skulle man grundligt studera företagsekonomi och sedan samvetsgrant och pliktstroget också praktisera sådan. Ledningen vid våra skolor skulle på alla områden omsorgsfullt vaka över, att inga onödiga utgifter sätter skolan i skuld. Varje elev, som älskar Gud över allt annat, kan hjälpa till att bära ansvar i detta avseende. De som uppfostras till att göra detta, kan genom föreskrift och exempel demonstrera vår självförnekande Frälsares principer för dem som de kommer i kontakt med. Själv tillräcklighet är något mycket ont och måste övervinnas.

Några har varit tveksamma om eleverna skall delges skolans (209) finansiella problem, men det är mycket bättre att eleverna får veta och förstå vår brist på medel, för därmed kan de hjälpa till att spara. Många kommer till våra skolor från enkla hem, där de är vana att äta få och enkla rätter. Vilket inflytande kommer vårt exempel att ha på dem? Låt oss lära dem, att då vi har så mycket att använda våra pengar till, och det är tusentals som svälter och dör av farsoter, blodsutgjutelse och eld, bör var och en av oss noggrant se till att vi inte skaffar oss något som vi inte behöver bara för att tillfredsställa vår aptit eller vår fåfänga.

Om våra skolor förvaltas på rätt sätt, kommer inte skulder att hopa sig, och ändå kommer eleverna att ha det bekvämt och på bordet skall det alltid finnas rikligt med god och närande mat. Vår sparsamhet skulle aldrig vara av det slaget, att den leder oss till att servera undermålig kost. Eleverna skall ha rikligt med hälsosam mat. Men de som bär ansvaret för matlagningen bör ta vara på resterna, så att inget förfars.

Eleverna skulle lära sig att vara aktsamma både om skolans och sina egna tillhörigheter. De skulle lära sig att se det som en plikt att inte skaffa sig onödiga utgifter varken på skolan eller när de reser till och från sina hem. Självförsakelse är nödvändig. Vi måste följa de råd vi fått för vi närmar oss tidens slut. Vi kommer att mer och mer tvingas att planera och spara.

Vi kan inte leva som om vi hade en bank, där vi i nödfall kan hämta vad vi behöver, och därför måste vi se till att vi inte kommer i knappa omständigheter. Som enskilda och

som förvaltare av Herrens institutioner är det nödvändigt att vi avstår från allting som är skryt, och inskränker våra utgifter inom ramen för vår knappa inkomst.

God förvaltning

(210) Skötseln av skolornas finanser skulle i hög grad kunna förbättras. Mera visdom och mera tankearbete skulle läggas ned på detta arbete. Mera praktiska metoder måste användas för att bromsa de växande utgifter som ger skulder. I Battle Creek och College View har alltför mycket pengar investerats i byggnader, och mer än nödvändigt var har lagts ned på skolhemmets inredning.

När skolans ledning ser att de inte kan klara de löpande utgifterna, och skulderna hopar sig, skulle de handla som förståndiga affärsmän och ändra sina metoder och planer. När ett år har visat att finanserna skötts på felaktigt sätt, bör man lyssna till visdomens röst. Lärarna skulle visa ett Kristus-lik föredöme och allvarligt tänka igenom och planera för att förbättra situationen. De skulle helhjärtat samarbeta med skolans övriga ansvariga och dela deras bördor.

Låga skolavgifter

I några av våra skolor har avgiften för undervisningen varit alltför låg. Detta har på många sätt skadat skolarbetet. Det har resulterat i besvärande skulder. Det har gjort att man ständigt misstänkt ledningen för felkalkylering, bristande ekonomiskt sinne och felaktig planering. På lärarna har detta verkat nedslående. Och det leder människor till att fordra motsvarande låga priser i andra skolor. Vilken avsikten än må ha varit med att sätta en skolavgift lägre än levnadsomkostnaderna, skulle det faktum att skolan har stora skulder vara orsak nog för en omprövning av planer och justering av avgifter så att resultatet blir ett annat i framtiden. Den summa som debiteras för undervisning, mat och rum (211) skulle vara tillräcklig för att betala lärarnas löner, förse skolan med hälsosam, näringsrik kost, möblera rummen, underhålla byggnaderna och möta andra nödvändiga löpande utgifter. Detta är en viktig sak som kräver en grundlig undersökning. Man behöver här få råd från Herren. Skolan skulle ha tillräcklig inkomst för att betala inte endast de löpande utgifterna utan tillräckligt för att förse eleverna under skolåret med det materiel som de behöver för sitt arbete.

Skulderna skulle inte tillåtas att öka termin efter termin. Den allra högsta form av utbildning som kan ges, är att lära sig att avsky skulder, som man avskyr pesten. När det ena året efter det andra går och det inte finns något tecken till att skulderna minskar, utan snarare ökar, bör man stanna upp. Då måste skolans ledare säga: "Vi vägrar att driva denna skola längre, såvida vi inte kan använda ett annat system." Det skulle vara bättre att stänga skolan, till dess ledningen lärt sig att sköta den. Ta för Kristi skull och som Guds utvalda folk själva itu med uppgiften och inför ett pålitligt system för våra skolors finanser.

När det blir nödvändigt att höja priserna vid någon skola skulle saken först läggas fram för dem som stöder skolan och det skulle göras klart för dem att avgiften satts för lågt och resulterat i skulder som i sin tur försämrat och hindrat skolans verksamhet. En höjning av avgiften kanske orsakar

en nedgång i elevantalet, men ett stort elevantal skulle inte vara i så hög grad orsak till glädje som frihet från skuld.

Ett resultat av den låga avgiften vid Battle Creek har varit att ett större antal elever och fler familjer än vad klokt är har trängt sig samman på en plats. Om två tredjedelar av dem som nu bor i Battle Creek (212) vore Herrens plantor på andra platser, skulle de ha rum nog att växa. Större resultat skulle ha varit följden, om en del av den tid och energi som lagts ned på den stora skolan Battle Creek för att underhålla den, hade använts för skolor på andra platser, där det finns utrymme för jordbruk som en del av undervisningen. Hade man varit villig att följa Herrens vägar och planer skulle många plantor nu växa på andra platser.

Om och om igen har Herrens ord kommit till oss, att både kyrkor och skolor skulle förläggas till andra platser, och att för stort ansvar koncentrerats till en plats. Se till att människorna flyttar från de stora städerna och börjar verksamhet på andra platser – det är uppmaningen till oss. Om vi följt denna uppmaning hade pengar och möjligheter fördelats, och då skulle de pengar som lagts ned på de extra byggnaderna vid Battle Creek mer än tillräckligt räckt till två nya institutioner på andra platser, och "trädet" skulle ha vuxit och burit en frukt som aldrig tidigare skådats, men människor valde att följa sin egen visdom.

Våra ledare säger, att predikanter och föräldrar vädjar till oss om att det finns tjugotals unga människor i våra led, som behöver komma till våra skolor, men som inte kan komma om inte avgifterna blir lägre. Men de som kräver en lägre skolavgift, skulle noga överväga saken från alla sidor. Om eleverna själva inte kan skaffa fram tillräckligt med pengar för att betala den direkta kostnaden för det goda arbetet för deras utbildning, är det då inte bättre att deras föräldrar, deras vänner, församlingen som de tillhör, eller storsinta och välvilliga bröder i deras distrikt bistår dem, hellre än att skolan skaffar sig skuld? Det skulle vara mycket bättre att låta skolans understödjare dela utgiften än att skolan kommer i skuld.

(213) Planer måste läggas för att hindra att skulderna hopar sig på våra institutioner. Hela verket skall inte behöva lida på grund av skulder, som inte kan avvecklas med mindre det inte sker en fullständig förändring och arbetet bedrivs på ett annat sätt. Måtte alla som har medverkat till att detta moln av skulder nu täcker dem, känna sin plikt att göra vad de kan för att avlägsna det.

Hjälp till förtjänta elever

Församlingarna på olika platser skulle känna att de har ett stort ansvar att fostra de unga och utbilda förmågor att ta del i Guds verk. När de ser lovande ungdomar i församlingen som skulle kunna fylla en uppgift i det goda verket, men som inte själva kan bekosta sin utbildning, skulle de ta på sig ansvaret att sända dem till någon av våra skolor. Församlingarna har utmärkta begåvningar som behöver aktiveras i tjänst. Det finns personer som skulle kunna utföra en god tjänst i Herrens vingård, men många är för fattiga för att utan bistånd skaffa sig den utbildning som de behöver. Församlingarna skulle känna det som en förmån att ekonomiskt få hjälpa sådana.

De som har sanningen i sina hjärtan är alltid öppen hjärtiga, villiga att hjälpa till där så behövs. De leder och andra följer deras exempel. Måtte församlingarna visa sin frikostighet genom att hjälpa dem som skulle ha nytta av skolan, men som inte kan betala hela avgiften.

Dessutom skulle det i varje konferens finnas en fond där fattiga elever som vill ägna sig åt missionens uppgift kunde få låna. I vissa fall skulle de även kunna få stipendier. Då Battle Creek College först öppnades, fanns det på Review and Herald's kontor en fond till hjälp för dem, som (214) önskade att utbilda sig men saknade medel. Många elever lånade från denna fond tills de fått en god start, sedan betalade de av sina inkomster vad de hade lånat, så att andra kunde nyttja fonden. Ungdomarna måste ha klart för sig att de så långt möjligt är själva måste arbeta och så delvis bestrida sina utgifter. Det som kostar litet uppskattas litet. Men det som man får betala till nästan dess verkliga värde uppskattar man i förhållande därtill.

Att lära sig självtillit

Undervisa genom föreskrift och föredöme om självförsakelse, sparsamhet, storsinnet och självtillit. Var och en med sann karaktär kan ta itu med svårigheter och är redo att genast följa ett "Så säger Herren". Människor är inte färdiga att förstå sin skyldighet mot Gud, förrän de i Kristi skola har lärt att bära Hans ok av behärskning och lydnad. Offer är själva början till vårt verk, när det gäller att föra sanningen vidare och upprätta institutioner. Det är en viktig del av utbildningen. Uppoffring måste bli en vana i all vår karaktärsdaning i detta liv, om vi skall kunna utveckla en karaktär lämplig för himmelen.

Genom felaktiga idéer angående bruket av pengar utsätts ungdomen för många faror. De skall inte hjälpas och förses med pengar, som om det funnes ett outtömligt förråd, från vilket de kunde hämta allt för att tillfredsställa varje inbillat behov. Pengar är att betrakta som en gåva som Gud anförtrott oss för Sitt verks skull, för att bygga upp Hans rike. De unga skulle lära sig att behärska sina önskningar. Lär dem att inte någon av dem har rätt att missbruka sina krafter för att behaga sig själv och tillfredsställa sitt eget jag. De som Gud har begåvat med affärssinne är skyldiga Honom att genom den visdom himmelen skänker, (215) bruka dessa medel till Hans namns ära. Varje krona som ödslas på egna njutningar, eller som ges till särskilda vänner som använder den för sin egen stolthet och självviskhet, innebär att vi rövar från Gud. De pengar som används på kläder för att briljera kunde ha använts för att främja Guds verk på nya platser. O, att Gud ville ge oss en verklig förståelse av vad det innebär att vara en kristen! Det är att vara Kristus-lik, och Kristus levde inte för att behaga Sig Själv.

Konferensernas plikt

Våra konferenser vänder sig till skolorna för att få dugliga och välutbildade tjänare i Guds verk och de skulle ge skolorna sitt mest helhjärtade och kloka stöd. Vi har fått klart ljus om att de som tjänar i våra skolor som bibellärare, förklarar Skrifterna och uppfostrar eleverna i andliga ting, skall få sin lön ur tiondet. Denna instruktion gavs för länge sedan, och den har nyligen upprepats gång på gång.

Överallt där skolor upprättas, bör man finna förståndiga ledare, "dugande män som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning" (2 Mos. 18:21), män som vill göra sitt allra bästa i sina olika ansvarsuppgifter. De skulle ha affärsbegåvning, men av ändå större betydelse är det att de vandrar i ödmjukhet inför Gud och leds av den Helige Ande. Sådana människor får sin undervisning av Gud, och de kommer att söka råd hos dem av sina medtroende som är börens barn.

De som leder våra skolor skulle arbeta med rena motiv. I sin osjälviskhet skall de komma ihåg, att andra delar av det stora skördeältet behöver samma möjligheter, som den skola som de har ansvar för, har blivit försedd med. I alla deras planer skall de minnas att jämlikhet och enighet måste bevaras. De bör beräkna omsorgsfullt (216) kostnaderna för allt de företar sig och försöka att inte förbruka så stora summor pengar, att de berövar andra fält vad dessa nödvändigtvis behöver.

Alltför ofta har man satt predikanter att bära ansvar som de inte varit lämpade för. Lagg detta ansvar på människor med affärsbegåvning, sådana som kan ge sig helt åt uppgiften och som kan besöka skolor och se över deras finansiella ställning, och som också kan ge instruktioner när det gäller bokföringen. Skolan skulle inspekteras flera gånger varje år. Låt predikanterna tjänstgöra som rådgivare, men lagg inte det finansiella ansvaret på dem.

Inspektion av Generalkonferensens revisor

Herren har visat mig att kloka män, män med affärsbegåvning, skulle besöka våra skolor i varje land och undersöka deras finansiella ställning. Denna uppgift skulle inte lämnas till predikanter eller styrelsemedlemmar, som inte har tid att ta på sig dessa bördor. Inte heller skulle ansvaret läggas på lärarna. Dessa förvaltningsfrågor vid skolorna kräver förmågor, som vi ännu inte försetts med.

Om ledarna hade visat ett klarsynt omdöme under gångna år, skulle inte de nedslående ekonomiska förhållanden, som i så hög grad hindrat verket under de senaste åren, tillåtits existera.

Om vår skolverksamhet bedrivits i överensstämmelse med den instruktion som vi fått för vår ledning, skulle den mörka skuggan av stora skulder inte hänga över våra institutioner i dag.

Församlingsskolornas finanser

Samma principer, som när de följs medför framgång och välsignelser för våra skolor, (217) skulle vara de bestämmande för våra församlingsskolor. Låt alla dela utgifterna. Församlingen skall se till att de som bör få nytta av skolan också får det. Fattiga familjer skulle få hjälp. Vi kan inte kalla oss sanna missionärer, om vi försummar dem som står oss nära, dem som nu är i sin mest kritiska ålder och som behöver hjälp för att skaffa sig kunskap och erfarenhet som skall skickliggöra dem för en tjänst i Guds verk.

Herren vill att vi oförtröttligt skall arbeta för våra barns utbildning. Ett verkligt missionsarbete utförs av lärare som själva dagligen lär av Gud, och som leder unga människor till kunskapen om sanningen i Jesus Kristus, och de barn

som får denna uppfostran kommer att dela med sig till andra av det ljus och den kunskap de själva fått. Skall församlingsmedlemmarna ge medel till främjandet av Guds verk bland andra och lämna sina egna barn att tjäna Satan och utföra hans verk?

När församlingsskolor upprättas, får Guds folk själva en värdefull utbildning, när de lär sig att driva en skola på god ekonomisk grund. Om inte det kan göras, stäng då skolan till dess, med Guds hjälp, planer kan läggas om hur skolan skall skötas utan att bli skuldsatt. Personer med affärsbegåvning skulle se över räkenskaperna en, två, tre gånger om året för att förvissa sig om skolans finansiella ställning och se till att enorma utgifter, som resulterar i ökande skulder, inte förekommer. Vi skulle vara lika rädda för att få skulder som vi är rädda för spetälska.

Många av våra ungdomar som vill utbilda sig, är alltför likgiltiga för om de skuldsätter sig. De ser på de bokliga studierna såsom det mest betydelsefulla i deras utbildning. De inser inte värdet av en praktisk yrkesutbildning, och de nöjer sig med att (218) under årtal studera på andras medel hellre än att själva arbeta. De ser inte kritiskt på resultatet av detta. De undersöker inte orsak och verkan.

Ofta är resultatet av ett sådant handlingssätt en obalanserad utveckling av själsförmögenheterna. Eleven förstår inte sina egna karaktärsbrister och svagheter. Genom att lita på andra, förlorar han en erfarenhet av det praktiska livet som blir svår att ersätta. Han lär sig inte att tro. Sann tro gör det möjligt för en människa att höja sig över ett ofullkomligt, outvecklat tillstånd och förstå vad verklig visdom innebär. Om eleverna harmoniskt utvecklar hjärna, ben och muskler har de större möjligheter att studera och blir bättre kvalificerade att möta livets realiteter. Men om de följer sina egna vilseledande idéer om vad utbildning betyder, blir de inte allsidigt utbildade män och kvinnor.

”Lycklig den människa som finner visheten, den människa som får förstånd. Ty det är bättre att få vishet än silver, den vinst den ger är bättre än guld. Den är dyrbarare än pärlor. Allt härligt du äger går ej upp mot den. Långt liv bär den i sin högra hand, i sin vänstra rikedom och ära. Vishetens vägar är ljuvliga, alla dess stigar är trygga. Ett livets träd är visheten för dem som får tag i den, de som håller fast vid den må prisas lyckliga.” Ords. 3:13-18.

Del 4 – Hälsoverksamheten Guds plan för våra sanatorier

Varje sjundedags-adventistinstitution skulle vara för världen vad Josef var för Egypten och vad Daniel och hans kamrater var för Babylon. Genom Guds ledning togs dessa utvalda till fånga för att till hedniska nationer vidarebefordra de välsignelser som mänskligheten får genom kunskapen om Gud. De skulle vara Guds

representanter och inte kompromissa med avgudadyrkarna. Deras kristna tro och deras namn som den levande Gudens tillbedjare skulle de bära som en särskild heder.

Och detta gjorde de. I medgång som i motgång ärade de Gud, och Gud ärade dem.

Josef som kallades från en fångelsehåla där han betjänade fångar och var ett offer för otacksamhet och illvilja, visade sig trogen förbundet med himmelens Gud. Och hela Egypten förundrade sig över denne mans visdom, som blivit undervisad av Gud. Farao ”satte honom till herre över sitt hus, till att råda över all hans egendom; han skulle binda hans furstar efter sin vilja och lära hans äldste vishet”. (Ps. 105:21, 22.) Inte endast för folket i Egypten utan även för alla de nationer, som var förbundna med detta mäktiga kungarike, uppenbarade sig Gud genom Josef. Han önskade att göra honom till en ljusbärare för alla folk, och han satte honom närmast tronen i världens största imperium, för att det himmelska ljuset skulle lysa när och fjärran. Genom sin visdom och rättvisa, genom renheten och godheten i sitt dagliga liv, (220) genom sin hängivenhet för folkets intressen – och det folket var en nation av avgudadyrkare – var Josef Kristi representant. I sin välgörare, till vilken hela Egypten vände sig med tacksamhet och pris, skulle detta hedniska folk och med dem alla tillhörande nationer, kunna se sin Skapares och Återlösares kärlek.

På samma sätt ställde Gud också genom Daniel ett ljus vid tronen i världens största kungadöme, så att alla som ville kunde lära känna den sanne och levande Guden. Vid hovet i Babylon fanns representanter från alla länder, män med de högst utsökta förmågor, utrustade med naturlig begåvning och i besittning av den högsta kultur världen då kunde uppvisa. Men ibland dem alla fanns det ändå ingen som kunde mäta sig med de hebreiska fångarna. I fysisk kraft och skönhet, i själslig styrka och boklig kunskap, i andlig kraft och insikt var de oöverträffade. ”Närhelst konungen tillfrågade dem i en sak som fordrade vishet i förståndet, fann han dem vara tio gånger klokare än någon av de spåmän och besvärjare, som funnos i hela hans rike.” (Dan. 1:20.) Under det att Daniel troget uppfyllde små plikter vid konungens hov, visade han en så helhjärtad trohet mot Gud, att Gud kunde hedra honom som sitt sändebud hos den babyloniske monarken. Genom honom avslöjades framtidens hemligheter, och kung Nebukadnessar själv nödgades att erkänna Daniels Gud såsom ”en Gud över andra gudar och en herre över konungar och en uppenbarare av hemligheter”. (Dan. 2:47.)

Så skulle de institutioner som upprättas av Guds folk idag vara till Guds namns ära. Vi kan uppfylla hans förväntningar endast genom att vara representanter för sanningen för vår tid. Man skall kunna känna igen Gud på våra institutioner. Genom dem skulle sanningen för denna tid förkunnas för världen med övertygande kraft.

(221) Vi är kallade att inför världen representera Guds karaktär såsom den uppenbarades för Moses. Som svar på Mose bön: ”Låt mig alltså se din härlighet”, lovade Herren: ”Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig.” ... ”Och Herren gick förbi honom, där han stod, och utropade:

”Herren! Herren! – en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd.” (2 Mos. 33:18, 19; 34:6, 7.) Detta är den frukt som Gud önskar att finna hos Sitt folk. I sina rena karaktärer, i sina helgade liv, i barmhärtighet, kärlek och medlidande visar de att ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen”. (Ps. 19:8.)

Guds avsikt med Sina institutioner idag kan man också se i det som Han sökte att genomföra genom den judiska nationen. Genom Israel var det Hans plan att meddela rika välsignelser till alla folk. Genom dem skulle vägen banas för Hans ljus till hela världen. Världens nationer hade genom att följa fördärliga seder förlorat kännedomen om Gud. Men i Sin nåd hade Gud inte utplånat dem. Han avsåg att ge dem tillfälle att lära känna Honom genom Hans församling. Hans plan var att de principer som uppenbarades genom Hans folk skulle vara de medel, genom vilka Guds moraliska avbild skulle återställas i människan.

Kristus var deras lärare. Såsom Han var med dem i öknen, var Han också med dem efter det att de slagit sig ned i Löfteslandet. Han var fortfarande Lärare och Ledare. I tabernaklet och i templet uppenbarade sig Hans härlighet i Hans närvaro (Shekinah) ovanför nådastolen. För deras skull uppenbarade Han ständigt Sin kärlek och Sitt tålmod.

Gud önskade att göra Sitt folk Israel till pris och härlighet. (222) Alla andliga förmåner hade de fått. Gud undanhöll dem ingenting som kunde gagna den karaktärsutveckling som skulle göra dem till Hans representanter.

Lydnaden för Guds lagar skulle göra dem till ett under av välstånd framför världens alla andra nationer. Han som kunde ge dem visdom och skicklighet i allt värdigt arbete, skulle fortsätta att vara deras lärare och förädla och upphöja dem genom lydnad för Hans lagar. Om de hade varit lydiga, skulle de ha skyddats från sjukdomar som angrep andra nationer, och de skulle ha välsignats med intellektuell styrka. Guds härlighet, Hans majestät och kärlek skulle uppenbaras i allt deras välstånd. De skulle vara ett kungadöme av präster och furstar. Gud försåg dem med alla möjligheter att bli jordens största nation.

På ett mycket klart sätt framlade Gud genom Moses Sin avsikt och klargjorde villkoren för deras framgång. Han sade: ”Du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. . . . Så skall du nu veta att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led. . . . Om I nu hören dessa rätter och hållen dem och gören efter dem så skall Herren, din Gud, till lön därför låta sitt förbund och sin nåd bestå, vad han med ed lovade dina fäder. Han skall då älska dig och välsigna och föröka dig. . . . Välsignad skall du bliva framför alla andra folk.” (5 Mos. 7:6-14.)

”Du har i dag hört Herren förklara att han vill vara din Gud, och att du skall vandra på hans vägar och hålla hans stadgar och bud och rätter och lyssna till hans röst. Och

Herren har i dag hört dig förklara att du vill vara hans egendomsfolk såsom han har sagt till dig, och att du vill hålla alla hans bud; (223) på det att han över alla folk som han har gjort må upphöja dig till lov, berömmelse och ära, och på det att du må vara ett folk som är helgat åt Herren, din Gud, såsom han har sagt.” (5 Mos. 26:17-19.)

Grundad på bibliska principer

För flera år sedan gav Gud mig särskilt ljus med hänsyn till upprättande av en hälsoinstitution, där de sjuka kunde behandlas enligt metoder som helt skiljer sig från dem som brukas vid andra institutioner i vår värld. Den skulle grundas och ledas enligt Bibelns principer, såsom ett Herrens redskap, och den skulle i Hans händer vara ett av de mest effektiva redskap för att upplysa världen. Det var Guds avsikt att den skulle representera vetenskaplig duglighet, moralisk och andlig kraft, och vara en trogen vaktpost för reformer i alla avseenden. Alla som skulle ha någon del i arbetet där måste vara reformatorer, visa respekt för våra principer samt följa det ljus som Herren genom hälsoreformen låtit lysa över oss som ett folk.

Gud avsåg att den institution som Han skulle upprätta, skulle vara en ljusets fyrbåk till varning och förmaning. Han önskade att bevisa för världen, att en institution som leds enligt kristna principer som en fristad för de sjuka, kunde drivas utan att man gav avkall på dess speciella, heliga karaktär och att den kunde vara fri från de tvivelaktiga inslag som finns i andra hälsoinstitutioner. Den skulle vara ett redskap att genomföra stora reformer.

Herren uppenbarade att sanatoriets framgång inte endast är beroende av läkarnas kunskap och skicklighet utan av Guds ynnest. Det skulle vara känt såsom en (224) institution där Gud erkänns som universums Härskare, en institution som på ett särskilt sätt står under Hans övervakning. Dess ledare skall göra Gud till den förste, siste och främste i allting och detta skulle vara dess styrka. Om det leddes på ett sätt som Gud kunde godkänna, skulle det bli mycket framgångsrikt, och komma att distansera alla andra institutioner av detta slag i världen. Det fick stort ljus, stor kunskap och överlägsna förmåner. Och ansvaret hos dem som skulle leda denna institution, skulle stå i förhållande till det ljus de fått.

Allt eftersom vårt verk utvidgats och våra institutioner mångdubblats, förblir Guds avsikt med dem densamma. Villkoren för framgång är oförändrade.

Mänskligheten lider på grund av överträdelse av Guds lagar. Herren önskar att människorna skall ledas till att förstå orsaken till sitt lidande och det enda sättet att finna lindring på. Han önskar att de skall inse att deras välbefinnande – fysiskt, mentalt och moraliskt – är beroende av deras lydnad för Hans lagar. Det är Hans avsikt att våra institutioner skall fungera som illustrationsobjekt och visa resultaten av lydnad för de rätta principerna.

När det gäller att bereda ett folk för Kristi andra ankomst, skall ett stort verk utföras genom förkunnandet av hälsoprinciperna. Människorna skall undervisas om den fysiska organismens behov och värdet av ett hälsoenligt levnadssätt enligt Bibeln, så att de kroppar som Gud skapat

skall kunna frambäras för Honom som ett levande offer, passande för Hans tjänst. Vi har ett stort verk att utföra för en lidande mänsklighet genom att hjälpa människor i deras lidanden genom att använda de naturliga hjälpmedel som Gud försett oss med, och lära dem hur de kan förebygga sjukdom genom att behärska sin aptit och sina begär. (225) Människorna skulle lära sig att överträdelse av naturlagarna är överträdelse av Guds lagar. De skulle lära sig den sanning som gäller både det fysiska och psykiska livet, nämligen att "Herrens fruktan för till liv". (Ords. 19:23.) Och Kristus sade: "Vill du ingå i livet, så håll buden." (Matt. 19:17.) Lev enligt uppmaningen: "Bevara min undervisning såsom din ögonsten". (Ords. 7:2.) När Guds bud åtlöds är de "liv för envar som finner dem, och en läkedom för hela hans kropp". (Ords. 4:22.)

Våra sanatorier är en undervisningsfaktor till att upplysa människorna enligt dessa riktlinjer. De som undervisas kan i sin tur lära andra hur man återställer och bevarar sin hälsa. På detta sätt blir våra sanatorier redskap till att nå folket, ett medel att visa dem de onda följderna av ringaktning för livets och hälsans lagar, och lära dem hur de skall bevara kroppen i bästa kondition. Sanatorier skall upprättas i olika länder där våra missionärer verkar, och skall vara centrum för ett läkande, återställande och uppfostrande verk.

Vi skall arbeta för såväl kroppslig som andlig hälsa. Vår mission är densamma som Mästarens, om vilken det berättas att han "vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som voro under djävulens våld". (Apg. 10:38.) Om Sitt eget verk säger Han: "Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka." . . . "Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren." (Jes.61:1; Luk. 4:18.) När vi följer Kristi exempel och gör andra gott, väcks deras intresse för den Gud som vi älskar och tjänar.

Våra sanatorier skulle i alla sina avdelningar vara (226) Guds minnesmärken, Hans redskap för att så sanningens säd i människornas hjärtan. Detta blir de om de leds på rätt sätt.

Adventbudskapet skulle bli känt på våra sanatorier. Många som kommer dit hungrar och törstar efter sanningen, och när den framställs för dem på ett rätt sätt, tar de emot den med glädje. Våra sanatorier har bidragit till att upphöja adventbudskapet och fört det till tusentals människor. Det kristna inflytande som genomtränger dessa institutioner ger gästerna förtroende. Förvisningen om att Herren bor där och de många förbönerna för de sjuka, gör ett djupt intryck på dem. Många som aldrig tidigare tänkt på en människas evighetsvärde, övertygas av Guds Ande, och har letts till en fullständig livsförvandling. Många som varit självbelåtna och nöjda med sin egen karaktär och som aldrig känt behov av Kristi rättfärdighet, får intryck som aldrig plånas ut. Då de i framtiden möts av prövningar och ljuset lyser för dem kommer inte så få av dem att ta sin ståndpunkt på Guds folks sida.

Institutioner som leds på detta sätt blir till Guds ära. Gud har i Sin nåd gjort sanatorierna till en sådan tillgång för att lindra fysiskt lidande, att tusenden har sökt sig till dem för att bli friska. Och hos många har inte endast kroppen blivit frisk utan även själen. De får syndernas förlåtelse av sin Frälsare, de tar emot Kristi nåd och identifierar sig själva med Honom, med Hans intressen och Hans ära. Många reser från våra sanatorier med nya hjärtan. Förändringen är påtaglig. När de återvänder till sina hem är de ljus i världen. Herren gör dem till Sina vittnen. Deras vittnesbörd lyder: "Kommen och hören (227) så vill jag förtälja för eder, I alla som frukten Gud vad han har gjort mot min själ." (Ps. 66:16.)

Genom Guds välsignande hand har våra sanatorier så kunnat utföra mycket gott. Och de skall nå ändå högre. Gud önskar att samverka med det folk som ärar Honom.

Underbart är det verk som Gud vill utföra genom Sina tjänare för att Hans namn måtte bli ärat. Gud gjorde Josef till en livets källa för den egyptiska nationen. Genom Josef räddades hela nationen. Genom Daniel räddade Gud livet på Babyloniens alla vise. Och dessa Guds ingripanden illustrerade för folket de andliga välsignelser de fick genom förbindelsen med den Gud som Josef och Daniel tjänade. Så vill Gud i dag genom Sitt folk skänka världen välsignelser.

Varje människa som har Kristus i sitt hjärta, var och en som för världen vill vittna om Hans kärlek, samverkar med Gud till mänsklighetens välsignelse. När hon från Frälsaren mottar nåd för att dela med sig till andra, kommer en flod av andligt liv att strömma ut från hela hennes varelse. Kristus kom som den Store Läkaren för att hela de sår som synden tillfogat den mänskliga familjen. Hans Ande verkar genom Hans tjänare och skänker de av synd och lidande sjuka människorna en mäktigt helande kraft som påverkar både kropp och själ. Bibeln säger: "På den tiden skola Davids hus och Jerusalems invånare få en öppen brunn, till att avtvå sin synd och orenhet." (Sak. 13:1.) Vattnet från den brunnen innehåller läkande medel, som helar både fysiska och psykiska svagheter.

Från denna källa flödar den mäktiga ström, som Hesekiel såg i sin syn. "Detta vatten rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken och faller därefter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram går alltså till havet, och så bliver vattnet (228) där sunt. Och överallt dit den dubbla strömmen kommer, där upplivas alla varelses... Och vid strömmen, på dess båda stränder, skola allahanda fruktträd växa upp, vilkas löv icke skola vissna, och vilkas frukt icke skall taga slut, utan var månad skola träden bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter skola tjäna till föda och deras löv till läkedom." (Hes. 47:8-12.)

En sådan flod av liv och läkedom har Gud bestämt att våra sanatorier genom Hans kraft skall vara.

Våra sanatorier skall för världen vara vittnen om Guds godhet. Och fastän Kristus inte är synligt närvarande i byggnaderna, kan de som arbetar där åberopa sig löftet:

”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” (Matt. 28:20.)

Guds löften till Israel gäller också de institutioner, som nu har upprättats till Hans namns ära: ”Så säger Herren, han som utför sitt verk, Herren som formar och verkställer det, Herren är hans namn: Ropa till mig, så vill jag svara dig och låta dig höra om stora och ofattbara ting som du inte känner till. Ty så säger Herren, Israels Gud, om husen i denna stad och om Juda kungars hus, som nu rivs för belägringsvallarna och svärd: ... Se, jag skall hela dess sår och skaffa läkedom och bota dem, och jag skall låta dem se frid och trofasthet i överflöd... Jag skall rena dem från all den missgärning de har begått mot mig och förlåta dem alla deras missgärningar, genom vilka de har syndat emot mig och avfallit från mig.” ”I de dagarna skall Juda bli frälst och Jerusalem bo i trygghet. Man skall kalla det så: *Herren vår rättfärdighet.*” (Jer. 33:2-8, 16.)

Läkarens arbete för själar

(229) Varje praktiserande läkare har genom tron på Kristus tillgång till ett läkemedel av högsta värde, ett botemedel för den av synd sjuka människan. Den läkare som är omvänd och helgad genom adventbudskapet, är inskriven i himmelens böcker som en Guds medarbetare, en Jesu Kristi lärjunge. Genom sanningens helgande kraft ger Gud läkare och sköterskor visdom och skicklighet att behandla de sjuka, och detta arbete öppnar dörrarna till många hårt stängda hjärtan. Människor leds till att förstå den sanning som behövs för att rädda både kropp och själ.

Detta är något som särpräglar verket för vår tid. Läkarmissionen är budskapets höggra hand, det budskap som skall förkunnas för en fallen värld. Läkare, kamrater och personal inom de olika avdelningarna, fyller sin uppgift när de troget gör budskapet känt. Därigenom går budskapet ut till varje folk, folkslag och tungomål. I detta arbete tar himmelska änglar del. De väcker andlig glädje och sång i hjärtat hos dem som befriats från lidande, och tacksägelse till Gud uppstiger från många som har tagit emot den dyrbara sanningen.

Varje läkare i våra led skulle vara en kristen. Endast de läkare som är äkta bibelkristna kan fullgöra de höga plikter, som deras kall innebär. Den läkare som förstår det ansvar som hans ställning innebär, känner behovet av Kristi närvaro i sitt arbete för dem som är föremål för ett så stort offer. Han kommer att samordna allting under det höga målet att rädda liv för evigheten.

Han vill göra allt som står i hans makt för att rädda både kropp och själ. Han (230) försöker att göra just det som Kristus skulle ha gjort, om denne varit i hans ställning. Den läkare som älskar Kristus och de människor för vilka han gick i döden, söker allvarligt att föra med sig till sjukrummet ett löv från Livets Träd. Han söker att bryta

Livets Bröd åt den lidande. Trots de hinder och svårigheter som kan möta, är detta läkarens höga och heliga uppgift.

Sann evangelisering är det arbete som bäst representerar Frälsarens verk, som följer hans metoder så noggrant som möjligt och förhärmligar honom. Det arbete som inte fyller dessa krav, antecknas i himmelen såsom bristfälligt. Det vägs på helgedomens vågskål och befinns för lätt.

Läkarna skulle söka att leda patienternas tankar till Kristus, kroppens och själens Läkare. Det som läkarna endast kan försöka att göra, fullbordar Kristus. Människan försöker att förlänga livet. Kristus är själva livet. Han som genom Sin död tillintetgjorde honom som hade dödens makt, är Källan till allt liv. Det finns balsam och en Läkare i Gilead. Kristus utstod en kvalfull död under de mest förnedrande omständigheter för att vi skulle ha liv. Han gav Sitt dyrbara liv för att besegra döden. Men Han uppstod ur graven, och myriader av änglar som kom för att se honom ta tillbaka det liv Han offrat, hörde Hans ord av triumferande glädje, då Han utanför Josefs lånade grav förklarade: ”Jag är uppståndelsen och livet.”

Frågan: ”Skall en människa som dör få liv igen?” har besvarats. Genom att ta på sig syndens straff och gå ned i graven, har Kristus gjort graven ljus för alla som dör i tron. Gud har i mänsklig gestalt genom evangelium fört liv och odödlighet i ljuset. Genom Sin död vann Kristus evigt liv åt alla som trodde på (230) honom. Genom Sin död dömdes Han syndens och olydnadens upphovsman att lida syndens straff, den eviga döden.

Ägaren och givaren av evigt liv, Jesus Kristus, var den ende som kunde besegra döden. Han är vår Återlösare. Och välsignad är varje läkare, som i ordets rätta betydelse är en missionär, en som räddar människor för vilka Kristus gav Sitt liv. En sådan läkare lär för varje dag av den Store Läkaren, hur han skall vaka över och arbeta för att rädda människor såväl själsligt som fysiskt. Frälsaren är närvarande i sjukrummet, i operationssalen, och till Sitt namns ära utför Han med Sin makt stora ting.

Läkaren kan utföra ett ädelt verk, om han samarbetar med den Store Läkaren. Han kan finna tillfälle att tala Livets ord till den sjukes anhöriga, vilkas hjärtan är fulla av medkänsla för den lidande. Och han kan trösta och uppmuntra den sjuke genom att hjälpa honom att blicka upp till den Ende som kan frälsa till det yttersta alla som kommer till honom för att finna frälsning.

När Guds Ande påverkar den sjuke och leder honom att fråga efter sanningen, kan läkaren arbeta för denna dyrbara människa såsom Kristus skulle ha gjort. Tala inte om någon särskild troslära, utan visa honom till Jesus såsom den som förlåter synder. Guds änglar kommer att påverka sinnet. Några av patienterna kommer att vägra att låta ljuset upplysa sinnets kamrar och själens tempel, men många skall ta emot ljuset, och från deras sinnen avlägsnas då villfarelse och irrläror i olika former.

Varje tillfälle att arbeta som Kristus arbetade skulle tas tillvara. Läkaren skulle berätta om de helbrägdagörelsens under som Kristus utförde, om Hans ömhet och kärlek. Han skulle känna att Jesus är hans medarbetare och (232)

står vid hans sida. ”Vi äro Guds medarbetare.” (1 Kor. 3:9.) Läkaren skulle aldrig försumma att leda sina patienters tankar till Kristus, den Store Överläkaren. Om Frälsaren bor i hans hjärta, är hans tankar inriktade på Honom som helar kropp och själ. Och han leder de lidandes tankar till Honom som kan återställa, och som då Han gick här på jorden gjorde sjuka friska, och helade såväl själ som kropp då Han sade: ”Min son, dina synder förlåtas dig.” (Mark. 2:5.)

Läkaren skulle aldrig tillåta, att hans förtrogenhet med lidandet gör honom likgiltig eller känslolös. En person som är allvarligt sjuk känner sig utlämnad åt och beroende av sin läkare. Han ser upp till läkaren som sitt enda jordiska hopp, och läkaren skulle hänvisa den rädda människan till Den som är större än han själv, till Guds Son som gav Sitt liv för att frälsa från döden, som har medkänsla med de lidande och som genom Sin gudomliga makt skänker skicklighet och visdom till alla som ber Honom.

När patienten inte vet vilken vändning hans sjukdom skall ta, är det tid för läkaren att påverka hans sinne. Han skulle inte göra detta för att framhålla sig själv utan för att visa denna människa till Kristus såsom den personlige Frälsaren. Om den sjuke räddas till livet, har läkaren där en människa att vaka över. Patienten känner att han har läkaren att tacka för sitt liv. Vad skall läkaren göra med detta stora förtroende? Alltid försöka att vinna en människa för Kristus och upphöja Guds makt.

När krisen är över och det är tydligt att man lyckats avvärja sjukdomen bör man – oavsett om patienten är troende eller icke – avskilja några minuter i bön med den sjuke. Uttryck din tacksamhet för att patientens liv sparades. Den läkare som handlar på detta sätt, bär sin patient till Honom av vilken livet beror. Patienten kanske uttrycker tacksamhet till läkaren, för genom Gud har han förenat den sjukas liv med (233) sitt eget, men lovet och tacksägelsen skulle gå till Gud såsom till En som, fastän osynlig, är närvarande.

På sin sjukbädd tar människan ofta emot Kristus och bekänner sig till Honom. Detta kommer att ske oftare i framtiden än nu, för Herren skall avsluta Sitt verk med hast. När läkaren talar visdomens ord och Kristus vattnar säden som såtts, kommer den att bära frukt till evigt liv.

Vi förlorar många dyrbara tillfällen därför att vi försummar att säga ett ord i rätt tid. Ofta lämnas en dyrbar förmåga obrukad, som kunde ha burit frukt tusenfalt om den använts. Om man inte har ögonen öppna för det gyllene tillfället, förlorar man det. Någoting tillåts att hindra läkaren från att utföra den uppgift han fått som en rättfärdighetens tjänare.

Vi har inte för många gudfruktiga läkare. Det finns mycket arbete att utföra, och predikanter och läkare skulle samarbeta i fullkomlig endräkt. Lukas, författaren till det evangelium som bär hans namn, kallades för ”läkaren, den älskade brodern”, och de som utför ett liknande arbete som hans, omsätter evangelium i sitt liv.

Läkaren har oräkneliga tillfällen att varna den obotfärdige, att trösta den tröstlöse och hopplöse och ge föreskrifter för själens och kroppens hälsa. När läkaren på detta sätt lär människorna regler för sann återhållsamhet och såsom en ”själens väktare” råder de kroppsligt och själsligt sjuka utför han sin del i att bereda ett folk för Herren. Detta är läkarmissionens uppgift i förhållande till den tredje ängels budskap.

Predikanter och läkare skulle arbeta i endräkt och allvar för att rädda människor som håller på att fastna i Satans snaror. De skall visa människor till Jesus, deras rättfärdighet, deras styrka och deras hälsa. Ständigt skall de söka att vinna (234) människor. Det finns sådana som kämpar mot svåra frestelser och som löper risk att övermannas i striden mot Satans tjänare. Kan du gå förbi dessa utan att erbjuda dem hjälp? Om du ser en människa i behov av hjälp – börja ett samtal med henne, även om du inte känner henne. Bed med henne! Visa henne till Jesus!

Denna uppgift är lika mycket läkarens som predikantens. Läkaren skulle både offentligt och privat sträva efter att föra människor till Kristus.

I alla våra företag och vid alla våra institutioner borde vi erkänna Gud som den Store Arbetsledaren. Läkarna skall vara Hans representanter. Läkarkåren har genomdrivit många reformer och den kommer att fortsätta att gå framåt. De som håller människoliv i sina händer skulle vara bildade, skolade och helgade. Då kan Herren arbeta genom dem med mäktig kraft till sitt namns förhärlikande.

Vad Kristus gjorde för den lame mannen är en illustration på hur vi skall arbeta. Genom sina vänner hade denne man hört om Jesus och bad att bli förd till den mäktige Helbrägdagöraren. Frälsaren visste att den lame hade pinats av prästernas antydningar om att Gud på grund av hans synder hade förkastat honom. Därför var Jesu första uppgift att ge hans sinne frid. Han sade: ”Min son, dina synder förlåtas dig.” Denna försäkran fyllde honom med frid och glädje. Men några av de närvarande misstycykte och sade i sina hjärtan: ”Vem kan förlåta synder utom Gud allena?” Men för att de skulle veta att Människosonen hade makt att förlåta synder, sade Kristus till den sjuke mannen: ”Stå upp, tag din säng och gå hem.” Detta visar hur Frälsaren kombinerade sanningens förkunnelse med botandet av sjuka.

Enighet i vårt arbete

(235) Allteftersom hälsoarbetet blir mer utbrett, kommer man att frestas att utföra det oberoende av våra konferenser. Men det har framställts för mig att denna plan inte är riktig. Vårt arbetes olika linjer är endast delar av en stor helhet. De har ett centrum.

I Kolosserbrevet läser vi: ”Allt detta är bara en skugga av det som skulle komma, men verkligheten själv är Kristus. Låt er inte frändömas segerkransen av någon som ger sig hän åt ’ödmjukhet’ och går upp i synen av änglarnas tillbedjan och som utan orsak är uppblåst i sitt köttliga sinne och inte håller sig till honom som är huvudet. Från honom får hela kroppen den tillväxt som Gud ger, stödd och sammanhållen som den är av sina leder och senor.” (Kol. 2:17-19) Vårt arbete skall i alla sina linjer visa korsets inflytande. Guds arbete med frälsningsplanen skall inte göras på något osammanhängande sätt. Arbete skall inte utföras på måfå. Den plan, som föreskrev korsets inflytande, föreskrev också metoder till att sprida detta inflytande. Denna metod är enkel till sitt innehåll och omfattande i sina klara och tydliga linjer. Del hänger samman med del, i fullkomlig ordning och nära kontakt.

Gud har samlat Sitt folk i en församlingens gemenskap, för att de, inför världen, måtte uppenbara Hans vishet, som bildade denna organisation. Han visste vilka planer Han måste göra upp för att göra Sitt folk dugligt och lyckligt. Trohet mot dessa planer kommer att göra dem i stånd till att vittna om det gudomliga upphov, som ligger bakom Guds stora återuppbyggnadsplan för världen.

De, som deltar i Guds arbete, skall ledas och föras av Honom. Alla mänskliga mål skall mötas hos Kristus, som är huvudet över alla de institutioner, som Gud har upprättat. Han vet hur Han skall föra in Sina egna ombud i verksamheten och hålla dem i gång. Han vet att (236) korset måste ha en central plats, eftersom det är ett medel för människans försoning och eftersom det har ett inflytande över alla delar i den gudomliga styrelsen. Herren Jesus, som har varit delaktig i hela vår världs historia, förstår de metoder som kraftigt bör inskräpas i människans sinne. Han känner till betydelsen av varje enskilt ombud och förstår hur de olika ombuden bör relatera till varandra.

”Ty ingen av oss lever för sig själv.” (Rom. 14:7.) Det är en Guds lag i himmelen och på jorden. Gud är alltings stora centrum. Från Honom utgår allt liv. Honom tillkommer all tjänst, hyllning och lydnad. För alla skapade väsen finns det en enda stor livsprincip: beroende av Gud och samarbete med Gud. Så som det förhöll sig i Guds rena familj i himmelen, skulle det också vara i Guds familj på jorden. Adam skulle, under Gud, stå som huvudet för den jordiska familjen och upprätthålla den himmelska familjens principer. Detta skulle ha fört med sig frid och lycka. Men lagen att ”ingen ... lever för sig själv” var Satan beslutet att motarbeta. Han ville leva för jaget. Han försökte att göra sig själv till ett centrum för inflytande. Det var detta, som sporrade till uppror i himmelen och det var människans acceptering av denna princip som förde synd till jorden. Då Adam syndade, bröt sig människan loss från det av himmelen förordnade centret. En demon blev den centrala makten i världen. Där Guds tron skulle ha varit, har Satan ställt sin tron.

Världen har lagt sin hyllning för fiendens fötter som ett villigt offer. Vem kunde få de principer, som Gud har förordnat i Sitt herradöme och Sin styrelse, till att motarbeta Satans planer och föra världen tillbaka till sin lojalitet? Gud sade: Jag tänker sända Min Son: ”Ty så

älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” (237) (Joh. 3:16.) Detta är syndens läkemedel. Kristus säger: ”Där Satan har satt sin tron, skall mitt kors stå. Satan skall kastas ut och Jag skall upphöjas för att dra alla människor till Mig. Jag skall bli centrum för den återlösta världen. Herren Gud skall bli upphöjd. De, som nu styrs av mänsklig äregirighet och mänskliga lidelser, skall bli Mina medarbetare. Onda influenser har samverkat för att motarbeta allt gott. De har sammansvurit sig, för att människor skall anse det vara rätt att motsätta sig Jehovas lag. Men Min här skall möta den sataniska styrkan i strid. Min Ande skall förena Sig med varje himmelskt ombud för att motarbeta dem. Jag skall ta varje helgat mänskligt ombud i universum i anspråk. Inget av mina ombud får vara frånvarande. Jag har arbete till alla, som älskar Mig, sysselsättning för alla själar som vill arbeta under Min ledning. Aktiviteten i Satans här, den fara som omger människosjälén, efterfrågar varje arbetares krafter. Men inget tvång skall användas. Människors fördärv skall vi möta med Guds kärlek, tålmod och långmodighet. Mitt verk skall vara att frälsa dem, som befinner sig under Satans herravälde.”

Genom Kristus, arbetar Gud på att föra människan tillbaka till hennes första förhållande till hennes Skapare och att ställa till rätta det kaotiska inflytande som Satan infört. Kristus ensam stod obesmittad i en självisk värld, där människor ville bryta ned vän eller bror för att fullfölja en plan, som Satan har lagt i deras händer. Kristus kom till vår värld och klädde Sin gudomlighet i mänsklighet, så att det mänskliga kunde beröra det mänskliga och det gudomliga gripa det gudomliga. Mitt i själviskhetens larm kunde Han säga till människorna: Vänd tillbaka till ert centrum – Gud. Själv gör Han det möjligt, så att människor kan göra detta, genom att de för ut himmelens principer i den här världen. Han efterlevde Guds lag i mänskligheten. Han kommer att skänka himmelens utvalda gåvor till människor i alla nationer, alla länder och inom alla områden på jorden, om de (238) vill acceptera Gud som sin Skapare och Kristus som sin Återlösare.

Endast Kristus kan göra detta. Hans evangelium i Hans efterföljares hjärtan och händer är en kraft som skall utföra detta stora verk. ”O vilket djup av rikesom och vishet och kunskap hos Gud!” Genom att Kristus Själv blev föremål för Satans vilseledande framställningar, gör Han det möjligt att fullborda återlösningen. Så skulle Satan visa sig vara orsaken till illojalitet i Guds universum. Så skulle den stora striden mellan Kristus och Satan avgöras för evigt.

Satan styrker människonaturens nedbrytande tendenser. Han för in avund, svartsjuka, själviskhet, begär, girighet och tävlan om den främsta platsen. Onda ombud gör sin del genom Satans påfund. Därigenom förs fiendens planer och deras ödeläggande inflytande in i församlingen. Kristus kommer med Sin egen förlösande påverkan och vill ge Sin verksamma kraft till människor, i avsikt att genom Sin Andes redskap förmedla Sin duglighet till människor och att ta dem i Sin tjänst som medarbetare tillsammans med Honom och försöka att dra världen tillbaka till dess lojalitet.

Människor är bundna till varandra genom gemenskap och beroende. Genom kärlekens gyllne kedja, skall de bindas fast till Guds tron. Detta kan endast göras genom att Kristus till den begränsade människan förmedlar de egenskaper, som människan alltid skulle ha haft, om hon hade förblivit lojal och trogen Gud.

De, som genom en förståndsmässig förståelse av Skrifterna, ser rätt på korset, de som uppriktigt tror på Jesus, har en säker grund för sin tro. De har den tro, som är verksam genom kärlek och renar själen från alla dess nedärvda och omhuldade brister.

Gud har förenat de troende i församlingens gemenskap för att (239) de skall kunna stärka varandra i god och rättskaffens strävan. Församlingen på jorden skulle verkligen vara en symbol för församlingen i himmelen, om medlemmarna hade samma sinnelag och samma tro. Det är de, som inte har berörts av den Helige Ande, som ödelägger Guds plan. En annan ande tar dem i besittning och de hjälper till att göra mörkrets krafter starkare. De, som har helgats genom Kristi dyrbara blod, kommer inte att vara redskap till att motarbeta den stora plan, som Gud har tänkt ut. De kommer inte att föra in mänskligt fördärv i små eller stora saker. De kommer inte att göra något som bevarar splittringen i församlingen.

Det är riktigt att det finns ogräs bland vetet. I sabbatshållarnas skara finns onda, men skall vi på grund av detta ringakta församlingen? Skall ledarna på varje institution, ledarna i varje församling, inte ta itu med arbetet att rensa upp, på ett sådant sätt, att förvandlingen i församlingen gör den till ett klart ljus på en mörk plats?

Vad kan inte en enda troende uträtta vid genomförandet av rena himmelska principer, om han vägrar att bli besmittad och om han vill stå lika fast som en klippa på ett "Så säger Herren"? Guds änglar skall komma honom till hjälp och bereda vägen för honom.

Paulus skrev till romarna: "Så förmanar jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet. Att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud – er andliga gudstjänst. Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom." (Rom. 12:1, 2.) Hela detta kapitel är en lektion, som jag ber alla att studera, som gör anspråk på att vara lemmar i Kristi kropp. Paulus skriver också: "Om förstlingsbrödet är heligt, är degen helig. (240) Och om roten är helig, är grenarna heliga. Men om nu några av grenarna har brutits bort och du, som är ett vilt olivträd, har blivit inympad bland dem och fått del av det äkta olivträdets feta rot, då skall du inte förhäva dig över grenarna. Men om du förhäver dig skall du veta att det inte är du som bär roten utan roten bär dig. Men nu invänder du kanske att grenarna bröts bort för att du skulle ympas in. Du har rätt. För sin otros skull bröts de bort, men du står kvar genom tron. Var inte högmödig utan lev i fruktan. Ty om Gud inte skonade de naturliga grenarna skall han inte heller skona dig. Se här Guds godhet och stränghet: hans stränghet mot dem som föll, hans godhet mot dig, om du blir kvar i hans godhet, annars blir också du borthuggen." (Rom. 11:16-22.) Dessa ord

visar mycket tydligt att det inte skall talas nedsättande om de ombud, som Gud har satt i församlingen.

Helgad prästtjänst kräver självförnekelse. Korset måste upphöjas och dess placering i det evangeliska arbetet skall göras tydlig. Mänskligt inflytande drar fullheten av dess verkan bort från Honom, som kan frälsa och frälser alla, som erkänner sitt beroende av Honom. Genom församlingsmedlemmarnas enhet med Kristus och med varandra, blir evangeliets förvandlande kraft spridd utöver världen.

I det evangeliska arbetet använder Herren olika redskap och inget får lov till att skiljas från arbetet som helhet. Ett sanatorium bör aldrig upprättas som en verksamhet som är oberoende av församlingen. Våra läger skall förena sig med dem som förkunnar evangeliet. Genom deras arbete skall själar bli frälsta, så att Guds namn kan upphöjas.

Hälsoarbetet skall inte på något sätt skiljas från den evangeliska tjänsten. Herren har bestämt att (241) de två skall vara tätt knutna till varandra, som armen är till kroppen. Utan denna förening kan ingen del av verket vara fullkomligt. Hälsoarbetet är en illustration av evangeliet.

Men Gud har icke tänkt sig att hälsoarbetet skall fördunkla arbetet med den tredje ängels budskap. Armen skall inte göras till kropp. Den tredje ängels budskap är evangeliets budskap för dessa sista dagar och skall inte på något sätt överskuggas av andra ämnen och se ut som en oväsentlig betraktelse. När något på våra institutioner sätts över den tredje ängels budskap, är evangeliet inte den ledande kraften på den platsen.

Korset är centrum för alla religiösa institutioner. Dessa institutioner skall stå under Guds Andes kontroll. På ingen institution skall någon människa vara det enda överhuvudet. Det gudomliga sinnet har människor på alla platser.

Genom den Helige Andes kraft, skall varje arbete enligt Guds rådslut upphöjas och förädlas och göras till ett vittnesbörd för Herren. Människan måste överlämna sig själv till att styras av det eviga sinnelaget, vars befallningar hon måste lyda i alla avseenden.

Låt oss försöka att förstå vårt privilegium i att vandra och arbeta tillsammans med Gud. Även om evangeliet innehåller Guds uttryckliga vilja, har det inget värde för människor, höga eller låga, rika eller fattiga, om de inte överlämnar sig själva helt åt Gud. Den, som bär fram botemedlet mot synd till sina medmänniskor, måste själv först beröras av Guds Ande. Den som inte står under gudomlig ledning får inte använda årorna. Han kan inte arbeta effektivt. Han kan inte utföra Guds vilja i harmoni med Guds sätt att tänka på, om han inte utifrån Guds gränslösa visdom i stället för att ösa ur mänskliga källor, kan förstå att Gud är välvilligt inställd till hans planer.

Guds välvilliga planer omfattar alla grenarna i Hans (242) verk. Lagen om ömsesidigt beroende och inflytande skall erkännas och lydast. "Ty ingen av oss lever för sig själv." Fienden har använt beroendets kedja för att dra människor

samman. De har enats om att ödelägga Guds bild i människor och motarbeta evangeliet genom att förvränga dess principer. De framställs i Guds ord som buntar som binds samman för att brännas. Satan samlar sina krafter till evig fördömelse. Guds utvalda folks enhet har blivit fruktansvärt skakad. Gud ger ett botemedel. Detta botemedel är inte ett inflytande bland många andra och på samma nivå som de. Det är ett inflytande över alla andra på jordens yta. Det förbättrar, upphöjer och förädlar. De, som arbetar i evangeliet, bör upphöjas och helgas, för de har med Guds stora principer att göra. I och tillsammans med Kristus är de medarbetare tillsammans med Gud. Så vill Herren binda sina efterföljare samman, så att de måtte bli en kraft för det goda, där var och en gör sin del, ändå värnar alla om den heliga principen, om beroendet av Huvudet.

Kristus var förbunden med alla grenarna i Guds verk. Han gjorde ingen skillnad. Han kände inte att Han belastade läkarens arbete då Han botade sjuka. Han förkunnade sanningen och de sjuka, som kom till Honom för att bli botade, var Han lika beredd att lägga Sina händer på, som Han var till att förkunna evangeliet. Han var lika mycket hemmastadd i detta arbete, som i att förkunna sanningen.

Sjukvårdares ansvar

(243) Det fjärde kapitlet i Efesierbrevet innehåller undervisning för oss från Gud. I detta kapitel talar en person under Guds inspiration, någon som Gud, i heliga syner, har undervisat. Han beskriver fördelningen av Guds gåvor till Sina arbetare och säger: "Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus." (Ef. 4:11-13) Här uppenbaras för oss, att Gud ger varje människa hennes uppgift. Utför människan detta arbete, fullgör hon sin del av Guds stora plan.

Denna undervisning bör våra läkar- och hälsomissionärer noggrant överväga. Gud upprättade Sina redskap hos ett folk, som erkänner den gudomliga regeringens lagar. Den sjuke skall botas genom gemensamma mänskliga och gudomliga ansträngningar. Varje gåva, varje kraft, som Kristus har lovat Sina lärjungar, ger Han dem, som troget vill tjäna Honom. Och Han, som ger andliga förmågor och som anförtror talenter åt män och kvinnor, som tillhör Honom genom skapelse och förlossning, förväntar Sig att dessa talenter och förmågor skall tillväxa genom att de används. Varje talent måste användas till andras välsignelse och därigenom ge ära åt Gud. Men läkare har förletts till att tro, att deras förmågor var deras personliga egendom. De krafter de fick till att utföra Guds verk, har

de använt till att dela ut inom arbetsområden, som Gud inte har anvisat dem.

Satan arbetar alltid på, att finna ett tillfälle att (244) lista sig in. Han berättar för läkaren, att hans talenter är alltför värdefulla för att bindas upp bland sjundedags-adventister och att han, om han vore fri, skulle kunna utföra ett mycket stort arbete. Läkaren frestas till att tro, att han har metoder som han kan föra med sig oberoende av det folk som Gud har arbetat för, så att Han skall kunna sätta det över alla andra folk på jordens yta. Men låt inte läkaren tro att hans inflytande blir större, om han avskiljer sig från detta verk. Försöker han att genomföra sina planer, kommer det inte att lyckas för honom.

Själviskhet som i någon form har förts in i prästens eller läkarens arbete är en kränkning av Guds lag. När människor gläder sig över sina förmågor och får människors lovprisning att riktas till ofullkomliga människor, vanäroar de Gud och Han kommer att ta ifrån dem det som de gläder sig åt. Läkarna på våra sanatorier och i vårt hälsoarbete har genom Guds försyn blivit knutna till detta folk, som Han har utvalt till att vara ett ljus i världen. Deras arbete består i att ge allt det vidare, som Herren har gett till dem – att ge det, inte som ett inflytande bland många andra, utan som det inflytande som Gud använder till att göra vår tids sanning verksamt.

Gud har anförtrott oss ett särskilt uppdrag, ett arbete som inget annat folk kan utföra. Han har lovat oss Sin Helige Andes hjälp. Den himmelska strömmen flyter mot jorden, för att utträta just det arbete, som vi har fått i uppdrag att utföra. Låt inte denna himmelska ström vändas bort från jorden, därför att vi avviker från den av Kristus klart markerade vägen.

Läkare skall inte tro att de kan omspanna världen genom sina planer och insatser. Gud har inte sänt dem till att omfatta så mycket, när de bara har det arbete de har. Den människa, som använder sina krafter i många grenar av uppdraget, kan inte ta på sig ledningen för en hälsoinstitution och samtidigt göra det på ett hedervärdigt sätt.

(245) Om Herrens tjänare går in i arbetsuppgifter, som förtränger det som de skulle ha gjort, nämligen att vara ett ljus i världen, får Gud inte den ära genom deras arbete, som borde tillfalla Hans heliga namn. När Gud kallar en människa till en bestämd uppgift i Hans verk, lägger Han inte på henne andra bördor, som andra människor kan och borde bära. Dessa arbetsuppgifter kan vara betydelsefulla, men Gud tilldelar varje människa en uppgift efter Sin egen vishet. Han vill inte att de människor som Han ger ett ansvar skall betungas till det yttersta, genom att de skall ta upp många arbetsområden. Om tjänaren inte tar itu med sin bestämda uppgift upp, just den uppgift som Herren ser att han är lämplig till att utföra, försummar han de plikter, som, om de bleve rätt utförda, skulle kunna leda till att sanningen bleve förkunnad och som skulle göra människor beredda för den stora kris, som ligger framför oss.

Gud kan varken ge fysisk eller mental kraft i största möjliga omfattning till dem, som samlar bördor till sig själva, som inte Han har bestämt. När människor själva tar på sig ett sådant ansvar, oavsett hur gott arbetet än kan

vara, överbelastas deras fysiska styrka och de blir förvirrade och de kan inte uppnå högsta möjliga framgång.

Läkarna på våra institutioner bör inte gå in i många olika verksamheter och därigenom låta sin uppgift mattas av, när de borde stå fast förankrade på principerna och utöva ett världsomsöppnande inflytande. Gud har inte satt Sina medarbetare till att splittra sig på så många saker och att göra upp så stora planer, att de, på den plats som de fått sig tilldelad, misslyckas med att göra det mycket goda. Han förväntar sig, genom att sprida ljus till världen och dra män och kvinnor till Honom, som leder genom Sin högsta visdom.

Fienden har bestämt sig för att motarbeta Guds planer att göra väl mot mänskligheten och att uppenbara för dem vad sant hälsoarbete är. Så många (246) intressen har kommit till, att arbetarna inte kan göra alla saker, efter den anvisade förebilden på berget. Jag har fått undervisning om att det arbete som tilldelats läkarna på våra institutioner är tillräckligt och att vad Herren kräver av dem, är att de sluter sig nära samman med de missionärer som lär ut evangeliet och utför troget sitt arbete. Han har inte bitt våra läkare att ta på sig så mycket och så vittförgrenat arbete, som en del har tagit på sig. Han har inte gjort det till våra läkares särskilda uppdrag, att arbeta för dem som befinner sig i våra stora städernas syndiga nästen. Herren kräver inte omöjliga saker av Sina tjänare. Det uppdrag Han gav våra läkare, var att representera evangeliets tjänst i världen i form av medicinskt hälsoarbete.

Herren lägger inte alla de arbetsbördor på Sitt folk för en klass som är så förhärdad av synd, att många av dem själva inte kommer att få någon nytta av det och inte heller andra. Om det finns män som kan ta upp arbetet för de mest förödmjukade, om Gud på dem lägger en arbetsbörd för massorna på olika sätt, låt dessa gå ut och samla in de nödvändiga medlen från världen, för att göra detta. Låt dem inte vara beroende av medel, som Gud har beviljat för arbetet med den tredje ängelns budskap.

Våra sanatorier behöver den kraft från hjärna och hjärta, som de har berövats genom en annan gren av verksamheten. Allt som Satan kan göra, kommer han att göra för att mångfaldiga våra läkares ansvar, ty han vet att detta innebär svaghet i stället för styrka för de institutioner som de är knutna till.

Stor hänsyn måste visas i det arbete som vi tar på oss. Vi skall inte ta på oss stora bördor genom att ta oss an små barn. Detta arbete utför andra. Vi har en särskild uppgift att ta oss an och uppfostra större barn. Låt familjer som kan detta, ta sig an de små och de kommer att (247) få en stor välsignelse när de gör detta. Men det är en högre och mer speciell uppgift att få våra läkare att utbilda dem, som har vuxit upp med en deformerad karaktär. Principerna i hälsoreformerna måste presenteras för föräldrarna. De måste omvändas, så att de kan verka som missionärer i sina egna hem. Detta har våra läkare gjort och kan fortfarande göra, om de inte vill uppoffra sig själva genom att ta på sig så många och olika sorters ansvar.

Överläkaren på en institution har en svår uppgift och han bör se till att själv vara fri från mindre förpliktelser, ty de kommer inte att ge honom tid att vila. Han bör ha tillräckligt trovärdig hjälp, eftersom han har en svår uppgift att lösa. Han måste böja sig ned i bön, tillsammans med de lidande och leda sina patienter till den Store Läkaren. Om han i ödmjuk bön söker Gud för att få visdom att behandla varje fall, kommer hans kraft och hans inflytande att öka kraftigt.

Vad kan människan uträtta av sig själv, i det stora arbete som den evige Guden har lagt fram? Kristus säger: "Utan mig kan ni ingenting göra." (Joh.15:5.) Han kom till vår värld för att visa människorna, hur de skulle utföra det uppdrag, som de hade fått av Gud och Han säger till oss: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt." (Matt. 11:28-30.) Varför är Kristi ok lätt och Hans börda lätt? Därför att Han bar dess tyngd upp på Golgata kors.

Personlig gudstro är nödvändig för varje läkare, om hans omsorg om den sjuke skall bli framgångsrik. Han behöver en större kraft än sin egen omedelbara uppfattning och skicklighet. Gud vill att läkare skall förena sig med Honom och veta att alla själar är dyrbara i Hans ögon. Den, som är beroende av (248) Gud och erkänner att enbart Han som skapade människan, vet hur man skall leda, kommer inte att svika i det arbete som tilldelats honom att bota personer med kroppsliga svagheter eller som läkare för de sjuka som Kristus led döden för.

Den, som bär en läkares tunga ansvar, behöver förbön av dem som förkunnar evangeliet och han borde med kropp, själ och sinne förenas med Guds sanning. Då kan han tala i rätt tid till den, som är plågad. Han kan övervaka själar på samma sätt som den, som skall göra räkenskap. Han kan göra Kristus känd som Vägen, Sanningen och Livet. Skriftställena framträder tydligt för honom och han talar som någon, som känner de själars värde, som han har med att göra.

Anpassning till världen

Herren Jesus har sagt: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig." (Luk. 9:23.) Kristi ord gör intryck på åhörarnas tankar. Även om de inte förstod Hans lära så klart, kom många av djup övertygelse att säga: "Aldrig har någon människa talat som han." (Joh. 7:46.) Lärjungarna förstod inte alltid den undervisning som Kristus ville förmedla genom liknelser och då åhörarskaran hade gått, bad de Honom, att förklara Sina ord. Han var alltid beredd att föra dem fram till en fullständig förståelse av Sina ord och Sin vilja, ty genom dem skulle sanningen nå ut till världen i klara och tydliga linjer.

Ibland tillrättavisade Kristus Sina lärjungar för att de var tröga till att förstå. Han förmedlade till dem sanningar, som de ifrågasatte värdet av. Han hade varit tillsammans med dem en lång tid och gett dem undervisning i gudomlig sanning, men deras religiösa bakgrund – den felaktiga tolkning som de hade hört judiska lärare ge av Skrifterna – gjorde deras (249) tankar oklara. Kristus lovade, att Han

skulle sända dem Sin Ande, som skulle påminna dem om Hans ord, om de hade glömt dem. ”Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt”, sade Kristus, ”och påminna er om allt vad jag har sagt er.” (Joh.14:26.)

Det sätt på vilket de judiska lärarna förklarade skrifterna – deras oupphörliga upprepningar av levnadsregler och diktkonst – framkallade dessa ord från Kristus: ”Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig.” De genomförde sin tjänstgöringsrond i tempel-salarna. De förrättade offer som avbildade det stora offret och sade vid sina ceremonier: ”Kom, min Frälsare.” Ändå var Kristus, som alla dessa ceremonier representerade, bland dem och de ville inte vare sig erkänna Honom eller ta emot Honom. Frälsaren förklarade: ”Förgäves dyrkar de mig, eftersom de lärar de förkunnar är människors bud.” (Matt. 15:8-9.)

I dag säger Kristus till Sina tjänare, som Han sade till Sina lärjungar: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig.” Men människor i dag är lika tröga till att lära, som på Kristi tid. Gud har gett Sitt folk varning efter varning, men världens seder, vanor och traditioner har utövat så stor kraft på Hans bekännande folks tankar, att Hans varningar har ignorerats.

De som medverkar i Guds stora verk, skall inte följa världsliga exempel. Guds röst skall tas hänsyn till. Han som är beroende av mänsklig styrka och mänskligt inflytande, stöder sig på ett bräckligt rö.

Beroendet av människor har varit församlingens stora svaghet. Människor vanärade Gud då de inte värdesatte Hans mäktighet utan i stället strävade efter mänskligt inflytande. På detta sätt blev Israel svagt. Folket ville vara som andra folkslag i världen och de bad om att få en kung. De ville hellre ledas av mänsklig kraft, som de (250) kunde se, än av den gudomliga, osynliga kraft, som dittills hade lett och fört dem och hade gett dem seger i strid. De gjorde sitt eget val och resultatet kunde ses vid Jerusalems förstörelse och spridningen av folket.

Vi kan inte hysa tillit till någon människa, oavsett hur lärd och upphöjd hon än är, om hon inte sätter sin tillit till Gud från början och ända till slutet. Hur stor måste inte fiendens makt ha varit över Salomo, den människa som Inspirationen tre gånger kallade för Guds älskade och till vilken den stora uppgiften anförtroddes att bygga templet! I just det arbetet ingick Salomo en allians med hedniska nationer och han förenade sig med hedniska kvinnor i äktenskap med dem och genom deras inflytande övergav han under sina sista år Guds tempel för tillbedjan i de skogsdungar, som han hade ställt i ordning för deras avgudar.

På det sättet åsidosätter människor Gud, som om Han inte räckte till för dem. De söker sig till världsliga människor för att få erkännande och tror att de, genom inflytande i världen, kan göra någonting stort. Men de misstar sig. Genom att stödja sig på världens arm i stället för på Guds, vänder de sig bort från den uppgift som Gud vill få utträttad, genom Sitt utvalda folk.

När läkaren kommer i kontakt med de högre samhällsklasserna, skall han inte tro att han skall dölja de speciella karaktärsdrag som helgelsen genom sanningen ger honom. De läkare som går in i Guds tjänst, skall samarbeta med Gud som Hans bestämda redskap. De skall lägga ned alla sina krafter och förmågor i att förhålliga Guds laglydiga folks arbete. De, som i sin mänskliga visdom försöker att dölja de speciella karaktärsdrag, som skiljer Guds folk från världen, kommer att förlora sitt andliga liv och kommer inte längre att upprätthållas av Hans kraft.

(251) Våra arbetare inom det medicinska området bör aldrig ha den tanken att de skall se förmögna ut. Det kommer att vara en stor frestelse för dem att göra detta, för att det skall ge dem inflytande. Men jag har fått i uppdrag att tala om, att det får motsatt verkan.

Alla, som försöker att upphöja sig själva genom att anpassa sig till världen, ger ett felaktigt exempel. Gud erkänner endast dem som Sina, som utövar den självförnekelse och den uppoffring som Han har påbjudit. Läkarna måste förstå att deras styrka ligger i deras hjärtas saktmod och ödmjukhet. Gud kommer att ära dem, som gör sig beroende av Honom.

Läkarens klädstil, han utrustning och möbler räknas inte ett enda dugg inför Gud. Han kan inte bearbeta dem med Sin Helige Ande, som försöker att tävla med världen när det gäller kläder och utseende. Den, som följer Kristus måste förneka sig själv och ta upp korset.

Den läkare som älskar och fruktar Gud, har inte behov av ett yttre utseende för att utmärka sig själv, ty Rättfärdighetens Sol lyser i hans hjärta och finns uppenbarad i hans liv och detta utmärker honom. De som arbetar i Kristi fotspår, kommer att vara levande brev, kända och lästa av alla människor. Genom deras exempel och inflytande kommer välsituerade och begåvade människor att vändas bort från den materialistiska billigheten, till att gripa tag i eviga realiteter. Den läkare, som visar att han får sina anvisningar från Gud, kommer alltid att åtnjuta den största respekt. Ingenting kommer att inverka så mäktigt för Guds verksamhet, som de som har knutits till den för att stå orubbliga som Hans trogna tjänare.

Läkaren kommer att finna, att det är till hans nuvarande och eviga goda att följa Herrens arbetsmetoder. Det sinnelag som Gud har gjort, kan formas utan människors kraft, men Han ärar människor genom att be dem att samarbeta i Hans stora verk.

(252) Många betraktar sin egen visdom som tillräcklig och de ordnar saker och ting efter sitt eget omdöme och tror att de kan uppnå fantastiska resultat. Men om de gör sig beroende av Gud och inte litar på sig själva, kommer de att få himmelsk visdom. De, som är så upptagna av sitt arbete, att de inte kan få tid till att bana sig väg till nådens tron och få råd från Gud, kommer att vända arbetet in i felaktiga kanaler. Vår kraft ligger i vårt beroende av Gud, genom Hans enfödde Son och i vår gemenskap med varandra.

Den mest framgångsrike kirurgen är den, som älskar Gud och som ser Gud i Hans skapade verk och tillber Honom, genom att han spårar Hans visa ordning i den mänskliga organismen. Den mest framgångsrike läkaren är den som fruktar Gud ända från sin ungdom, liksom Timoteus, som känner att Kristus är hans ständige ledsagare, en vän han alltid kan ha gemenskap med. En sådan läkare kommer inte att byta ut sin ställning mot det högsta ämbete som världen skulle kunna ge. Han är mer ivrig att ära Gud och få Hans samtycke, än att få ära och stöd från världens stora män.

Bön

Varje sanatorium, som har upprättats bland sjundedags-adventister, borde göras till ett missionscenter. Alla som är knutna till denna gren av verket, bör helgas åt Gud. De, som tjänar sjuka, som gör svåra och allvarliga operationer, bör tänka på att en enda halkning med kniven, en enda nervös skälvning, kan sända en själ till evigheten. De bör inte tillåtas att ta på sig så många ansvarsområden att de inte har tid att be. Genom allvarlig bön bör de erkänna sitt beroende av Gud. Endast genom en känsla av att Guds rena sanning arbetar i sinne och (253) hjärta, endast genom den stilhet och kraft som Han ensam ger, är de utrustade för de kritiska operationer, som betyder liv eller död för patienterna.

Den uppriktigt omvända läkaren skall inte ta på sig ansvar, som kolliderar med hans arbete för själar. När vi utan Kristus inte kan göra något, hur kan en läkare eller hälsomissionär då framgångsrikt gå in i sitt viktiga arbete, utan att söka Herren allvarligt i bön? Bön och studium av ordet för med sig liv och hälsa till själen.

Herren väntar på att få visa Sin nåd och kraft genom Sitt folk. Men Han kräver att de, som går in i Hans tjänst, alltid skall hålla sina tankar riktade mot Honom. Varje dag bör de ha tid att läsa Guds ord och att ta sig tid till bön. Varje befälhavare och varje soldat under Israels Guds kommando behöver tid för att rådfråga Gud och söka Hans välsignelse. Om arbetaren låter sig dras bort från detta, kommer han att mista sin andliga kraft. Vi skall som individer vandra med Gud och tala med Honom. Då kommer det heliga inflytandet från Kristi evangelium, med allt sitt ojämförligt stora värde, att visa sig i våra liv.

Ett reformarbete skall utföras på våra institutioner. Läkare, arbetare och sjukvårdare skall inse att de utsätts för prövning – prövning i sitt nuvarande liv och för det liv, som mäter sig med Guds liv. Vi skall anstränga alla förmågor, för att göra lidande människor uppmärksamma på de frälsande sanningarna. Detta måste göras i samband med botandet av den sjuke. Sanningens sak kommer att framstå för världen i den styrka, som Gud har för avsikt att den skall ha. Genom helgade medarbetares inflytande kommer sanningen att förstöras. Den kommer att sprida sig ”som en lampa som brinner.”

Världens behov

(254) Då Kristus såg skarorna samlas omkring honom, ”ömkade han sig, över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, lika får som icke hava någon herde.” Kristus såg sjukdom, sorg, saknad och förnedring i de skaror som trängdes omkring Honom. För Honom representerade de mänsklighetens behov och lidanden utöver hela världen. Bland hög och låg, bland de högst uppsatta och de mest förnedrade, såg Han människor som längtade efter de välsignelser som Han kommit för att skänka, människor som endast behövde lära känna Hans nåd för att bli medborgare i Hans rike. ”Därför sade han till sina lärjungar: ’Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.’” (Matt. 9:37-38.)

I dag råder samma behov. Världen behöver människor som i likhet med Kristus vill arbeta för de lidande och de syndfulla. Det finns i sanning skaror som behöver nås. Världen är full av sjukdom, lidande, nöd och synd. Den är full av sådana som vi behöver ta oss an – de svaga, de hjälplösa, de okunniga, de utstötta.

Många av vår generations ungdomar, som lever mitt ibland kyrkor, religiösa institutioner och s.k. kristna hem, väljer den väg som leder till undergång. Genom omåttliga vanor drar de på sig sjukdomar, och genom begär efter pengar, för att kunna tillfredsställa sina syndiga njutningar, förfaller de till oärlighet. Deras hälsa och karaktär ruineras. Främmande för Gud och utstötta av samhället känner sig dessa arma människor som om de vore utan hopp både för detta livet och för det tillkommande. Deras föräldrars hjärtan krossas. Människor talar om dessa vilsegångna såsom hopplösa (255) fall, men Gud ser på dem med ömhet och medlidande. Han förstår alla de omständigheter som medverkat till att få dem på fall. Detta är människor som vi måste arbeta för.

Nära och fjärran finns det människor, inte endast bland de unga, utan i alla åldrar som lever i fattigdom och nöd, sjunkna i synd och tyngda av skuld. Det är Guds tjänares uppgift att uppsöka dessa, be med dem och för dem och leda dem steg för steg till Frälsaren.

Men inte endast de som inte erkänner Guds krav, är i nöd och behöver hjälp. I världen av i dag, där själviskhet, girighet och betryck råder, är många Guds sanna barn i nöd och trångmål. På usla, eländiga platser, omgivna av fattigdom, sjukdom och synd, bär dessa tåligt sin egen börda av lidande och söker att trösta dem som lever runt omkring dem, slagna av synden och utan hopp. Många av dem är så gott som okända för församlingar och predikanter, men de är Herrens ljus som lyser i mörkret. För dessa hyser Herren en särskild omsorg, och Han kallar på Sitt folk att vara Hans hjälpande hand och lindra deras nöd. Där det finns en församling, skulle man ägna särskild uppmärksamhet åt att uppsöka dessa människor och tjäna dem.

Medan vi arbetar för de fattiga, skulle vi också tänka på de rika som i Guds ögon är lika dyrbara. Kristus tjänade alla som ville lyssna till Hans ord. Han uppsökte inte endast publikanen och den utstötta, utan även den rike och

bildade fariseén, den judiske adelsmannen och den romerske härskaren. Vi behöver arbeta för den rika människan med kärlek och i gudsfruktan. Alltför ofta förtröstar hon på sina rikedomar och inser inte faran av detta. De världsliga ägodelar Herren har betrott människor med, blir (256) ofta en källa till stora frestelser. Tusentals människor har därigenom förletts till syndiga njutningar, som befäst dem i vanor av omåttlighet och ogudaktighet.

Bland dessa stackare, som är offer för begär och synder, finner vi många som tidigare ägde stora förmögenheter. Människor med olika yrken och ställningar i livet har besegrats av denna världs orenhet genom bruket av starka drycker och genom att ge efter för köttets lust. Medan dessa fallna väcker vårt medlidande och kräver vår hjälp, skulle vi inte också ge uppmärksamhet till dem som ännu inte sjunkit så djupt, men som gått in på samma stig? Tusentals människor i ansvarsfull och aktad ställning, lägger sig till med vanor som betyder kroppens och själens undergång. Skulle vi inte anstränga oss till det yttersta att upplysa dem? Evangelii förkunnare, statsmän, författare, personer med rikedom och begåvning, med utomordentligt affärssinne och duglighet, svävar i dödlig fara därför att de inte inser behovet av strikt återhållsamhet i alla avseenden.

De behöver få sin uppmärksamhet riktad på återhållsamhetens principer, inte på ett trångsynt eller godtyckligt sätt, utan i ljuset av Guds avsikt med mänskligheten. Om principerna för sann återhållsamhet på detta sätt kunde framläggas för dem, skulle många av de högre klasserna inse deras betydelse och ta emot dem av allt sitt hjärta. Det finns en annan fara som särskilt den förmögna klassen är utsatt för, och också här har läkarmissionen en uppgift. Många som är framgångsrika i denna världen och som aldrig nedlåter sig till de vanliga formerna av moraliska brott, går ändå under på grund av sin kärlek till rikedom.

De är så fästade vid sina världsliga skatter, att de blivit okänsliga för Guds krav och nästans behov. I stället för att betrakta rikedom som ett pund att användas till Guds ära och mänsklighetens (257) bästa, ser de på den som ett medel för sina egna njutningar och sin egen ära. De bygger det ena huset efter det andra, och köper den ena lantegendomen efter den andra. De fyller sina hem med lyx, medan nöden smyger längs gatorna och runt omkring dem lever människor i elände och brott, i sjukdom och död. De som lever endast för sig själva, utvecklar inte Guds karaktärsdrag utan Satans egenskaper.

Dessa människor behöver evangelium. De behöver få sina ögon vända från materiella, förgängliga ting och i stället rikta sina blickar på de dyrbara, oförgängliga skatterna. De behöver lära sig givandets glädje och välsignelsen av att samarbeta med Gud. Denna sorts människor är ofta de allra svåraste att nå, men Kristus kan öppna vägar på vilka de kan nås. Låt de personer som är klokast, pålitligast och mest hoppfulla söka upp dessa människor. Med den visdom och takt som gudomlig kärlek föder, med den förfining och hövlighet som är ett resultat av Kristus i hjärtat, kan de arbeta för dem som så bländas av jordiska rikedomar att de inte ser de himmelska skatternas härlighet. Våra evangelister skulle studera Bibeln tillsammans med dem och påverka dem med den heliga sanningen. ”Men hans verk är det, att I ären i Kristus

Jesus, som för oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och helgelse och till förlösning.” ”Så säger Herren: Den vise berömme sig icke av sin vishet, den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike berömme sig icke av sin rikedom. Nej, den som vill berömma sig, han berömme sig därav att han har förstånd till att känna mig: att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren.” ”I honom hava vi förlösning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom.” ”Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt (258) sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven.” (1 Kor. 1:30; Jer. 9:23, 24; Ef. 1:7; Fil. 4:19.)

En sådan vädjan, gjord i Kristi anda, kommer inte att anses opassande. Den kommer att göra intryck på många bland de välsituerade i samhället.

Genom ansträngningar som görs i visdom och kärlek kommer många rika människor att väckas till insikt om sitt ansvar inför Gud. När det blivit klart för dem att Herren väntar av dem såsom Hans representanter, att lindra mänsklighetens lidande, kommer många att reagera positivt och ge både pengar och medkänsla till de fattiga. När deras tankar på detta sätt avleds från deras egna själviska intressen, skall många överlåta sig åt Kristus. Sitt inflytande och sina medel skall de ställa till det goda verkets förfogande och förena sig med den enkle evangelist som var Guds redskap till deras omvändelse. Genom ett rätt bruk av sin jordiska förmögenhet skall de samla sig ”skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla”. De skall rädda åt sig själva den rikedom som visdomen erbjuder, ja, ”ädla skatter och rättfärdighet”.

Genom att lägga märke till våra liv formar världens människor sin uppfattning om Gud och om Kristi lära. Alla som inte känner Kristus behöver ständigt se Hans karaktärs höga och rena principer praktiserade av dem som känner Honom. Att möta detta behov, att förmedla Kristi kärleks ljus in i hemmen hos hög och låg, rik och fattig, är läkarmissionens stora plikt och dyrbara förmån.

”I ären jordens salt”, sade Jesus till sina lärjungar, och i dessa ord riktar han sig också till sina tjänare i dag. Den som ”är salt” har bevarande egenskaper i sig och kan utöva ett frälsande inflytande.

Även om en människa har fallit till de djupaste djupen av synd, finns det en möjlighet att rädda henne. Många har förlorat känslan för de eviga verkligheterna, förlorat likheten med Gud, och de vet knappt om de har en själ som kan bli frälst eller inte. De tror inte på Gud och litar inte på någon människa. Men de kan förstå och uppskatta handlingar av praktisk medkänsla och hjälpsamhet. När de ser någon som inte söker jordisk ära och berömmelse, komma in i deras hem, hjälpa de sjuka, klä de nakna, mätta de hungriga och ömt visa dem till Honom, åt vilkens kärlek och medömkan den mänskliga tjänaren endast är en budbärare, rörs deras hjärtan. De blir tacksamma och tron

vaknar inom dem. De ser att Gud bryr sig om dem, och de är redo att lyssna till Guds ord.

I detta räddningsarbete krävs många mödosamma ansträngningar. Man skulle inte börja med att förklara okända läropunkter för dessa människor, men efter att de fått praktisk hjälp är det lämpligt att framlägga adventbudskapet för dem. Alla människor behöver se Guds lag med dess långt gående krav. Det är inte prövningar, arbete och fattigdom som sänker mänskligheten i förnedring, nej, det är synden, överträdelsen av Guds lag. Försöken att rädda de utstötta och fördärvade blir värdelösa om inte Guds lags fordringar och behovet av lydnad mot Honom intrycks på hjärta och sinne. Gud har inte påbjudit någonting som inte är nödvändigt för att förena mänskligheten med Honom. ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen... Herrens bud är klart och upplyser ögonen.” (260) Psalmisten säger vidare: ”Efter dina läppars ord, och vad människor än må göra, tager jag mig till vara för våldsverkarens stigar.” (Ps. 19:8, 9; 17:4.)

Änglarna hjälper till i arbetet med, att upprätta de fallna och föra dem tillbaka till Honom, som gett Sitt liv för att återlösa dem. Och den Helige Ande samarbetar med de mänskliga redskapen för att väcka de moraliska krafterna genom att påverka hjärtan, överbevisa om synd, om rättfärdighet och dom.

När Guds barn hänger sig åt detta arbete, kommer många att sträcka ut sina händer för att bli räddade. De kommer att påverkas till, att vända sig bort från sina onda vägar. Några av dessa räddade kommer att få höga platser i Guds tjänst och bli betrodda med ansvar i evangeliseringsarbetet. De vet av egen erfarenhet vilka behov som finns bland de människor som de arbetar för och vet hur de bäst skall hjälpa dem. De vet vilka medel som bäst kan användas för att rädda de förlorade. De är fyllda med tacksamhet till Gud för de välsignelser de fått. Deras hjärtan är vederkvickta av kärlek, och de får nya krafter att lyfta upp dem som aldrig kan resa sig utan hjälp. Med Bibeln som sin ledare och den Helige Ande som sin hjälpare och tröstare, finner de en väg till ny framgång. Dessa människor som blir aktiva i Guds verk blir när de förses med hjälpmedel och får instruktioner om hur de bäst skall vinna andra för Kristus, medarbetare till dem som förde dem till sanningens ljus. Därigenom äras Gud och Hans sanning blir känd.

Världen kommer inte att övertygas så mycket genom det som förkunnas i predikstolen som genom det liv som församlingen lever. Predikanten framställer evangeliets principer, men församlingens gudsfruktan omsatt i praktiken, demonstrerar dess kraft.

Församlingens behov

Medan världen behöver medkänsla och Guds folks böner och bistånd, medan den behöver se Kristus uppenbarad i hans lärjungars liv, behöver också Guds folk tillfällen som

väcker deras medkänsla, ger kraft åt deras böner och hos dem utvecklar en karaktär enligt det gudomliga mönstret.

Det är för att förse församlingen med dessa tillfällen som Gud har placerat fattiga, olyckliga, sjuka och lidande bland oss. De är Jesu testamente till Hans församling, och vi skall sörja för dem så som Han skulle göra. På detta sätt tar Gud bort slagget och renar guldets, och ger oss den hjärtats och karaktärens förfining som vi behöver.

Herren kunde utföra Sitt verk utan vår medverkan. Han är inte beroende av våra pengar, vår tid och vårt arbete. Men församlingen är mycket dyrbar i hans ögon. Den är det skrin som innehåller Hans juveler, den fälla som innesluter Hans hjord, och Han längtar efter att se den utan fläck eller skrynka. Han trängtar efter den med utesäglig kärlek. Detta är orsaken till att Han har gett oss tillfällen till, att verka för Honom, och Han tar emot vårt arbete såsom tecken på vår kärlek och lojalitet.

Genom att placera fattiga och lidande bland oss prövar Herren oss för att se vad som finns i våra hjärtan. Vi kan inte utan fara svika principerna, kränka rätten och försumma barmhärtigheten. Vi kan inte se en broder sjunka ned i förfall och gå förbi honom på andra sidan av vägen, utan vi måste genast och helhjärtat försöka att uppfylla Guds bud genom att hjälpa honom. Vi kan inte motarbeta Guds särskilda önskemål utan att följderna av våra gärningar återspeglas i våra liv. Vi skulle (262) i våra samveten vara fast övertygade om att vadhelst som vanarar Gud i vårt handlingssätt kan inte heller gagna oss.

Det skulle stå inristat i vårt samvete såsom med stålstift på en klippa, att den som åsidosätter barmhärtighet, medlidande och rättfärdighet, den som försummar de fattiga och är likgiltig för mänsklighetens lidanden, den som inte är vänlig och hövlig, uppför sig på ett sådant sätt att Gud inte kan samverka med honom i hans karaktärsutveckling. Sinnets och hjärtats adelhet formas lättare när vi känner sådan ömhet och medkänsla för andra att vi använder våra tillgångar och förmåner för att lindra deras nöd. Att skaffa och behålla allt för sig själv, medverkar till själslig fattigdom. Men de som är villiga att utföra just det arbete som Gud bestämt för dem, enligt Kristi metoder, får alla Kristi egenskaper.

Vår Frälsare sänder Sina budbärare att frambära ett vittnesbörd till Hans folk. Han säger: ”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och öppnar dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig.” (Upp. 3:20.) Men många vägrar att ta emot Honom. Den Helige Ande väntar på att få beveka och inta hjärtat, men de är inte villiga att öppna dörren och släppa in Frälsaren av fruktan för att Han skall begära någonting av dem. Och så går Jesus av Nasaret förbi. Han längtar efter att få utgjuta Sin nåds rika välsignelser över dem, men de vägrar att ta emot dem. Hur fruktansvärt är det inte att utestänga Kristus från Hans eget tempel! Vilken förlust för församlingen!

Goda gärningar innebär uppoffring, men själva offret lär oss disciplin. Dessa förpliktelser för oss i konflikt med

våra naturliga känslor och böjelser, (263) och när vi uppfyller dem, vinner vi den ena segern efter den andra över tvivelaktiga drag i vår karaktär. Striden fortsätter, och så tillväxer vi i nåden. På detta sätt återspeglar vi Kristus och bereds för en plats bland de välsignade i Guds rike.

Både timliga och andliga välsignelser åtföljer dem som delar med sig till behövande av det som de fått av Mästaren. Jesus utförde ett underverk för att mätta fem tusen, en trött och hungrig skara. Han valde en trevlig plats där folket rymdes, och bad dem att slå sig ner. Sedan tog Han fem bröd och två små fiskar. Utan tvivel anmärkte många att det vore omöjligt att mätta fem tusen män, förutom kvinnor och barn, med så ringa tillgångar. Men Jesus välsignade brödet och fiskarna och bad lärjungarna att dela ut maten. Och medan de gav av den åt skaran, förmerades den i deras händer. Och när den stora skaran hade fått sitt, satte sig lärjungarna själva ned och åt tillsammans med Kristus av den mat som kommit från himmelens förråd. Detta är en dyrbar lärdom för varje Kristi efterföljare.

En ren och obesmittad gudstjänst är det ”att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse, och att hålla sig obefläckad av världen”. (Jak. 1:27.) Våra församlingsmedlemmar är i stort behov av kunskap om praktisk gudsfruktan. De behöver öva självförnekelse och självförsakelse. De behöver bevisa för världen att de är Kristus-lika. Därför skall inte det arbete som Kristus väntar Sig av dem, utföras av ombud, så att man ålägger en kommitté eller en institution att bära de bördor som de själva skulle axla. De skall utveckla Kristus-likhet genom (264) att ge av sina medel och sin tid, sin medkänsla och sina personliga bemödanden, hjälpa de sjuka, trösta de sörjande, bistå de fattiga, uppmuntra de förtvivlade, upplysa människor i mörker, visa syndare till Kristus och uppenbara för deras hjärtan Guds lags fordringar.

Människor vaktar och väger dem som gör anspråk på att bekänna vår tids särskilda sanningar. De vaktar för att se på vilket sätt de troende i sina liv och sitt uppförande representerar Kristus. Genom att ödmjukt och på allvar göra gott mot alla, utövar Guds folk ett inflytande som blir märkbart i varje by och stad, där adventbudskapet är känt. Om alla som känner sanningen toge fasta på detta arbete allt eftersom tillfällena yppar sig, och dag för dag utförde små handlingar av kärlek där de bor, skulle Kristus uppenbaras för deras grannar. Evangelium skulle visa sig vara en levande kraft och inte skickligt uttänkta fabler eller tomma spekulationer. Det visar sig vara en verklighet och inte ett resultat av inbillning och hänförelse. Detta skall medföra större resultat än predikningar och trosbekännelser.

Satan spelar livets spel om varje människa. Han vet att praktisk medkänsla är ett prov på hjärtats renhet och osjälviskhet, och han gör varje tänkbar ansträngning att stänga våra hjärtan för andras behov, så att vi till sist skall vara oberörda av lidandet. Han finner på sådant som skall hindra oss från att ge uttryck för kärlek och sympati. På detta sätt ödelade han Judas' liv. Judas försökte alltid att tillgodose sig själv. I detta avseende är han en representant

för många bekännande kristna i vår tid. Därför behöver vi studera hans fall. Vi är lika nära Jesus som han var. Men om inte vår förening med Kristus gör oss till ett med honom, och så var fallet med Judas, och om vi inte i våra hjärtan känner en allvarlig (265) medkänsla med dem som Kristus dog för, är vi, liksom Judas, i fara att skiljas från Kristus och bli ett byte för Satans frestelser.

Det är nödvändigt att vi är på vakt mot ett första avsteg från rättfärdigheten, eftersom en överträdelse, en försummelse att uppenbara Kristi anda, öppnar vägen för en annan och ytterligare en annan, tills vårt sinne behärskas av fiendens principer. Om själviskhetens anda tillåts att råda blir den en förtärande passion, som ingenting annat än Kristi makt kan betvinga.

Budskapet i Jesaja 58

Jag kan inte starkt nog vädja till alla våra församlingsmedlemmar, alla som är sanna missionärer, alla som tror den tredje ängels budskap, alla som är varsamma med sin fot på sabbatsdagen, att begrunda det femtioåttonde kapitlet i Jesajas bok. Det välgörenhets-arbete som påbjuds i detta kapitel, önskar Gud att hans folk skall utföra i denna tid. Det är ett arbete som Han själv anvisat. Det råder inget tvivel om vem detta budskap åsyftar eller tiden för dess fullbordan, för vi läser: ”Dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du skall åter upprätta grundvalar ifrån forntida släkten; och du skall kallas ’han som murar igen revor’, ’han som återställer stigar, så att man kan bo i landet’”. (Vers 12.)

Guds minnesmärke, sjundedagssabbaten, tecknet på Hans skaparverk, har rubbats av syndens människa. Guds folk har här en särskild uppgift: att mura igen den reva som har gjorts i Hans lag. Och ju närmare tidens slut vi kommer, desto mer brådskande är detta verk. Alla som älskar Gud visar att de bär Hans tecken genom att helga Hans bud. Herren säger: ”Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor, om du kallar sabbaten din lust. (266) . . . då skall du finna din lust i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder.” (Vers 13, 14.) Ett äkta hälso- och sjukvårdsarbete är således oskiljaktigt förbundet med helighållandet av Guds tio bud, av vilka sabbaten särskilt nämns, därför att den är det stora minnesmärket av Guds skaparverk. Att helga den har samband med uppgiften att återställa Guds avbild i människan. Detta är Guds folks uppdrag i denna tid. Om det utförs på rätt sätt skall det medföra rika välsignelser för församlingen.

Vi som tror på Kristus behöver en större tro. Vi behöver vara mer uthålliga i bönen. Många undrar varför deras böner är så livlösa, deras tro så svag, deras kristna erfarenhet så mörk och osäker. Har vi inte fastat, säger de, och har vi inte gått ”i sorgdräkt inför Herren Sebaot”? I Jes. 58 visar Kristus hur detta förhållande kan ändras. Han säger: ”Nej, detta är den fasta som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvillan härbärg, att du kläder den nakna, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod.” (Vers 6, 7.) Detta är det recept Herren har skrivit åt den rädda, tvivlande och bävande människan.

Måtte de sorgsna, de som vandrar i sorgdräkt inför Herren, stå upp och hjälpa någon som behöver hjälp.

Varje församling är i behov av den Helige Andes ledande kraft, och nu är det tid att bedja om den. Men i allt Guds verk för människor är det Hans plan att människan skall samarbeta med Honom. Av denna orsak kallar Herren församlingen till djupare fromhet, större plikt känsla och bättre förståelse för dess skyldigheter mot Skaparen. (267) Han manar församlingen att vara ren, helgad och verksam. Och det kristna hjälparbetet är ett av medlen att göra församlingen sådan, för den Helige Ande samarbetar med alla som tjänar Gud.

Till dem som redan är engagerade i detta verk, vill jag säga: Fortsätt att arbeta med takt och duglighet. Uppmuntra edra medarbetare till, att arbeta under ett visst namn, i vilket de kan organiseras för att göra en gemensam aktion i enighet. Sätt de unga männen och kvinnorna i församlingen i arbete! Förenå hälso- och sjukvårdsarbetet med förkunnandet av den tredje ängelns budskap. Gör regelbundna, organiserade försök att väcka församlingsmedlemmarna ur det dödläge som de under årtal befunnit sig i. Sänd ut till församlingarna sådana som är villiga att i sitt liv omsätta hälsoreformens principer. Sänd sådana som inser behovet av självförnekelse när det gäller aptiten, annars blir de en snara för församlingen. Lagg märke till om inte en fläkt av liv då kommer in i våra församlingar. Ett nytt element behöver föras in i vårt arbete. Guds folk måste inse sitt stora behov och den fara som hotar och så ta upp det arbete som ligger dem närmast.

Kristus är alltid med dem som tar del i detta arbete och som vittnar i tid och otid, hjälper de nödställda och berättar för dem om Kristi underbara kärlek, och Jesus själv påverkar de fattiga och bedrövade. När församlingen accepterar det av Gud givna uppdraget, får den följande löfte: ”Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina spår.” (Jes. 58:8.) Kristus är vår rättfärdighet. Han går framför oss i detta verk, och Herrens härlighet följer efter.

Allt vad himmelen äger står till förfogande för var och en som vill arbeta enligt Kristi metoder. Allt eftersom våra medlemmar personligen utför det arbete som anvisats dem, skall de känna sig omgivna av en helt annorlunda (268) atmosfär. Välsignelse och kraft åtföljer deras arbete. Självviskheten som förut bundit dem, kommer nu att övervinnas. Deras tro blir en levande princip. De blir mer uthålliga i bönen. De blir föremål för den Helige Andes vederkvickande och helgande inflytande och de förs närmare himmelriket.

Frälsaren tar inte hänsyn till vare sig rang eller kast, världslig ära eller rikedom. Det är karaktären och hängivenheten för saken som har det högsta värdet för Honom. Han tar inte parti för de starka och de av världen gynnade. Han, den levande Gudens Son, böjer sig ned för att lyfta upp dem som fallit. Genom att vädja och tala ord av tröst och hopp söker Han att vinna åt Sig den förlorade, kämpande människan. Guds änglar lagg märke till vilka

av Hans lärjungar som utövar barmhärtighet och visar medlidande. De ger akt på om Guds folk uppenbarar Jesu kärlek.

De som inser syndens förbannelse och förstår Kristi gudomliga medlidande i det oändliga offer Han gav för en fallen mänsklighet, blir förenade med Kristus. Deras hjärtan är fulla av ömhet. Deras ansiktsuttryck och tonfall röjer den sympati de känner. Deras arbete utmärks av ivrig omsorg, kärlek och energi, och med Guds hjälp blir de en kraft till att vinna människor för Kristus.

Vi behöver alla så ett utsäde av tålmod, medlidande och kärlek. Vi skall skörda vad vi sätt. Våra karaktärer danas nu för evigheten. Här på jorden bereds vi för himmelen. Allt har vi fått av nåd, från och för intet. Nåden är det förbund i vilket vi fått vårt barnskap. Nåden genom Jesus har skänkt oss frälsning, pånyttfödelse och gjort oss till barn hos Gud och till Kristi medarvingar. Måtte denna nåd bli uppenbarad även för andra.

Våra plikter mot trons egna

Nya sabbatshållare

Det finns två klasser av fattiga som vi alltid har omkring oss – de som ruinerar sig själva genom sina egna självständiga handlingar och fortsätter i sina överträdelse och de som för adventbudskapets skull har kommit i svåra omständigheter. Vi skall älska vår nästa som oss själva, och mot båda dessa klasser skall vi göra vad rätt är under Guds ledning och råd.

Det råder ingen tvekan när det gäller Guds fattiga. Var och en av dem skall få hjälp när det är till deras gagn.

Gud önskar att Hans folk skall uppenbara för en syndfull värld, att Han inte har lämnat dem att gå under. Särskilt skulle man bemöda sig om att hjälpa dem som för adventbudskapets skull har drivits bort från sina hem och måste lida. Allt mer och mer kommer det att behövas stora, öppna, generösa hjärtan, som är villiga att försaka sig själva och ta sig an dem som Gud älskar. De fattiga bland Guds folk får inte lämnas utan att någon hjälper dem att fylla deras behov. Man måste finna något sätt på vilket de kan förtjäna sitt uppehälle. En del behöver lära sig att arbeta. Andra arbetar hårt och tar ut det yttersta av sina krafter för att försörja sina familjer, och de behöver särskilt bistånd. Vi skulle intressera oss för dessa fall och hjälpa dem att få en tryggad ställning. Det borde finnas en fond till hjälp för sådana värdiga, fattiga familjer, som älskar Gud och helgar Hans bud.

Det är viktigt att de medel som behövs för detta verk, inte ges ut på annat. Det är skillnad på om vi hjälper de fattiga, som genom att lyda Guds bud nu är behövande (270) och lidande, eller om vi försummar dessa för att hjälpa dem som trampar Guds lag under fötterna. Och Gud lagg märke till denna skillnad. Den som helgar Guds sabbat skulle inte gå förbi Herrens lidande och behövande för att i

stället hjälpa dem som fortsätter att överträda Guds lag, dessa som är uppfostrade till att söka hjälp hos vem helst som vill bistå dem. Det är inte det rätta slaget av missionsarbete. Det är inte i överensstämmelse med Herrens plan.

Varhelst en församling bildas, bör dess medlemmar trofast hjälpa de behövande bland de troende. Men de får inte stanna vid det. De skall också hjälpa andra, oavsett den tro dessa har. Som resultat av ett sådant arbete kommer några av dem att ta emot adventbudskapet.

De fattiga, de sjuka och de gamla

”Om någon fattig finnes hos dig, en av dina bröder inom någon av dina städer i det land som Herren, din Gud, vill giva dig, så skall du icke förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder, utan du skall gärna öppna din hand för honom och gärna låna vad han behöver i sin brist. Tag dig till vara, så att icke den onda tanken uppstår i ditt hjärta: ’Det sjunde året, friåret är nära’, och att du så ser med ont öga på din fattige broder och icke giver honom något; han kan då ropa över dig till Herren, och så kommer synd att vila på dig. Gärna skall du giva åt honom, och ditt hjärta skall icke vara motvilligt, när du giver åt honom, ty för en sådan gåvas skull skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk, i allt vad du företager dig. Fattiga skola ju aldrig saknas i landet, därför bjuder jag dig och säger: Du skall gärna öppna din hand för din broder, för de arma och fattiga som du har i ditt land.” (5 Mos. 15:7-11.)

(271) Genom olika omständigheter har en del som älskar och lyder Gud blivit fattiga. En del är inte aktsamma, de vet inte hur de skall handha pengar. Andra har blivit fattiga på grund av sjukdom och motgångar. Vad än orsaken må vara, är de behövande, och att hjälpa dem är en viktig gren av missionsarbetet.

Alla våra församlingar skulle sörja för sina egna fattiga. Vår kärlek till Gud skall ta sig uttryck i att vi gör gott mot de behövande och lidande bland trons husfolk, vars behov har kommit till vår kännedom och som behöver vår omsorg. Varje människa har en särskild skyldighet mot Gud att ge Hans värdiga fattiga ett särskilt medlidande. Vi får under inga förhållanden gå förbi dessa.

Paulus skrev till korintierna: ”Vi vilja meddela eder, kära bröder, huru Guds nåd har verkat i Macedoniens församlingar. Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga. Och de gävo icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gävo de, först och främst åt Herren, och så åt oss, genom Guds vilja. Så kunde vi uppmana Titus att han skulle fortsätta såsom han hade begynt och föra jämväl detta kärleksverk bland eder till fullbordan.” (2 Kor. 8:1-6.)

Det hade varit hungersnöd i Jerusalem, och Paulus visste att många av de kristna hade förskingrats, och att de som var kvar säkerligen var berövade mänsklig medkänsla och

utsatta för religiös fientlighet. Därför uppmanade han församlingarna att sända ekonomiskt understöd till dessa bröder i Jerusalem. Summan som insamlades översteg apostlarnas förväntan. Tvingade av Kristi kärlek gav de troende frikostigt, och de var glada över att de på detta sätt kunde ge uttryck för sin kärlek till (272) Frälsaren och till sina trossyskon. Detta är enligt Guds ord den äkta grunden för barmhärtighet.

Uppgiften att sörja för våra gamla bröder och systrar som inte har något hem, är ständigt aktuell. Vad kan vi göra för dem? Jag har flera gånger upprepat vad Herren har sagt mig: Det bästa är inte att upprätta institutioner för vården av de gamla och samla dem alla på samma plats. Inte heller skulle man sända bort dem för att få vård. Låt varje familj ta hand om sina släktingar. Om detta inte är möjligt, tillfaller uppgiften församlingen, och denna skall ta emot den som en plikt och en förmån. Alla som äger Kristi anda betraktar de svaga och gamla med särskild respekt och ömhet.

Gud tillåter att det i varje församling finns några av Hans fattiga. De är alltid ibland oss, och Herren lägger på församlingsmedlemmarna ett personligt ansvar att sörja för dem. Vi får inte lägga vårt ansvar på andra. Mot dem som är inom våra egna led skall vi visa samma kärlek och sympati som Kristus skulle ha visat om Han varit i vårt ställe. På detta sätt fostras vi till att bli redo att verka i Kristi led.

Predikanten skulle undervisa de olika familjerna om, och stimulera församlingen till, att ta vård om sina egna sjuka och fattiga. Han skulle tillvarata de möjligheter som Gud gett åt folket och nyttja dem i verksamheten. Om en församling överbelastas på detta område, skulle andra församlingar komma till dess hjälp. Församlingsmedlemmarna skall visa takt och skarpsinne, när de sörjer för detta Herrens folk. De skulle försaka lyx och onödiga prydnader för att kunna göra det trevligt för de behövande. När de gör detta praktiserar de uppmaningen i Jes. 58, och får del av den välsignelse som utlovats där.

Vår plikt mot världen

(273) ”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son”. Gud sände icke ”sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bliva frälst genom honom.” (Joh. 3:16, 17.) Guds kärlek omfattar hela mänskligheten. Då Kristus gav Sin missionsbefallning till lärjungarna, sade Han: ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” (Mark. 16:15.)

Kristi avsikt var att ett ändå större verk skulle ha utförts för människorna än vad vi hittills har sett. Han menade inte att ett så stort antal skulle välja att stå under Satans banér och bli motståndare till Guds styrelse. Världens Frälsare avsåg inte att Hans friköpta arvingar skulle leva och dö i sina synder. Varför har då så få nåtts och blivit frälsta? Det är därför att så många av dem som bekänner

sig vara kristna verkar på samma sätt som den store avfällingen. Tusenden som i dag inte känner Gud, kunde ha fröjdat sig i Hans kärlek, om de som gör anspråk på att tjäna Honom hade arbetat som Kristus arbetade.

Frälsningens välsignelser, såväl timliga som andliga, är avsedda för alla människor. Det finns många som anklagar Gud för att världen är full av nöd och lidanden, men det var inte Guds plan att detta elände skulle existera. Det var inte Hans mening att en människa skulle ha överflöd av livets goda, under det att andras barn skulle gråta efter bröd. Herren är godhetens Gud. Han har skapat tillräckliga förråd för allas behov, och genom Sina representanter, som Han betrott med Sitt goda, skall enligt Hans plan alla Hans varelsers behov fyllas.

Vi som tror Herrens ord borde läsa den instruktion som ges i Tredje och Femte Mosebok. (274) Där kan vi se vilket slags undervisning familjerna i Israel fick. Under det att Guds utvalda folk skulle framstå som avskilt och heligt, skilt från de andra nationerna som inte kände Gud, skulle de behandla främlingen vänligt. Man fick inte se ned på honom därför att han inte var av Israels folk. Israeliterna skulle älska främlingen, emedan Kristus i sanning dog lika mycket för att frälsa honom som för att frälsa Israel. Vid deras tacksägelsefester, då de berättade om Guds nådesgärningar, skulle främlingen hälsas välkommen bland dem. Då de inbärgade skörden, skulle de lämna en viss del därav på åkern till de fattiga och till främlingen. Så skulle främlingen också dela med dem Guds andliga välsignelser. Herren, Israels Gud, befälde att de skulle tas emot, om de valde sällskap med dem som kände och dyrkade Honom. På det sättet skulle de lära känna Jehovas lag och förhållande Honom genom sin lydnad.

På samma sätt önskar Gud i dag, att Hans barn, både när det gäller timliga och andliga ting, skall dela med sig till världen. För varje Jesu lärjunge i varje tidsålder gäller Frälsarens dyrbara ord: ”Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram.” (Joh. 7:38.) Men i stället för att dela med sig av Guds gåvor, är många som bekänner sig vara kristna, upptagna av sina egna små intressen, och själviskt håller de tillbaka Guds välsignelser från sina medmänniskor.

Medan Gud genom sin försyn uppfyllt jorden med Sina gåvor och fyllt dess förrådshus med vad vi behöver, ser vi överallt nöd och elände. En frikostig försyn har lagt i Hans mänskliga medarbetares händer ett överflöd för att fylla allas behov, men Guds förvaltare är otrogna. I den kristna världen läggs så mycket ned på extravaganser att det skulle vara tillräcklig för att fylla alla hungrigas behov och att kläda de nakna. Många som bär det kristna namnet (275) ger ut pengar för själviska nöjen, för tillfredsställelsen av aptiten, för starka drycker och delikatesser, för extravaganta hus, möbler och kläder, under det att de knappt ger dem som lider en blick av medömkan eller ett ord av sympati.

Vilken nöd existerar inte i själva hjärtat av våra s.k. kristna länder! Tänk på de fattigas levnadsvillkor i våra storstäder! I dessa städer är det skaror av människor, som inte får så mycket omsorg och hänsyn, som vi ger vår boskap. Det finns tusentals stackars barn, trasiga och

halvsvultna, med ondska och fördärv skrivna i sina ansikten. Familjerna packas samman i eländiga bostäder, många av dessa är mörka källare som stinker av fukt och smuts. Barn föds på dessa förfärliga platser. Barn och ungdomar får inte se något som är tilldragande, ingenting av den naturens skönhet som Gud skapat för att glädja oss. Dessa barn lämnas att växa upp, danas och formas till sin karaktär nästan utan normer, med elände och dåliga föredömen runt omkring sig. De hör Guds namn endast när det missbrukas. Fula ord, lukt av sprit och tobak, moralisk förnedring av alla slag finns överallt och fördärvar sinnena. Och från dessa hemvist av elände stiger bönfällande rop om mat och kläder från många som inte vet någonting om bön.

Våra församlingar skulle här ha ett arbete att utföra, för vilket många har liten eller ingen förståelse, ett arbete som är nästan orört. Jesus sade: ”Jag var hungrig, och I gäven mig att äta; jag var törstig, och I gäven mig att dricka; jag var husvill, och I gäven mig härbärge, naken, och I klädd mig; jag var sjuk, och I besökt mig; jag var i fångelse, och I kommit till mig.” (Matt. 25:35, 36.) En del tror att om de skänker pengar till detta arbete, är det allt de behöver göra. Men det är ett misstag. Donationer kan aldrig (276) ersätta det personliga tjänandet. Det är riktigt att vi skall ge av våra medel, och många fler skulle göra det, men personligt arbete fordras av alla i förhållande till deras krafter och möjligheter.

Arbetet att samla de behövande, de utstötta, de lidande, de utblottade, är just det arbete, som varje församling som bekänner sig till sanningen för denna tid för längesen skulle ha utfört. Vi skall visa den barmhärtige samaritens ömma medlidande genom att vi fyller deras lekamliga behov, mättar de hungriga, tar de fattiga, som drivits bort från sina hem, till våra hem, under det att vi dagligen hos Gud hämtar den nåd och kraft, som gör oss i stånd till att nå de djupaste djup av mänskligt elände och så hjälpa dessa som omöjliga kan hjälpa sig själva. I detta arbete har vi god möjlighet att framhålla Kristus, den Korsfäste.

Varje församlingsmedlem skulle känna det som sin särskilda plikt att arbeta för människorna i sitt grannskap. Tänk ut hur ni bäst kan hjälpa dem som inte visar något intresse för andliga ting. Visa intresse för era vänners såväl andliga som timliga välfärd när ni besöker dem. Framställ Kristus såsom Frälsaren som förlåter synder. Inbjud era grannar till ert hem och läs med dem från Bibeln och från böcker som förklarar dess sanningar. Detta, i förening med enkla sånger och innerlig bön, kommer att röra deras hjärtan. Församlingsmedlemmarna skulle själva lära sig att göra detta arbete. Detta är lika nödvändigt som att rädda människor i främmande länder. Under det att några känner en börda för människor i avlägsna länder, skulle de många som stannar i hemlandet känna en börda för de dyrköpta människorna runt omkring sig och arbeta lika ivrigt för deras frälsning.

De timmar som vi använder till förströelser, som inte är välgörande varken för själ eller kropp, skulle vi använda till att besöka de fattiga, de sjuka och lidande, eller till att bistå någon som är i behov av hjälp.

(277) När ni försöker att hjälpa de fattiga, de föraktade, de övergivna, utför då inte arbetet från era höga styltor av värdighet och överlägsenhet, för på det sättet kan ni inte åstadkomma något. Bli verkligt omvända och lär av Honom, som är mild och ödmjuk av hjärtat. Vi måste alltid ha Herren för våra ögon. Så som Kristi tjänare bör vi upprepa, så att vi inte glömmer det: ”Jag är köpt för ett dyrt pris.”

Gud vill ha inte endast din godhet, utan ditt vänliga ansikte, dina hoppfulla ord och din handtryckning. När du besöker prövade Guds barn, kommer du att möta sådana som förlorat allt hopp – ge dem solskenet tillbaka. Det finns de som behöver Livets Bröd, läs för dem ur Guds Ord. Andra lider även av själens sjukdom som inte någon jordisk balsam kan påverka och som ingen läkare kan bota. Bed för dessa och led dem till Jesus.

Vid vissa tillfällen grips en del av sentimentala känslor, som leder till impulsiva handlingar. De kanske tror att de då utför en stor tjänst för Kristus, men det gör de inte. Deras iver dör snart ut, och då försummar de sin tjänst för Kristus. Gud tar inte emot en nyckfull tjänst. Det är inte genom känslosamma, tillfälliga ryck av aktivitet, som vi kan göra våra medmänniskor gott. Krampaktiga försök att göra gott gör oftare skada än nytta.

Arbetsmetoder till hjälp för de behövande skulle noggrant övervägas under bön. Vi skall söka visdom från Gud, för Han vet bättre än kortsynta dödliga, hur man skall sörja för dem som Han skapat. Det finns några som utan åtskillnad ger till alla som ber dem om hjälp. De handlar fel. När vi försöker att hjälpa de fattiga skall vi vara noga med att ge rätt slags hjälp. Det finns en del som, när de fått hjälp, fortsätter att göra sig själva till föremål för hjälp. De kommer att vara beroende (278) så länge det finns någon som de kan lita till. Genom att ge överdrivet mycken tid och uppmärksamhet åt dessa befrämjar vi endast deras lättja, hjälplöshet, extravagans och omåttlighet.

När vi ger till de fattiga skulle vi fråga oss själva: ”Uppmuntrar jag till slöseri? Hjälper jag dem, eller skadar jag dem?” Ingen människa som kan förtjäna sitt uppehälle har rätt att vara beroende av andra.

Ordspråket ”Världen är skyldig att försörja mig” har en smak av falskhet, bluff och röveri. Världen är inte skyldig att försörja någon människa som själv kan arbeta och tjäna sitt levebröd. Men om någon kommer till vår dörr och ber om bröd, skall vi inte visa bort honom om han är hungrig. Hans fattigdom kan vara en följd av motgångar.

Vi skulle hjälpa dem som har stora familjer att underhålla och som ständigt måste kämpa mot svaghet och fattigdom. Mången änka med sina faderlösa barn arbetar långt över sin förmåga för att kunna behålla barnen hos sig och förse dem med mat och kläder. Många sådana mödrar har dött av överansträngning. Varje änka behöver den tröst, som hoppfulla och uppmuntrande ord ger och det finns många som skulle behöva materiell hjälp.

Gudfruktiga personer med gott omdöme och förstånd skulle väljas att se till de fattiga och nödställda, först och

främst dem som tillhör trons husfolk. De skulle rapportera till församlingen och ge råd om vad som borde göras.

I stället för att leda de fattiga att tro, att de kan få mat och dryck fritt eller nästan fritt, skulle vi ordna så, att de kunde hjälpa sig själva. Vi skulle försöka skaffa dem ett arbete, och om nödvändigt är, lära dem att arbeta. Medlemmar av fattiga familjer skulle lära sig att laga mat, sy sina egna kläder och hur man bäst sköter ett hem. Pojkar och flickor skulle grundligt (279) lära sig ett yrke. Vi måste uppfostra de fattiga att bli självförsörjande. Det är den rätta hjälpen, för den gör dem inte endast självunderhållande, utan gör dem lämpliga att hjälpa andra.

Det är Guds avsikt att rika och fattiga skall vara förenade genom medkänslans och hjälpsamhetens band. Han ber oss att visa intresse för varje fall av lidande och nöd, som kommer till vår kännedom.

Tro inte att det förringar din värdighet att tjäna den lidande mänskligheten. Se inte med likgiltighet och förakt på sådana som har lagt själens tempel i ruiner. De är föremål för gudomligt medlidande. Han som har skapat alla, har omsorg om alla.

Inte ens de djupast fallna är utom räckhåll för Hans kärlek och barmhärtighet. Om vi är Hans sanna lärjungar, skall vi visa samma anda. Den kärlek, som är inspirerad av vår kärlek till Jesus, ser i varje människa, rik eller fattig, ett värde som inte kan mätas med mänskliga mått. Låt ditt liv uppenbara en kärlek, som är högre än du kan uttrycka i ord.

Ofta hårdnar människors hjärtan under förebråelser, men de kan inte motstå den kärlek som visas dem i Kristus Jesus. Vi skulle säga syndaren, att han inte skall känna sig bortstött från Gud. Bjud syndaren att se på Jesus, som är den ende som kan hela den av syndens spetälska besmittade. Uppenbara för den förtvivlade, missmodige och lidande, att han är ”hoppets fånge”. (Se Sak. 9:12!) Låt ditt budskap vara: ”Se Guds Lamm, som borttager världens synd...”

Jag visades, att läkarmissionen kommer att upptäcka, att i de djupaste djup av förnedring finns det människor som fastän de hängett sig åt omåttlighet och fördärvliga vanor, skall låta sig påverkas av ett rätt utfört arbete. Men vi måste upptäcka dem och uppmuntra dem. Fasta, tåliga och allvarliga försök erfordras för att lyfta dem upp. De kan inte återupprätta sig själva. De kanske (280) hör Kristi kallelse, men de är för döva för att uppfatta dess mening, de är för blinda för att kunna se att något gott finns i beredskap för dem. De är döda i synder och överträdelser. Men inte ens dessa kommer att utestängas från evangeliets festmåltid. De skall få lyssna till inbjudan: ”Kom!” Fastän de kanske känner sig ovärdiga, säger Herren: ”Nödgen dem att komma in.” Lyssna inte till någon ursäkt! Omhänderta dem med kärlek och vänlighet.

”Men I, mina älskade, uppbyggen eder på eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande, och bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I väntan på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv. Mot somliga av dem, sådana som äro tvivlande, mån I vara barmhärtiga

och frälsa dem genom att rycka dem ur elden.” (Jud. v. 20-23.) Gör klart för människorna de fruktansvärda följderna av att överträda Guds lag. Framhåll att det är inte Gud, som förorsakar plåga och lidande, utan att människan genom sin egen likgiltighet och synd har dragit detta förhållande över sig.

Detta arbete, utfört på rätt sätt, skall rädda mången arm syndare, som har försumrats av församlingarna. Mången som inte har vår tro längtar efter just den hjälp, som det är kristnas plikt att ge. Om Guds folk ville visa ett verkligt intresse för sina grannar, skulle många nås av sanningarna för vår tid. Ingenting kan eller kommer att kunna ge en sådan prägel åt arbetet som detta att vi hjälper människor just där de är. Tusenden kunde i dag glädja sig i budskapet, om de som gör anspråk på att älska Gud och lyda Hans bud, ville arbeta såsom Kristus arbetade.

När läkarmissionen på detta sätt vinner människor och ger dem en frälsande kunskap om Kristus och Hans sanning, kan pengar och hängivet arbete tryggt investeras i det, ty det är ett arbete som skall bestå.

Omsorg om föräldralösa

(281) Bland alla dem som kräver vårt intresse har änkan och den faderlöse den största rätten till vår ömma medkänsla. De är föremål för Herrens särskilda omsorg. De är anförtrodda oss av Gud såsom ett lån. ”En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och att hålla sig obefläckad av världen.” (Jak. 1:27.)

Mången fader som dog i tron, förlitande sig på Guds eviga löften, lämnade sina kära i full förtröstan på att Herren skulle sörja för dem. Hur förser nu Herren dem som lämnats ensamma? Han gör inte ett underverk genom att sända dem manna från himmelen, inte heller sänder Han korpar med mat, men Han utför ett under med människohjärtan genom att driva bort själviskheten och öppna godhetens brunn. Han prövar Sina lärjungars kärlek genom att överlämna till deras barmhärtighet de sörjande och ensamma. De som älskar Gud skulle öppna sina hjärtan och sina hem för dessa barn. Stora institutioner är inte de bästa platserna för föräldralösa barn. Om de inte har släktingar som kan ta hand om dem, skulle våra församlingsmedlemmar ta dessa små till sig eller finna lämpliga hem för dem hos andra familjer.

Dessa barn är i en särskild mening just de som Kristus ger akt på, och om vi försummar dem, förolämpar vi Honom. Varje vänlig handling mot dem, utförd i Jesu namn, betraktar Han såsom gjord mot Honom själv.

De som på något sätt berövar dem de medel, som de skulle haft, de som med likgiltighet (282) ser deras behov kommer att ställas till rätta inför världens Domare. ”Skulle då Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till honom

dag och natt, och skulle han icke hava tålmod med dem? Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt.” (Luk. 18:7, 8.) ”Domen skall utan barmhärtighet drabba den som icke har visat barmhärtighet.” (Jak. 2:13.) Herren bjuder oss att skaffa ”de fattiga och husvilla härbärke”. (Jes. 58:7.) Kristenheten måste skaffa fäder och mödrar och hem till dessa utblottade. Medlidande med änkan och de faderlösa, uppenbarat i böner och mot dessa svarande handlingar, kommer Gud att minnas och skall belöna.

Ett vidsträckt arbetsfält ligger öppet för alla, som vill tjäna Mästaren genom att ta vård om dessa barn och ungdomar, som genom döden berövats föräldrarnas ledning och ett kristet hems goda inflytande. Många av dem har ärvt dålig karaktärsdanning, och om de lämnas att växa upp utan att någon bryr sig om dem, kommer de att hamna i kamratkretsar där de förleds till laster och brott. Just dessa barn behöver placeras i en gynnsam miljö för att få en rätt karaktärsdanning, så att de kan bli Guds barn.

Gör ni, som bekänner er vara Guds barn, er del, när det gäller att undervisa dessa barn som med stort tålmod behöver undervisas om hur de skall komma till Frälsaren? Utför ni er del såsom trogna Kristi tjänare? Sörjer ni för dessa obildade, kanske obalanserade sinnen med samma kärlek som Kristus visat oss? Barnens och de ungas andliga liv svävar i dödlig fara, om de lämnas åt sig själva. De behöver tålmodig undervisning, kärlek och öm kristen omsorg.

Om vi inte hade fått någon uppenbarelse om vår plikt, skulle själva den syn våra ögon ser och vad vi vet om den orubbliga lagen om orsak och verkan, vara nog för att vi skulle resa oss för att rädda dessa olyckliga. Om församlingsmedlemmarna (283) använde lika mycket energi, takt och skicklighet i detta arbete som de annars gör i det dagliga livets uppgifter, om de sökte visdom från Gud och allvarligt studerade, hur de bäst skulle ta hand om dessa ouppfostrade sinnen, skulle många räddas, som nu är nära att gå under.

Om föräldrar bekymrade sig för sina egna barns frälsning som de borde, om de bure dem i sina böner inför nådens tron och i sitt liv omsatte sina böner, medvetna om att Gud samarbetar med dem, skulle de kanske bli framgångsrika i att arbeta för barn utanför sin egen familj, och särskilt när det gäller dem som saknar föräldrars råd och ledning. Herren manar varje församlingsmedlem att göra sin plikt mot dessa föräldralösa.

Ett Kristus-lik arbete

Vi skulle inte arbeta för barnen enbart av plikt utan av kärlek, därför att Kristus dog för deras frälsning. Han har friköpt dem som behöver vård, och Han väntar att vi skall älska dem såsom Han älskade oss i vår synd och i vårt egensinne. Kärlek är det redskap som Herren använder för att dra våra hjärtan till Honom, för ”Gud är kärleken”. I varje barmhärtighetsgärning är denna princip den enda som verkat. Det mänskliga måste förena sig med det gudomliga.

Detta arbete för andra kräver ansträngning, självförnekelse och självupoffring. Men vad betyder det

ringa offer som vi gör jämfört med det offer Gud gjorde för oss, då Han gav oss Sin enfödde Son?

Gud skänker oss Sina välsignelser för att vi skall dela med oss av dem till andra. När vi ber Honom om vårt dagliga bröd, ser Han in i våra hjärtan för att finna ut, om vi vill dela med oss till sådana som har större behov än vi. När vi ber: "Gud, förbarma dig över mig, syndare", iakttar Han oss för att se, (284) om vi vill visa samma medlidande mot dem som vi umgås med. Beviset på vår gemenskap med Gud är att vi är barmhärtiga såsom vår himmelske Fader är barmhärtig.

Gud ger alltid, och på vem slösar Han Sina gåvor? På dem som har felfria karaktärer? "Han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga." (Matt. 5:45.) Trots mänsklighetens synd, trots att vi så ofta sårar Jesu hjärta och visar oss själva ovärdiga, vänder Han Sig inte ifrån oss när vi ber Honom om förlåtelse. Han skänker Sin kärlek fritt och för intet, och Han bjuder oss "såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra". (Joh. 13:34.)

Bröder och systrar, jag ber er att noggrant tänka över denna sak. Tänk på de faderlösas och moderlösas behov. Grips inte era hjärtan när ni ser deras lidanden? Finn ut om inte någonting kan göras för att ge dessa hjälplösa vård. Ge de hemlösa ett hem så långt det står i er makt! Var och en bör vara redo att ta del i detta hjälparbete. Herren sade till Petrus: "Föd mina lamm." Den befallningen gäller oss, och genom att öppna våra hem för de föräldralösa hjälper vi till att utföra den. Gör inte Jesus besviken på dig.

Ta dessa barn och bär fram dem till Gud som ett välluktande offer. Bed Honom att välsigna dem, och fostra och dana dem sedan enligt Jesu befallning. Skall vårt folk ta emot detta förtroendeuppdrag? Skall de för vilka Kristus dog, lämnas att lida och gå vilsna vägar på grund av vår ytliga fromhet och ärelystnad?

Guds ord överflödar av undervisning om hur vi skall behandla änkan, den faderlöse, de behövande och de fattiga. Om alla följde denna undervisning, skulle ankans hjärta sjunga av jubel, hungriga små barn (285) skulle mättas, de utblottade bli klädda och de som håller på att duka under skulle få liv igen. Himmelska varelser blickar ned på oss, och när vi, fyllda med nit för Kristi ära, blir kanaler för Guds försyn, kommer dessa himmelska budbärare att ge oss ny andlig kraft, för att vi skall kunna övervinna svårigheterna och triumfera över hindren. Och vilken välsignelse skall inte dessa arbetare få som lön! För många som nu är likgiltiga, själviska och självupptagna skulle det betyda liv från de döda. Hos oss skulle då himmelsk barmhärtighet, visdom och nit återupplivas.

Predikanthustrarna och de faderlösa

Man har frågat om en predikanthustru skall adoptera spädbarn. Jag svarar: Om hon saknar anlag och lämplighet för missionsarbete utanför hemmet, och om hon känner det som sin plikt att ta vård om föräldralösa barn, gör hon ett gott verk. Men må hon då i första hand välja adventistbarn, som blivit föräldralösa. Gud kommer att välsigna dem som med villigt hjärta delar sitt hem med dessa hemlösa. Men om predikanthustrun kan ta del i att undervisa andra, bör

hon ägna Gud sina krafter såsom missionsarbetare. Hon skulle vara sin makes trogna medarbetare, assistera honom i hans gärning, utveckla sitt intellekt och vara behjälplig att meddela budskapet till andra. Vägen är öppen för ödmjuka, helgade kvinnor, värdiga genom Kristi nåd, att besöka dem som är i behov av hjälp och bringa ljus till de missmodiga. De kan lyfta upp de nedböjda genom att bedja med dem och visa dem på Jesus. Sådana kvinnor skulle inte ägna sin tid och sina krafter åt ett hjälplöst litet barn som fordrar ständigt vård och tillsyn. De skulle inte på det sättet frivilligt binda sina händer.

Hem för föräldralösa

När allt har gjorts som kan göras för att bereda hem för de föräldralösa i våra egna hem, kommer det fortfarande att finnas många i vår värld, som behöver vård. De må vara trasiga, ohyfsade och i varje avseende allt annat än tilldragande, men de är lika dyrbara i Guds ögon som våra egna små. De är Guds tillhörighet, för vilka vi kristna bär ansvar. Gud säger att Han skall "utkräva deras själar ur vår hand".

Att sörja för dessa behövande är ett gott verk, men i denna tid har inte Herren gett oss som ett folk uppmaning att upprätta stora och dyrbara institutioner för detta ändamål. Men om det bland oss finns personer, som känner sig kallade av Gud att bygga ett sådant hem för vården av föräldralösa barn, bör de följa sin övertygelse om vad som är deras plikt. Men när de tar vård om denna världens fattiga, skulle de också vädja till världen om hjälp med underhållet. De skall inte hämta det hos det folk, åt vilket Gud anförtrott det största uppdrag som någonsin getts åt människor, nämligen uppgiften att förkunna nådens sista budskap till alla folk, tungomål och folkslag. Guds skattkammare måste ha ett överskott för att kunna underhålla verket i fjärran länder.

Må de som känner kallelsen att upprätta institutioner skaffa sig skickliga förespråkare som kan framlägga behoven och samla in medel. Må världens människor väckas att se behoven, och må de olika samfunden besökas av dem, som känner att något måste göras för de fattiga och föräldralösa. I varje samfund finns det sådana som fruktar Gud. Vädja till dem, för Gud har gett detta verk till dem.

De institutioner för föräldralösa, sjukliga (287) och gamla som grundats av vårt folk bör underhållas. Lämna inte dessa att lida brist och så dra vanära över Guds sak. Hjälpen som ges till dessa institutioner skulle inte betraktas enbart som en plikt utan som en förmån. I stället för att ge varandra onödiga presenter, låt oss skänka våra gåvor till de fattiga och hjälplösa. När Herren ser, att vi gör vårt bästa för att lindra behoven, påverkar Han andra att hjälpa oss i detta goda verk.

Avsikten med ett hem för föräldralösa barn skulle inte bara vara att förse dem med mat och kläder utan att ge dem kristna lärare, som kan uppfostra dem i kunskapen om Gud och Hans Son. De som arbetar på detta område skulle vara vidhjärtade och fyllda av inspiration som de undfått vid Golgata kors. De skulle vara bildade och självförsakande människor som vill verka som Kristus verkade för Gud och mänskligheten.

När dessa hemlösa har fått en plats där de kan erhålla kunskap, lycka och dygd, och bli söner och döttrar till himmelens Konung, kommer de att vara beredda att på ett Kristus-lik sätt ta del i samhällslivet. De skall uppfostras så, att de i sin tur kan hjälpa andra. Därigenom fortplantas och utvidgas det goda verket.

Vilken moder har någonsin älskat sitt barn såsom Jesus älskar sina barn? Han ser på den fördärvade karaktären med en sorg, som är djupare och mer intensiv än någon moders. Han ser de framtida följderna av de onda gärningarna. Gör därför allting som kan göras för den försummade människan.

Hälsovårdsverksamheten och den tredje ängels budskap

(288) Åter och åter har jag blivit undervisad om att hälsovårdsverksamheten skall stå i samma relation till den tredje ängels budskap som armen och handen till kroppen. Under ledning av det gudomliga Huvudet skall de arbeta i endräkt för att bereda väg för Kristi ankomst. Den högra armen på sanningens kropp skall vara i ständig verksamhet, och Gud skall ge den kraft. Men den skall inte vara kroppen. Inte heller skall kroppen säga till armen: ”Jag behöver inte dig.” Kroppen behöver armen för att kunna utföra ett aktivt och målmedvetet arbete. Båda har fått ett arbete sig tilldelat, och båda skulle lida stor förlust om de arbetade oberoende av varandra.

Uppdraget att förkunna den tredje ängels budskap har av några inte mottagits såsom Gud hade avsett. Det har behandlats som något av mindre betydelse, under det att det skulle inta en viktig plats bland de mänskliga medlen till människans frälsning. Människorna skulle ledas till att studera Bibeln då den är det mest verksamma medlet till frälsning, och Ordets förkunnelse är en uppfostrande kraft att nå detta resultat. De som underskattar det evangeliska arbetet och försöker att göra hälsovårdsverksamheten oberoende av det försöker att skilja armen från kroppen. Vad skulle bli resultatet om de lyckades? Vi skulle få se armar och händer ”flyga omkring” och dela ut medel utan ledning av huvudet. Arbetet skulle sakna balans och rätta proportioner. Den del som Gud bestämt skulle vara hand och arm skulle försöka inta hela kroppens plats, och evangeliets förkunnelse skulle förringas eller ignoreras helt och hållet. (289) Detta skulle föra med sig oreda och förvirring i sinnena, och stora delar av Herrens vingård lämna oröda.

Hälsovårdsverksamheten skulle vara en del av arbetet i varje församling. Skild från församlingen blir den snart ett virrvarr av oorganiserade åtgärder. Den konsumerar, men producerar ingenting. I stället för att verka som Guds hjälpande hand för att föra evangelium vidare, suger den livet och kraften ur församlingen och försvagar budskapet. Om detta arbete blir självständigt, kommer det inte endast

att sluka förmågor och medel som behövs på andra områden, men om själva hjälparbetet skils från Ordets förkunnelse, försätter det människorna i en ställning där de kommer att driva gäck med den bibliska sanningen.

Det evangeliska arbetet behövs för att ge varaktighet och stadga åt hälsovårdsarbetet. Förkunnelsen behöver hälsovårdsverksamheten för att visa vad evangelium förmår i det praktiska livet. Ingendera delen av arbetet är fullständig utan den andra.

Budskapet om den snart återkommande Frälsaren måste förkunnas i alla delar av världen, och en allvarlig värdighet skulle utmärka det i alla dess grenar. Vi har en stor vingård att odla, och den kloke husbonden arbetar så att varje del av den bär sin frukt. Om hälsovårdsverksamheten bevarar sanningens levande principer rena, obefläckade av allt som kan fördunkla dess glans, skall Herren leda arbetet. Om de som bär de tunga bördorna, förblir principerna trogna, skall Herren uppehålla och understödja dem.

Den förening som skulle existera mellan hälsovårdsarbetet och det evangeliska arbetet, är klart skildrad i Jes. 58. Det finns visdom och välsignelse för den som vill engagera sig i det verk som här framställs. Detta kapitel är tydligt och klart, och det ger (290) tillräckligt ljus för att upplysa var och en som önskar att göra Guds vilja. Det påvisar en mängd tillfällen att tjäna den lidande mänskligheten, samtidigt som den tjänande kan vara ett redskap i Guds hand att föra sanningens ljus till en värld, som håller på att gå under. Om den tredje ängels budskap förkunnas på ett rätt sätt, får inte den evangeliska verksamheten en underordnad ställning, inte heller blir de fattiga och sjuka försummade. I Sitt Ord har Gud förenat dessa två grenar av Sitt verk, och ingen människa skulle skilja dem åt.

Det ligger en fara i arbetet för de fattiga, nämligen att förlora ur sikte sanningens viktiga principer, men vi skulle alltid minnas, att när vi utför detta arbete måste det andliga behovet komma först. I våra ansträngningar att fylla de lekamliga behoven hotas vi av faran att skilja från evangeliets sista budskap dess viktigaste grunddrag. Såsom arbetet har bedrivits på en del platser, har hälsovårdsverksamheten dragit till sig både förmågor och medel som tillhörde andra grenar av verket, och arbetet på det direkt andliga området har försumrats.

På grund av de ständigt växande möjligheterna att fylla de timliga behoven inom alla klasser, finns det en risk att detta arbete undanskymmer det budskap som Gud gett oss att förkunna i varje stad, budskapet om Kristi snara ankomst och nödvändigheten av att lyda Guds lag och tro på Jesu vittnesbörd. Detta budskap är huvudtemat i vårt verk. Det skall förkunnas med högt rop och skall gå ut över hela världen. Både i hemlandet och på missionsfälten måste hälsoprinciperna vara förenade med det, men inte vara oberoende av det och inte heller på något sätt ersätta det. Inte heller skulle detta arbete ägnas så mycken uppmärksamhet att det förringar andra arbetsgrenar. Gud har sagt oss att vi skall ta hänsyn till verkets alla grenar, så att det kan utvecklas symmetriskt, med de rätta proportionerna och med god balans.

(291) Sanningen för vår tid omfattar hela evangeliet. Rätt framställt verkar det hos människan den förvandling, som är ett bevis för Guds nåds makt över ett hjärta. Det kommer att utföra ett fullgott arbete och utveckla en fullkomlig människa. Låt därför inte någon skiljelinje gå mellan den sanna hälsovårdsmissionen och den evangeliska missionen. Låt dessa två förena sig i inbjudningen: "Kommen, ty allt är redo." Må de vara ouplösligt förenade, såsom armen är förenad med kroppen.

Hälsovårdsverksamhetens utövare

Herren behöver alla slags skickliga arbetare. "Han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty Han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allesammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet." (Ef. 4:11-13.)

Varje Guds barn skulle ha ett helgat omdöme, så att det tänkte på Guds sak som en helhet och på relationerna mellan de olika grenarna av verket, så att inte någon fattas. Fältet är stort, och ett stort reformarbete skall utföras, inte bara på ett eller två områden, utan på vart och ett av dem. Hälsovårdsverksamheten är en del av reformverket, men den får aldrig bli ett medel att skilja evangelii tjänare från deras arbetsfält. Utbildningen av eleverna inom olika grenar av hälsovårdsverksamheten är inte fullständig med mindre de får öva sig att samarbeta med församlingen och predikanten. Och de som bereder sig för predikogärningen skulle vara till oändligt mycket större nytta, om de vore grundligt insatta i det stora och viktiga ämnet om hälsan och dess vård. Den Helige Andes inflytande behövs för att verket skall vara i jämvikt och stadigt tillväxa på varje område.

Håll samman!

(292) Herrens verk är ett, och Hans folk skulle vara ett. Han har aldrig bestämt att någon del av budskapet skulle förkunnas oberoende av de andra eller bli den allt dominerande. I allt Sitt arbete här på jorden förenade Han hälsovårdsmission med Ordets förkunnelse. Han sände ut de tolv apostlarna, och därefter de sjuttio, för att predika evangelium för folket, och Han gav dem även makt att bota de sjuka och driva ut onda andar i Hans namn. På samma sätt skulle Herrens budbärare i dag träda in i tjänsten. I dag kommer budskapet till oss: "Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder." Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: "Tagen emot helig Ande!" (Joh. 20:21, 22.)

Satan kommer att använda varje listigt anslag för att skilja dem åt som Gud söker att göra till ett. Men vi får inte låta oss vilseledas av Hans bedrägerier. Om hälso- och sjukvårdsarbetet får utgöra en del av evangelium kommer världens människor att lägga märke till det goda som görs, och kommer att övertygas om dess äkthet och ge det sitt stöd.

Vi närmar oss slutet på denna jords historia, och Gud kallar oss alla att höja standaret med inskriptionen: "Här är de som helgar Guds bud och bevarar tron på Jesus." Han

bjuder Sitt folk att arbeta i fullkomlig enhet. Han kallar dem som är engagerade i hälsovårdsverksamheten att förena sig med Guds ords förkunnare. Han kallar predikanterna att samarbeta med hälsovårdsverksamhetens utövare. Och Han kallar församlingen att göra sin plikt, nämligen att bevara den sanna reformens standard inom sitt eget område och lämna åt de välutbildade och erfarna att tränga fram på nya fält. Ingenting skulle sägas som gör någon annan missmodig, för detta bedrövar Jesu hjärta och gläder storligen fienden. (293) Alla behöver döpas i Helig Ande. Alla skulle avhålla sig från kritiska och ringaktande anmärkningar. De skulle i stället närma sig Kristus, så att de kan uppskatta det tunga ansvar, som Hans medarbetare bär. "Håll samman, kom närmare varandra!" är den Store Lärarens ord. Enighet ger styrka, oenighet är svaghet och nederlag.

I vårt arbete för de fattiga och olyckliga behöver vi vara på vår vakt, så att vi inte tar på oss ansvar som vi inte orkar att bära. Innan vi bestämmer planer och metoder, som innebär stora utgifter, skall vi överväga om de bär gudomlig stämpel. Gud godkänner inte att en gren av verksamheten omhuldas utan hänsyn till övriga grenar. Hans avsikt är att hälsovårdsverksamheten skall bereda väg för förkunnelsen av den frälsande sanningen för denna tid, tillkännagivandet av den tredje ängels budskap. Om denna avsikt fullföljs, kommer inte budskapet att ställas i skuggan och dess framgång hindras.

Det är inte många institutioner, stora byggnader eller stora uppvisningar som Gud begär, utan den gemensamma handlingen utförd av ett heligt folk, ett folk utvalt av Gud och dyrbart. Varje människa skall fylla sin plats, tänka, tala och verka i överensstämmelse med Guds Ande. Då, och först då, bildar arbetet en fullständig och symmetrisk helhet.

Församlingen och prästtjänsten försummas

(294) I Sin inbjudan till evangliets nådesverk, berättade Herren Jesus närmare om det förestående arbetet – det arbete som församlingarna på alla platser, i nord, syd, öst och väst skall utföra.

Församlingarna behöver få sina ögon smorda med den himmelska ögonsalvan, så att de kan se de många tillfällen de har till att tjäna Gud. Gud har upprepade gånger uppmanat Sitt folk till att gå ut på vägarna och till åkrarna och nödga folk att gå in, så att Hans hus kan bli fullt, men nära vår egen dörr bor det människor, som vi inte har visat så stort intresse, att de kan märka, att vi tänker på deras själars väl. Det är den uppgift, som ligger närmast framför oss, som Herren nu kallar Sin församling att ta upp. Vi skall inte stå och säga: "Vem är min nästa?" Vi skall tänka på, att vår nästa är den, som behöver vår sympati och vår hjälp. Vår nästa är var och en, som är sårad och slagen av motståndaren. Vår nästa är var och en, som tillhör Gud. De

skäl, som judarna hade ställt upp för att beteckna, vem som var deras nästa, avlägsnas i Kristus. Det finns inga territorialgränser, inga konstlade skiljelinjer, inga kaster eller klasser.

Försummade tillfällen

Den gode samaritens anda är inte så utbredd i våra församlingar. Många, som befinner sig i nöd, har blivit förbigångna, liksom prästen och leviten gick förbi den sårade och slagne främmande man, som hade lämnats döende vid väggkanten. Just de, som behövde den gudomliga Helbrägdagörens kraft till att behandla deras sår, hade övergetts (295) och inte uppmärksammats. Många har handlat som om det vore tillräckligt att veta att Satan hade lagt ut sin snara för en själ och de kunde gå hem och inte bekymra sig över det förlorade färet. Det är uppenbart att de, som visar en sådan anda, inte har haft del av gudomlig natur, utan i stället har Guds fiendes egenskaper.

Somliga måste utföra Kristi missionsbefallning. Andra skulle föra det verk vidare, som Han hade satt i gång. Detta privilegium har församlingen fått. Det var med denna avsikt den organiserades. Varför har dess medlemmar då inte tagit på sig detta ansvar? Det finns de, som har sett denna stora försummelse. De har sett många lidande och nödställda människors behov och har i dessa själar känt igen dem, som Kristus gav Sitt liv för. Sålunda har deras hjärtan blivit upprörda av medkänsla, alla krafter har väckts till handling. De har organiserat sig med dem, som vill vara med i utbredandet av evangeliet till de många själar som befinner sig i moraliskt fördärv och synd, för att de skall kunna köpas tillbaka från ett liv i utsvävningar och synd. Personer, som har varit engagerade i detta kristna hjälparbete, har gjort, vad Herren önskade skulle göras och Han har erkänt deras arbete. Det som har utförts i detta avseende, är något, som varje sjundedags-adventist av hela sitt hjärta skulle stödja och visa förståelse för och gå in i med stor iver. Församlingen har gått miste om mycket genom att försumma detta arbete, som ligger inom dess eget område och genom att den inte velat bära dessa bördor. Om församlingen hade gått in i detta arbete, som den borde ha gjort, skulle den ha medverkat till att frälsa många människor.

På grund av deras försumlighet har Herren sett med ogillande på församlingen. Många har visat en kärlek till lättja och högmod. Somliga som hade privilegiet att känna Bibelns sanning, har inte fört den med sig in i (296) själens innersta helgedom. Gud drar alla dessa till ansvar för de talenter, som de inte har gett Honom tillbaka i ärlig och redlig tjänst och alla möjliga ansträngningar för att uppsöka och rädda dem som är förlorade. Dessa lättjefulla tjänare framställs som att de kommer till bröllopsmåltiden utan bröllopskläder – Kristi rättfärdighets klädnad – på sig. De har till namnet tagit emot sanningen, men de praktiserar den inte. Enligt sin bekännelsen är de omskurna, men i själva verket befinner de sig bland oomskurna.

Varför låter vi oss inte entusiasmeras av Kristi Ande? Varför låter vi oss inte beröras av en lidande världs elände? Förstår vi riktigt, vilket upphöjt privilegium det är att kunna infatta ändå en stjärna i Kristi krona, en själ som

gjorts fri från de kedjor, som Satan höll den bunden med, en själ frälst in i Guds rike? Församlingen måste känna sin plikt att för hela skapelsen förkunna evangeliet om sanningen för vår tid. Jag ber er enträget att läsa det tredje och fjärde kapitlet hos Sakarja. Om dessa kapitel bleve rätt förstådda och man toge dem till sig, skulle det uträttas något för dem, som hungrar och törstar efter rättfärdighet, en gärning, som för församlingen skulle innebära samma sak som ett ”Gå framåt och uppåt!”

Resultatet av försumlighet

Varhelst det finns en församling, bör alla medlemmarna gå aktivt in i missionsarbete. De bör besöka alla familjer i grannskapet och känna deras andliga tillstånd. Om bekännande kristna hade gått in för detta, ända från det att de första gången har skrivit sina namn i församlingsprotokollen, skulle vantron, en så djup orättfärdighet och en så ojämförligt stor ondska inte vara så utbredd, som det vi kan se i världen i dag. Om varje enskild församlingsmedlem hade försökt att upplysa andra, skulle det i dag stå tusentals och åter tusentals tillsammans med Guds laglydiga folk.

Resultatet av, att församlingen inte har arbetat (297) efter Kristi riktlinjer, ses inte bara i världen. Församlingen har därigenom förts in i ett tillstånd, där de höga och heliga intressena för Guds sak har dämpats. Kritik och bitterhet har trängt in i församlingen och många har fått sitt andliga omdöme försvagat. Som en följd av allt detta har Kristi sak gjort en stor förlust. Den himmelska intelligensen har väntat på att kunna samarbeta med mänskliga redskap, men vi har inte känt igen och erkänt deras närvaro.

Behov av omvändelse

Det är nu hög tid att vi omvänder oss. Alla som tillhör Guds folk bör själva intressera sig för att göra gott. De bör lägga ned sin själ och sitt hjärta i att upplyfta och upplysa sina medmänniskor. De bör ta på sig den bröllopsklädnad som Kristus har ställt i ordning, så att de blir utrustade för att arbeta enligt Hans riktlinjer. De skall inte förgäves få del av Guds nåd. Med ödmjuk, helgad vördnad bör de arbeta till höger och till vänster och helga hela sin tjänst och alla sina förmågor åt Gud.

Det är nödvändigt, att en väckelse uppstår bland Guds folk. Hela församlingen kommer att sättas på prov. En i världsligt avseende klok man, som spekulerar och planerar och alltid har sina affärer i åtanke, bör söka att bli klok med hänseende till eviga intressen. Om han ville använda lika mycket energi på att säkerställa åt sig den himmelska skatt och det liv, som kan mäta sig med Guds liv, som han använder på att skaffa sig världslig vinning, vad skulle han då inte kunna uträtta?

Den otrogne förvaltaren berikade inte sig själv med sin Mästares tillgångar. Han slösade bara bort dem. Han lät lättja inta den plats som uppriktigt, helhjärtat arbete skulle ha haft. Han använde sin Herres tillhörigheter på ett trolöst sätt. Du otrogne förvaltare, ser du inte att du kommer att förlora din själ om du inte vill samarbeta med Gud och få ut (298) det mesta av dina talenter för Mästaren? Du har fått din tankeförmåga för att du skall kunna förstå hur du skulle arbeta. Du har fått dina ögon för att vara skarpsynt och kunna finna dina gudagivna tillfällen. Dina öron skall

lyssna till Guds befallningar. Dina knän skall böjas tre gånger om dagen i innerlig bön. Dina fötter skall gå på Guds buds väg. Tankar, strävanden, talenter bör användas, för att du måtte kunna få tillgång till undervisningen där uppe och höra orden från Hans läppar, som har övervunnit alla frestelser för vår skull: ”Den, som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har sekrat och sitter hos min Fader på hans tron.” ”Så säger Herren Sebaot: Om du vandrar på mina vägar och håller mina befallningar, så skall du få styra mitt hus och vakta mina förgårdar. Du skall få en plats att vandra på bland dem som står här.” (Upp. 3:21; Sak. 3:7.) Om du inte samarbetar med Herren och överlämnar dig själv till Honom och går Hans ärenden, kommer du att dömas som olämplig att vara medborgare i Hans rena, himmelska rike.

Försumlighet i ämbetet

Även om jag har anförtrotts uppgiften att peka på faran med att påverka saker och ting alltför mycket i hälsoarbetet och att försumma de andra linjerna, ursäktar det inte dem, som har hållit sig själva borta från hälsoarbetet. De, som saknar förståelse för detta arbete bör nu vara mycket försiktiga med vad de säger, eftersom de inte har förståelse för detta ämne. Oavsett deras ämbete i konferensen, bör de vara mycket försiktiga med att uttala sig om synpunkter, som inte kommer att hjälpa någon. Den likgiltighet och det motstånd som somliga har uppvisat mot detta ämne, kommer att göra det ologiskt om deras ord (299) skulle få ett stort inflytande. De saknar klarsyn.

Somliga är bekymrade och rådvilla eftersom de ser att hälsoarbetet blir oproportionerligt, därför att det får så många dugliga människor och pengar och att detta arbete långt överträffar vad som görs inom de andra områdena. Vad är det som är fel? Beror det på att ledarna i hälsoarbetet arbetar för mycket eller på att ledarna inom de andra områdena gör för litet? Det har visats mig att vi på många andra områden bara gör en liten del av det som borde göras. Den tro, iver och kraft som borde ägnas åt förkunnelsesarbetet finns inte. Mångas strävanden är matta och andefattiga. Det är uppenbart att man inte har reagerat på det ljus vi har fått från Gud när det gäller våra plikter och privilegier. Människor har ersatt Guds planer med sina egna planer. Jag har satts till att säga att hälsoarbetets framgång är enligt Guds befallning. Detta arbete måste utföras. Sanningen måste utföras både på huvudstråk och sidovägar. Och predikanter och församlingsmedlemmar bör vakna upp och se det nödvändiga i att samarbeta i denna uppgift.

De, som har känt en börda för kristet hjälparbete, har med allvarlig och outtröttlig energi bevittnat genom sitt arbete, att de inte är tillfreds med att bara tro på teorin. De har försökt att vandra i ljuset. De har använt sin tro i praktiken. De har kombinerat tro och gärningar. De har utfört det arbete, som Herren har befallt skall göras och många själar har blivit upplysta, överbevisade och hjälpta.

Den likgiltighet, som råder bland våra predikanter angående hälsoformen och hälsomissionens arbete, är överraskande. Till och med de, som inte bekänner sig som kristna, behandlar detta ämne med större respekt, än somliga av vårt eget folk gör och dessa kommer längre fram än vi.

Varför, frågar jag mig, är då somliga av våra prästerliga bröder så långt efter när det gäller att förkunna måttlighetens upphöjda ämnen? (300) Mina bröder, de ord ni får är: ”Ta itu med hälsoarbetsarbetet. Gå framåt!” Om ni tror, att hälsoarbetet upptar en alltför stor del, så ta med er människor som har arbetat inom detta område till era arbetsmarker – två här och två där. Ta emot dessa hälsomissionärer på samma sätt som ni vill ta emot Kristus och se vad de kan göra. Ni kommer inte att finna dem underlägsna i andligt avseende. Se om ni inte på det sättet kan föra in mer av himmelens livskraftiga strömmar i församlingarna. Se om det inte finns några, som vill ta itu med den utbildning, som de har så stort behov av och bära ut vittnesbördet: ”Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus.” (Ef. 2:4-6.) Vårt stora behov är enighet, fullkomlig enhet med Guds verk.

De, som inte kan se betydelsen av hälsoarbetet skall inte tro att de har rätt att kontrollera något i det. De behöver bli renade, helgade och förädlade. De måste formis och bildas efter den gudomliga likheten. Då kommer de att se att hälsomissionen är en del av Guds verk. Orsaken till att så många församlingsmedlemmar inte förstår denna del av verket, är att de inte följer sin Ledare steg för steg i självförnekelse och självupppoffring. Arbetet inom hälsomissionen är Guds verk och bär Hans signatur och så länge det inte används medel inom denna enda gren, som hindrar och stör arbetet på nya områden, bör det inte betraktas som oväsentligt.

Evangelisationen är en verksamhet, som förkunnar sanningen (301), för såväl sjuka som för friska. Den förenar arbetet inom hälsomissionen med Ordets tjänst. Om dessa redskap ställs samman uppstår det tillfällen att föra ljus vidare och att förmedla evangeliet till alla samhällsklasser. Gud vill att predikanter och församlingsmedlemmar skall ha ett avgjort och aktivt intresse för hälsomissionsarbetet.

Det är ett evangeliskt arbete att ta folk i sitt närområde, oavsett deras ställning eller tillstånd och att hjälpa dem på alla möjliga områden. De, som är fysiskt sjuka är nästan alltid psykiskt sjuka och när någon är psykiskt sjuk, påverkas också kroppen. Predikanter anser att det är en del av deras arbete att visa omsorg om de sjuka och drabbade, varhelst ett tillfälle erbjuder sig. Den som predikar evangeliet skall förmedla ett budskap, som skall tas emot, om alla folk skall helgas och göras redo till Herrens ankomst. Detta omfattar alla som är i Kristi tjänst.

Varför samarbetar då inte våra predikanter av hela sitt hjärta med dem, som bedriver hälsoverksamheten? Varför studerar de inte Kristi liv omsorgsfullt, så att de kan veta hur Han arbetade och följa Hans exempel i detta? Är det upp till er, Kristi utvalda tjänare, som har Hans exempel framför er, att stå fram och kritisera det arbete som Han kom för att utföra bland människor? Det arbete som nu utförs inom hälsomissionens verksamhet borde ha gjorts för årtal sedan och skulle ha utförts, om Guds folk hade blivit riktigt omvänt till sanningen, om de hade studerat

ordet med ödmjuka hjärtan och om de ägde vördnad för universums Gud och studerade Hans vilja i stället för att tillfredsställa sig själva. Hade vårt folk gjort detta, skulle många dugliga och inflytelserika människor ha omvänt och slutit sig till oss när det gäller att ge budskapet om Kristi snara ankomst vidare.

(302) De, som förstår fysiologi och hygien kommer, i sina ämbeten, att finna att det är ett medel, genom vilket de kan upplysa andra om, hur de med rätt metod och med förstånd kan hushålla med sina fysiska, mentala och moraliska krafter. Därför bör de som förbereder sig för predikantens gärningar studera den mänskliga organismen grundligt, så att de vet hur de skall vårda kroppen, inte med hjälp av stimulantia, utan från naturens eget laboratorium. Herren kommer att välsigna dem, som gör allt för att hålla sig själva fria från sjukdomar och få andra till att bry sig lika mycket om kroppens hälsa som om själens.

Kristi ambassadörer, de som har anförtrotts Guds levande profetior, kan vara dubbelt så nyttiga, om de vet hur den sjuke kan hjälpas. En praktisk kunskap om hälsoreformen kommer att utrusta män och kvinnor till att bättre förkunna nådens och vedergällningens budskap för världen.

Predikanter bör vara lärare som förstår och påskyndar människornas behov. De bör uppmuntra medlemmarna i församlingen att skaffa sig praktisk kunskap om alla delar av missionsarbetet, så att de kan vara till välsignelse för alla samhällsklasser. De bör vara snabba till att lägga märke till dem, som uppskattar frågor som gäller det andliga livet. De bör ha taktkänsla och förmåga att iaktta och sörja för själar, som sådana som måste avlägga räkenskap. De bör hjälpa dem att organisera församlingens arbetskraft, så att män, kvinnor och unga med olika temperament, i olika kall och ställningar, kommer att ta vara på det arbete som måste utföras. De skall använda sina gudagivna talenter i den mest högtidliga tjänst för Mästaren.

Våra tankar om kristen välgörenhet måste genomföras, om vi skall utveckla dem. Praktiskt arbete kommer att uträtta långt mer än predikningar. Våra predikanter tankar måste vidga sina vyer och utifrån en allvarlig personlig erfarenhet måste de kunna säga ord, som kommer att väcka (303) folks slumrande krafter. Genom en daglig gemenskap med Gud skall de få en djupare insikt i sina egna och andras liv och därigenom utvidga sitt verksamhetsområde. På så sätt kommer de att vara Kristi medarbetare, i stånd till att upplysa andra därför att de själva är ljuskanaler.

Gräv som församlingsmedlemmar djupare och gör grunden fast, håll fast deras själar vid den eviga Klippan. Genom att de lär sig att älska Gud högst, kommer de att lära sig att älska sin nästa som sig själva.

Herrens kraft upphöjs när människors hjärtan visar ömhet och hyser medkänsla för varandras väl och visar medömkan för dem som lider. Guds änglar är redo att samarbeta med mänskliga redskap när det gäller att tjäna själar. När den Helige Ande arbetar på våra hjärtan och

sinnen, kommer vi inte att undgå plikter och ansvar, gå förbi och överlämna den sårade och hjälplösa själen till lidande.

Som belöning för det värde som Kristus tillmäter vad Han förvärvat genom Sitt blod, tar Han emot människorna som Sina barn och gör dem till föremål för Sin ömma omsorg. För att de skall kunna få sina timliga och andliga behov täckta, anförtror Han dem åt Sin kyrka och säger: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."

Detta skall vara vårt fältrop: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig." Och om vi noggrant tar det med oss i vår vardag, kommer vi att få höra välsignelsen: "Bra, du gode och trogne tjänare... Gå in i din Herres glädje!" Betalar det sig att som en kristen hålla ut under Guds prövningar?

(304) Under våra egna sjäalars rening, kommer vi, i vår innerliga önskan om att göra vår egen kallelse och utkorelse orubblig, att innerligt längta efter andra hårt ansatta själar. Samma kraft och eftertanke som vi tidigare har använt i världsliga angelägenheter, kommer att användas i tjänst åt Honom, som vi är skyldiga allt. Vi skall göra det som Kristus gjorde, gripa varje tillfälle till att arbeta för dem, som utan hjälp kommer att gå förlorade i sitt fördärv. Vi skall räcka en hjälpande hand till andra. Då skall vi med sång, pris och tacksägelse glädja oss med Gud och himmelska änglar, när vi ser själar som är tyngda av synd upphöjas och bli hjälpta, när vi ser den besatte sitta klädd och vid sina sinnen vid Jesu fötter och lära sig av Honom. När vi gör detta, får vi det av Gud och ger Honom det tillbaka, som Han i tillit har lånat ut till oss att förvalta till Hans namns ära och så kommer Hans välsignelse att vila över oss. Låt då fattiga, modlösa av synden tyngda själar få veta, att om de håller Hans bud, skall deras lön bli stor och genom egen erfarenhet kommer vi att visa andra, att välsignelse och tjänst hör samman.

Även om dyrbar tid och värdefulla talenter har använts till att tillfredsställa och behaga oss själva, är Herrens hand fortfarande utsträckt och om vi fortfarande vill arbeta tillsammans med Honom i Hans vingård och sprida Hans nådesinbjudan vida över världen, kommer Han att ta emot vår tjänst. Hur många vill du arbeta för, så att de når vilan i himmelen och får ta del av orden: "Bra, du gode och trogne tjänare"? Hur många vill du hjälpa till härlighetens och ärans krona och evigt liv? Frälsaren kallar på medarbetare. Vill du erbjudas dig?

Belöningen för tjänst

(305) "När du bjuder på middag eller kvällsmål", säger Kristus. "bjud då inte dina vänner eller bröder eller

släktingar eller rika grannar. Kanske de bjuder tillbaka, och du får din belöning. Nej, när du skall hålla fest, bjud fattiga och krymplingar, lama och blinda. Salig är du då, eftersom de inte kan ge dig något tillbaka. Du skall få din lön vid de rättfärdigas uppståndelse.” (Luk. 14:12-14.)

Med dessa ord påpekar Kristus motsättningen mellan världens själviska seder och den osjälviska tjänst, som Han har gett ett exempel på i Sitt eget liv. För en sådan tjänst erbjuder Han ingen världslig vinning eller världsligt erkännande som belöning. ”Du skall få din lön vid de rättfärdigas uppståndelse,” säger Han. Då kommer frukterna av vars och ens liv att visa sig och var och en kommer att skörda det, som han har sått.

För varje Guds arbetare skulle denna tanke vara en uppmaning och en uppmuntran. Här i livet ser det ofta ut, som om vårt arbete för Gud är nästan fruktlöst. Våra ansträngningar att göra gott kan vara allvarliga och ihärdiga, men ändå tillåts vi kanske inte att se följderna av det. För oss kan det se ut, som om ansträngningen har varit bortspild. Men Frälsaren försäkrar oss, att vårt arbete blir uppmärksammat i himmelen och att lönen inte kan slå fel. Aposteln Paulus säger, inspirerad av den Helige Ande: ”Låt oss inte tröttna på att göra gott. Ty när tiden är inne får vi skörda, om vi inte ger upp.” Och hos psalmisten läser vi: ”Gråtande går de ut och bär sitt utsäde. Med jubel kommer de åter och bär sina kärvar.” (Gal. 6:9; Ps. 126:6.)

Medan den stora och slutgiltiga belöningen ges vid Kristi (306) ankomst, kommer helhjärtad tjänst för Gud att medföra en belöning redan här i livet. Arbetaren kommer att möta hinder och motstånd och bitter, nedbrytande modlöshet. Han kommer kanske inte att se frukten av sin ansträngning. Men trots allt detta finner han en himmelska belöning i sin uppgift. Alla, som överlämnar sig till Gud i osjälvisk tjänst för mänskligheten, samarbetar med härlighetens Herre. Denna tanke underlättar allt arbete, den stålsätter viljan och stärker anden till vad som än måste ske. Medan de arbetar av ett osjälviskt hjärta, som förädlats genom att ha del i Kristi lidanden och dela Hans medkänsla, hjälper de till med att öka Hans glädjes fullhet och tillföra Hans upphöjda namn ära och pris. I gemenskapen med Gud, med Kristus och med heliga änglar omges de av en himmelsk atmosfär, en atmosfär som ger hälsa åt kroppen, stärker förståndet och ger glädje i själen.

Alla som helgar kropp, själ och ande till Guds tjänst, kommer ständigt att få ett nytt förråd av fysisk, psykisk och andlig kraft. Himmelsens outtömliga tillgångar står till deras förfogande. Kristus inblåser i dem Sin egen ande, liv av Sitt liv. Den Helige Ande utvecklar Sina högsta krafter för att verka i hjärta och sinne.

”Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och Herrens härlighet följa i dina spår. Då skall Herren svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: ”Se, här är jag.” Om du gör dig av med varje slags ok, om du slutar att peka finger och tala med onda ord, om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus. Och Herren

skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång vars vatten aldrig troyter.” (Jes. 58:8-11.)

Många är Guds löften till dem som tjänar de plågade. Han säger: ”Salig är den som tar sig an (307) den fattige, Herren skall befria honom på olyckans dag. Herren skall bevara honom, och hålla honom vid liv. Han skall prisas lycklig i landet. Du överlämnar honom inte åt hans fiender. Herren är hans stöd när han ligger sjuk, hela hans läger förvandlar du.” ”Förtrösta på Herren och gör det goda, bli kvar i landet, och sträva efter trofasthet.” (Ps. 41:2-4; 37:3.) ”Ära Herren med dina ägodelar och ge honom det första av all din gröda. Dina lador skall då fyllas av riklig skörd och dina pressar flöda över av vin.” ”Den ene strör ut och får ändå mer, den andre snålar och blir bara fattigare.” ”Den, som ömmar för den fattige lånar åt Herren och får lön av honom för det goda han har gjort.” ”Den frikostige blir rikligen mättad, den som vederkvicker andra bli själv vederkvickt.” (Ords. 3:9-10; 11:24; 19:17; 11:25.)

Medan frukten av deras arbete för somliga inte visar sig i det här livet, har Guds arbetare Hans säkra löfte om slutgiltiga segrar. I egenskap av världens Frälsare, mötte Kristus ständigt uppenbara misslyckanden. Det föreföll som om Han endast fick litet utfört av det som Han längtade efter att uträtta för att upplyfta och frälsa. Satans redskap arbetade oavbrutet för att lägga hinder i vägen för Honom. Men Han ville inte vara modlös. Framför sig såg Han alltid frukten av Sin mission. Han visste att sanningen till sist skulle segra i kampen mot det onda och till Sina lärjungar sade Han: ”Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen.” (Joh. 16:33.) Kristi lärjungars liv skall vara som Hans: en rad oavbrutna segrar – som väl inte ser så ut här, men som skall bli erkända som sådana i livet efter detta.

De som arbetar för andras välfärd, är verksamma (308) tillsammans med de himmelska änglarna. Dessa ledsagar dem ständigt och omger dem med sin tjänst. Ljusets och kraftens änglar är alltid nära för att beskydda, trösta, bota, undervisa och uppmuntra. De förmedlar den högsta utbildning, den sannaste kultur och den mest upphöjda tjänargärning som kan ges till människor i den här världen.

Vår barmhärtige Fader uppmuntrar ofta Sina barn och stärker deras tro genom att tillåta dem att se bevisen på Hans nåds kraft i deras hjärtan och liv för vilka de arbetar. ”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte min vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar. Liksom regnet och snön faller från himlen och inte återvänder dit, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktbar och ger säd till att så och bröd till att äta, så skall det vara med ordet som går ut från min mun. Förgäves skall det inte vända tillbaka till mig utan att ha verkat vad jag vill, och utfört det vartill jag har sänt ut det. Med glädje skall ni dra ut, i frid skall ni föras fram. Bergen och höjderna skall brista ut i jubel inför er, alla markens träd skall klappa i händerna. Där nu törnspar finns skall cypresser växa upp. Detta skall bli

Herren till ära, ett evigt tecken som inte skall utplånas.” (Jes. 55:8-13.)

I karaktärens förvandling, i utdrivandet av onda lidelser och i utvecklandet av Guds Helige Andes goda dygder, ser vi uppfyllelsen av löftet: ”Där nu törnsnår finns skall cypresser växa upp, där nässlor står skall myrten växa upp.” ”Öknen och ödemarken skall glädja sig, hedmarken fröjda sig och blomstra som en lilja.” (Jes. 55:13; Jes. 35:1.)

Kristus gläder sig åt att ta skenbart hopplöst material. (309) Människor, som Satan har skadat och som han har arbetat genom, har Han gjort till nådens undersåtar. Han gläder sig över att befria dem från lidande och från den vrede som skall drabba de olydiga. Han gör Sina barn till Sina redskap när Han genomför detta verk och i detta verks framgång finner de redan här i livet en värdefull belöning.

Men vad är detta i jämförelse med den glädje som de kommer att uppnå på den sista, stora uppenbarelsens dag? ”Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag endast till en del, men då skall jag känna fullkomligt, liksom jag själv har blivit fullkomligt känd.” (1 Kor. 13:12.)

Lönen för Kristi arbetare blir att gå in till Hans glädje. Den fröjd som Kristus Själv ser fram emot med ivrig längtan, framgår av Hans bön till Fadern: ”Jag vill, att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig.” (Joh. 17:24.)

Änglarna väntade på att kunna hälsa Jesus välkommen då Han steg upp efter Sin uppståndelse. Den himmelske Härskaren längtade efter att hälsa på Sin älskade anförare som återvände till dem från dödens fångenskap. Med iver trängdes de omkring Honom då Han inträdde genom himmelens portar. Men Han vinkade dem tillbaka. Hans hjärta var hos den ensamma, sörjande lärjungagrupp som Han hade lämnat efter Sig på Oljeberget. Hans hjärta befinner sig fortfarande hos Hans stridande barn på jorden, dem som framdeles måste kämpa mot ödeläggaren. ”Fader!” säger Han, ” Jag vill, att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig.”

Kristi återlösta är Hans juveler, Hans dyrbara egendomsfolk. ”De är ädelstenar i en krona, strålande över hans land.” ”Jag ber... att ni förstår... hur rikt på härlighet hans arv är bland de heliga...” (Sak. 9:16; Ef. 1:18.) Dem ”får han se och bli tillfreds”. (Jes. 53:11.)

Och kommer inte Hans arbetare att glädja sig när också (310) de får se frukten av sina gärningar? När Paulus skriver till de omvända i Tessalonike, säger han: ”Vem är vårt hopp, vår glädje, vår ärekrona inför vår Herre Jesus när han kommer, vem om inte ni? Ja, ni är vår ära och vår glädje.” Och han förmanar bröderna i Filippi att göra allt utan ”att klaga och tveka, så att ni blir fläckfria och rena, Guds oskyldiga barn mitt ibland ett falskt och fördärvat släkte, bland vilka ni lyser som stjärnor i världen, när ni håller fast vid livets ord. Då kan jag berömma mig av er på Kristi dag. Jag har alltså inte sprungit förgäves eller arbetat förgäves.” (1 Tess. 2:19-20; Fil. 2:15-16.)

Varje ingivelse genom den Helige Ande, som leder människorna till godhet och till Gud, skrivs in i himmelens böcker. På Guds dag kommer var och en, som har överlämnat sig som ett redskap för den Helige Ande, att få att se, vad hans liv har utträttat.

Den fattiga änka, som gav sina två småmynt till Herrens skattkammare, visste knappast, vad hon gjorde. Hennes exempel på självupppoffring har ständigt på nytt påverkat tusentals hjärtan i varje land och i alla tider. Det har tillfört Guds skattkammare gåvor från hög och låg, från rik och fattig. Det har bidragit till att underhålla missionsverksamheter, upprätta sjukhus, mätta hungriga, klä nakna, bota sjuka och förkunna evangeliet för fattiga. Många, många människor har välsignats tack vare hennes osjälviska handlingar. Och resultatet av detta inflytande kommer hon att få se på Herrens dag. Samma sak gällde det tillfälle då Maria gav sin dyrbara gåva till Frälsaren. Hur många har inte inspirerats till kärlekstjänster vid tanken på den brutna alabasterkrukan! Och hur skall hon inte glädjas, när hon ser allt detta!

Underbar kommer uppenbarelsen att bli, när de olika utslagen av heligt inflytande med sina härliga resultat kommer till synes. Vilken tacksamhet kommer inte att fylla de själar som möts i de himmelska boningarna, när de förstår det medkännande, kärleksfulla intresse, som andra har hyst för deras frälsning! (311) All pris, all ära och härlighet kommer att tillskrivas Gud och Lammet för vår återlösning, men det kommer inte att förringa Guds ära, att tacksamhet uttrycks mot de redskap, som Han har använt till frälsning av de själar som var nära att gå förlorade.

De frälsta kommer att möta och känna igen dem, vilkas uppmärksamhet de har riktat mot den upphöjde Frälsaren. Vilket välsignat samtal kommer de inte att få med dessa själar! ”Jag var en syndare,” kommer någon att säga, ”utan Gud och utan hopp i världen och du kom till mig och visade mig till den dyrbare Frälsaren som mitt enda hopp. Och jag trodde på Honom. Jag ångrade mina synder och jag fick en plats tillsammans med Honom och Hans heliga i den himmelska världen, i Kristus Jesus.” Andra kommer att säga: ”Jag var en hedning i ett hedniskt land. Du lämnade dina vänner och ditt trevliga hem och kom ut för att lära mig, hur jag kunde finna Jesus och komma till tro på Honom som den ende sanne Guden. Jag förstörde mina avgudar och tillbad Gud och nu ser jag Honom ansikte mot ansikte. Jag är frälst, evigt frälst, för att alltid få se Honom, som jag älskar. Då såg jag Honom endast med trons ögon, men nu ser jag Honom, sådan som Han är. Inför Honom, som älskade mig och har löst mig från mina synder med Sitt blod, kan jag nu uttrycka min tacksamhet över Hans frälsande nåd.”

Andra kommer att ge uttryck för sin tacksamhet mot dem, som gav mat till de hungriga och kläder till de nakna. ”Då förtvivlan höll min själ bunden i otro, sände Herren dig för att uppmuntra och trösta mig”, säger de. ”Du gav mig mat för att stilla mitt fysiska behov och du upplät Guds ord för mig och skapade ett andligt behov. Du behandlade mig som en bror. Du visade mig medkänsla i mina bekymmer och helade min söndertrasade, sårade själ, så att jag kunde gripa tag i Kristi hand, som var utsträckt för att frälsa mig. Jag levde i ovetskap, men du undervisade mig tåligt om,

att jag hade en Fader i himmelen, som hade omsorg om mig. Du läste de dyrbara löften i Guds ord för mig. (312) Du väckte i mig tron på, att Han skulle frälsa mig. Mitt hjärta mjuknade, ve knade och blev förkrossat, då jag tänkte på det offer, som Kristus hade framburit för mig. Jag började att hungra efter livets bröd och sanningen var dyrbar för min själ. Nu är jag här, frälst, evigt frälst, för att alltid leva i Hans närhet och lovprisning Honom, som gav Sitt liv för mig.”

Vilket jubel det skall bli, när dessa återlösta möter dem, som burit en stor börda för dem! Och hur skall inte deras hjärtan slå, som inte har levt för att tillfredsställa sig själva, utan för att vara till välsignelse för de olyckliga, som åtnjuter så få välsignelser! De skall se detta löfte uppfyllt: ”Då skall du vara salig; tiden har inget att belöna dig med, men du skall få din belöning vid de rättfärdigas uppståndelse.”

”Då skall du fröjda dig i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder och låta dig njuta av din fader Jakobs arvedel. Så har Herrens mun talat.” (Jes. 58:14.)

”Frukta inte, Abram. Jag är din sköld. Din lön skall bli mycket stor!” (1 Mos. 15:1.)

”Jag skall vara din lott och din arvedel bland Israels barn.” (4 Mos. 18:20.)

”Där jag är kommer också min tjänare att vara.” (Joh. 12:26.)

Del 5 – Kolportage Litteraturmissionens betydelse

(313) Litteraturarbetet, lett på ett rätt sätt, är en mission av högsta rang, och det är en metod så god och framgångsrik som någon kan vara, när det gäller att låta människorna lära känna de viktiga sanningarna för denna tid. Predikanternas betydelse är påtaglig men många som hungrar efter Livets Bröd har inte förmånen att lyssna, när Ordet förkunnas av Herrens utvalda sändebud. Av denna orsak är det viktigt att vår litteratur sprids i vida kretsar. På så sätt bärs budskapet ut till platser dit predikanten inte kan komma, och många görs uppmärksamma på de viktiga händelser, som är förenade med de sista scenerna av denna världs historia.

Gud har förordnat att litteraturmissionen skall vara ett medel att sprida det ljus som våra böcker innehåller, och litteraturevangelisten skulle vara övertygad om vikten av att så snabbt som möjligt sprida de böcker, som är nödvändiga för människornas andliga fostran och upplysning. Det är just det arbete som Herren önskar att Hans folk skall utföra i denna tid. Alla som ger sig själva åt Gud för att verka som litteraturevangelister hjälper till att ge världen det sista varningsbudskapet. Vi kan inte uppskatta detta verk tillräckligt högt, ty om det inte vore för litteraturevangelistens arbete skulle många aldrig bli varnade.

Det är sant att många som köper böckerna lägger dem på hyllan eller på bordet i vardagsrummet och sällan (314) eller aldrig ser i dem. Men Gud har omsorg om sin sanning, och den tid kommer när man tar fram dessa böcker och läser dem. Sjukdom eller olycka kan drabba hemmet, och genom de sanningar som böckerna framhåller, sänder Gud frid, hopp och ro till de bedrövade. Hans kärlek uppenbaras för dem, och de förstår hur dyrbar deras synders förlåtelse är. På detta sätt samverkar Gud med Sina självförsakande tjänare.

Det finns många, som på grund av fördomar aldrig skulle lära känna adventbudskapet med mindre det kommer till deras hem. Litteraturevangelisten kan finna dessa människor och verka för dem. Metoden att arbeta från hus till hus kan tillämpas med större framgång av litteraturevangelisten än av någon annan. Han kan bli bekant med människorna och förstå deras verkliga behov. Han kan bedja med dem och visa dem till Guds Lamm, som borttar världens synder. På så sätt öppnas vägen för vår tids särskilda budskap och får tillträde till deras hjärtan.

Ett stort ansvar vilar på litteraturevangelisten. I sitt arbete måste han alltid vara beredd att förklara Bibeln. Om han sätter sin förtröstan till Herren, när han reser från plats till plats, skall Guds änglar följa honom och ge honom ord att tala som bringar ljus, hopp och mod till många.

Litteraturevangelisten måste komma ihåg, att han har tillfälle att så vid alla vatten. Han skall också veta, att när han säljer böcker som innehåller sanningens budskap, utför han Guds verk och att varje hans förmåga skall användas till Guds namns ära. Gud är med var och en som söker förstå sanningen för att kunna klargöra den för andra. Gud har talat klart och tydligt. ”Anden och bruden säga: ’Kom.’ Och den som hör det, han säge: ’Kom.’” (Upp. 22:17.) Låt oss inte dröja med att undervisa dem som behöver undervisas, så att (315) de må komma till sanningens kunskap i Jesus Kristus.

De förlorade fåren från Guds fälla finns kringstridda överallt och det arbete som skulle göras för dem försummas. Genom det ljus som getts mig, vet jag att det skulle vara hundra litteraturevangelister där det nu är endast en. Litteraturevangelister skulle stimuleras att utföra detta arbete, inte för att sälja berättelseböcker, utan för att ge världen böcker som innehåller sanningen för denna tid.

Litteraturevangelisten skulle sprida Herrens ord i vetskap om att de som lyder buden och lär andra att lyda dem, skall få sin belöning genom att se människor frälsta, och en verkligt omvänd människa kommer att föra andra till Kristus. Därigenom går verket framåt på nya platser.

Tiden har kommit när ett stort verk skall utföras av litteraturevangelisterna. Världen sover, och som väktare skulle de ringa i larmklockan för att väcka de sovande och få dem att inse faran. Samfunden känner inte sin besökelsestid. Ofta kan de bäst lära känna sanningen genom litteraturevangelistens arbete. De som går ut i Herrens namn är Hans budbärare som skall ge skarorna som lever i

mörker och villfarelse, frälsningens glada budskap i Jesus Kristus genom att lyda Guds lag.

Jag har blivit undervisad om att även på platser, där det finns en predikant som förkunnar budskapet, skulle litteraturevangelisten utföra sitt uppdrag i samarbete med predikanten, för även om predikanten troget frambär budskapet, kan inte människorna komma ihåg allt. Det tryckta ordet är därför nödvändigt, inte endast för att väcka dem att inse sanningens betydelse, utan för att rota och grunda dem i sanningen och hjälpa dem att stå fasta emot bedrägliga irrläror. Våra tidningar och böcker är (316) Herrens redskap att ständigt framhålla för människorna budskapet för denna tid. När det gäller att upplysa och stadfästa människorna i sanningen, kan vår litteratur göra ett långt större arbete än vad ordets förkunnare ensam kan göra. De tysta budbärarna som litteraturevangelisten placerar i hemmen, kommer att stärka evangeliets verk på alla sätt för den Helige Ande påverkar människors Sinnen när de läser böckerna, på samma sätt som Han påverkar dem som lyssnar till Ordets förkunnelse. Änglar vakar på samma sätt över de böcker som innehåller sanningen, som de vakar över predikantens verk.

Nyheten om varje framgångsrikt försök från vår sida att skingra mörkret och sprida ljus och kunskap, om Gud, och om Jesus Kristus som Han har sänt, förmedlas till himmelen. Himmels invånare får del av nyheten som hänför alla furstar och väldigheter och väcker medkänsla hos alla där.

”Men vi tackar Gud, som alltid för oss fram i Kristi segertåg och genom oss överallt sprider sin kunskaps väldoft. Ty vi är en Kristi rökelse inför Gud bland dem som blir frälsta och bland dem som blir förtappade, för de senare en doft av död till död, för de förra en doft av liv till liv. Vem räcker till för detta?” (2 Kor. 2:14-16.)

Belöningen för tjänst

Litteraturevangelistens kvalifikationer

(317) All den stund spridandet av vår litteratur är en missionsuppgift, bör det ledas utifrån den ståndpunkten. De som väljs att vara litteraturevangelister, skulle vara män och kvinnor som har en börda för arbetet, och vilkas mål inte är att tjäna pengar utan att ge folket ljus. All vår tjänst skall utföras till Guds ära och med den avsikten att föra sanningens ljus till dem som är i mörker. Själviska principer, kärlek till pengar, prestige och ställning skulle inte ens nämnas bland oss.

Litteraturevangelisterna behöver en daglig omvändelse så att deras ord och handlingar blir en ”lukt från liv till liv”

och utövar ett frälsande inflytande. Orsaken till att så många har misslyckats i detta arbete, är att de inte varit sanna kristna. De kände inte omvändelsens anda. De visste teoretiskt hur arbetet skulle utföras, men de kände inte sitt beroende av Gud.

Litteraturevangelister, kom ihåg att i de böcker ni säljer räcker ni människorna inte den kalk, som innehåller Babylons vin, villoläror som delgetts jordens konungar, utan den kalk som är full av frälsningens dyrbara sanningar. Vill ni själva dricka av den? Era sinnen kan läggas under Kristi lydnad, och Han kan sätta Sitt eget namn på er. Genom att betrakta Honom kan ni gå från härlighet till härlighet och era karaktärer förvandlas. Gud önskar att ni skall träda fram och tala de ord som Han bjuder er. Han önskar att ni skall visa hur högt ni värderar mänskligheten, den mänsklighet som har friköpts genom Frälsarens dyrbara blod. När ni faller på Klippan och krossas, skall ni erfaras Kristi kraft, och andra (318) kommer att märka hur sanningens kraft verkar på era hjärtan.

Till dem som går i skola, för att lära sig hur de bättre skall kunna utföra Guds verk, vill jag säga: Kom ihåg, att det är endast genom en daglig överlåtelse till Gud som ni kan bli själavinnare. Det finns sådana, som varit för fattiga för att kunna gå i skola. Men då de blev Guds söner och döttrar, tog de upp arbetet på den plats där de var och verkade för sina grannar. Fast de saknade den kunskap, som skolan ger, överlämnade de sig helt åt Gud, och Gud verkade genom dem. Liksom lärjungarna, då de kallades från sina nät för att följa Jesus, tog de emot dyrbara lärdomar från Frälsaren. De förenade sig med den Store Läraren, och den kunskap de inhämtade från Bibeln gjorde dem passande att tala till andra om Kristus på så sätt blev de i sanning visa, därför att de inte var för visa i sina egna ögon för att ta emot lärdom från ovan. Den Helige Andes förnyande kraft gav dem styrka.

Den mest lärdes kunskap är, såvida han inte har varit lärjunge i Kristi skola, dårskap, vad beträffar att leda människor till Kristus. Gud kan verka endast genom dem som tar emot Hans inbjudan: ”Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.” (Matt. 11:28-30.)

Många av våra litteraturevangelister har avvikit från de rätta principerna. Genom en önskan att skörda världslig framgång har de förlorat arbetets verkliga mål och anda. Ingen skall tro, att yttre ståt gör rätt intryck på människorna. Varken det största eller bästa resultatet nås därigenom. (319) Vår uppgift är att inrikta sinnen på de upphöjda sanningarna för vår tid. Verklig framgång får våra ansträngningar först då och endast då, när våra hjärtan är genomsyrade av den sanningens anda som våra böcker innehåller, och när vi i ödmjukhet riktar människornas uppmärksamhet på dessa sanningar, för endast då skall den Helige Ande, som övertygar om synd, rättfärdighet och dom, påverka hjärtan.

Våra böcker skulle spridas av helgade människor, som den Helige Ande kan använda som sina instrument. Kristus är vår kraft, och vi skall framhålla sanningen i enkelhet och ödmjukhet och låta den sprida sin egen vällykt från liv till liv.

Ödmjuk, enträgen bön skulle göra mer för spridningen av våra böcker än all världens dyrbara utsmyckning. Om de som tjänar i Guds verk fäste sin uppmärksamhet vid det som är sant, levande och verkligt, om de ville be om den Helige Ande, trodde och förtröstade på den, skulle Hans kraft förmedlas till dem i starka, himmelska strömmar, och människor skulle få rätta och förblivande intryck. Bed och arbeta, arbeta och bed och Herren skall samverka med er.

Varje litteraturevangelist har ett ständigt behov av änglarnas tjänst, för han har ett viktigt arbete att utföra, ett arbete som han inte kan göra i egen kraft. De som är pånyttfödda och villiga att ledas av den Helige Ande och att göra vad de kan såsom Jesus skulle ha gjort, de som är villiga att arbeta som om de såge den himmelska världen betrakta dem, skall ledsagas och undervisas av heliga änglar som går före dem till de olika hemmen och bereder väg för dem. Sådan hjälp överträffar alla de fördelar som en dyrbar utrustning antas kunna ge.

När människorna inser vilka tider vi lever i, (320) kommer de att arbeta såsom inför Gud. Litteraturevangelisten kommer att sälja dessa böcker som ger ljus och kraft. Han tillägnar sig själv andan i dessa böcker och lägger hela sin själ i uppgiften att beskriva dem för människorna. Hans kraft, hans mod, hans framgång beror på hur fullständigt sanningen i dessa böcker är invävd i hans egen erfarenhet och utvecklade i hans karaktär. När hans eget liv har danats på detta sätt, kan han gå framåt och själv representera inför andra den heliga sanning som han bär med sig. Fylld med Guds Helige Ande vinner han en djup och rik erfarenhet, och himmelens änglar ger honom framgång i arbetet.

Till våra litteraturevangelister, till alla som Gud har utrustat med förmågor till att samarbeta med Honom, önskar jag att säga: Bed, o bed om en djupare erfarenhet. Gå framåt med hjärtan som gjorts ödmjuka och stilla genom studiet av de dyrbara sanningar som Gud gett oss för denna tid. Drick i djupa drag ur frälsningens källa, så att det i era hjärtan blir en brunn med levande vatten för människor som är nära att förgås. Gud skall då ge er visdom till att handla rätt. Han kommer att göra er till kanaler för Sina välsignelser: Han skall hjälpa er att uppenbara Hans karaktär för andra genom den visdom och det förstånd som Han har gett er.

Jag ber till Herren, att ni måtte förstå detta ämne i dess längd, bredd och djup, och att ni skall känna ert ansvar, när det gäller att representera Kristus genom tålmod, mod och orubblig redbarhet. ”Så skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra tankar, i Kristus Jesus.” (Fil. 4:7.)

Litteraturarbetaren är en evangeliij tjänare

(321) Den intelligente, gudfruktige, sanningsälskande litteraturevangelisten skulle respekteras, för hans ställning är likvärdig med en evangeliij förkunnares. Många av våra unga predikanter och dem som är lämpliga för predikantkallet, skulle, om de vore verkligt omvända, kunna göra mycket gott genom litteraturarbetet. Genom att träffa människor och beskriva våra tryckalster för dem skulle de få en erfarenhet, som inte enbart predikandet ger dem. När de ginge från hus till hus, kunde de samtala med människorna och bära med sig vällykten av Kristi liv. Genom att på detta sätt söka att bli till välsignelse för andra, skulle de själva bli välsignade. De skulle göra erfarenheter som stärkte deras tro. Deras bibelkunskap skulle storligen förökas, och de skulle hela tiden lära sig, hur man kan vinna människor för Kristus.

Alla våra predikanter skulle känna sig fria att bära med sig böcker, som de kunde lämna överallt. Vart en predikant än reser, kan han lämna en bok hos den familj han bott hos eller sälja den eller skänka bort den. Då vårt budskap började förkunnas, utfördes mycket av detta arbete. Predikanterna arbetade som kolportörer och förtjänsten på böckerna använde de sedan till att understödja verksamheten på platser där hjälp behövdes. Dessa predikanter kan sakkunnigt yttra sig om denna verksamhetsmetod, för de har haft erfarenhet av den.

Mätte ingen tro att det är under en predikants värdighet att sälja litteratur för att göra sanningen känd. När han utförde detta verk, arbetar han på samma sätt som Paulus gjorde då han sade: ”I veten själva på vad sätt jag hela tiden, ifrån första dagen då jag kom till provinsen Asien, har umgåtts med eder: huru jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under tårar och prövningar, (322) som hava vållats mig genom judarnas anslag. Och I veten att jag icke har dragit mig undan, när det gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har försummat att offentligen och hemma i husen predika för eder och undervisa eder. Ty jag har allvarligt uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus.” (Apg. 26:18-21.) Den värtalige Paulus, som Gud uppenbarat sig för på ett så underbart sätt, gick i all ödmjukhet från hus till hus, under många tårar och frestelser.

Alla som önskar ett tillfälle att verkligen missionera och som vill överlåta sig helt och odelat till Gud, skall finna att litteraturmissionen ger dem tillfällen att tala om sådant som berör det tillkommande och eviga livet. Den erfarenhet de därigenom får blir av största värde för dem som bereder sig för predikogärningen. Det är den Helige Andes inneboende, som gör oss passande, både män och kvinnor, att vara herdar för Guds hjord. När de bär i minnet den tanken, att Jesus är deras följeslagare, känner de en helig fruktan och en helgad glädje mitt i alla sina prövande omständigheter. De lär sig att bedja medan de arbetar. De fostras till tålmod, vänlighet, artighet och hjälpsamhet. De visar sann kristlig hövlighet, när de minns att Jesus, deras följeslagare, inte godkänner hårda, ovänliga ord och känslor. Deras tal förädlas. Talets makt betraktar de som ett dyrbart pund, som de fått som ett lån för att utföra ett högt och heligt värv. Tjänaren lär sig, hur han bäst skall representera den gudomlige Ledsagaren som

han är förenad med. Han visar respekt och vördnad för den Helige och Osynlige vars ok han bär och lär sig att vandra Hans rena och heliga vägar. De som tror på den gudomlige Följeslagaren kommer att tillväxa. De erhåller kraft att kläda sanningens budskap i helig skönhet.

Det finns några som är passande för litteraturverksamheten och som kan utföra mer på detta område än genom att predika. Om Kristi Ande bor i deras hjärtan skall de finna tillfälle att framställa Hans ord för andra och att leda deras sinnen till de särskilda sanningarna för denna tid. De som passar till detta arbete skulle göra det till sin uppgift. Men då finns det någon omdömeslös predikant som smickrar dem och säger, att de skulle använda sina gåvor i predikotjänsten i stället för i litteraturarbetet. På detta sätt påverkas de till att bli predikanter i stället. Och just de som skulle ha blivit goda evangelister, när det gäller att besöka familjerna i deras hem, tala med dem och bedja med dem, skils nu från det arbete som de var lämpade för, för att bli dåliga predikanter, och det fält där så mycket arbete väntar och där så mycket gott kunde ha utförts, försummas.

Ordets förkunnelse är ett medel genom vilket Gud har bestämt att Hans varningsbudskap skall förkunnas för världen. I Bibeln framställs den trogne läraren såsom en herde för Guds hjord. Han skall respekteras och hans arbete uppskattas. Den kristna hälsovårdsverksamheten borde vara sammanlänkad med predikotjänsten, och litteraturmissionen skall vara en del både av hälsovårds- och den evangeliska verksamheten. Till dem som är engagerade i detta arbete vill jag säga: Berätta för människorna när ni besöker dem, att ni är evangeliitjänare och att ni älskar Herren. Hyr inte rum på hotell utan stanna i ett privat hem och bli bekant med familjen. Kristus sådde sanningens säd varhelst Han var, och Hans lärjungar kan vittna för sin Mästare genom att utföra ett viktigt arbete i hemmets vrå. När ni på detta sätt kommer nära folket finner ni dem som är sjuka och missmodiga. Om ni håller er nära Kristus och bär Hans ok, får ni dagligen av Honom lära bästa sättet att förmedla fridens och tröstens budskap till de (324) sörjande och missräknade, de bedrövade och förtvivlade. Ni kan hänvisa de missmodiga till Guds ord och bära fram de sjuka i bön till Herren. Tala till Jesus i er bön som ni skulle tala till en pålitlig, mycket älskad vän. Såsom Guds barn skall ni iaktta älskvärd, fri och behagfull värdighet. Detta kommer att märkas.

Litteraturevangelister skulle kunna ge instruktioner om behandling av sjuka. De skulle lära sig de enklaste metoderna av hygienisk behandling. På så sätt kan de göra sin del inom hälsovårdsverksamheten och hjälpa de lidande både fysiskt och andligt. Detta arbete borde nu gå framåt i alla delar av världen. Därmed skulle skaror välsignas av Guds tjänares bön och undervisning.

Vi behöver inse litteraturarbetets betydelse som ett viktigt medel att finna dem som är i fara och föra dem till Kristus. Litteraturevangelisterna skulle aldrig förbjudas att tala om Jesu kärlek eller att berätta om sina erfarenheter i tjänsten för Mästaren. De skulle vara fria att tala till och bedja med dem som är väckta. Den enkla berättelsen om Kristi kärlek till människan kommer att öppna dörrarna för dem, även till icketroendes hem.

När litteraturevangelisten besöker människorna i deras hem, får han ofta tillfälle att läsa för dem ur Bibeln eller ur de böcker som framställer sanningen. När han upptäcker sanningssökare, kan han hålla bibelläsningar med dem. Dessa bibelläsningar är just vad människorna behöver. Gud vill använda i sin tjänst dem som visar ett djupt intresse för människor som håller på att gå förlorade. Genom dessa sina tjänare vill han ge ljus till dem som är redo att ta emot undervisning.

En del som arbetar inom litteraturmissionen har visat ett nit, som inte överensstämmer med deras kunskap. På grund av deras (325) bristande visdom och därför att de varit så böjda för att uppträda som predikanter och teologer, har det nästan varit en nödvändighet att fastställa vissa restriktioner för våra litteraturevangelister. När Herrens röst kallar: ”Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?”, ger den gudomlige Anden följande svar i våra hjärtan: ”Se, här är jag, sänd mig.” (Jes. 6:8.) Men glöm inte bort, att det levande kolet från altaret först måste beröra era läppar. Då blir de ord ni talar visa och heliga ord. Då äger ni visdom att veta vad ni skall säga och vad ni skall lämna osagt. Ni kommer inte att försöka att visa er kloket som teologer. Ni kommer att vara försiktiga, så att ni inte uppväcker en stridslysten anda eller förorsakar fördomar genom att börja att tala om omstridda läropunkter. Ni finner då tillräckligt att tala om, som inte väcker opposition utan öppnar hjärtat och föder en längtan efter djupare kunskap om Guds ord.

Herren önskar att ni skall bli själavinnare. Ni skall inte tvinga läropunkter på människorna, men ni skall ”alltid vara redo att svara var och en som av eder begär skäl för det hopp som är i eder, dock med saktmod och i fruktan”. (1 Petr. 3:15.) Varför fruktan? Ni skulle frukta för att era ord skall få smak av självgodhet, att ni skall tala ovisa ord, att era ord och ert uppträdande inte skall vittna om likhet med Kristus. Håll er nära Kristus och framställ sanningen sådan den är i Honom. Hjärtan kan inte undgå att röras av berättelsen om försoningen. När ni lärt er Kristi saktmod och ödmjukhet vet ni vad ni skall säga människorna, för den Helige Ande skall inge er de ord ni skall tala. Den som inser nödvändigheten av att hålla sitt hjärta under den Helige Andes kontroll blir skickliggjord till att så den säd som bär frukt till evigt liv. Detta är litteraturevangelistens arbete.

Förenade ansträngningar.

(326) Fullkomlig enighet bör råda mellan de arbetare, som sysslar med de böcker, varigenom hela världen skall upplysas. Varhelst kolportörsarbetet utförs bland vårt folk, bör hälsovårdsskrifter och religiösa böcker höra samman såsom delar av en förenad verksamhet. Förhållandet mellan de religiösa böckerna och hälsovårdsböckerna har framställts för mig under bilden av ränningen och inslaget i en väv, som tillsammans bilda ett vackert mönster och ett fullkomligt stycke arbete.

Man har under den förflutna tiden icke skänkt hälsovårdslitteraturen den uppmärksamhet, som dess

betydelse kräver. Oaktat en stor klass av människor satt högt värde på den, finns det dock många, som icke ansett det nödvändigt, att den skulle utbredas i världen. Men vad kan väl utgöra en bättre förberedelse för Herrens ankomst och för mottagandet av andra sanningar, som är nödvändiga för att bereda ett folk för Hans ankomst, än att väcka människorna till insikt om vår tids ondska och uppmuntra till en reform från själviska och skadliga vanor? Behöver inte världen uppväckas med hänsyn till hälsoreform? Behöver inte människorna de sanningar, som framställs i vår hälsovårdslitteratur? Många av våra kolportörer på kolportärsfältet bör komma till en helt annan uppfattning om hälsovårdsarbetet, än de förut haft.

Splittring och partier bör icke finnas bland våra kolportörer och allmänna ombud. Alla böra vara lika intresserade av säljandet av de böcker, som behandlar hälsovårdsfrågan, som för säljandet av uteslutande religiösa böcker. Det må ej dras någon sådan gräns, att det endast är vissa böcker, som skall lägga beslag på kolportörens uppmärksamhet. Det bör råda fullkomlig enighet – en likartad, harmonisk utveckling av verket i alla dess grenar.

(327) Den likgiltighet, varmed många har behandlat hälsovårdsböckerna, är en oförrätt mot Gud. Att skilja hälsovårdsarbetet från verkets stora hopp är inte enligt Hans plan. Den närvarande sanningen är lika mycket nedlagd i hälsoreformarbetet som i andra grenar av evangelii verk. Ingen särskild gren kan, skild från de övriga, utgöra ett fullkomligt helt.

Hälsovårdsevangeliet har dugliga förespråkare, men deras arbete har allvarligt försvarats på grund av att så många predikanter, konferensordförande och andra i inflytelserika ställningar ha uraktlåtit att skänka hälsovårdsfrågan tillbörlig uppmärksamhet. De har inte erkänt dess förhållande till budskapet såsom kroppens högra ann. Oaktat många läkare och några av predikanterna har visat denna gren ringa uppmärksamhet, har Herren likväl visat sin omsorg om den genom att giva den riklig framgång. När hälsovårdsarbetet utförs på rätt sätt, är del som en kil, som banar vägen, så att andra sanningar kan nå fram till hjärtat. När den tredje ängelns budskap i sin helhet blir mottaget skall man ge hälsoreformen dess rätta plats i konferensens förhandlingar, i församlingsarbetet, i hemmet, vid bordet och i verksamheten för övrigt. Då skall den högra armen tjäna och skydda kroppen.

Men fastän hälsovårdsarbetet har sin plats i förkunnelsen av den tredje ängelns budskap, må dess förespråkare dock på intet sätt sträva efter att sätta det i stället för budskapet. Hälsovårdsböckerna bör ges sin plats, men utbredandet av dessa böcker är blott en av de många grenarna i det stora verk, som skall utföras. Den entusiasm för hälsovårdsböckerna, som man samtidigt uppväcker hos kolportören, må icke leda till, att andra viktiga böcker, som borde spridas bland folket, utesluts. De som har uppsikt över kolportörsarbetet (328) bör vara män, som kan bedöma, i vilket förhållande varje gren av verket står till det hela. De bör skänka spridningen av hälsovårdslitteraturen nödvändig uppmärksamhet, men inte göra denna gren så framträdande, att arbetarna därigenom dras bort från andra grenar, som är av väsentlig

betydelse, och man således utesluter de böcker, som i synnerhet förmedlar sanningens budskap till världen.

Det krävs lika mycket utbildning för att arbeta med religiösa böcker, som med de böcker, som avhandlar hälsovårds- och nykterhetsfrågan. Man bör ivra lika mycket för kolportering med de böcker, som innehåller andlig näring, och för att utbilda arbetare till att sprida de böcker, som innehåller den tredje ängelns budskap, som för att utbilda arbetare till att sprida hälsovårdsböcker.

Det ena slaget av dessa böcker skall alltid bereda rum för det andra. Båda är nödvändiga, och de bör båda samtidigt spridas i distriktet. Den ena sorten kompletterar den andra, och de kan inte på något sätt ersätta varandra. Båda avhandlar ämnen av största vikt och bör var för sig spela sin roll i Guds folks beredelse för dessa yttersta dagar. Båda bör framstå såsom närvarande sanning, till upplysning, väckelse och överbevisning. Båda bör gå tillsammans i verket att helga och rena de församlingar, som emotses och förväntar Guds Sons ankomst i kraft och stor härlighet.

Mätte då varje utgivare och kolportörsledare ivrigt uppmuntra de kolporörer, som är ute på missionsfältet, samt uppsöka och utbilda nya arbetare. Må var och en särskilt styrka och uppbygga arbetet så mycket som möjligt utan att försvaga andras arbete. Må allt utföras i broderlig kärlek och utan själviskhet.

Litteraturmissionens förnyelse

(329) Litteraturmissionens betydelse framhålls alltid för mig. Detta arbete har under senare tid inte haft det liv i sig som det en gång präglades av genom sina företrädare. Man har tagit litteraturevangelister från fältet och gett dem annat arbete. Så skulle det inte vara. Många av våra litteraturevangelister, om de är verkligen omvända och helgade, uträttar mer på detta område än på något annat, när det gäller att förmedla sanningen för vår tid.

Vi behöver Guds ord för att visa att änden är nära. Världen måste varnas, och som aldrig förr skall vi vara Guds medarbetare. Uppgiften att varna världen har anförtrotts oss. Vi skall vara kanaler för ljuset som ger andra av det ljus vi själva fått. Alla människors ord och gärningar skall prövas. Låt oss inte bli efter. Världen måste varnas utan dröjsmål. Låt inte litteraturmissionen bli lämnad att tyna bort. Mätte i stället de böcker som innehåller adventbudskapet spridas bland så många som möjligt.

Föreståndarna för våra konferenser såväl som andra i ledande ställning har en plikt att se till att de olika grenarna av vårt verk får lika mycket uppmärksamhet. Litteraturevangelister skall utbildas och tränas i uppgiften att sälja de böcker som innehåller den sanning, som folket behöver. Det finns ett stort behov av människor med djup kristlig erfarenhet, sansade, väl utbildade personer som

kan utföra detta arbete. Herren önskar att sådana som kan utbilda andra och väcka ett intresse för denna gren av arbetet hos lovande unga män och kvinnor, skall bli litteraturevangelister, och sedan hjälper dem att börja (330) detta arbete och utföra det på ett framgångsrikt sätt. Några har den begåvning, utbildning och erfarenhet som gör det möjligt för dem att utbilda ungdom för litteraturmissionen på ett sådant sätt, att mycket mer kan göras än vad nu blir gjort.

De som har erfarenhet av detta arbete har en särskild uppgift att fylla när det gäller att undervisa andra. Utbilda, utbilda, utbilda unga människor att sälja de böcker, som Herren genom Sin Helige Ande har inspirerat Sina tjänare att skriva. Gud önskar att vi skall vara trogna i att utbilda dem som har tagit emot adventbudskapet så att de får en avsikt med sin tro och klokt kan utföra arbetet såsom Herren önskar att det skall utföras. De som saknar erfarenhet skall sändas ut tillsammans med erfarna arbetare, så att de kan lära sig hur de skall arbeta. Dessa kan utföra ett gott verk inom litteraturmissionen, om de följer uppmaningen: ”Hav akt på dig själv och på din undervisning. . .” (1 Tim. 4:16.) De som i sitt liv visar att de verkligen är omvända och som ägnar sig åt litteraturarbetet kommer att finna, att detta är den bästa förberedelsen för andra grenar inom evangeliets verk.

Om de som känner sanningen omsatte den i praktiken, skulle de finna nya metoder för att söka upp människorna där de är. Det var Guds ledning att de första kristna blev kringspredda genom att Gud sände dem bort från Jerusalem till andra delar av världen. Jesu lärjungar stannade inte i Jerusalem eller i närbelägna städer utan de gick utanför sitt lands gränser till de stora genomfartslederna och sökte efter de förlorade för att föra dem åter till Gud. Herren önskar i dag se Sitt verk gå framåt på många platser. Vi får inte begränsa vårt arbete till ett fåtal platser.

Vi får inte göra våra medtroende missmodiga och deras händer svaga, så att det verk som Herren önskar att utföra (331) genom dem, inte blir gjort. Lägg inte ned alltför mycket tid på utbildning för missionsarbetet. Undervisning är nödvändig, men låt oss alla komma ihåg att Kristus är den Store Läraren och Källan till all visdom. Måtte unga och gamla överlåta sig helt åt Gud och gå ut i litteraturarbetet och medan de utför sin gärning i ödmjukhet gå framåt under den Helige Andes ledning. Låt dem som har studerat vid våra skolor, gå ut på fältet och i praktiken omsätta den kunskap de inhämtat. Om litteraturevangelisterna gör detta och använder den förmåga Gud gett dem och söker nåd hos Honom, medan de utför personligt själavinnande arbete samtidigt som de säljer böcker, kommer deras pund att förökas, och de får många praktiska lärdomar som de omöjligen kunde ha fått i skolan. Den utbildning man får på detta praktiska sätt kan med rätta kallas för högre utbildning.

Det finns ingen större uppgift än litteraturevangelistens, för den innebär utförandet av de högsta moraliska plikter. De som är verksamma på detta område behöver ständigt Guds Andes ledning. Någon självupphöjelse får inte förekomma. Vad äger vi som vi inte fått av Kristus? Vi måste älska såsom syskon och visa vår kärlek genom att hjälpa varandra. Vi måste vara medlidsamma och hövliga.

Vi måste hålla samman och arbeta i endräkt. Endast de som i sitt liv förverkligar Kristi bön skall bestå i den prövning som hela världen får genomgå. De som upphöjer sig själva ställer sig under Satans makt och utsätter sig för hans bedrägerier. Herrens budskap till Sitt folk är att vi skall lyfta standaret allt högre och högre. Om vi lyder Hans röst, samarbetar Han med oss och våra försök kommer att krönas med framgång. I vårt arbete kommer vi att få välsignelse från ovan och samla skatter vid Guds tron.

Om vi bara visste vad som ligger framför oss, skulle vi inte (332) vara så senfärdiga i Herrens verk. Vi lever i sällningens tid när allt som kan sällas kommer att sällas. Herren skall inte ursäkta dem som känner sanningen, om de inte i ord och gärning lyder Hans bud. Om vi inte gör några ansträngningar att vinna människor för Kristus, kommer vi att hållas ansvariga för det verk vi kunde ha utfört, men inte gjorde på grund av vår andliga lättja. De som tillhör Guds rike måste allvarligt sträva efter att vinna människor. De måste göra sin del i att lägga ”vittnesbördet ombundet och lagen förseglad i mina lärjungars hjärtan”. (Jes. 8:16.)

Herrens vilja är att det ljus som Han har gett oss i Bibeln skall lysa med klara strålar, och det är våra litteraturevangelisters plikt att med förenade krafter söka att förverkliga Herrens vilja. Ett stort och viktigt uppdrag väntar oss. Själafienden vet detta, och han använder alla medel han kan för att förmå litteraturevangelisten att gå över till något annat arbete. Detta förhållande måste ändras.

Gud kallar litteraturevangelisterna tillbaka till deras arbete. Han kallar på frivilliga, som vill ge all sin energi och kunskap i detta verk och hjälpa till varhelst det finns ett tillfälle. Mästaren kallar var och en att göra sin del allt efter den förmåga han har. Vem vill besvara kallelsen? Vem vill gå ut och arbeta med förstånd och nåd och Kristi kärlek för människor både nära och fjärran? Vem vill försaka bekvämlighet och nöjen och gå till platser med villfarelse, vantro och mörker för att allvarligt och uthålligt arbeta där, förkunna sanningen i enkla ord och bedja i tro medan de går från hus till hus? Vem vill i denna tid gå ”utanför lägret”, fylld av den Helige Ande, bära smälek för Kristi skull och så öppna Bibeln för folket och kalla människor till ånger och bättring?

Gud har Sina tjänare under alla tider. Ögonblickets kallelse besvaras av ögonblickets människa. När därför (333) den gudomliga rösten ropar: ”Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?” kommer svaret: ”Se, här är jag, sänd mig.” (Jes. 6:8.) Alla som verkar effektivt inom litteraturmissionen skulle känna i sina hjärtan att de utför Herrens verk, när de verkar för människor som ännu inte känner sanningen för vår tid. De låter varningsropet ljuda på vägar och stigar för att bereda ett folk för Herrens stora dag, vilken snart är här. Vi har ingen tid att förlora. Vi måste uppmuntra detta verk. Vem vill nu gå ut med våra tryckalster? Herren gör var och en som vill samverka med den gudomliga kraften passande för detta arbete. All erforderlig förmåga, mod, uthållighet, tro och takt kommer när de tar på sig vapenrustningen. Ett stort verk skall utföras i denna värld, och människor kommer förvisso att

besvara kallelsen. Världen måste höra varningens budskap. När kallelsen kommer: ”Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?”, svara då klart och tydligt: ”Här är jag, sänd mig.”

”Så din säd om morgonen och låt inte din hand vila om kvällen, ty du vet inte vilket som lyckas bäst, det ena eller det andra, eller om båda är lika bra.” (Pred.11:6.)

Valet av litteraturevangelister Några är inte passande för denna uppgift, men de får inte av denna orsak anses som trolösa eller ovilliga. Herren är inte oersonlig i Sina krav. Församlingen är som en trädgård, där det finns en mängd arter av blommor, (334) och varje art har sin egenhet. Fast alla är olika, har var och en sitt eget värde.

Gud väntar inte att Hans folk med dess olika temperament skall bereda sig för vilket uppdrag som helst. Låt oss alla komma ihåg, att det finns olika förtroendeuppdrag. Ingen människa har rätt att föreskriva en annan människa mot hennes önskan vad som är hennes plikt. Det är rätt att ge råd och lägga fram planer, men varje människa skall ha frihet att söka ledning hos Gud, som hon tillhör och tjänar.

En beredelse för predikantkallet. Några män som Gud har kallat till predikoämbetet, har gått ut som litteraturevangelister. Det har visats mig, att detta är en utmärkt förberedelse, om deras mål är att sprida ljus och bära Guds ords sanningar direkt till människornas hem. Under det att de samtalar med människorna öppnas ofta en väg för dem att tala om Bibelns lära. Om de utför detta arbete på rätt sätt, kommer familjer att besökas och man får tillfälle att visa Jesu ömhet och människokärlek och det blir ett mycket gott resultat. Detta blir en utmärkt erfarenhet för var och en som tänker bli predikant.

De som lämpar sig för predikoämbetet kan inte ta del i någon sysselsättning, som ger dem större erfarenhet än vad litteraturmissionen ger.

Att uthärda svårigheter Den som i sitt arbete möter svårigheter och frestelser skulle dra nytta av dessa erfarenheter och lära sig att mer helhjärtat lita på Gud. Han skulle känna sitt beroende varje stund.

Ingen klagan skulle omhuldas i hans hjärta eller (335) uttryckas i ord. Om han har framgång, skulle han inte ta äran åt sig själv, för hans framgång beror på att Guds änglar påverkat människorna. Och han bör komma ihåg att såväl i medgångens som i motgångens stunder går de himmelska sändebuden alltid vid hans sida. Han skulle erkänna Herrens godhet och prisa Honom med glädje.

Kristus avstod från sin härlighet och kom till vår jord för att lida för syndare. Låt oss om vi möter motgångar i vårt arbete, se på Honom som är trons hövding och fullkomnare. Då skall vi inte misslyckas eller bli nedslagna. Vi skall uthärda svårigheter som goda Jesu Kristi soldater. Kom ihåg vad Han säger om alla sina sanna lärjungar: ”Vi äro Guds medarbetare; I ären ett Guds åkerfält, en Guds byggnad.” (1 Kor. 3:9.)

En dyrbar erfarenhet Den som blir litteraturevangelist på allvar måste vara både lärare och elev. Under det att han försöker att lära andra måste han själv lära sig att utföra en evangelists arbete. När litteraturevangelister går ut på fältet med ödmjuka hjärtan, fyllda av helig iver, skall de finna många tillfällen att i rätt tid tala till människor som håller på att gå under i missmod. Efter att ha hjälpt dessa behövande, kan de säga: ”I voren ju förut mörker, men nu ären i ljus i Herren.” (Ef. 5:8.) Och när de ser hur andra vandrar syndens vägar, kan de säga: ”Sådana voro och somliga bland eder, men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds Ande.” (1 Kor. 6:11.)

De som verkar för Gud kommer att möta nedslående erfarenheter, men dem gäller alltid löftet: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” (Matt. 28:20.) Gud ger den mest underbara erfarenhet åt dem som säger: ”Jag tror ditt löfte. (336) Och jag skall inte svika eller bli missmodig.”

Låt dem som gjort en sådan erfarenhet i arbetet för Herren, berätta därom i våra tidningar, så att andra blir uppmuntrade. Låt litteraturevangelisten skriva om den glädje och välsignelse han fått uppleva i sitt arbete. Dessa rapporter skulle publiceras i våra tidningar, för deras inflytande är vidsträckt. De blir som en ljuvlig doft i församlingen, en vällukt från liv till liv. På detta sätt blir det uppenbart, att Gud är med dem som samverkar med Honom.

Föredömen i hälsoreformen Tillåt er inte i ert umgänge med icke-kristna att frångå de rätta principerna. Om ni sitter till bords med dem, ät måttligt och endast av den mat som inte förvirrar sinnet. Undvik omåttlighet. Ni har inte råd att försvaga era själsliga och fysiska krafter så att ni inte kan förstå andliga ting. Bevara ert sinne i ett sådant tillstånd, att Gud kan inskräpa hos er Sitt ords dyrbara sanningar.

På detta sätt utövar ni inflytande på andra. Många försöker att förändra andras liv genom att angripa vad de anser vara dåliga vanor. De går till dem som de menar är på villovägar och påpekar deras fel, men försummar att göra ett allvarligt och taktfullt försök att få dem att inse de rätta principerna. Ett sådant handlingsätt leder sällan till önskat resultat. När vi försöker att korrigerera andra, väcker

vi ofta deras stridslystnad, och på så sätt gör vi mer skada än nytta. Iakttag inte andra för att peka på deras fel och misstag. Undervisa dem genom ditt föredöme. Låt din självförsakelse och din seger över aptiten vara en illustration av din lydnad (337) för de rätta principerna. Låt ditt liv bära vittnesbörd om sanningens helgande och förädlande inflytande.

Av alla gåvor som Gud skänkt människan, är ingen dyrbarare än talets gåva. Om den helgas av den Helige Ande, blir den en makt i det godas tjänst. Det är med tungan som vi övertygar och vädjar, med den frambär vi böner och tacksägelse till Gud och med den förmedlar vi rika tankar om Frälsarens kärlek. Genom ett rätt bruk av talets gåva kan litteraturevangelisten så den dyrbara säden i många hjärtan.

Redbarhet i arbetet Evangelii verk hämmas, därför att de som säger sig följa Kristus, inte lyder evangeliets principer. Det vårdslösa sätt på vilket en del litteraturevangelister, både äldre och yngre, har utfört sitt arbete, vittnar om att de ännu har mycket att lära. Jag har sett mycket arbete utföras som på måfå. En del har lagt sig till med mindre goda vanor, och dessa har de tagit med sig i Guds verk. Församlingsmissionen har ådragit sig stora skulder genom att de som sålt litteratur inte fullgjort sina skyldigheter. Litteraturevangelister har känt sig illa behandlade, om man krävt av dem att de genast skulle betala de böcker som de fått från förlaget. Men enda sättet att fortsätta detta arbete är att kräva punktlig betalning.

Förhållandet skulle vara så att litteraturevangelisten skulle ha nog att leva av utan att överskrida sitt konto. Dörren till denna frestelse skulle stängas och låsas. Hur ärlig en litteraturevangelist än är, kan sådana omständigheter uppstå i hans arbete, att de blir honom till svår frestelse.

Lättja och likgiltighet är inte kristna frukter. Ingen människa kan tillämpa undanflykter (338) eller oärlighet, när hon handskas med vad Herren tillhör, och stå oskyldig inför Gud. De som handlar så, förnekar genom sin gärning Kristus. Under det att de bekänner sig helga och undervisa om Guds lag, sviker de dess principer.

Allt det som tillhör Herren skall skötas med trohet. Herren har utrustat människan med liv, hälsa och förstånd. Han har gett henne fysisk och psykisk kraft. Skulle då inte dessa gåvor troget och flitigt användas till Hans namns ära? Förstår våra syskon att de måste avlägga räkenskap för alla de pund de fått? Har de handlat visligt med Herrens tillhörigheter eller har de varit vårdslösa med Hans egendom, och har de i himmelens böcker angetts som otrogna tjänare? Många ger ut sin Herres penningar på tygellösa s.k. nöjen. De lär sig inte självförsakelse, utan slösar bort pengar på fåfängliga ting, och bär inte sitt kors i Jesu efterföljd. Många som varit privilegierade med dyrbara, gudagivna möjligheter, har ödelagt sina liv och lever nu i nöd och fattigdom.

Gud önskar att se märkbara förbättringar inom olika grenar av Hans verk. Allt affärsmässigt arbete i förening med Guds rikes sak skulle utmärkas av större precision

och noggrannhet. Man har inte med fasthet och bestämdhet sökt att genomföra en nödvändig reform.

Flit och uthållighet Litteraturevangelister skulle grundligt lära känna de böcker de säljer, och med lätthet kunna rikta uppmärksamheten på de viktiga kapitlen.

Litteraturevangelisten skulle ha med sig traktater, skrifter och mindre böcker, som han kan ge bort till sådana som inte har råd att köpa. På det sättet kan adventbudskapet förmedlas till många hem.

(339) När litteraturevangelisten börjar sitt arbete, skulle han inte tillåta sig själv att splittras utan med all flit hålla sig till sin uppgift. Dock bör han inte, under det att han säljer böcker, tanklöst gå förbi de tillfällen som erbjuds att hjälpa människor som söker efter ljus och som behöver den tröst som Bibeln kan ge. Om litteraturevangelisten vandrar med Gud och om han ber om himmelsk visdom att göra gott och endast gott i sitt arbete kommer han att snabbt upptäcka de tillfällen som ges honom och behovet hos de människor han möter. Han gör då det mesta möjliga av varje tillfälle att föra människor till Kristus. Han är redo att, i Kristi anda, tala ord av tröst till den modlöse.

Genom flit och uthållighet i sitt arbete och genom att troget visa människorna på Golgata kors fördubblar litteraturevangelisten sina möjligheter att vara till nytta. Men även om vi framlägger arbetsmetoder kan vi inte dra upp en ofrånkomlig linje som alla måste följa. Omständigheter kan nämligen förändra förhållanden. Gud vill verka på deras hjärtan som är öppna för sanningen och som längtar efter ledning. Han säger till Sin tjänare: "Tala till den eller den om Jesu kärlek." Så snart Jesus-namnet har uttalats i kärlek och ömhet, börjar Guds änglar påverka hjärtat för att göra det mjukt och mottagligt.

Litteraturevangelisterna skulle vara trogna elever som lär sig hur de skall arbeta med framgång, och medan de så är sysselsatta skulle de hålla ögon, öron och förstånd öppna för att ta emot visdom från Gud, så att de kan hjälpa dem som är nära att gå under därför att de inte känner Kristus. Varje litteraturevangelist måste koncentrera sin energi och använda alla sina krafter för den högsta av alla uppgifter, nämligen att rädda människor ur Satans snaror och förena dem med Gud genom Jesus Kristus (340) och binda beroendets kedja vid den tron över vilken löftesbågen välver sig.

Försäkran om framgång Ett stort och gott verk kan utföras genom litteraturmissionen. Herren har gett människorna takt och förmågor. De som brukar sina förmågor till Hans ära och väver in Bibelns principer i väven skall få framgång. Vi skall arbeta och bedja och sätta all vår förtröstan till Honom, som aldrig sviker.

Litteraturevangelisterna må överlåta sig själva helt åt den Helige Ande så att Han får utföra Sitt verk i dem. I uthållig bön må de ta emot den kraft som kommer från Gud, och förtrösta på Honom i levande tro. Hans stora och mäktiga inflytande påverkar varje trogen och hängiven arbetare.

Såsom Gud välsignar predikanten och evangelisten i deras allvarliga försök att förkunna sanningen för folket, skall Han också välsigna varje trogen litteraturevangelist.

Den ödmjuke, ihärdige arbetaren, som lydigt besvarar Guds kallelse, kan vara säker på gudomligt bistånd. Att känna ett så stort och heligt ansvar utövar i sig självt ett förädlade inflytande på karaktären. Det aktiverar själens förnämsta egenskaper, och detta stärker och renar sinne och hjärta. Inflytandet därav på ens eget och andras liv är oskattbart.

Likgiltiga åskådare kanske inte uppskattar ert arbete eller inser dess betydelse. De kanske anser det vara en affär som går med förlust, ett liv i otacksamt arbete och självförsakelse. Men Jesu tjänare sår det i korsets ljus. Hans offer blir små i jämförelse med hans Mästares, och han är glad att få gå i Hans fotspår. Framgången i arbetet skänker honom den renaste glädje och är den rikaste belöning för ett liv i tålmodigt arbete.

Del 6 – Varningar och råd Om att visa gästfrihet

(341) Bibeln lägger stor vikt vid betydelsen av att visa gästfrihet. Den påbjuder inte bara gästfrihet som en plikt, utan den framhåller många vackra exempel på hur denna dygd har utövats och på de välsignelser den för med sig. I första ledet bland dessa har vi Abrahams erfarenhet.

I berättelsen i Första Mosebok ser vi patriarken en het sommardag vid middagstiden där han sitter i tältöppningen för att vila i skuggan av ekarna i Mamres lund. Tre vandringsmän passerar förbi i närheten. De kommer inte med någon anhållan om gästfrihet. De söker inget bevis på ynnest. Men Abraham tillåter dem inte att fortsätta vandringen utan att han får stärka dem. Han är en äldre man, en man med värdighet och rikedom, högt aktad, van vid att befalla. Men så snart han fick syn på dessa främmande människor, ”skyndade han sig mot dem från tältöppningen och bugade sig till jorden”. Han vände sig till den ledande och sade: ”Herre, om jag har funnit nåd för dina ögon så gå inte förbi din tjänare.” (1 Mos. 18:2, 3.) Med sina egna händer hämtade han vatten så att de kunde tvätta bort dammet från sina fötter efter vandringen. Han valde själv ut maten åt dem. Medan de vilade i den svalkande skuggan, gjorde hans hustru Sara allting i ordning för att betjäna dem och Abraham visade sin

aktning genom att stå hos dem medan de njöt av hans gästfrihet. Denna vänlighet visade han dem bara som vandringsmän, förbifarande främmande som kanske aldrig mer skulle komma att se honom. Men när de hade betjänats färdigt, visade det sig vilka hans gäster var. Han hade inte bara tagit sig an (342) himmelska änglar, utan deras härlige Anförare, sin Skapare, Återlösare och Kung. Och för Abraham blev himmelens rådslagningar uppenbarade och han blev kallad ”Guds vän”.

Lot, Abrahams brorson, var besjälad av patriarkens vänliga och gästfria anda, trots att han hade gjort Sodom till sitt hem. Då han vid kvällstid fick syn på två främmande i stadsporten och visste vilka faror som omgav dem i den ogudaktiga staden, bad han dem enträget att komma in i hans hus. Hur färligt detta kunde vara för hans egen familj, ägnade han ingen tanke. Det var en del av hans livsuppgift att beskydda dem som var i fara, och att ha omsorg om hemlösa. Och hans vänliga handling mot dessa två okända vandringsmän förde änglar till hans hem. Dem, som han försökte beskydda, beskyddade honom. Vid kvällstiden hade han fört dem till sin dörr för att leda dem i säkerhet. Vid dag gryningen förde de honom och hans familj i säkerhet genom porten i den stad som var dömd till undergång.

Dessa vänliga handlingar ansågs av Gud vara tillräckligt betydelsefulla för att omtalas i Hans Ord. Mer än tusen år senare hänvisade en inspirerad apostel till dem: ”Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har somliga fått änglar till gäster utan att veta om det.” (Hebr. 13:2.)

Det privilegium som Abraham och Lot fick, vägras inte heller oss. När vi visar gästfrihet mot Guds barn, kan också vi ta emot Hans änglar i våra bostäder. Också i vår tid kommer änglar i mänsklig gestalt in i människors hem och blir bevarade av dem.

De kristna som lever i ljuset av Guds ansikte, följs alltid av osynliga änglar. Dessa heliga väsen lämnar en välsignelse efter sig i våra hem.

”Gästvänlighet” hör till de kännetecknen som den Helige Ande pekar ut hos dem som skall bära ansvar i församlingen. Och till hela församlingen (343) ljuder denna befallning: ”Var gästfria mot varandra utan att klaga. Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd.” (1 Petr. 4:9, 10.)

Dessa förmaningar har i hög grad försumrats. Också bland dem som bekänner sig vara kristna, visas det obetydligt sann gästfrihet. Bland vårt eget folk blir tillfället att visa gästfrihet inte iakttaget så som det borde: som ett privilegium och en välsignelse. Det är på det hela taget alltför litet vänligt umgänge, alltför liten fallenhet för att på ett naturligt sätt och utan förlägenhet ge plats för två eller tre mer vid familjebordet. Somliga ursäktar sig med att det ger ”för mycket besvär”. Det behövde det inte vara om du sade: ”Vi har inte gjort något extra, men du är välkommen till det som vi har.” En oväntad gäst sätter långt större värde på ett ”välkommen” än på den mest utstuderade förberedelse.

Om vi av hänsyn till de besökande gör förberedelser som kräver tid som i själva verket tillhör Herren, innebär det att vi förnekar Kristus. På det sättet stjälar vi från Gud, samtidigt som vi också handlar orätt mot andra. Det är många som försummar att visa sina egna familjer den uppmärksamhet som krävs, därför att de gör i ordning en raffinerad måltid till andra. Ett sådant exempel får också andra att följa deras exempel.

Många onödiga bekymmer och bördor skapas genom att man önskar att betjäna sina besökare på ett storslaget sätt. Husmor överanstränger sig medan hon gör i ordning de många rätterna att sätta på bordet. Gästerna föräter sig på grund av de många rätterna som förberetts. Följden av detta blir sjukdom och lidande å ena sidan och överätning å den andra. Dessa utsökta rätter är en börda och gör skada.

Men det är Herrens avsikt att vi skall ha omsorg för våra bröders och systrars intressen. Aposteln Paulus har gett ett exempel på detta. Till församlingen i Rom säger han: "Vår syster Febe som tjänar församlingen i Kenkrea (344) vill jag lägga ett gott ord för. Ta emot henne i Herren på ett sätt som anstår de heliga och ge henne den hjälp hon behöver. Hon har också varit till hjälp för många, även för mig." (Rom. 16:1, 2.) Febe betjänade aposteln, och hon var i påtagligt hög grad en värdinna för främmande som behövde hjälp. Församlingarna bör följa hennes exempel.

Det misshagar Gud, när Han lägger märke till det själviska intresse som så ofta kommer till synes "för mig och min familj". Varje familj som omhuldar denna anda, har behov av omvändelse genom de rena principer som Kristi liv var ett exempel på. De som sluter sig inom sig själva, som är ovilliga att låta sig besväras med att betjäna gäster, går miste om många välsignelser.

Somliga av våra arbetare befinner sig i den situationen att de måste ta emot gäster, antingen sina egna bröder eller främmande. Somliga anser, att detta bör sättas upp på konferensens räkning, så att de i tillägg till sin ordinarie lön bör få ett lagom stort belopp för att kunna täcka denna extra utgift. Men uppgiften att visa gästfrihet har Herren gett till hela Sitt folk. Det finns inte någon bestämmelse från Guds sida, att en eller två skall visa gästfrihet för en konferens eller en församling, eller att arbetare skall ha betalt för att betjäna sina bröder. Detta är ett påhitt som har vuxit fram ur egoism, och Guds änglar inregistrerar detta.

De som reser från plats till plats som evangelister eller missionärer inom ett eller annat område, bör bli föremål för gästfrihet hos medlemmarna i de församlingar, som de är verksamma inom. Bröder och systrar, skapa ett hem för dessa arbetare, även om det måste ske genom betydande personlig uppoffring.

Kristus för räkenskap över varje utgift som någon kan ha när de visar gästfrihet för Hans skull. Han anskaffar allt som behövs för denna uppgift. De, som för Kristi skull underhåller sina bröder och gör sitt bästa för att besöket skall bli till nytta både (345) för gästerna och för dem själva, antecknas i himmelen som värdiga att ta emot särskilda välsignelser.

Kristus har i Sitt eget liv gett oss en undervisning om gästfrihet. Då Han var omgiven av den svältande folkskaran vid sjön, sände Han dem inte tillbaka till deras hem utan att stilla deras svält. Han sade till lärjungarna: "Ge ni dem att äta." (Matt. 14:16.) Genom en skapargärning skaffade Han dem tillräckligt mycket mat för att tillfredsställa deras behov. Men hur enkel var inte den mat som Han skaffade fram? Det var inget överflöd. Han, som hade alla himmelens hjälpkällor till Sitt förfogande, kunde ha gett folket en dyrbar måltid. Trots detta gav Han dem bara det som skulle täcka deras behov, det som var den dagliga kosten bland fiskarbefolkningen vid sjön.

Om människorna i dag vore enkla i sina vanor och levde i överensstämmelse med naturlagarna, skulle det finnas ett rikligt förråd att hämta allt från, som den mänskliga familjen behövde. Det skulle bli färre inbillade behov och rikligare tillfällen till att arbeta på det sätt som Gud vill.

Kristus försökte inte att dra människorna till sig genom att tillfredsställa önskan om överflöd. Den enkla rätt som Han ställde fram, var inte bara en försäkran om Hans makt, utan också om Hans ömma omsorg om dem med hänsyn till de allmänna behoven i livet. Och medan Han gav dem kornbröden att äta, gav Han dem också att äta av Livets Bröd. Detta är ett föredöme för oss. Vår mat kan vara enkel, ja, till och med sparsam. Vårt öde är kanske tidvis inskränkt på grund av fattigdom. Kanske är våra resurser tidvis inte större än lärjungarnas var med de fem bröden och de två fiskarna. Men när vi kommer i beröring med de behövande, ber Kristus oss: "Ge ni dem att äta." Vi skall dela ut av det vi har, och när vi ger, kommer Kristus att sörja för att vi får det vi saknar.

Läs i det här sammanhanget berättelsen om änkan i Sarepta. Till denna kvinna i ett hedniskt land sände Gud Sin tjänare för att be om mat, samtidigt som hungersnöden stod för dörren. Då sade hon: "Så sant som Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka bröd, utan (346) bara en näve mjöl i krukan och litet olja i kannan. Jag håller just på att samla ihop ett par vedpinnar och skall nu gå hem och laga till det åt mig och min son. Vi skall äta det och sedan dö." Då sade Elia till henne: "Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga först till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son. Ty så säger Herren, Israels Gud: 'Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då Herren låter det regna på jorden.' Då gick hon och gjorde som Elia hade sagt." (1 Kung. 17:12-15.)

Förunderlig var den gästfrihet, som denna feniciska kvinna visade mot Guds profet, och på ett förunderligt sätt belönades hennes tro och givmildhet. "Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk. Mjölet i krukan tog inte slut och olja fattades inte i kannan enligt det ord som Herren hade talat genom Elia. En tid därefter blev kvinnans, hans värdinnas, son sjuk. Han blev så svårt sjuk att han till slut inte längre andades. Då sade hon till Elia: 'Vad har du med mig att göra, du gudsman? Kom du för att påminna mig om min synd och döda min son?' Men han svarade henne: 'Ge mig din son.' Han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i rummet ovanpå där han bodde och lade honom på sin säng. Och

han ropade till Herren och sade: 'Herre, min Gud, skulle du göra så illa mot denna änka som jag bor hos, att hennes son dör?' Därefter sträckte han ut sig över pojken tre gånger och ropade till Herren och sade: 'Herre; min Gud, låt denne pojkes själ komma tillbaka in i honom.' Herren hörde Elias röst, och pojken själv kom tillbaka in i honom, och han fick liv igen. Elia tog pojken och bar honom från rummet ovanpå ner i huset och gav honom åt hans mor och sade: 'Se, din son lever.' Då sade kvinnan till Elia: 'Nu vet jag att du är en gudsman och att Herrens ord i din mun är sanning.'" (1 Kung. 17:15-24.)

Gud har inte förändrats. Hans makt är inte mindre nu än på Elias tid. Och det löfte som Kristus har gett, (347) är inte mindre tillförlitligt nu än då Frälsaren gav det: "Den som tar emot en profet därför att det är en profet, han skall få en profets lön..." (Matt. 10:41.)

Kristi ord gäller i lika hög grad Hans trofasta tjänare i dag som de gällde Hans första lärjungar: "Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot honom som har sänt mig." (Matt. 10:40.) Ingen vänlig handling som utförs i Hans namn, blir obemärkt eller utan lön. Och i samma ömma erkännande innesluter Kristus också den svagaste och ringaste i Guds familj. Han säger: "Och den som ger en av dessa små [dem som liknar ett barn i sin tro och i sin kunskap] en bägare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge – amen säger jag er: Han skall inte gå miste om sin lön." (Matt. 10:42.)

Fattigdom behöver inte hindra oss från att visa gästfrihet. Vi kan ge av det vi har. Det finns sådana som kämpar för sin försörjning och som med sina inkomster har det mycket svårt att skaffa sig det som är nödvändigt. Men de älskar Jesus i Hans heligas gestalt och är beredda att visa gästfrihet mot troende och icke-troende och försöker att göra deras besök givande. Vid familjens bord och vid familjens altare hälsas gästerna välkomna. Bönestunden gör sitt intryck på dem som åtnjuter gästfrihet, och till och med bara ett enda besök kan betyda frälsning från döden för en själ. Herren håller räkenskap för detta arbete och säger: "Jag skall betala."

Bröder och systrar, inbjud sådana till era hem som behöver gästfrihet och vänlig uppmärksamhet. Gör er inte en massa besvär men bjud hem dem till er när ni ser deras behov och visa dem gästvänlighet. Värdefulla förmåner finns nedlagda i sällskapligt umgänge.

"Människan lever inte bara av bröd", utan på samma sätt som vi delar vår fysiska mat med andra, på samma sätt skall vi också ge dem hopp och frimodighet och kristen kärlek. Vi skall "trösta dem som är i nöd med (348) den tröst vi själva får av Gud". (2 Kor. 1:4.) Och denna föräkran tillhör oss: "Gud har makt att låta all nåd överflöda till er, så att ni alltid och under alla förhållanden har nog av allting och kan ge i överflöd till varje gott verk." (2 Kor. 9:8.)

Vi lever i en värld som är full av synd och frestelse. Överallt omkring oss finns det själar som går under utan Kristus. Gud vill, att vi skall arbeta för dem på varje möjligt sätt. Om ni har ett trevligt hem, inbjud de unga som inte har något hem, sådana som behöver hjälp och

som längtar efter sympati, vänliga ord, aktning och artighet. Om er önskan är att leda dem till Kristus, måste ni visa dem kärlek och aktning såsom köpta med Hans blod.

Genom Guds försyn umgås vi med sådana som är oerfarna och med många som behöver empati och medlidande. De behöver hjälp för de är svaga. Unga män behöver stöd. I kraft från Honom som visar barmhärtighet mot de hjälplösa, de okunniga och dem som anses vara de minsta av Hans små, måste vi arbeta för deras framtida välfärd så att de kan få utveckla en kristen karaktär. Just de som behöver mest hjälp, sätter tidvis vårt tålamod på hårt prov. "Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små," säger Kristus. "Jag säger er, att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Faders ansikte." Till dem som tjänar dessa själar, säger Frälsaren: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig." (Matt. 18:10; 25:40.) De som utför denna uppgift, bär oppoffringens krans på sina pannor. Men de skall få sin lön. I himmelen skall vi se de unga som vi har hjälpt, dem som vi inbjöd till våra hem och som vi ledde bort från frestelse. Vi skall se deras ansikten stråla av Guds härlighets glans. "De skall se hans ansikte, och hans namn skall stå skrivet på deras pannor." (Upp. 22:4.)

Firandet av sabbaten

(349) Stora välsignelser åtföljer firandet av sabbaten, och Gud vill att sabbatsdagen skall vara en glädjedag för oss. Då sabbaten instiftades rådde glädje. Gud såg med tillfredsställelse på det verk som Han utfört. Om allt det som Han hade gjort sade Han att det var mycket gott. (1 Mos. 1:31.) Himmel och jord var uppfyllda av glädje medan "morgonstjärnorna tillsammans sjöng och alla Guds söner ropade av glädje". (Job 38:7.) Även om synden har kommit in i världen för att förstöra Hans fullkomliga verk, ger Gud oss fortfarande sabbaten som ett bevis på att En som är allsmäktig och oändlig i godhet och barmhärtighet har skapat allting. Vår himmelske Fader vill genom sabbatens iakttagande bevara kändedomen om Sig själv bland människorna. Han vill att sabbaten skall rikta våra sinnen mot Honom som den sanne och levande Guden och att vi genom att lära känna Honom skall få liv och frid.

Då Herren befriade Sitt folk Israel från Egypten och överlämnade Sin lag åt dem, lärde Han dem att de, genom att iaktta sabbaten, skulle skilja sig från avgudadyrkare. Det var detta som skulle utgöra skiljelinjen mellan dem som erkände Guds överhöghet och dem som vägrade att ta emot Honom som Sin Skapare och Konung. "Den är ett evigt tecken mellan mig och Israels barn", säger Herren. "Israels barn skall hålla sabbaten och fira den släkte efter släkte som ett evigt förbund." (2 Mos. 31:17, 16.)

Liksom sabbaten var det tecken som utmärkte Israel då de kom ut från Egypten för att gå in i det jordiska Kanaan, är den också det tecken som nu utmärker Guds folk, när de kommer ut ur världen för att gå in i den himmelska vilan. Sabbaten är ett tecken på det förhållande som (350)

existerar mellan Gud och Hans folk, ett tecken på att de hedrar Hans lag. Den skiljer mellan Hans trogna undersåtar och överträdarna.

Från molnstoden förklarade Kristus om sabbaten: ”Mina sabbater skall ni hålla, ty de är ett tecken mellan mig och er från släkte till släkte, för att ni skall veta, att jag är Herren som helgar er.” (2 Mos. 31:13.) Den sabbat som gavs till världen såsom ett tecken på att Gud är Skaparen, är också tecknet på att Han är den som helgar oss. Den kraft som skapade allting är den kraft som återskapar själen till Hans likhet. För dem som håller sabbaten helig är den ett tecken på helgelse. Sann helgelse är överensstämmelse med Gud, likhet med Honom i liv och väsen. Vi tar emot den genom den lydnad för de principer som är ett uttryck för Hans väsen. Och sabbaten är tecknet på lydnad. Den som av hjärtat lyder det fjärde budet, kommer att lyda hela lagen. Han är helgad genom lydnad.

Till oss, liksom till Israel, har sabbaten getts som ”ett evigt förbund”. För dem som helgar Hans heliga lag är sabbaten ett tecken på att Gud erkänner dem som Sitt utvalda folk. Den är en pant på att Han skall uppfylla Sitt förbund på dem. Var och en som tar emot tecknet på Guds regering, ställer sig under det gudomliga, eviga förbundet. Han länkar sig själv till den gyllene kedjan av lydnad, där varje länk är ett löfte.

Det fjärde budet är det enda av alla de tio buden som innehåller den Store Laggivarens sigill, Skaparen av himmelen och jorden. De som lyder detta bud antar själva Hans namn, och alla de välsignelser det inbegriper blir deras. ”Herren talade till Mose. Han sade: ’Säg till Aron och hans söner: När ni välsignar Israels barn skall ni säga till dem:

(351) Herren välsigne dig och bevara dig.
Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig.

Herren vände sitt ansikte till dig och give dig frid.

På detta sätt skall de lägga mitt namn på Israels barn,

och jag skall då välsigna dem.”
(4 Mos. 6:22-27.)

Genom Mose gavs också löftet: ”Herren skall upphöja dig till ett heligt folk åt sig, så som han med ed har lovat dig, om du håller Herrens, din Guds, bud och vandrar på hans vägar. Och alla folk på jorden skall se, att du är uppkallad efter Herrens namn. ... Och Herren skall göra dig till huvud och inte till svans. Du skall endast vara över och aldrig vara under, om du lyssnar till Herrens, din Guds, bud, som jag i dag ger dig, för att du skall hålla och följa dem.” (5 Mos. 28:9-13.)

Psalmisten som talar genom den Helige Ande säger:

”Kom, låt oss höja glädjerop till Herren,
jubel till vår frälsnings klippa...
Ty Herren är en stor Gud,
en stor konung över alla gudar.
Han har jordens djup i sin hand,
och bergens höjder äro hans.

Hans är havet, ty han har gjort det,
och det torra har hans händer format.
Kom, låt oss falla ner och tillbe,
låt oss böja knä för Herren,
vår Skapare. Ty han är vår Gud.” . . .
”Han har gjort oss och inte vi själva.
Vi är hans folk och får i hans hjord” - (Ps. 95:1- 7; 100:3.)

Dessa löften som gavs till Israel gäller också Guds folk i dag. De är det budskap som sabbaten framför till oss.

En reform i sabbatsfirandet

Sabbaten är den gyllene länk som förenar Gud med Hans folk. Men sabbatsbudet har brutits. Guds heliga dag har blivit vanhelgad. Sabbaten har rivits (352) bort från sin plats av ”syndens människa”, och en vanlig arbetsdag har blivit upphöjd i dess ställe. En reva har gjorts i lagen och denna reva skall bli reparerad. Den sanna sabbaten skall bli upphöjd till sin rätta plats som Guds vilodag. I det 58:e kapitlet i Jesajas bok finns det verk skisserat som Guds folk skall utföra. De skall upphöja lagen och göra den ärad, de skall bygga upp de gamla ruinerna, de skall återupprätta grundvalar ifrån forntida släkten. Till dem som gör detta verk säger Gud: ”Du skall kallas ’han som murar igen sprickor’, ’han som återställer stigar, så att man kan bo i landet’. Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din lust och om du förhärslig den till Herrens ära, om du förhärslig den genom att inte gå egna vägar och inte göra vad du har lust till eller tala tomma ord, då skall du fröjda dig i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder och låta dig njuta av din fader Jakobs arvedel. Så har Herrens mun talat.” (Jes.58:12-14.)

Sabbatsfrågan skall bli föremålet för den allra sista striden, i vilken hela världen skall ta del. Människor har upphöjt Satans principer över de principer som råder i himmelen. De har tagit emot den falska sabbaten som Satan har upphöjt som ett tecken på sin auktoritet. Men Gud har satt Sitt insegel på Sin konungliga lag. Varje sabbatsbud bär namnet på dess utgivare, ett outplånligt märke som anger dess auktoritet. Det är vår uppgift att få människor att förstå detta. Vi skall visa dem att det är av vital betydelse om de bär Guds rikes kännetecken eller det som utmärker upprorets rike, eftersom de erkänner sig vara undersåtar i det rike vars kännetecken de bär. Gud har kallat oss att höja Hans nedtrampade sabbats fana. Hur betydelsefullt är det då inte (353) att vårt exempel när det gäller sabbatsfirande är riktigt.

Vid upprättandet av nya församlingar skall predikanterna ge omsorgsfull instruktion om hur sabbaten rätt skall firas. Vi måste skydda oss mot att de slarviga vanor som är förhärskande bland söndagsfirare inte tränger in bland dem som bekänner sig fira Guds heliga vilodag. Demarkationslinjen måste göras klar och distinkt mellan dem som bär Guds rikes kännetecken och dem som bär upproretsrikets.

Mycket mera helgd har knutits till sabbaten än den tillägnas av många som bekänner sig vara sabbatsfirare. Herren har blivit starkt vanhedrad av dessa som inte har helighållit sabbaten i överensstämmelse med budet, vare sig till bokstaven eller till andan. Han manar därför till en reform i fråga om sabbatens firande.

Beredelse för sabbaten

I själva inledningen till det fjärde budet säger Herren: ”Tänk på.” Han visste att mitt i mängden av omsorger och bekymmer skulle människorna frestas att söka ursäkter för att de inte fullt motsvarade lagens krav eller skulle glömma dess helgade betydelse. Därför säger Han: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.” (2 Mos. 20:8.)

Under hela veckan skall vi ha sabbaten i tankarna och göra förberedelser för att helighålla den i överensstämmelse med budordet. Vi skall inte bara iaktta sabbaten såsom en laglig angelägenhet. Vi skall förstå dess andliga betydelse för alla livets angelägenheter. Alla som betraktar sabbaten som ett tecken mellan dem och Gud, visar att Han är den Gud som helgar dem, och de skall då representera Hans regerings principer. De skall i det dagliga livet tillämpa Hans rikets lagar. Det skall dagligen vara deras (354) bön att sabbatens helgelse skall vila över dem. Varje dag skall de ha gemenskap med Kristus och skall ge exempel på fullkomligheten i Hans karaktär. Varje dag skall deras ljus lysa för andra i goda gärningar.

I allt det som hör till Guds verks framgång skall de allra första segrarna vinnas i hemlivet. Det är här som beredelsen för sabbaten måste börja. Under hela veckan skall föräldrar tänka på att deras hem skall vara en skola i vilken deras barn skall beredas för himmelen. Allt de säger skall vara korrekt. De skulle inte säga någonting som barnen inte skulle kunna höra. Hemmets anda skall vara fri ifrån irritation. Föräldrar skall under veckan leva såsom i en helig Guds åsyn, som har gett dem barnen för att de skall fostra dem för Honom. Fostra för Honom den lilla församlingen du har i ditt hem, så att alla på sabbaten är beredda att tillbedja i Herrens helgedom. Varje morgon och kväll skall ni frambara era barn inför Gud såsom Hans blodköpta arv. Lär dem att det är deras högsta plikt och förmån att älska och tjäna Gud.

Föräldrar skulle vara särskilt angelägna om att göra tillbedjan av Gud till en åskådningsundervisning för sina barn. De skulle oftare låta uttryck från Bibeln förekomma i samtal med barnen, framför allt sådana uttryck som bereder hjärtat för kristen tjänst. De dyrbara orden i Ps. 62:6 kan ofta upprepas: ”Endast i Gud har du din ro, min själ, ty från honom kommer mitt hopp.”

När man tänker på sabbaten på detta sätt, kommer det timliga aldrig att dominera över det andliga. Ingen plikt som hör till de sex arbetsdagarna kommer att uppskjutas till sabbaten. Under veckan kommer våra krafter inte att bli så uttömda i det dagliga arbetet att vi skulle vara för trötta för att sysselsätta oss med Hans tjänst, när den dag kommer på vilken Herren vilade och blev vederkvickt.

Även om förberedelser för sabbaten skall göras under hela veckan, är fredagen den särskilda tillredelsedagen. Genom Mose sade Herren till Israels (355) folk: ”I morgon är det sabbatsvila, en Herrens heliga sabbat. Baka nu det ni vill baka och koka det ni vill koka. Men allt som blir över skall ni spara åt er till i morgon.” ”Folket gick omkring och samlade det och malde det på handkvarn eller stötte det i mortel. De kokade det i gryta eller bakade kakor av det.” (2 Mos. 16:23; 4 Mos. 11:8.) Det var någonting som måste göras för att förbereda det av himmelen sända brödet för

Israels folk. Herren talade om för dem att detta arbete måste göras på fredagen, på tillredelsedagen. Detta var ett prov för dem. Gud ville se om de ville eller inte ville helighålla sabbatsdagen.

Denna undervisning från Herren gäller också oss. Bibeln är en fullkomlig vägledare, och om vi under bön studerar dess sidor med sinnen som är villiga att förstå, kommer ingen av oss att ta fel i denna fråga. Många behöver undervisning om hur de skall vara klädda när de samlas till gudstjänst på sabbaten. De skall inte komma inför Guds närvaro i de vanliga kläder som de bär under veckan. Alla skall ha en särskild sabbatsdräkt, som de skall använda när de besöker gudstjänsten i Guds hus. Även om vi inte skall följa världens moden, skall vi inte vara likgiltiga i fråga om vårt yttre utseende. Vi skall vara rena och prydliga, även om vi inte bär några smycken. Guds folk skall vara rent invärtes och utvärtes.

Förberedelserna för sabbaten skall slutföras på fredagen. Se till att alla kläder är färdiga och all matlagning utförd. Se till att skorna är borstade och att alla har badat. Det är möjligt att göra detta. Om ni gör det till en regel, kan ni göra det. Sabbaten har inte getts oss för att vi skall laga våra kläder eller koka vår mat, eller söka nöjen eller ägna oss åt andra alldagliga sysslor. Innan solen går ned skall vi lägga åt sidan all världslig verksamhet, och alla världsliga tidningar skall läggas bort. Föräldrarna (356) skall förklara sitt arbete och dess avsikt för sina barn och låta dem ta del i förberedelserna för att helighålla sabbaten i överensstämmelse med budet.

Vi skall omsorgsfullt vaka över sabbatens ingång och utgång. Tänk på att varje ögonblick är avskild, helig tid. Närhelst det är möjligt skall arbetsgivare ge sina arbetare timmarna från fredag middag lediga till sabbatens början. Ge dem tid till förberedelse så att de kan välkomna Herrens dag med lugn i sinnet. Ingen som följer en sådan metod kommer att lida någon som helst förlust i timliga ting.

Det finns också ett annat verk som skall ägnas uppmärksamhet på beredelsedagen. Denna dag skall alla misshälligheter mellan trossyskon, vare sig i familjen eller församlingen, läggas åt sidan. All bitterhet och vrede och illvilja skall utplånas från sinnet. ”Bekänn alltså era synder för varandra och be för varandra så att ni blir botade”, och gör det i en ödmjuk anda. (Jak. 5:16.)

Innan sabbaten börjar skall sinnet såväl som kroppen vara befriade från alla vardagliga sysslor. Gud har förlagt sin sabbat till slutet av de sex arbetsdagarna så att människor skall kunna stilla sig och begrunda vad de har vunnit under veckan i förberedelse för det rena rike som inte tar emot några överträdare. Vi skulle varje sabbat rannsaka vårt sinne för att se om den gångna veckan har fört med sig andlig vinst eller förlust. Det betyder evig frälsning att hålla sabbaten helig inför Herren. Gud säger: ”Jag skall ära dem som ärar mig.” (1 Sam. 2:30.)

Sabbaten i hemmet

Innan solen går ned skall familjens medlemmar samlas för att läsa Guds ord, sjunga och bedja. Här är en reform av nöden, för i detta avseende har många varit försumliga. Vi

behöver bekänna inför Gud och för varandra. (357) Vi skulle börja på nytt och göra särskilda förberedelser så att varje medlem av familjen blir beredd att ära den dag som Gud har välsignat och helgat.

Förslösa inte sabbatens dyrbara timmar i sängen. På sabbatsmorgonen skulle familjen stå upp tidigt. Om de går upp sent uppstår förvirring och brådska vid förberedelserna för frukosten och sabbatsskolan. Det uppstår brådska, konflikter och otålighet. Så kommer ohelgade känslor in i hemmet. Sabbaten blir genom ett sådant vanhelgande till en börda och dess ankomst blir snarare fruktad än älskad.

Vi skulle inte laga en dyrare mat för sabbaten eller en större variation av maträtter än under de andra dagarna. Snarare skulle kosten vara mycket enkel och man skulle äta mindre, så att sinnet kan förbli klart och kraftfyllt för att kunna fatta andliga ting. Övermättad beslöjar hjärnan. Vi kan lyssna till de mest dyrbara ord och ändå inte uppskatta dem på grund av att sinnet är avtrubbade av en felaktig kost. Genom att äta för mycket på sabbaten har många gjort mer än de tror för att vanhedra Gud.

Även om matlagning på sabbaten skulle undvikas är det inte nödvändigt att äta kall mat. I kallt väder bör den mat uppvärmas som man förberett dagen före. Måltiderna bör emellertid, även om de är enkla, vara smakliga och tilltalande. Laga någonting som kommer att betraktas som en festmåltid, någonting som familjen inte har varje dag.

Låt barnen delta i familjegudstjänsten. Alla bör ha sin Bibel och var och en läsa en vers eller två. Sjung sedan någon bekant sång, åtföljd av bön. Här har Kristus gett oss ett exempel. Herrens bön skall inte upprepas bara som en form, utan den är en illustration till vad våra böner skulle vara – enkla, uppriktiga och innehållsrika. I en enkel bön skall vi tala om för Herren våra behov och uttrycka vår tacksamhet för Hans barmhärtighet. Därigenom inbjuder ni Jesus som en välkommen gäst i ert hem och i era hjärtan. (358) Långa böner som inriktar sig på avlägsna böneföremål är inte på sin plats i familjekretsen. De gör andaktsstunden betungande, då den i stället skulle betraktas som en förmån och välsignelse. Gör andakten till något av intresse och glädje.

Sabbatsskolan och förmiddagsgudstjänsten upptar bara en del av sabbaten. Den del som återstår för familjen kan göras till den mest helgade och dyrbara tiden under hela sabbaten. Mycket av denna tid bör föräldrarna tillbringa tillsammans med sina barn. I många familjer blir de yngre barnen lämnade åt sig själva för att finna sysselsättning där de bäst kan. Lämnade ensamma blir barnen snart rastlösa och börjar leka eller syssla med något slags ofog. Därigenom har sabbaten för dem inte längre någon helgad betydelse.

När vädret är lämpligt bör föräldrarna promenera med sina barn ute i naturen. Bland allt det vackra i naturen kan man berätta för dem om anledningen till att sabbaten instiftats. Beskriv för dem Guds stora skapelseverk. Berätta för dem att då jorden kom från Hans hand var den helig och vacker. Varje blomma, varje buske, varje träd motsvarade Skaparens avsikt. Allt man såg var älskligt och

fyllde sinnet med tankar på Guds kärlek. Varje ljud var musik i harmoni med Guds röst. Visa att det var synden som förstörde Guds fullkomliga verk, att törne och tistlar, sorg och smärta och död, alltsammans är resultat av olydnad mot Gud. Be dem att iakttä naturen omkring sig, hur den, fastän den är märkt av syndens förbannelse, alltjämt uppenbarar Guds godhet. De gröna fälten, de högresta träden, det glada solljuset, molnen, daggen, den högtidliga stillheten på kvällen, den stjärnströdda himlens härlighet och månen i all sin skönhet – alltsammans bär vittne om Skaparen. Inte en droppe regn faller, inte en stråle av ljus lyser på vår otacksamma värld utan att vittna om Guds kärlek och barmhärtighet.

Berätta för dem om frälsningens väg, hur Gud så älskade ”världen (359) att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” (Joh. 3:16.) Berätta på nytt för dem om Betlehem. Framställ Jesus för barnen såsom ett barn som lydde sina föräldrar, som en ung pojke som troget och flitigt hjälpte till att försörja familjen. Därigenom kan ni lära dem att Frälsaren känner till alla svårigheter, all förvirring, alla frestelser, alla förhoppningar och glädjeämnen som de unga känner, och att Han kan skänka dem sympati och hjälp. Läs med dem då och då de intressanta berättelserna ur Bibelns historia. Fråga dem vad de har lärt sig i sabbatsskolan och studera nästa sabbats bibelstudium med dem.

När solen går ned, låt då bön och lovsång markera avslutningen av de heliga timmarna och inbjud Guds närvaro genom arbetsveckans alla omsorger.

På detta sätt kan föräldrar göra sabbaten till vad den skulle vara – den mest glädjefyllda dagen under veckan. De kan leda sina barn att betrakta den som en glädjedag, som dagen framför andra dagar, den som Herren har helgat och hedrat.

Jag råder er mina bröder och systrar, tänk på sabbatsdagen så att ni helgar den. Om ni vill att era barn skall iakttä sabbaten i överensstämmelse med budet, måste ni lära dem det både genom föreskrift och exempel. Det djupa intryck som sanningen gör på sinnet kan aldrig helt utplånas. Det kan bli fördunklat, men aldrig helt utplånat. Det intryck man får i unga år, kommer att visa sig senare i livet. Omständigheter kan uppstå som skiljer barnen från deras föräldrar och deras hem, men så länge de lever kommer den undervisning som getts dem under barndomen och ungdomen att bli till välsignelse.

Resor på sabbaten

Om vi vill ha den välsignelse som utlovats åt de lydiga måste vi iakttä sabbaten mera korrekt. Jag fruktar att vi (360) ofta reser på den dagen dit det kunde ha undvikits. I överensstämmelse med det ljus som Herren har gett med avseende på sabbatens iakttagande skulle vi vara mera försiktiga i fråga om resor på sabbaten. I dessa avseenden skulle vi ge barnen och ungdomen ett riktigt exempel. För att nå de församlingar som behöver vår hjälp och ge dem det budskap som Gud vill att de skall få höra, kan det vara nödvändigt för oss att resa på sabbaten, men så långt som det är möjligt skulle vi skaffa biljetter och göra alla nödvändiga förberedelser någon annan dag. Innan vi börjar

resan skulle vi göra allt som står i vår makt för att planera resan så att vi undviker att nå vår bestämmelseort på sabbaten.

När vi är tvungna att resa på sabbaten skulle vi försöka att undvika sådana människors sällskap som drar vår uppmärksamhet till världsliga ting. Vi skulle hålla våra sinnen riktade mot Gud och umgås med Honom. När det än finns en möjlighet skulle vi prata med andra om sanningen. Vi skulle alltid vara beredda att lindra lidande och hjälpa människor som är i nöd. I sådana fall önskar Gud att den kunskap och visdom som Han har gett oss skulle komma till användning. Men vi skall inte tala om affärsangelägenheter eller ge oss in i något vanligt världsligt samtal. Vid alla tillfällen och på alla platser väntar Gud av oss att vi visar trohet mot Honom genom att hålla sabbaten helig.

Sabbatens gudstjänster

Kristus har sagt: "Var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem." (Matt. 18:20.) Där det alltså finns så många som två eller tre troende bör de komma tillsammans på sabbaten för att göra anspråk på Herrens löfte.

De små grupper som samlas för att tillbedja Gud på Hans heliga dag, har rätt att göra anspråk på Herrens rika välsignelse. De skulle tro att Herren Jesus (361) är en hedrad gäst i deras grupp. Varje sann tillbedjare som helighåller sabbaten borde göra anspråk på löftet: "För att I skolen veta, att jag är Herren, som helgar eder." (2 Mos. 31:13.)

Predikningarna vid våra sabbatsgudstjänster borde i allmänhet vara korta. Tillfälle bör ges för dem som älskar Gud att ge uttryck för sin tacksamhet och tillbedjan.

När församlingen saknar predikant bör någon bli utsedd till ledare för gudstjänsten. Men det är inte nödvändigt för honom att hålla en predikan eller att uppta en större del av gudstjänsttiden. Ett kort intressant bibelstudium är ofta till större nytta än en predikan. Och detta bör följas av en stund för bön och vittnesbörd.

De som innehar en ledande position i församlingen skulle inte trötta ut sig genom fysiskt och andligt arbete under veckan, så att de på sabbaten inte kan förmedla Kristi evangeliums livgivande inflytande i gudstjänsten. Utför mindre timligt vardagsarbete, men röva inte från Gud genom att på sabbaten ägna Honom en tjänst som Han inte kan godta. Ni bör inte vara såsom människor som inte har något andligt liv. Människorna behöver er hjälp på sabbaten. Ge dem näring från Guds ord. Frambär era mest utsökta gåvor till Gud på Hans heliga dag. Låt själens dyrbara liv ägnas Honom i helgad tjänst.

Ingen bör komma till gudstjänstplatsen för att sova en stund. Det bör inte förekomma något sovande i Guds hus. Du faller inte i sömn när du sysslar med ditt vanliga arbete, eftersom du är intresserad av det du arbetar med. Skall vi då tillåta att gudstjänsten, som inbegriper eviga intressen, placeras på en lägre nivå än det vanliga livets angelägenheter?

Om vi gör så, går vi miste om den välsignelse som Herren har avsett åt oss. Sabbaten skall inte vara en dag av (362) meningslös lättja. Både hemma och i församlingen bör man visa en tjänandets anda. Han som gav oss sex dagar för vårt vardagliga arbete har välsignat och helgat den sjunde dagen och avskilt den för Sig Själv. På den dagen vill Han på ett särskilt sätt välsigna alla dem som helgar sig själva åt Hans tjänst.

Hela himmelen firar sabbat, men inte på ett liknöjt, lättjefullt sätt. På denna dag skulle varje sinnets energitillgång vara aktiverad. Vi skall ju då möta Gud och Kristus, vår Frälsare. Vi kan betrakta Honom genom tron. Han längtar efter att få uppfriska och välsigna varje tillbedjare.

Var och en bör känna att han har en del att utföra för att göra sabbatens gudstjänster intressanta. Vi skall inte komma tillsammans enbart som en formsak, utan för att utbyta tankar, för att berätta om våra dagliga erfarenheter, för att ge uttryck åt tacksägelse, för att framställa vår uppriktiga önskan om gudomlig upplysning, för att vi skall lära känna Gud och Kristus som Han har sänt. Att umgås tillsammans, med Kristus för ögonen, kommer att stärka själen för livets svårigheter och konflikter. Tro aldrig att du kan vara kristen och ändå dra dig undan för dig själv. Var och en av oss är en del av den stora, mänskliga vävnaden, och vars och ens enskilda erfarenheter kommer i stor utsträckning att bestämmas av medmänniskornas erfarenheter.

Vi får inte ens hundradelen av den välsignelse vi skulle kunna få, när vi samlas för att tillbedja tillsammans inför Gud. Vår uppfattningsförmåga behöver skärpas. Gemenskap med varandra skulle göra oss glada. Med ett sådant hopp som vi har, varför skulle inte våra hjärtan tändas av kärlek till Gud?

Närhelst vi samlas till gudstjänst, skulle vi föra med oss en levande andlig medvetenhet om att Gud och Hans änglar är närvarande för att samarbeta med alla sanna tillbedjare. När vi går in i gudstjänstlokalen skall vi bedja Herren att avlägsna allt ont från våra hjärtan. Ta med in i Hans hus endast det som Han kan välsigna. Böj knä inför Gud i Hans tempel och helga (363) åt Honom Hans eget, som Han har köpt med Kristi blod. Bed för talaren eller gudstjänstens ledare. Bed att stor välsignelse skall komma genom den som skall förkunna livets ord. Försök ivrigt att få välsignelse för dig själv.

Gud kommer att välsigna alla som på detta sätt bereder sig för Hans tjänst. De kommer att förstå vad det betyder att ha Andens bekräftelse, på grund av att de har tagit emot Kristus genom tro.

Gudstjänstplatsen kan vara mycket anspråkslös, men den är inte dess mindre erkänd av Gud. För dem som tillbeder Gud i ande och sanning och i helgelsens skönhet, kommer den att vara himmelens port. Gruppen av troende kan vara mycket fåtalig, men i Guds ögon är de mycket dyrbara. Med sanningens slägga har de huggits ut som råa stenar från världens stenbrott och har förts in i Guds verkstad för att huggas till och formas. Men även i sitt råa tillstånd är de dyrbara i Guds ögon. Släggan, hammaren och

prövningarnas mejsel ligger i händerna på En som är skicklig, och de används inte för att ödelägga, utan för att arbeta fram varje människas fullkomning. Såsom dyrbara stenar, ”huggna såsom för palatsen”, är det Guds avsikt att vi skall finna en plats i det himmelska templet.

Guds uppgifter och gåvor till oss är utan gräns. Nådens tron är i sig själv vår största tillgång, eftersom den som sitter på den tillåter oss att kalla Honom för Fader. Men Gud betraktar inte frälsningens princip som fullständig, så länge den inte bygger endast på Hans egen kärlek. Han har själv utsett och ställt vid Sitt altare en medlare, klädd i vår natur. Såsom vår medlare är det dennes uppgift att framställa oss inför Gud såsom Hans söner och döttrar. Kristus vädjar för dem som har tagit emot Honom. Åt dem ger Han kraft på grund av Sina egna förtjänster att bli medlemmar av den kungliga familjen, (364) barn åt himmelens Konung. Och Fadern uppenbarar Sin oändliga kärlek till Kristus, som betalade vår lösensumma med Sitt blod, genom att ta emot och välkomna Kristi vänner såsom Sina vänner. Han är tillfredsställd med den försoning som har gjorts. Han har förhärligats genom sin Sons människoblivande, sin Sons liv, död och medlartjänst.

Knappt har ett Guds barn närmast sig nådens tron förrän han blir den store förespråkarens klient. Vid hans första uttryck för ånger och vädjan om förlåtelse tar Kristus på Sig hans sak och gör den till Sin egen och framställer hans bön inför Fadern såsom Sin egen begäran.

När Kristus medlar för vår skull öppnar Fadern alla Sin nåds skatter för att vi skall nyttja och tillgodogöra oss dem och förmedla dem till andra. Bed i Mitt namn, säger Kristus. Jag säger inte att Jag skall bedja till Fadern för er, för Fadern själv älskar er därför att Han har älskat mig. Använd er av Mitt namn. Detta skall göra era böner effektiva och Fadern skall ge er Sin nåds rikedomar. Därför, ”bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bli fullkomlig.” (Joh. 16:24.)

Gud vill att Hans lydiga barn skall göra anspråk på Hans välsignelser och komma inför Honom med lovsång och tacksägelse. Gud är livets och kraftens källa. Han kan göra ödemarken till en fruktbar trädgård för dem som håller Hans bud, ty detta förhärligar Hans namn. Han har för Sitt utvalda folk gjort det som skulle inspirera varje sinne till tacksamhet, och det bereder Honom sorg att så litet lovprisning fram bärs till Honom. Han väntar starkare uttryck från Sitt folk som visar att de vet att de har anledning till glädje och fröjd.

Guds handlande med Sitt folk skulle ofta återberättas. Hur ofta blev inte vägmärken uppsatta av Herren i Hans sätt att handla med det forntida Israel. För att de inte skulle glömma det förgångnas historia uppmanade Han Mose att inrama dessa händelser med sång, som föräldrar skulle (365) kunna lära sina barn. De skulle samla på minnen och placera dem inom synhåll. Särskild möda skulle göras för att bevara dem så att då deras barn skulle komma att fråga om dessa saker, skulle hela historien kunna återupprepas. Så skulle Guds försyns handlande och Hans påtagliga godhet och nåd i Sin omsorg om och Hans befriande av Sitt folk hållas i minne. Vi uppmanas att komma ”ihåg den förgångna tiden, då I, sedan ljuset hade kommit till eder,

ståndaktigt uthärdaden mången lidandets kamp”. (Hebr. 10:32.) För Sitt folk i denna generation har Herren visat sig vara en Gud som gör under. Guds saks gångna historia behöver ofta framställas för folket, både unga och gamla. Vi behöver ofta återupprepa Guds godhet och prisä Honom för Hans underbara gärningar.

Även om vi uppmanas att inte överge vår församlingssamfund, skall dessa sammankomster inte enbart vara till för vårt eget uppfriskande. Vi borde inspireras med större nit att delge andra den tröst vi har mottagit. Det är vår plikt att vara mycket angelägna om att förhärliga Gud och inte komma med något negativt vittnesmål ens genom att se nedslagna eller sorgsna ut eller genom dåligt valda ord, som om det som Gud väntar av oss vore en begränsning av vår frihet. Även i denna värld av sorg och besvikelse och synd vill Herren att vi skall vara hoppfulla och starka i Hans kraft. Med hela vår varelse har vi förmånen att fram bära ett starkt vittnesmål i alla avseenden. I ansiktsuttryck, i beteende, i ord skall vi vittna om att tjänsten för Gud är god. Därigenom förkunnar vi att: ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen.” (Ps. 19:8.)

Den ljusa och hoppfulla sidan av vår kristendom kommer att presenteras av alla dem som dagligen helgar sig åt Gud. Vi skulle inte vanhelga Gud genom en dyster, klagande inställning till prövningar som förefaller svåra. Alla svårigheter som vi betraktar som något som fostrar oss, kommer att orsaka glädje. Hela vårt kristna liv kommer att bli upplyftande, (366) höjande, förädlade, välluktande av goda ord och gärningar. Fienden gläder sig över att se oss nedtryckta, deprimerade, sörjande och klagande. Han vill att vi skall visa just ett sådant intryck som ett resultat av vår tro. Guds avsikt är emellertid att våra sinnen inte skall befinna sig på någon låg nivå. Han vill att varje kristen skall triumfera i sin Frälsares uppehållande kraft. Psalmisten säger: ”Given åt Herren, I Guds söner, given åt Herren ära och makt; given åt Herren hans namns ära, tillbedjen Herren i helig skrud.” ”Jag vill upphöja dig, Herre, ty du har dragit mig ur djupet, du har icke låtit mina fiender glädja sig över mig. Herre, min Gud, jag ropade till dig, och du helade mig. ... Lovsjungen Herren, I hans fromme, och prisen hans heliga namn.” (Ps. 29:1, 2; 30:2-5.)

Guds församling på jorden är förenad med Guds församling i himmelen. De troende på jorden och himmelens inbyggare som aldrig har fallit, utgör en enda församling. Varje himmelens invånare är intresserad av de heligas sammankomster på jorden, när de träffas för att tillbedja Gud. På den inre himmelska förgården lyssnar de till de vittnesbörd som Kristi vittnen på den yttre förgården på jorden fram bärs, och det lovprisande och den tacksägelse som kommer från tillbedjarna här nere, tas upp i den himmelska sången, och lov och pris ljuder genom himmelens tempel på grund av att Kristus inte har dött förgäves för Adams fallna söner. Medan änglar dricker direkt ur källan, dricker de heliga på jorden från de klara strömmar som flyter fram från tronen, de strömmar som sprider glädje i Guds stad. O, att vi kunde förstå hur nära himmelen är jorden. Fastän jordens barn inte vet det, har de ljusets änglar som sina följeslagare. Ett tyst vittne skyddar varje människa som lever och försöker att dra

denna människa till Kristus. Så länge det finns hopp, till dess att människor har motstått den Helige Ande till (367) sin eviga undergång, är de skyddade av himmelska varelsor. Låt oss alla bevara det i minne, att i varje grupp av kristna som samlas härnere finns Guds änglar som lyssnar till vittnesmålen, sångerna och bönerna. Låt oss minnas att vår lovsång kompletteras av änglaskarnas körer därovan.

När ni sedan samlas från sabbat till sabbat, sjung då lovsånger till Honom som har kallat er ut ur mörkret in i Sitt underbara ljus. ”Honom som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod”, Honom skall vi ägna vårt hjärtas tillgivenhet. Kristi kärlek skall vara det som vi predikar om. Låt den komma till uttryck på ett enkelt språk i varje lovsång. Låt Guds Andes inspiration diktera era böner. När livets ord talas, låt då ett hjärtligt gensvar vittna om att ni tar emot budskapet såsom från himmelen. Jag vet att detta är mycket gammalmodigt, men det kommer att bli ett tackoffer till Gud för det livets bröd som ges åt en hungrande själ. Detta gensvar på den Helige Andes inspiration kommer att bli en styrka för din egen själ och en uppmuntran för andra. Det kommer att ge bevis för att det i Guds byggnad finns levande stenar som utstrålar ljus.

När vi i stället för att erinra oss de mörka kapitlen i vår erfarenhet, tänker på alla manifestationer av Guds stora barmhärtighet och aldrig svikande kärlek, kommer vi att lovprisa mer än klaga. Vi skall tala om Guds kärleksfulla trofasthet som den sanne, milde, medkännande herden för Sin hjord, om vilken Han har förklarat att ingen skall kunna ta någon av dem ur Hans hand. Hjärtats språk kommer inte att bli ett själviskt klagande. Lovprisning likt klart flytande strömmar skall komma från Guds sanna troende. ”Godhet allenast och nåd skola följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall åter få bo i Herrens hus, evinnerligen.” ”Du skall leda mig efter ditt råd och sedan upptaga mig med ära. Vem har jag i himmelen utom dig! Och när jag har dig, (638) då frågar jag efter intet på jorden.” (Ps. 23:6; 73:24, 25.)

Varför inte återuppväcka ljudet av våra andliga sånger om vår pilgrimsfärd? Varför inte söka oss tillbaka till vår tidigare enkelhet och vårt liv av hängivenhet och nit? Orsaken till att vi inte känner mera glädje, är att vi har förlorat vår första kärlek. Låt oss därför visa iver och ångra oss, så att inte ljusstaken blir flyttad från sin plats.

Guds tempel i himmelen är öppet och dess trösklar är upplysta av den härlighet som varje församling kan få som vill älska Gud och hålla Hans bud. Vi behöver studera, meditera och bedja. Då kommer vi att få en andlig klarsyn så att vi kan urskilja de inre förgårdarna i det himmelska templet. Vi skall kunna uppfånga ämnet för sången och tacksägelsen i de himmelska körerne runt tronen. När Sion reser sig upp och blir ljus, skall dess ljus bli mycket genomlysande, och kostbar sång av tacksägelse och lovprisande kommer att höras i de heligas församlingar. Missnöje och klagande över små besvikelser och svårigheter kommer att upphöra. När vi använder den gyllene ögonsalvan skall vi kunna se härligheten bortom denna tid. Tron kommer att skära igenom de tunga skuggor som Satan lägger ut och vi skall se vår Förespråkare offra Sina egna förtjänsters rökelse för vår skull. När vi ser detta

som det är och som vår Herre vill att vi skall se det, skall vi bli fyllda av en känsla av omfattningen och mångfalden av Guds kärlek.

Gud undervisar oss om att vi skall samlas i Hans hus för att odla den fullkomliga kärlekens egenskaper. Då kommer jordens inbyggare att bli beredda för att inta de boningar som Kristus har gått bort för att bereda för alla dem som älskar Honom. Där skall de samlas i helgedomen sabbat efter sabbat, och ”nymånadsdag efter nymånadsdag”, för att förena sig i den mest upphöjda lovsång i lovprisande och tacksägelse till Honom som sitter på tronen och till Lammet i evigheternas evigheter.

Hälsoreformen återupplivas

Lydnad mot fysiska lagar

(369) Eftersom naturens lagar är Guds lagar, är det helt klart vår plikt att studera dessa lagar omsorgsfullt. Vi bör studera deras villkor för våra egna kroppar och inrätta oss efter dem. Brist på kunskap om dessa saker är synd.

”Vet ni inte att era kroppar är Kristi lemmar?” ”Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhåll er då Gud i er kropp!” (1 Kor. 6:15; 19:20.) Våra kroppar är Kristi köpta egendom och vi är inte fria att göra med dem vad vi vill. Detta har människan gjort. Hon har behandlat sin kropp som om överträdelse av dess lagar inte bleve straffade. På grund av en förvärd aptit har hennes organ och krafter försvagats, blivit sjuka och invalidiserats. Och dessa resultat, som Satan har framkallat genom sina egna snärjande frestelser, använder han till att håna Gud med. Han för den mänskliga kropp som Kristus har köpt till Sin egendom, fram inför Gud och vilken vanprydande framställning av sin Skapare, har inte människan blivit! Eftersom människan har syndat mot sin kropp och har fördärvat Hans vägar, har Gud blivit vanärad.

Uppriktigt omvända män och kvinnor, skall samvetsgrant visa hänsyn mot livets lagar, som Gud har upprättat i deras väsen och därigenom undvika fysisk, mental och moralisk svaghet. Lydnad mot dessa lagar måste vara en personlig uppgift. Vi måste själva lida av den överträdde lagens onda följder. Vi måste stå till svars inför Gud, för våra vanor och sedvänjor. Därför är inte frågan (370) till oss: ”Vad skall världen säga?” utan: ”Hur skall jag, som gör anspråk på att vara en kristen, behandla den boning, som Gud har gett mig? Skall jag arbeta för mitt högsta timliga och andliga goda, genom att hålla min kropp som ett tempel för den Helige Andes inneboende, eller skall jag offra mig själv åt världens idéer och seder?”

En sund livsstil bör göras till en familjeangelägenhet. Föräldrarna bör få upp ögonen för det ansvar, som Gud har gett dem. De bör sätta sig in i hälsoreformens principer och lära sina barn, att självförnekelsens väg är den enda

trygga vägen. Genom att åsidosätta de fysiska lagarna fördärvar huvuddelen av jordens invånare förmågan till självbehärskning och gör sig oförmögna att värdera de eviga värdena. Eftersom de med vilja är okunniga om sina egna kroppars uppbyggnad, leder de sina barn in på självtillfredsställelsens väg och bereder på det sättet vägen för dem till att lida av straffen för överträdelse av naturens lagar. Det är inte att visa ett levande intresse för sina familjers välfärd.

Församlingen och hälsoreformen

Det finns ett budskap om hälsoreformen som skall läggas fram för alla församlingar. Det finns ett arbete att utföra i varje skola. Varken föreståndare eller lärare bör anförtros undervisning av unga, innan de har praktisk kunskap i detta ämne. Somliga har tillåtit sig att kritisera, betvivla och klaga över de principer i hälsoreformen, som de har så liten erfarenhet av. De bör stå skuldra vid skuldra, hjärta vid hjärta, tillsammans med dem som arbetar på rätt sätt.

Hälsoreformen har presenterats i församlingarna, men ljuset har inte helhjärtat tagits emot. De egoistiska vanor hos män och kvinnor, som bryter ned hälsan, har motarbetat det budskap, som skall bereda ett folk inför Herrens stora dag. Om församlingarna förväntar sig att bli starka, måste de leva efter den sanning, (371) som Gud har gett dem. Om våra medlemmar underskattar ljuset i detta ämne, kommer de att skörda de säkra följderna av detta i såväl andligt som fysiskt avseende. Och inflytandet från dem, som har varit medlemmar länge, kommer att påverka dem, som nyligen har kommit till tro. Herren arbetar inte nu för att föra många till sanningen. Detta beror på de församlingsmedlemmar, som aldrig har blivit omvända och de, som nyligen har blivit omvända, men har avfallit. Vilket inflytande skulle dessa kunna ha på nyomvända? Skulle inte dessa förta verkan av det budskap, som Gud har gett oss för att vi skulle föra det till andra?

Låt alla rannsaka sina egna vanor för att se om de inte ger efter för det, som helt klart skadar dem. Låt dem klara sig utan något ohälsosamt att tillfredsställa sig med när det gäller mat och dryck. Somliga reser till avlägsna länder för att få ett bättre klimat, men var de än är, skapar magen en malarisk atmosfär för dem. De drar på sig själva ett lidande, som ingen kan lindra. Låt dem skapa harmoni mellan sin dagliga livsstil och naturens lagar. Genom att både handla och tro, kan en atmosfär skapas omkring kropp och själ, som kommer att vara en doft av liv till liv.

Bröder, vi är långt efter. Många av de saker som församlingen borde göra för att vara en levande församling, har inte gjorts. På grund av en fördärvad aptit försätter sig många i ett hälsotillstånd där det pågår ett ständigt krig mot själens högsta intressen. Även om sanningen presenteras med klara linjer, tas den inte emot. Jag skulle önska, att jag kunde göra detta klart för alla medlemmarna i våra församlingar. Våra vanor måste vara i överensstämmelse med Guds vilja. Vi är övertygade om att "Gud är den som verkar i er", men människan måste göra sin del för att styra aptiten och lidelsen. Det religiösa livet kräver att tanke- och hjärtverksamhet står i överensstämmelse med de gudomliga (372) krafterna. Ingen människa kan själv utverka sin egen frälsning och Gud kan inte göra detta för människan utan hennes

medverkan. Men när människan arbetar allvarligt, arbetar Gud tillsammans med henne och ger henne kraft att bli ett Guds barn.

När man talar med människor om denna hälsofråga, säger många: "Vi handlar nog ofta mot bättre vetande." Men de inser inte att de är ansvariga för varenda stråle av ljus, som de har fått om sitt fysiska tillstånd. De tänker inte på att varenda vana ligger öppen för Guds undersökande ögon. Vårt fysiska liv får inte behandlas på ett slumpmässigt sätt. Varje organ, varje fiber i vår kropp måste beskyddas mot skadliga vanor och handlingar.

Kost

Våra mat- och dryckesvanor visar om vi är världsliga eller om Herrens klara sanning har skilt oss från världen. De som har avskiljts, är Hans särpräglade folk som brinner av iver för goda gärningar. Gud har talat i Sitt ord. I historien om Daniel och hans medbröder finns det predikningar om hälsoreformen. Gud har talat i historien om Israels folk, som inte fick kött, eftersom Han såg att detta var det bästa för dem. Gud gav dem bröd från himmelen. "Änglabröd fick människor att äta." (Ps. 78:25.) Men de uppmuntrade sin jordiska aptit. Och ju mer de koncentrerade sina tankar på köttgrytorna i Egypten, desto mer hatade de den mat som Gud hade gett dem, för att de skulle hålla sig friska både fysiskt, moraliskt och mentalt. De längtade efter köttgrytorna, precis som många gör i våra dagar.

Många lider och många avlider på grund av bristande kontroll över aptiten. De ger efter för de smaker de vant sig vid, trots att dessa skadar dem. Därigenom försvagar de sina matsmältningsorgan (373) och skadar förmågan att ta upp den näring, som skulle uppehålla livet. Genom detta ådrar de sig akuta sjukdomar, som alltför ofta slutar med döden. Kroppens ömtåliga organ slits ofta ut genom självförstörande vanor hos dem som borde veta bättre.

Församlingarna borde vara trofasta och uppriktiga mot det ljus som Gud har gett dem. Varje enskild medlem i församlingen borde låta förnuftet råda och lägga band på sin aptit.

Undvik ytterligheter åt båda hållen

Jag vet att många av våra bröder är motståndare till hälsoreformen både i sina hjärtan och i sin utövning. Jag försvarar inte extrema ståndpunkter. Men när jag har sett igenom mina manuskript, har jag sett de bestämda vittnesbörd och varningar som jag har gett angående de faror som hotar Guds folk, därför att de frestas att följa världens seder och bruk när det gäller att ge efter för och tillfredsställa sin aptit och visa högmod genom sitt uppträdande och sina kläder. Mitt hjärta är sjukt och bedrövat över att se de förhållanden som råder i dag. Det sägs att somliga av våra bröder har gått för långt och lagt alltför stor vikt vid dessa frågor. Men är det någon som vågar att förtiga sanningen om hälsoreformen enbart av det skälet att enskilda har varit alltför radikala och i tid och otid pressat sina egna synpunkter på hälsoreformen på sin omgivning? Världens människor har i allmänhet gått mycket långt åt den motsatta ytterligheten – att ge efter

och bli omåttliga i mat och dryck. Resultatet har blivit lystna sedvänjor överallt.

Många, som nu befinner sig i dödens skugga, har förberett sig för att utföra en gärning för Mästaren. Men de har inte känt någon helig förpliktelse till att följa hälsans lagar. De har inte förstått att lagarna för vår hälsa i sanning är Guds lagar. De verkar ha glömt bort detta faktum. Somliga har gått så långt i självförnekelse, att de försöker att leva på en otillräcklig kost, som inte bevarar deras hälsa. De har inte sört för att skaffa sig näringsrik kost, som kan ersätta de skadliga matvaror som de har beslutat sig för att inte använda (374). De har inte heller visat uppfinningsrikedom eller intresse för att laga maten på ett hälsosamt och tilltalande sätt. Men kroppen måste ha den näring som är nödvändig för att den skall kunna utföra sina funktioner. När man först ger avkall på en hel del ohälsosamma saker och därefter går till ytterlighet med att reducera både kvalitet och kvantitet av den nyttiga maten, följer man inte hälsoreformens principer. Ett sådant tillvägagångssätt är inte någon hälsoreform, utan tvärtom skadligt för hälsan.

Sann måttlighet

Aposteln Paulus skriver: ”Vet ni inte att av alla löparna som springer på en tävlingsbana är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det. Men alla som tävlar underkastar sig i allt hård träning – de för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar. Jag löper alltså inte utan att ha målet i sikte. Jag boxas inte likt en som slår i tomma luften. I stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra.” (1 Kor. 9:24-27.)

Det finns många som är slavar under fördärvliga vanor. Aptiten är den lag som härskar över dem. På grund av sina dåliga vanor blir dessa människors moraliska sinne omtöcknat och deras förmåga att förstå heliga ting förstörs delvis. Men är det nödvändigt för en kristen att vara så strängt avhållsam? Jo, de kristna skall lyfta fanan högt. Måttlighet i mat, dryck och kläder är mycket viktigt. Principerna måste härska i stället för aptiten och fantasin. De som äter för mycket, eller som äter mat av dålig kvalitet, låter sig lätt vägledas till utsvävningar ”och många oförnuftiga och skadliga begär, som störtar människor i fördärv och undergång.” (1 Tim. 6:9.) Guds medarbetare borde använda varje uns av sitt inflytande till att verka för att utbreda riktiga hälsoprinciper.

Det betyder mycket att vara trofast mot (375) Gud. Han har krav på alla som är upptagna i Hans tjänst. Gud vill, att både kropp och själ skall hållas i bästa möjliga form och att alla förmågor och gåvor skall stå under gudomlig kontroll. De skall vara så friska och starka som det går att bli med hjälp av noggranna och fasta principer. Vi har en plikt inför Gud att helga oss själva åt Honom utan förbehåll, med kropp, själ och alla förmågor och krafter som Han har gett oss. Vi skall tjäna Honom med allt vi är och har. All vår energi och duglighet måste ständigt växa i styrka och utvecklas så länge nådens dag varar. Endast de som förstår att värdesätta dessa principer och som har fått i uppdrag att ta vara på sin kropp på ett förnuftigt sätt och med vördnad inför Gud, bör väljas till att bära ett ansvar i detta verk. De som har varit länge i sanningen och som

ändå inte kan skilja mellan rättfärdighetens principer och det ondas principer och som enbart har en dimmig föreställning om Guds rättfärdighet, nåd och kärlek, borde befrias från allt ansvar. Varje församling behöver ett skarpt och tydligt vittnesbörd, som ger basunen ett tydligt ljud.

Om vi kunde väcka vårt folks moraliska känslor när det gäller hälsoreformen, skulle en stor seger vara vunnen. Måttlighet i allting här i livet måste genomföras både i teori och praktik. Måttlighet i mat och dryck, kläder och sömn hör med till det religiösa livets principer. När sanningen kommer in i själens helgedom, kommer den att ge vägledning om behandlingen av kroppen. Det som har med människornas hälsa att göra, får inte uppfattas på ett likgiltigt sätt. Vår eviga välfärd kommer att vara beroende av det sätt på vilket vi använder vår tid, vår kraft och vårt inflytande här i livet.

David förklarade: ”Jag är så underbart skapad.” När Gud har gett oss en sådan boning, varför (376) skall då inte varje del omsorgsfullt undersökas? Sinnets och hjärtats kamrar är de viktigaste. Borde vi då inte öppna dessa sköna kamrar och inbjuda Herren Jesus till att komma in och bo hos oss, i stället för att leva i källarvåningen och njuta av sinnliga och förnedrande nöjen?

Undervisning om hälsoreformen

Våra predikanter bör tillägna sig kunskap om hälsoreformen. De har användning för kunskap om fysiologi och hygien; de bör förstå de lagar som behärskar det fysiska livet och dessa lagars förhållande till sinnets och själens hälsa. Tusenden och åter tusenden vet obetydligt om den förunderliga kropp som Gud har gett dem eller om den vård som den behöver. De anser det vara viktigare att studera ämnen av långt mindre betydelse. Här har predikanterna en uppgift. När de intar en rätt ståndpunkt i den här saken, kommer mycket att vara vunnet. I sitt eget liv och i sina egna hem bör de lyda livets lagar, följa riktiga principer och leva sunt. De kommer då att vara i stånd till att tala om detta ämne på det rätta sättet och leda folket längre och längre fram i reformarbetet. När de själva lever i ljuset, kan de förmedla ett mycket värdefullt budskap till dem som behöver just ett sådant vittnesbörd.

Det finns dyrbara välsignelser och rika erfarenheter att uppnå, om predikanterna vill förena framhållandet av hälsospörsmålet med allt sitt arbete i församlingen. Folket måste ha ljuset över hälsoreformen. Detta arbete har blivit försummat och många är nära att dö, därför att de behöver det ljus som de borde ha fått och som de måste ha innan de vill upphöra att ge efter för själviska njutningar. De som sitter som ordförande vid våra konferenser behöver förstå, att det är hög tid att de ställer sig på den rätta (377) sidan i den här frågan. Predikanter och lärare skall ge andra det ljus som de har fått. Deras arbete behövs på varje område. Gud kommer att hjälpa dem. Han kommer att stärka Sina tjänare som står fasta och inte vill låta sig rubbas från sanning och rättfärdighet för att tillgodose sin egen tillfredsställelse.

En utbildning, som följer hälsomissionens riktlinjer, är ett steg i rätt riktning. Den har största betydelse för att väcka människorna till att se sitt moraliska ansvar. Om predikanterna hade tagit itu med detta upplysningsarbete och följt det ljus som Gud har gett oss, skulle vi ha sett en tydlig och bestämd reformation i vårt folks vanor när det gäller mat, dryck och kläder. Men somliga av predikanterna har helt klart stått i vägen för hälsoreformens arbete. De har hållit folket tillbaka med sin ljumhet, deras fördömande kommentarer eller sina lustigheter och skämt. Men både predikanter och en stor skara andra har dött därför att de inte har följt ljuset. Ändå finns det somliga som fortfarande inte har lärt sig vishet.

Det är bara genom en synnerligen energisk kamp som en viss framgång har uppnåtts. Guds folk har inte varit villigt att förneka sig självt. De har inte böjt sin vilja och sitt sinne under Guds vilja. Men både i de lidanden som de själva har haft och i det inflytande som de har utövat över andra, har de sett det säkra resultatet av sin motsträvighet.

Församlingen befinner sig i en historisk epok. Varje dag är en kamp och en marsch. På alla håll är vi omringade av osynliga fiender. Vi kommer antingen att segra genom den nåd och kraft som vi har fått från Gud, eller också kommer vi att bli besegrade. Jag ber enträget att de som har intagit en neutral hållning till hälsoreformen, måtte omvända sig. Detta ljus är värdefullt. Herren har gett (378) mig detta budskap och jag väddar till alla som har ett ansvar inom en eller annan gren av Guds verk, att de måtte ge akt på sanningen och låta den råda i hjärta och liv. Endast på det sättet kan vi möta de frestelser som vi säkert kommer att möta här i världen.

Vad är orsaken till att somliga av våra predikanter visar så litet intresse för hälsoreformen? Orsaken till detta är, att budskapet om att visa måttlighet i allting, går emot deras egoistiska vanor. På en del platser har detta varit den stora stöttesten som har hindrat våra medlemmar att studera hälsoreformen och leva efter den. En person som genom sin egen lära eller genom sitt föredöme motsäger det vittnesbörd som Gud har gett Sina tjänare, borde skiljas från sin uppgift att vara lärare för folket. En sådan lärare kommer bara att skapa förvirring. Hans förakt för hälsoreformen gör honom olämplig till att vara Herrens budbärare.

Det ljus som Gud har gett i Sitt Ord om detta ämne är tydligt. Och människorna kommer att prövas på många olika sätt för att det skall visa sig om de vill ge akt på ljuset. Varendra församling och varendra familj behöver få undervisning om kristen avhållsamhet. Alla bör veta hur de skall äta och dricka för att bevara hälsan. Vi befinner oss mitt uppe i de sista händelserna i världens historia. Det måste råda enighet och harmoni i leden av sabbatshållare. De, som håller sig reserverade till upplysningsarbetet om hälsoreformen, följer inte den Store Läkarens exempel och vägledning. Jesus sade: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig." (Matt. 16:24.)

Herren har visat mig, att genom hälsoreformens praktiska inflytande kommer många, många att räddas från fysisk, mental och moralisk degeneration. (379) Det kommer att hållas hälsoföredrag och ges ut en mängd skrifter. Hälsoreformens principer kommer att få ett välvilligt mottagande och många kommer att bli upplysta. Det inflytande som hälsoreformen för med sig, kommer att anförtros åt alla, som vill ta emot ljus och de kommer steg för steg att gå framåt för att ta emot de särskilda sanningarna för vår tid. På det sättet möter sanningen och rättfärdigheten varandra.

Livet är en helig förtröstan, som endast Gud kan göra oss i stånd till att använda till Hans ära. Men Han som formade kroppens underbara konstruktion, kommer särskilt att sörja för att den bevaras i ordning, såvida inte människor motarbetar Honom. Varje talent vi har anförtrotts kommer Han att utveckla och använda i överensstämmelse med Givarens vilja. Dagar, månader och år läggs till våra liv, så att vi skall kunna nyttja våra tillfällen och möjligheter till att förstå, hur vi skall klara oss var och en och osjälviskt arbeta för andras välfärd. Därigenom kan vi bygga upp Kristi rike och tydligt ge uttryck åt Guds härlighet.

Evangeliskt arbete, evangelisk verksamhet och hälsoarbete bör följas åt. Evangeliet bör vara knutet till principerna för en förnuftig hälsoreform. Kristendomen skall omsättas i det praktiska livet. En ärlig och grundlig reform bör genomföras. Sann biblisk tro är en ström av Guds kärlek till den fallna människan. Guds folk skall växa i rättframma linjer, så att de kan göra intryck på deras hjärtan, som söker sanningen och som vill göra sin del rätt, i denna oerhört allvarliga tidsålder. Vi skall framhålla hälsoreformens principer för folket och göra allt för att få våra medmänniskor att inse nödvändigheten av dessa principer och rätta sig efter dem.

Röstträning för missionsarbetare

(380) I all vår predikoverksamhet bör mer uppmärksamhet ägnas åt röstens utveckling. Man har kanske kunskaper, men om man inte förstår att använda rösten på rätt sätt, kommer arbetet att misslyckas. Vad hjälper väl utbildning om man inte kan klä sina tankar i ett passande språk? Kunskap kommer att vara oss till liten hjälp om vi inte utvecklar förmågan att tala, men den är en förunderlig kraft när den är förenad med förmågan att tala förståndiga, ändamålsenliga ord som sägs på ett sådant sätt att de väcker uppmärksamhet.

Elever som förväntar sig att bli arbetare i Guds sak, bör undervisas i att tala tydligt och okonstlat. I annat fall kommer de att förlora hälften av det inflytande som de skulle kunna utöva för det goda. Förmågan att kunna tala klart och tydligt och med en fyllig, väl avrundad stämma

är ovärderlig i vilken sysselsättning som helst. Den är outhärlig för dem som vill bli predikanter, evangelister, bibelarbetare eller kolportörer. De som har planer på att vara verksamma inom dessa områden, bör utbildas till att använda sin röst på ett sådant sätt att det kommer att göra ett avgjort gott intryck när de talar till folket om sanningen. Sanningen får inte skadas genom att framhållas genom ett bristfälligt yttrande.

Den kolportör som kan tala klart och tydligt om fördelarna med den bok som han vill sälja, kommer att se att detta är en stor hjälp i hans arbete. Kanske får han tillfälle att läsa ett avsnitt i sin bok. Genom klangen i sin stämma och genom det sätt han betonar orden, kan han få det som skildras till att framträda lika klart och tydligt i åhörarnas sinnen som om det verkligen kunde ses.

Den som ägnar sig åt bibelläsning i församlingen eller i familjekretsen, bör kunna läsa med ett mjukt, musikaliskt tonfall som kommer att rycka åhörarna med sig.

(381) Evangeliets förkunnare bör kunna tala med kraft och på ett uttrycksfullt sätt, så att de gör det eviga Livets Ord så levande och uttrycksfullt, att åhörarna inte kan undgå att uppfatta dess betydelse. Det smärtnar mig, när jag hör den bristfälliga rösten hos många av våra predikanter. Dessa predikanter berövar Gud den ära Han kunde ha fått, om de hade lärt sig att tala ordet med kraft.

Ingen bör anse sig lämplig att påbörja predikoverksamhet innan han genom ihärdig ansträngning har övervunnit varje fel i sitt uttal. Om han försöker att tala till folket utan att veta hur talförmågan skall användas, är hälften av hans inflytande förspillt, därför att han har liten förmåga att vinna församlingens uppmärksamhet.

Vilken ställning en person än har, bör han lära sig att behärska sin röst, så att han, om något går fel, inte talar på ett sätt som väcker häftig vrede. Det händer alltför ofta att den som talar och den som blir tilltalad, uttrycker sig skarpt och hårt. Skarpa, befällande ord, som uttalas med ett hårt, irriterande tonfall, har skiljt vänner från varandra och lett till att själar gått förlorade.

Undervisning i röstvård bör ges i hemmet. Föräldrar bör lära sina barn att tala tydligt, så att åhörarna kan förstå varje ord. De bör lära dem att läsa Bibeln med klart och tydligt uttal, på ett sätt som ärar Gud. Och låt inte dem som knäböjer omkring familjaltaret lägga sina ansikten i sina händer långt nere vid stolen när de vänder sig till Gud. Låt dem lyfta upp sina händer och tala med helig vördnad till sin himmelske Fader och uttala sina ord med ett tonfall, som kan höras.

Föräldrar, lär er själva att tala på ett sätt som kommer att bli till välsignelse för era barn. Kvinnor behöver undervisas i detta avseende. Också de upptagna mödrarna kan, om de vill, öva upp talets gåva och lära sina barn (382) att läsa och tala korrekt. Detta kan de göra medan de arbetar. Det är aldrig för sent för oss att förbättra oss. Gud kallar på föräldrar att bli så fullkomliga som möjligt inom familjekretsen.

I ett vittnesbördsmöte är det särskilt stort behov av att man uttalar sig klart och tydligt för att alla skall kunna höra de vittnesbörd som avläggs och ha nytta av dem. När Guds folk i sådana möten berättar om sina erfarenheter, bidrar det till att undanröja svårigheter och ge hjälp. Men alltför ofta ges vittnesbörden med ett så bristfälligt och otydligt uttal att det är omöjligt att få en riktig uppfattning om vad som har sagts. Därigenom går man ofta miste om välsignelsen.

Låt dem som ber och dem som talar, uttala orden korrekt med en klar, tydlig och jämn röst. Bön är en kraft till det goda när den framsägs som den bör. Den är ett av de medel som Herren använder till att meddela folket sanningens dyrbara skatter. Men bönen är inte vad den borde vara, på grund av de bedjandes bristfälliga röst. Satan gläder sig när de böner, som sänds upp till Gud, nästan är omöjliga att höra. Låt Guds folk lära sig att tala och be på ett sätt, som kommer att vara en riktig framställning av de stora sanningar som de äger. Låt de vittnesbörd som avläggs och de böner som uppsänds, vara klara och tydliga. Därigenom kommer Gud att bli ärad.

Låt alla göra det bästa möjliga av sin förmåga att tala. Gud kräver en högre och fullkomligare förkunnartjänst. Han vanäras genom det ofullkomliga uttalet hos någon som genom en omsorgsfull ansträngning skulle kunna bli Hans användbara språkrör. Sanningen grumlans alltför ofta av det redskap genom vilket den meddelas.

Herren kallar alla som är knutna till Hans tjänst till att ägna uppmärksamhet åt sin rösts utveckling, för att de på ett tillfredsställande sätt skall kunna tala om de stora och högtidliga sanningar som Han har anförtrott åt dem. Låt ingen skada sanningen (383) genom ett bristfälligt uttal. Låt inte dem, som har försummat att utveckla sin talförmåga, anse att de är lämpliga som förkunnare, ty de har ännu inte tillägnat sig förmågan att förmedla budskapet.

Låt, när ni predikar, varje ord uttalas fullständigt och väl avrundat och gör varje mening klar och tydlig, ända till det allra sista ordet. Många sänker rösten när de närmar sig slutet av en sats och talar så otydligt att kraften i tanken går förlorad. Ord som överhuvudtaget är värda att säga, förtjänar att bli uttalade med en klar och tydlig stämma med eftertryck och på ett kraftfullt sätt. Men leta aldrig efter ord som skall ge intryck av att du är lärd. Ju enklare ditt tal är, desto bättre kommer dina ord att förstås.

Unga män och kvinnor! Har Gud lagt ned i era hjärtan en önskan om att göra tjänst för Honom? Lagg i så fall an på att utveckla rösten efter allra bästa förmåga, så att ni kan göra den dyrbara sanningen tydlig för andra. Vänj er inte vid att be så otydligt och med så låg röst att era böner behöver en tolk. Be enkelt men klart och tydligt. Att tala med en så låg röst att den inte kan höras är inte något bevis på ödmjukhet.

Till dem som tänker gå in i Guds tjänst som förkunnare, vill jag säga: Eftersträva beslutsamt att bli fullkomliga i ert tal. Be Gud om hjälp att uppnå detta stora mål. Kom ihåg, när ni leder bön i församlingen, att ni talar till Gud och att Han vill att ni skall tala så att alla de närvarande kan höra

det och ansluta sig till de böner som ni sänder upp. En bön som framsågs så fort att orden rörs ihop i ett virrvarr, tjänar inte till Guds ära och är inte till någon nytta för åhörarna. Låt predikanter och alla som ber i en församling, be på ett sådant sätt att Gud blir ärad och åhörarna välsignade. Låt dem tala långsamt och tydligt och med en röst som är tillräckligt hög för att kunna höras av alla, så att folket kan förena sig genom att säga "Amen".

Ge Gud det som är Hans

(384) Herren har gett Sitt folk ett budskap för denna tid. Det finns framställt i det tredje kapitlet hos profeten Malaki. Hur skulle Herren kunna framställa Sina anspråk på ett tydligare och mer uttryckligt sätt än som skett i detta kapitel?

Vi bör alla tänka på att Guds anspråk utgör underlaget för alla andra anspråk. Han ger oss frikostigt, och den överenskommelse Han har gjort med människorna är att en tiondel av deras inkomster skall ges tillbaka till Honom. I nåd har Herren anförtrott Sina skatter åt Sina tjänare, men om tiondet säger Han: Det är Mitt. Precis i samma proportion som Gud har gett människor av Sin egendom skall människor lämna tillbaka en tiondel av allt vad Han ger dem. Denna särskilda metod infördes av Jesus Kristus Själv.

Detta sätt att handla inbegriper allvarliga och eviga resultat, och är alltför heligt för att göras beroende av mänskliga impulser. Vi får inte känna oss fria att handla efter vårt eget godtycke i denna sak. Som svar på Guds anspråk bör vi regelbundet lägga åt sidan reserver som är helgade åt Hans verk.

Den första frukten

Förutom tiondet förväntar Sig Herren första frukten av all vår ökade inkomst. Så har Han bestämt för att Hans verk på jorden skall få fullt stöd. Herrens tjänare borde inte begränsas genom för knapp tilldelning av medel. Hans budbärare skall inte utsättas för hårda villkor i arbetet att framhålla livets ord. När de förkunnar sanningen skulle de ha tillgång till medel med vilka de kan befrämja Guds verk, som (385) måste utföras i rätt tid för att få det allra bästa och mest frälsande inflytandet. Barmhärtighetsgärningar måste utföras. De fattiga och lidande måste ha hjälp. Gåvor och offer bör avskiljas för detta ändamål. Framför allt på nya fält där sanningens fana aldrig tidigare har höjts, måste ett sådant arbete utföras. Om alla de som bekänner sig vara Guds folk, både gamla och unga, skulle göra sin plikt, skulle det inte finnas någon brist på medel i våra kassor. Om alla ville ge ett troget tionde och helga åt Herren första frukten av sin ökade inkomst skulle det finnas rikliga fonder för Hans verk. Men Guds lag har inte blivit respekterad och åtlydd, och följderna har blivit att det råder brist på medel.

Tänk på de fattiga

Allt överdåd i våra liv borde avlägsnas, eftersom den tid

under vilken vi kan arbeta är kort. Överallt omkring oss ser vi lidande och nöd. Familjer behöver mat och små barn skriker efter bröd. De fattigas hem saknar nödvändiga möbler och sängkläder. Många bor i ruckel som är nästan helt utan bekvämligheter. De fattigas rop stiger upp till himmelen. Gud ser och Gud hör. Men många förhärskar sig själva. Medan deras medmänniskor är fattiga och hungriga och lider brist på mat, offerar de stora summor på dyrbar mat och äter mer än de behöver. Vilken räkenskap skall inte människor en gång vara tvungna att avlägga för sitt själviska bruk av Guds pengar. De som inte frågar efter de föreskrifter Gud har gett i fråga om de fattiga, kommer att inse att de inte bara har bedragit sina medmänniskor utan att de genom att bedra dem har bedragit Gud och har förskingrat det Han anförtrott dem.

Allt tillhör Gud

Allt det goda som människor åtnjuter har de fått del av på grund av Guds barmhärtighet. Han är en stor och frikostig givare. Hans kärlek ligger öppen för alla i det sätt på vilket Han så frikostigt försörjer människor. Han har gett oss en beredsetid under vilken vi skall forma våra karaktärer för boningarna därovan. Och när Han ber oss om att avskilja en del av våra ägodelar för (386) Honom är det inte för att Han behöver någonting.

Herren skapade varje träd i Edens Lustgård så att dess frukt var behaglig för ögat och god att äta och Han bjöd Adam och Eva att frikostigt njuta av Hans gåvor. Men Han gjorde ett undantag. Av kunskapens träd på gott och ont skulle de inte få äta. Detta träd hade Gud reserverat som en ständig påminnelse om att Han var alltings ägare. Därigenom gav Han dem tillfälle att visa sin tro och förtröstan på Honom genom fullkomlig lydnad för Hans krav.

Så är det med Guds anspråk på oss. Han lägger Sina skatter i människornas händer, men Han begär att de i trohet skall lägga undan en tiondel för Hans verk. Han begär att denna del skall läggas in i Hans förrådshus. De skall ge Honom den som något som hör Honom till. Den är helig och den skall användas för helgade syften, för att underhålla dem som förkunnar frälsningens budskap i alla delar av världen. Han gör anspråk på denna del för att medel skall flyta in i Hans förrådshus och för att sanningens ljus skall föras ut till dem som är nära och till dem som är långt borta. Genom att troget lyda detta krav erkänner vi att allt tillhör Gud.

Och har inte Herren rätt att kräva detta av oss? Gav Han oss inte Sin enfödde Son därför att Han älskade oss och ville rädda oss från döden? Och skall inte vår tacksamhets offer flyta in i Hans förrådshus för att medel skall kunna ges ut därifrån för att utbreda Hans rike på jorden?

När nu Gud äger allt det som vi har, skulle då inte vår tacksamhet till Honom komma oss att skänka frivilliga gåvor och tackoffer och på det sättet erkänna Hans äganderätt till kropp, själ, ande och ägodelar? Om Guds plan förverkligades, skulle det nu strömma medel in i Hans förrådshus, och ett överflöd av medel skulle göra det möjligt för våra förkunnare att tränga in på nya fält, och arbetare skulle kunna förena sig med predikanterna för att höja sanningens fana på jordens mörka platser.

Utan ursäkt

(387) Det är en plan av himmelskt ursprung, att människor skall ge Herren tillbaka det som tillhör Honom. Denna plan har framställts så tydligt, att människor inte har någon ursäkt för att missförstå eller försumma de plikter och det ansvar som Gud har lagt på dem. De som påstår att de inte kan betrakta detta som Sin plikt, uppenbarar för det himmelska universum, för församlingen och för världen att de inte vill inse detta tydligt uttalade krav. De menar att de genom att följa Herrens plan kommer att mista en del av sin egendom. I sina egenkära, giriga sinnen vill de själva behålla allt, både kapital och räntor till egen fördel.

Gud lägger Sin hand på allt det som människor äger och säger: Jag är ägaren till världsalltet och allt detta goda är Mitt. Det tionde ni har hållit tillbaka, har jag reserverat till underhåll för Mina tjänare i deras arbete med att förkunna evangelium för dem som bor i jordens mörka regioner och som inte förstår Min lag. När ni använder Mina reservfonder för att tillfredsställa era egna önskemål, berövar ni människor det ljus som Jag har gjort förberedelse för att de skulle kunna få ta emot. Ni har haft tillfälle att visa lojalitet mot Mig, men ni har inte gjort detta. Ni har rövat ifrån Mig, ni har stulit ur Mina reservfonder. "Förbannelse har drabbat eder." (Mal. 3:9.)

Ett nytt tillfälle

Herren är barmhärtig och nådig och till dem som har gjort detta onda ger Han ett nytt tillfälle. "Vänden om till mig, så vill jag vända om till eder, säger Herren Sebaot. Nu frågen I: 'Varutinnan skola vi vända om?'" (Mal. 3:7.) De har låtit sina medel flyta genom själviskhetens och självförhärligandets kanaler, som om deras ägodelar tillhörde dem själva och inte var lånta skatter. Deras förvända samveten har blivit så förhårdade och omöjliga att påverka att de inte inser den stora synd som de har begått när de (388) stängt vägen i sådan utsträckning att sanningens sak inte har kunnat vinna framgång.

Människor, dödliga människor, använder till egen fördel de gåvor som Gud har reserverat för församlingens förkunnande för att sprida det glada budskapet om en Frälsares kärlek till förlorade människor. Trots detta och trots att de genom sin själviskhet har blockerat vägen frågar de: "På vad sätt har vi rövat från dig?" Gud svarar: "Jo, i fråga om tionden och offergården. Förbannelse har drabbat eder, men ändå röven I från mig, så många I ären." Hela världen ansluter sig till detta rövande från Gud. Med de pengar som Han har lånat dem, ger människorna sig ut i utsvävningar, förlustelser, festande och skändligt leverne. Men Gud säger: "Jag skall komma till eder för att hålla dom." (Mal. 3:8, 9, 5.) Hela världen skall få göra räkenskap på den stora dagen och var och en skall bli dömd efter sina gärningar.

Välsignelsen

Gud har lovat att välsigna dem som lyder Hans befallningar. "Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven så, hurudan jag sedan bliver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse. Och jag skall näpsa gräshopporna för eder, så att de icke mer fördärva eder frukt på marken; ej heller skola edra vinträd mer slå fel på fältet, säger Herren

Sebaot. Och alla folk skola prisa eder sälla, ty edert land skall då vara ljuvligt, säger Herren Sebaot." (Mal. 3:10-12.)

Hur vågar människor försumma en så klar plikt när de har dessa ljusets och sanningens ord framför sig? Hur vågar de att visa olydnad mot Gud, när lydnad för Hans anspråk betyder välsignelse både i timliga och andliga ting, medan olydnad betyder Guds förbannelse? Satan är fördärvaren. Gud kan inte välsigna dem som vägrar att vara trofasta förvaltare. Allt Han kan göra är att tillåta Satan att (389) fullborda sitt förstörelseverk. Vi ser hur hemsökelse av alla slag och alla svårighetsgrader kommer över jorden, och varför? Herrens återhållande makt utövas inte. Världen har ringaktat Guds ord. De lever som om det inte funnes någon Gud. Liksom människorna på Noas tid vägrar de att ägna Gud någon som helst tanke. Ogudaktigheten härskar i skrämmande utsträckning och jorden är mogen för skörd.

De som klagar

"I haven talat hårda ord mot mig, säger Herren. Nu frågen I: 'Vad hava vi då med varandra talat mot dig?' I haven sagt: 'Det är fåfängt att tjäna Gud. Eller vad vinning hava vi därav att vi hålla, vad han bjudit oss hålla, och därav att vi gå i sorgdräkt inför Herren Sebaot?'

Nej, de fräcka vilja vi nu prisa sälla; ty de som göra, vad ogudaktigt är, bliva upprättade, de gå fria, huru de än fresta Gud.'" (Mal. 3:13-15.) Det är de som undanhåller Gud Hans eget som kommer med dessa klagomål. Herren ber dem att pröva Honom genom att komma med sitt tionde till Hans förrådshus och se i vilken utsträckning Han vill utgjuta över dem Sin välsignelse. Men de hyser uppror i Sina hjärtan och klagar på Gud och samtidigt rövar de ifrån Honom och förskingrar Hans ägodelar. När deras synd framläggs för dem säger de: Jag har haft motgångar, mina skördar har varit små, men de ogudaktiga har fått välstånd, det lönar sig inte att följa Herrens föreskrifter.

Men Gud vill inte att någon skall vandra under klagomål inför Honom. De som på detta sätt klagat på Gud har dragit olycka över sig själva. De har rövat från Gud, och Hans sak har hämmats på grund av att de pengar som (390) skulle ha flutit in i Hans förrådskammare har använts för själviska ändamål. De har visat sin olydnad mot Gud genom att underlåta att genomföra den plan som Han har visat dem. Då Gud gav dem framgång och de blev ombedda att ge Honom Hans del skakade de på huvudet och kunde inte inse att det var deras plikt. De stängde sitt förstånds ögon så att de inte skulle kunna se. De behöll Herrens pengar och hindrade det verk som enligt Hans avsikt skulle ha blivit utfört. Gud blev inte ärad genom det sätt på vilket man använde Hans anförtrödda ägodelar. Därför lät Han förbannelsen falla över dem och tillät ödeläggaren att förstöra deras frukt och bringa olycka över dem.

De som fruktar Herren

I Mal. 3:16 framställs en annorlunda grupp av människor. De kommer tillsammans inte för att kritisera Gud, utan för att tala om Hans härlighet och berätta om Hans välgärningar. De har varit trogna i att utföra sina plikter. De har gett Herren det som tillhör Honom. De frambär sitt

vittnesmål som åstadkommer sång och glädje hos himmelens änglar. De klagar inte på Gud. Det hörs inte någon klagan eller någon kritik från dem som vandrar i ljuset och som med trohet och noggrannhet utför sin plikt. De talar ord som uppmuntrar och ger hopp och tro. De som klagar är de som tjänar sig själva och inte ger Gud det som hör Honom till.

”Men därunder hava också de som frukta Herren talat med varandra; och Herren har aktat på dem och hört dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans ansikte till åminnelse av dessa som frukta Herren och tänka på hans namn. Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag hava såsom min egendom på den dag, då jag utför mitt verk; och jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son, som tjänar honom. Och I skolen då åter få se vilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom.” (Mal. 3:16-18.)

Lönen för helhjärtad frikostighet är att sinne och hjärta leds in i närmare gemenskap med Anden.

Den som har haft svårigheter och kommit i skuld bör inte ta Herrens del för att avveckla sina skulder till medmänniskorna. Han bör tänka på att i dessa transaktioner ställs han på prov och att han bedrar givaren när han behåller Herrens del och använder den för sig själv. Han står i skuld inför Gud för allt det som han har, men han blir dubbelt skyldig när han för att betala sina skulder till människor använder de medel som Herren reserverat för sig själv. ”Otrohet mot Gud” kommer att skrivas vid hans namn i himmelens böcker. Han har en räkning att göra upp med Gud, därför att han använder Herrens medel för att tillfredsställa sig själv. Och den brist på principer som visar sig i hans oriktiga användande av Herrens pengar kommer att visa sig i hur han behandlar andra saker. Det kommer att visa sig i allt som har samband med hans eget arbete. Den som rövar från Gud utvecklar karaktärsdrag som kommer att avskära honom från möjligheten att bli medlem av Guds familj därovan.

När någon använder rikedom på ett själviskt sätt visar det att han är otrogen mot Gud, och det gör den som förvaltar medlen olämplig för det högre förtroendet i himmelen.

Överallt finns det kanaler genom vilka välgörenhet kan strömma. Det uppstår ständigt behov, och missionsuppgifterna blir förhindrade av brist på medel. Dessa missionsföretag kan inte vidmakthållas med mindre Guds folk vaknar upp inför sakernas verkliga läge. Vänta inte till dess att du skall dö med att upprätta ditt testamente, utan använd dina medel medan du ännu lever.

Kristus i hela Bibeln

(392) Kristi, den korsfäste Frälsarens, makt att ge evigt liv, bör framställas för människorna. Vi bör visa dem att det i Gamla Testamentet finns en lika verklig och klar framställning av evangelium i bilder, som Nya Testamentet ger en framställning av evangelium i dess fullt utvecklade kraft. Det Nya Testamentet framhåller inte någon ny religion och det Gamla Testamentet framställer inte en religion som skall avlösas av det Nya Testamentets. Det Nya Testamentet är bara en vidareutveckling och ett förverkligande av det Gamla Testamentet. Abel trodde på Kristus och blev lika säkert frälst genom Hans kraft som Petrus och Paulus blev det. Hanok var en Kristi representant i lika hög grad som den älskade lärjungen Johannes. Hanok vandrade med Gud och man fann honom inte mera, eftersom Gud tog honom bort. Budskapet om Kristi andra ankomst anförtroddes honom. ”Om dessa var det ock, som Enok, den sjunde från Adam, profeterade och sade: ’Se, Herren kommer med sina mångtusent heliga för att hålla dom över alla och bestraffa alla ogudaktiga för alla de ogudaktiga gärningar, som de hava övat, och för alla de förmättna ord, som de i sin syndiga ogudaktighet hava talat mot honom.’” (Jud. v. 14, 15.) Det budskap som Hanok förkunnade och att han rycktes upp till himmelen blev ett övertygande bevis för alla som levde på hans tid. Dessa händelser var ett argument som Metusela och Noa kunde använda för att med kraft visa att de rättfärdiga kunde bli förvandlade.

Den Gud som vandrade med Hanok var vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Han var världens ljus på den tiden, precis som Han är det nu. De som levde på den tiden saknade inte lärare som kunde undervisa dem om livets väg, eftersom Noa och Hanok var Kristi efterföljare. Tredje Moseboken innehåller evangelium i bilder. Det krävdes obetingad lydnad nu som då. Hur viktigt är det inte att vi förstår det?

Någon frågar: Vilken är då orsaken till slöhetstillståndet i församlingen? Svaret är: Vi tillåter våra tankar att (393) ledas bort från Ordet. Om Guds ord bleve mat för själen och om det behandlades med aktning och vördnad skulle det inte vara nödvändigt med de många och upprepade budskap som frambärs. Bibelns enkla förklaring skulle tas emot och efterlevas.

Dess levande principer är som blad på livets träd, till läkedom för folket.

Den levande Gudens ord är inte bara skrivet, utan också talat. Bibeln är en Guds röst till oss, lika säkert som om vi kunde höra det med våra öron. Om vi erkände detta, med vilken vördnad skulle vi då inte öppna Guds ord och med vilket allvar skulle vi inte söka dess föreskrifter. Uppläsningen och hållningen till Skriften skulle betraktas som en audiens inför den Oändlige.

När Satan pressar våra sinnen med sina andydningar, kan vi, om vi har ett "Så säger Herren", dras in i den Allrahögstes dolda tabernakel.

Många misslyckas med att efterfölja våra heliga förebilder, därför att de inte studerar de bestämda karaktärsdragen så mycket. Det är så många som är fullt upptagna av stora planer och alltid är aktiva. Det finns inte tid eller plats till, att den dyrbara Jesus kan vara en nära och kär vän. De riktar inte alla tankar och handlingar till Honom och frågar: "Är detta Herrens väg?" Om de gjorde detta, skulle de vandra med Gud, liksom Hanok gjorde.

Vår inställning till de civila myndigheterna

(394) Några av våra bröder har sagt och skrivit mycket som tolkas som ett uttryck för motstånd mot myndigheter och lagar. Det är fel att på detta sätt göra oss till föremål för missförstånd. Det är inte förståndigt att ständigt söka finna fel med vad som görs av tjänstemän och myndigheter. Det är inte vår uppgift att angripa enskilda eller institutioner. Vi bör visa stor försiktighet så att vi inte blir kända som en grupp som ställer sig i opposition till de borgerliga myndigheterna. Det är sant att vi för en aggressiv kamp, men våra vapen måste vara sådana som finns i ett tydligt "så säger Herren". Vår uppgift är att bereda ett folk att bestå på Guds stora dag. Vi bör inte styra in på sidovägar som väcker strid eller motstånd hos dem som inte är av vår tro.

Vi bör inte arbeta på ett sätt som kan ge intryck av att vi samtycker till förräderi. I våra skrifter och i vårt tal bör vi undvika varje uttryck som, när det citeras lösryckt ur sitt sammanhang, skulle kunna missförstås på ett sådant sätt att det förefaller att stå i strid med lag och ordning. Vi bör omsorgsfullt överväga allt så att vi inte kommer att bli betraktade som människor som uppeggar till bristande lojalitet mot landet och dess lagar. Det krävs inte av oss att vi skall trotsa myndigheterna. Det kommer en tid när vi på grund av att vi hävdar Bibelns sanning kommer att bli behandlade som förrädare, men låt oss inte påskynda den tiden genom oförståndiga handlingar som väcker fiendskap och strid.

Den tid skall komma när obetänksamma uttryck av negativ karaktär, som vårdslöst har framkastats eller skrivits av våra bröder, kommer att användas av våra fiender för att fördöma oss. Det kommer inte att användas enbart för att fördöma dem som framkastat dessa uttalanden, utan kommer (395) att riktas mot hela Adventistsamfundet. Våra anklagare kommer att säga att den och den dagen sade en av våra ledande män så eller så mot de lagar som myndigheterna stiftat. Många kommer att bli förvånade över hur många saker som har antecknats och bevarats, vilket kommer att ge stöd åt våra anklagares argument. Många kommer att bli överraskade över att höra hur deras egna ord har blivit förvrängda på ett sätt som de

inte alls hade avsett att de skulle uppfattas. Våra arbetare bör därför vara försiktiga och varsamma vid alla tillfällen och under alla omständigheter. De bör vara på sin vakt så att de inte genom oövertänkta uttalanden tvingar fram en förföljelsetid före den stora kris som skall pröva människornas sinnen.

Ju mindre vi riktar direkta anklagelser mot myndigheter och makthavare, dess större arbete kommer vi att kunna utföra både i Amerika och i andra länder. Främmande nationer kommer att följa Förenta Staternas exempel. Även om Amerika går i spetsen kommer samma kris ändå att drabba vårt folk i alla delar av världen.

Det är vår uppgift att upphöja Guds lag och göra den ärad. Sanningen i Guds heliga ord skall klart framställas. Vi skall framhålla Bibeln som en livsregel. I all anspråkslöshet och med finkänslighet och i Guds kärlek skall vi framhålla för människorna att Herren Gud är himmelens och jordens Skapare, och att den sjunde dagen är Herrens sabbat.

I Herrens namn skall vi gå framåt. Vi skall höja Hans fana och framhålla Hans ord. När myndigheterna vägrar oss att göra detta, när de förbjuder oss att förkunna Guds bud och Jesu tro, blir det nödvändigt för oss att säga med apostlarna: "Om det är rätt inför Gud, att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma; vi för vår del kunna icke underlåta att tala, vad vi hava sett och hört." (Apg. 4:19, 20.)

(396) Sanningen måste framhållas i den Helige Andes kraft. Detta är det enda som kan göra våra ord verkningsfulla. Endast genom Andens kraft kan vi vinna seger och vidmakthålla den. Den mänskliga förmedlaren måste drivas av Guds Ande. Våra arbetare måste bli bevarade av Guds kraft genom en frälsande tro. De måste ha gudomlig visdom, så att ingenting blir sagt som kan komma människor att stänga vår väg. Genom att inpränta andlig sanning skall vi bereda ett folk som i ödmjukhet och fruktan skall kunna göra skäl för sin tro inför de högsta myndigheterna i världen.

Det är nödvändigt att vi framställer sanningen i all dess enkelhet och att vi förkunnar en praktisk gudsdyrkan. Detta skall vi göra i Kristi anda. När vi visar en sådan anda, kommer den att utöva det bästa inflytandet på våra egna sinnen och kommer också att bli överbevisande inför andra. Ge Herren tillfälle att arbeta genom Sina trogna redskap. Tro inte att du kan lägga planer för framtiden. Låt Gud bli erkänd som den som står vid rodret vid varje tillfälle och under alla förhållanden. Han skall arbeta med lämpliga medel och Han skall uppehålla, föröka och uppbygga Sitt eget folk.

Herrens tjänare bör ha en helgad iver, en iver som fullständigt står under Guds herravälde. Stormiga tider kan snabbt komma över oss, och vi bör inte på egen hand företa oss något som påskyndar dem. Sådana svårigheter kommer att uppstå att alla som vill tillhöra Gud och endast Honom kommer att ställa sig på Hans sida. Innan vi har blivit prövade och luttrade i prövningens ugn kommer vi inte att känna oss själva, och det är inte riktigt av oss att

bedöma andras karaktärer och beteende, och döma dem som hittills inte fått ljus över den tredje ängelns budskap.

Om vi vill att människor skall bli övertygade om att den sanning som vi tror på, helgar själen och förvandlar karaktären, (397) får vi inte ständigt angripa dem med våldsamma anklagelser. På det sättet tvingar vi dem endast till att dra slutsatsen att den lära som vi bekänner oss till, inte kan vara den kristna läran, eftersom den inte gör oss vänliga, hövliga och hänsynsfulla. Kristendom visar sig inte i häftiga anklagelser och fördömanden. Många av oss står i fara att söka utöva ett dominerande inflytande över andra och visa hårdhet mot våra medmänniskor. Det finns risk för att de som fått sig ett ansvar anförtrott bara kommer att erkänna en makt, en icke helgad viljas makt. Några har utövat denna makt hänsynslöst och har orsakat stora problem för dem som Herren använder. En av de största förbannelserna i denna värld – och den visar sig överallt, både i våra församlingar och i samhället – är maktlystnad. Människor blir helt upptagna av att försäkra sig om makt och popularitet. Denna anda har gjort sig bred också bland sabbatsfirare till vår sorg och skam. Men andlig framgång kommer endast till den som har lärt sig saktmod och ödmjukhet i Kristi skola.

Vi bör komma ihåg att världen kommer att döma oss efter vad vi ser ut att vara. De som söker att representera Kristus måste vara på sin vakt så att de inte ger uttryck för motstridande karaktärsdrag. Innan vi kommer ända fram till fronten bör vi se till att den Helige Ande blir utgjuten över oss från höjden. När det inträffar kommer vi att förkunna ett bestämt budskap, men det kommer att vara av betydligt mindre dömande karaktär än det som några har förkunnat. Och alla som tror kommer att arbeta långt ivrigare för att våra motståndare skall bli frälsta. Låt frågan om dom över myndigheter och statsmakter helt bli lagd i Guds hand. Låt oss som trofasta väktare i saktmod och kärlek försvara sanningens principer sådana som de uppenbaras i Jesus.

(398) Kärlek bland bröder

De karaktärsdrag som Guds laglydiga folk måste ha är tålmod, långmodighet, frid och kärlek. När kärleken saknas, äger en oersättlig förlust rum, ty själen drivs bort från sanningen, också efter att de har varit i kontakt med Guds sak. Våra bröder i ansvarsfulla ställningar, som har inflytande, bör minnas Paulus' ord, talat genom den Helige Ande: "Vi som är starka är skyldiga att bära de svagas svagheter och inte tjäna oss själva. Var och en av oss skall tjäna sin nästa, till hans bästa och hans uppbyggelse. Kristus tjänade inte sig själv utan bar våra svagheter, så som det står skrivet: *Dina smädares smädelser föll över mig.*" (Rom.15:1-3.) Han säger också: "Bröder, om ni kommer på någon med att begå en överträdelse, då skall ni som är andliga människor i mildhet upprätta en sådan. Men se till att inte du också blir frestad. Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag." (Gal.6:1-2.)

Glöm inte att arbetet med att återställa och återupprätta måste vara vår börda. Detta skall inte göras på ett högmodigt, överlägset och mästrande sätt. Säg inte genom ert sätt att arbeta, att "Jag har styrkan, jag vill använda den" och ös inte ut anklagelser över den som felar. Upprätta med mildhet och se till att inte du också blir

frestad. Det arbete vi har framför oss, att utföra för våra bröder, består inte i att skjuta dem åt sidan, inte i att göra dem modlösa och förtvivlade genom att säga: "Du har gjort mig besviken och jag vill inte försöka att hjälpa dig." Den som framställer sig själv som en förebild och som full av visdom och styrka och betvingar en nedtryckt och förtvivlad själ, visar fariséens ande och insveper sig i sin egen självgjorda värdiga klädedräkt. I sin egen ande (399) tackar han Gud för att han inte är som andra människor och tror att hans handlingssätt är hedervärt och att han är för stark för att bli frestad. Men "den som tror sig vara något, fast han ingenting är, han bedrar sig själv". (Vers 3.) Han befinner sig själv i ständig fara. Den som ignorerar sin broders allvarliga behov, kommer genom Guds försyn att bli förd över samma mark som hans broder har rest över under prövningar och sorg. Genom bitter erfarenhet, kommer det att visa sig för honom, att han är lika hjälplös och behövande som den lidande som han har avvisat. "Bedra inte er själva. Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda." (Vers 7.)

"Om ni nu har tröst hos Krisus, uppmuntran av hans kärlek och gemenskap i Anden, om medkänsla och barmhärtighet betyder något, gör då min glädje fullkomlig genom att ha samma sinnelag och samma kärlek och genom att vara ett i själ och sinne. Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras. Var så till sinnes som Kristus Jesus var." (Fil. 2:1-5.)

Ju närmare vi håller oss till Kristus, ju mer saktmodiga, ödmjuka och misströstande vi är mot oss själva, desto fastare kommer vårt grepp att vara om Kristus och desto större kommer vår kraft, genom Kristus, att vara till att omvända syndare. Det är nämligen inte det mänskliga som berör själen. Himmelska förnuftsvasen kommer att samarbeta med människan och inpränta sanningen i hjärtat. Om vi förblir i Kristus är vi i stånd till att utöva ett inflytande på andra, men det är på grund av Hans närvaro som säger: "Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut." (Matt. 28:20.) Den kraft vi skall övervinna Satan med, är resultatet av att Kristus i oss verkar både vilja och gärning, för att Hans goda vilja skall ske.

Sanningen för vår tid, på ett vänligt sätt

(400) Sanningen måste framhållas med gudomlig takt, vänlighet och mildhet. Den måste komma från ett hjärta, som har blivit mjukt och medkännande. Vi behöver en nära gemenskap med Gud, så att inte vårt jag reser sig till motstånd, som det gjorde för Jehu och vi öser ur oss en ström av opassande ord, som inte är som dagg eller det stilla regn som ger nytt liv åt växter som är nära att dö. Våra ord måste vara milda, när vi försöker att vinna själar. Gud blir vishet för den, som söker vishet från en gudomlig källa. Låt oss vara uppmärksamma på tillfällen överallt. Vi måste vaka i bön och vara beredda på att i ödmjukhet och fruktan ge skäl för det hopp vi har. För att vi inte skall ge en människa, som Kristus led döden för, ett ogynnsamt intryck, måste vi ständigt upplyfta våra hjärtan till Gud, så att vi kan tala de rätta orden i rätt ögonblick. Om man på det sättet påbörjar ett verk för Gud, kommer Guds Ande att bli ens Vägledare. Den Helige Ande låter det talade ordet verka i kärlek för människan. När sanningen förkunnas under inflytande av Kristi nåd, har den en livgivande kraft.

Guds plan är att först nå hjärtat. Förkunna sanningen och låt Gud frambringa den förvandlande kraften och principen. Framför endast sanningen och hänvisa inte till motståndarnas synpunkter. Sanningen kan skära djupt. Framhåll ordet enkelt i all dess uttrycksfullhet.

Allteftersom prövningarna blir fler och svårare runt omkring oss, kommer såväl en separation som en förening att äga rum inom våra led. Somliga, som nu är beredda att gripa till vapen, kommer, när det verkligen är fara å färde, att göra det klart, att de inte har byggt på den fasta klippan. De kommer att ge efter för frestelsen. De, som har haft stort ljus och härliga privilegier, men som inte har utnyttjat det, kommer under en eller annan förevändning att lämna oss. (401) De tog inte emot kärleken till sanningen och därför kommer de att snärjas av fiendens villfarelser. De kommer att lyssna till förförande andar och demoners lärdomar och avfalla från tron. Å andra sidan kommer de goda att få höra den gode herdens röst, när förföljelsens stormar verkligen bryter loss. Självförnekande ansträngningar kommer att göras för att frälsa de förlorade och många, som har kommit bort från fällan, kommer att vända tillbaka och följa den store herden. Guds folk kommer att sluta sig samman och visa fienden en enad front. På grund av den gemensamma faran kommer striden om den främsta rangen att upphöra. Det kommer inte att bli någon diskussion om, vem som skall räknas som störst. Ingen av de sanna troende kommer att säga: ”Jag håller mig till Paulus, jag till Apollos, jag till Kefas.” Alla kommer att avlägga samma vittnesbörd: ”Jag håller mig till Kristus. Jag gläder mig i Honom som min personlige Frälsare.”

På det sättet kommer sanningen att föras in i det praktiska livet och därigenom besvara Kristi bön som Han formulerade strax före Sin förödmjukelse och död: ”att de alla skall vara ett, och att såsom du Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.” (Joh. 17:21.) Kärleken till Kristus och bröderna kommer att vara ett vittnesbörd till världen om att vi har varit tillsammans med Jesus och lärt oss av Honom. Då kommer den tredje ängelns budskap att växa till ett högt rop och hela världen kommer att bli upplyst av Herrens härlighet.

Vår övertygelse behöver dagligen stärkas genom ödmjuk och uppriktig bön och läsning av Ordet. Medan vi var och en har en individualitet och medan vi var och en bör stå fasta i våra övertygelser, måste vi anse dessa övertygelser vara Guds sanning och låta dem råda genom den kraft som Gud ger. Om vi inte gör det, kommer de att vridas ur vårt grepp.

Guds ord måste sättas högst

(402) Guds folk kommer att erkänna mänsklig styrelse som en gudomligt bestämd förordning och kommer att lära

ut lydnad mot den som en helig plikt, inom dess legitima område. Men när dess krav kommer i konflikt med Guds krav, måste Guds Ord erkännas stå över all mänsklig laggivning. Ett ”så säger Herren” får inte läggas åt sidan för ett ”så säger församlingen eller staten”. Kristi krona skall lyftas upp över jordiska makthavares tiaror.

Den princip, som vi skall framhålla i vår tid, är samma princip som anhängarna av evangeliet höll sig till under den Stora Reformationen. Då furstarna samlades vid Riksdagen i Speyer 1529, var det som om hoppet för världen höll på att försvinna. Församlingen fick kejsarens dekret om begränsningar av religionsfrihet och förbud mot ytterligare utbredning av Reformationens lära. Skulle Tysklands furstar acceptera detta dekret? Skulle evangeliets ljus släckas för de skaror, som ständigt befann sig i mörker? Mäktiga problem stod på spel för världen. De, som hade antagit Reformationens lära, samlades och beslöt sig enhälligt: ”Låt oss förkasta detta dekret. I samvetsangelägenheter har majoriteten ingen makt.”

Sanningens och religionsfrihetens banér, som dessa reformatorer höll högt, har överlämnats till oss i denna sista strid. Ansvar för denna stora gåva vilar på dem, som Gud har välsignat med kunskap om Sitt Ord. Vi skall ta emot Guds Ord som högsta auktoritet. Vi måste själva ta emot dess sanningar. Och vi kan uppskatta dem endast när vi söker dem i personligt studium. Då, när vi gör Guds Ord till Vägvisare för våra liv, har Kristi bön besvarats för vår del: (403) ”Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning.” (Joh.17:17.) Vår trosbekännelse är ett erkännande av sanningen i ord och handling. Endast därigenom kan andra veta att vi tror på Bibeln.

De reformatorer, vilkas protest har gett oss namnet protestant, kände att Gud hade kallat dem till att ge evangeliet till världen. Då de gjorde det var de beredda att offra sina egendomar, sin frihet och sina liv. Är vi, i den sista konfrontationen av den stora striden, lika trofasta mot det vi tror på, som de tidiga reformatorerna var mot sina övertygelser?

Mitt i förföljelse och död blev den tidens sanning spridd nära och fjärran. Guds ord nådde ut till folk av alla klasser, höga och låga, rika och fattiga, lärda och olärda och det blev ivrigt studerat. Och de, som tog emot ljuset, blev dess budbärare. På den tiden fördes sanningen ut till folk genom trycksaker. Luthers penna var en kraft och hans skrifter spreds vida omkring och väckte världen till liv. Vi har samma redskap till vårt förfogande, med hundratals så många möjligheter. Vi har Biblar och flerspråkiga trycksaker med vår tids sanning i våra händer och dessa kan snabbt föras ut till hela världen. Vi skall ge Guds sista varning till människor och hur allvarligt borde vi inte studera Bibeln och hur ivriga borde vi inte vara att sprida ljuset!

Förberedelse för den sista krisen

(404) Den stora krisen ligger alldeles framför oss. För att möta dess svårigheter och frestelser, för att fullgöra dess

förpliktelser kommer uthållig tro att krävas av oss. Men vi kan vinna en härlig seger. Inte en enda vakande, bedjande, troende människa kommer att kunna snärjas av fienden.

I den tid av svårigheter som ligger framför oss kommer Guds löfte om trygghet att gälla alla dem som har tagit vara på Hans bud om ståndaktighet. Kristus kommer att säga till Sina trogna: "Välän då, mitt folk, gå in i dina kamrar och stäng igen dörrarna om dig; göm dig ett litet ögonblick, till dess att vreden har gått förbi." (Jes. 26:20.) Lejonet av Juda, så fruktansvärt för dem som förkastar Hans nåd, kommer att vara Guds Lamm för de lydiga och trogna. Molnstoden, som kommer att betyda vrede och hemsökelse för överträdarna av Guds lag, är ljus och innebär barmhärtighet och befrielse för dem som håller Hans bud. Den arm som skall slå de upproriska kommer att med kraft befria de trogna. Varje trogen människa kommer att bli funnen. "Han skall sända ut sina änglar med starkt basunljus, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ända till den andra." (Matt. 24:31.)

Mina syskon, för vilka Guds sannings ord har blivit uppenbarat, vilken del kommer ni att ta i de avslutande scenerna i denna världens historia? Är ni medvetna om dessa allvarliga verkligheter? Är ni medvetna om det väldiga arbete av förberedelser som pågår i himmelen och på jorden? Alla ni som har tagit emot ljuset, som har haft tillfälle att läsa och höra profetierna, skall ge akt på allt det som är skrivet däri, ty "tiden är nära". Ingen får nu experimentera med synden – källan till all misär i vår värld. Dröj inte längre kvar i sömnaktighet och enfaldig likgiltighet. Låt inte Era sjäalars eviga öde hänga på någon ovisshet. Förvissa er om att ni helt står på (405) Herrens sida. Låt frågan komma från allvarligt hjärta och darrande läppar: "Vem skall kunna bestå?" Har ni i dessa sista, dyrbara timmar av beredelse satt in det bästa möjliga materialet i er karaktärsbyggnad? Har ni renat era själar från varje fläck? Har ni följt ljuset? Överensstämmer era gärningar med er trosbekännelse?

Arbetar Guds nåds uppmjukande, tyglade inflytande med er? Har ni hjärtan som kan känna, ögon som kan se, öron som kan höra? Är det förgäves som eviga sanningar har uppenbarats beträffande jordens nationer? De står under fördömelse och bereds för Guds domar. Och i denna tid, som är fylld av eviga resultat, borde det folk som valts att vara förvaltare av enorma sanningar förbli i Kristus. Låter ni ert ljus upplysa nationerna som är på väg att förgås i sina synder? Inser ni att ni skall stå såsom försvarare av Guds bud inför dem som överträder dem?

Det är möjligt att vara en ensidig, formell kristen och ändå bli bedömd som bristfällig och förlora det eviga livet. Det är möjligt att praktisera några av Bibelns föreskrifter och bli betraktad som kristen, och ändå förgås på grund av att man saknar kvalifikationer som är väsentliga för den kristna karaktären. Om ni ringaktar eller med likgiltighet behandlar de varningar som Gud har gett, om ni omhuldar eller ursäktar synd beseglar ni era sjäalars öde. Ni kommer att bli vägda på en våg och befunna för lätta. Nåd, frid och förlåtelse kommer att för alltid dras tillbaka, Jesus kommer att ha gått förbi för att aldrig mer komma inom räckhåll för era böner och vädjanden. Låt oss medan nåden ännu dröjer

kvar, medan Frälsaren alltjämt medlar, utföra ett genomgripande verk för evigheten.

(406) Kristi återkomst till vår värld kommer inte att bli fördröjd mycket längre. Låt detta vara nyckeltemat i varje budskap.

Det saliga hoppet om Kristi andra ankomst med dess allvarliga verkligheter behöver ofta framställas för folket. Att se fram mot vår Herres snara återkomst skall leda oss till att betrakta jordiska ting som tomhet och intighet.

Harmagedonkampen kommer snart att utkämpas. Han, på vilkens dräkt har skrivits detta namn: "Konungarnas Konung och herrarnas Herre", skall snart komma i spetsen för himmelens härar. Det kommer nu inte att dröja länge förrän de som vittnar för Gud kommer att ha utfört sitt verk att bereda väg för Herren.

Vi måste lägga åt sidan våra begränsade, själviska planer, och minnas att vi har ett verk av den största storleksordning och högsta betydelse. Detta arbete innebär att vi förkunnar den första, andra och tredje ängelns budskap och därigenom blir beredda för den därefter följande ängelns ankomst, han som kommer ned från himmelen för att upplysa hela jorden med sin härlighet.

Herrens dag närmar sig oförmärkt, men de som menar sig vara klarsynta och förståndiga, känner inte till tecknen på Kristi återkomst och världens slut. Ogudaktigheten är omfattande och kärleken hos många har kallnat.

Tusentals och åter tusentals, miljoner och åter miljoner människor fattar nu sina beslut som avgör dem för det eviga livet eller för den eviga döden. De människor som är helt absorberade (407) i sina affärsföretag, de människor som finner nöje i att sitta vid spelborden, de som älskar att hänge sig åt en fördärvad, omättligen aptit, de som älskar nöjen, de som frekventerar teatrar och danssalonger räknar inte med evigheten. Deras enda livsintresse är vad de skall äta, vad de skall dricka och vad de skall kläda sig med. De finns inte med i den skara som vandrar mot himmelen. De leds av den store förföraren och med honom kommer de att gå under.

Med mindre vi förstår betydelsen av de ögonblick som snabbt passerar in i evigheten och bereder oss för att bestå på Guds stora dag, kommer vi att betraktas som otrogna förvaltare. Väktaren måste veta hur natten fortskrider. Allt som händer är nu så allvarligt att de som tror sanningen för

denna tid borde inse det. Allt deras handlande skulle vara inriktat på Guds dag. Guds domar är på väg att falla över världen, och vi behöver bereda oss för denna stora dag.

Vår tid är dyrbar. Vi har bara mycket få dagar av beredelse kvar, under vilka vi skall bereda oss för det framtida och eviga livet. Vi har inte någon tid över till att handla godtyckligt. Vi skulle vara angelägna om att inte bara skumma på ytan av Guds ord.

Det är lika sant nu som då Kristus vandrade på jorden att varje intrång som evangelium gör på fiendens marker, kommer att mötas av häftig opposition från hans stora arméer. Den konflikt som ligger alldeles framför oss, kommer att bli den mest fruktansvärda som någonsin inträffat. Men även om Satan framställs som "en stark man, fullt väpnad", kommer hans nederlag att bli fullständigt, och var och en som förenat sig med honom i att välja upprorets väg, snarare än trohetens, kommer att gå under med honom.

(408) Guds återhållande Ande håller redan nu på att dras bort från världen. Orkaner, stormar, cykloner, eld och översvämningar, katastrofer till sjöss och lands följer varandra i snabb följd. Vetenskapen försöker att ge en förklaring till allt detta. Tecknen tättnar omkring oss och talar om för oss att Guds Sons ankomst är nära, men de tillskrivs alla andra orsaker utom den verkliga. Människor kan inte se hur den övervakande ängeln håller tillbaka de fyra vindarna så att de inte skall blåsa, förrän Guds tjänare blivit beseglade, men när Gud skall befalla Sina änglar att lösa vindarna, kommer en tid av sådan strid att uppstå att ingen penna kan skildra den.

Den som är likgiltig i denna tid varnar Kristus: "Då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun." (Upp. 3:16.) Bilden av att bli utspydd ur Hans mun, betyder att Han inte kan föra era böner och era uttryck av kärlek vidare till Gud. Han kan inte ge Sitt godkännande till er undervisning i Hans Ord eller ert andliga arbete i andra avseenden. Han kan inte framlägga er kristna verksamhet med en begäran om att nåd skall ges er.

Om ridån kunde dras undan, om ni kunde urskilja Guds syften och domar som är på väg att falla över en dömd värld, om ni kunde se er egen attityd, skulle ni darra och frukta för era själar och för era medmänniskors själar. Allvarliga böner av hjärteranssakande oro skulle nå upp till himmelen. Ni skulle gråta "mellan förgården och altaret" och bekänna er andliga blindhet och hur ni glidit tillbaka.

"Blås i horn på Sion, pålys en helig fasta, lys ut en helig sammankomst. Samla folket, helga församlingen, kalla samman de äldste, samla de små barnen, . . . Må (409)

brudgummen komma ut ur sin kammare och bruden ut ur sitt gemak. Må prästerna, Herrens tjänare, gråta mellan förhuset och altaret och säga: "Herre, skona ditt folk och låt inte din arvedel hånas och bli till en nidvisa bland hednafolken." (Joel 2:15-17.)

"Vänd om till mig av hela ert hjärta, med fasta, gråt och klagan. Riv sönder era hjärtan, inte era kläder, och vänd om till Herren, er Gud. Ty nådig och barmhärtig är han, sen till vrede och stor i nåd, och han ångrar det onda. Vem vet, kanske vänder han om och ångrar sig och lämnar en välsignelse kvar efter sig." (Verserna 12-14.)

"Därför skall jag locka henne bort och föra henne ut i öknen och tala till hennes hjärta. Sedan skall jag ge henne tillbaka hennes vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port. Där skall hon sjunga som i sin ungdoms dagar, som på den dag då hon drog upp ur Egyptens land." (Hos. 2:14-15.)

"Det skall ske på den dagen, säger Herren, att du skall kalla mig: "Min man." och inte mer kalla mig: "Min Baal." Baalernas namn skall jag ta bort ur hennes mun, . . . jag skall trolova dig med mig i rättfärdighet och rätt, i kärlek och barmhärtighet. Jag skall trolova dig med mig i trohet, och du skall så känna Herren." (Verserna 16-20.)

"Ni skall förstå att jag är mitt i Israel, att jag är Herren, er Gud, och ingen annan. Och mitt folk skall aldrig komma på skam." (Joel 2:27.)

(410) "Låt oss därför inte sova som de andra utan hålla oss vakna och nyktra." (1 Tess. 5:6.)

"Men akta er för att berusa er och dricka er fulla och låta era hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger, så att den dagen plötsligt kommer över er." (Luk. 21:34.)

"Vaka och bed att ni inte kommer i frestelse." (Mark.14:38.) Var på er vakt mot fiendens hemliga närmande, var på er vakt mot gamla vanor och naturliga böjelser, så att de inte kräver sin rätt. Driv dem tillbaka och var på er vakt. Ge akt på era tankar, ge akt på era planer, så att de inte kretsar omkring det egna jaget. Vaka över de själar, som Kristus har köpt för Sitt eget blod. Finn tillfällen att göra gott mot dem.

”Vaka, så att han inte plötsligt kommer och finner att ni sover.” (Mark. 13:36.)

Del sju - Kallelse till tjänst Unga män i tjänsten

Jes. 6:8: ”Och jag hörde HERRENS röst. Han sade: ’Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?’ Då sade jag: ’Här är jag, sänd mig!’”

(411) Förkunnelsen av evangeliet får inte undervärderas. Inget projekt borde ledas på ett sådant sätt att man ser på förkunnelsen av Guds Ord som en underordnad sak. Så är det inte. De som förringar predikantens arbete gör Kristus liten. Evangeliets tjänst med alla dess varierande uppgifter är det högsta arbetet av alla. Det bör framhållas för de unga, att det inte finns något annat arbete som är så välsignat av Gud som det som evangeliets tjänare utför.

Våra unga män borde inte bli avskräckta från att bli evangeliets förkunnare. Det är fara för att några genom begeistrade framställningar dras bort från den väg, som Gud har bett dem att gå. En del, som borde ha förberett sig för att bli predikanter, har blivit uppmuntrade att ta en medicinsk utbildning.

Herren kallar flera att arbeta som predikanter i Hans vingård. Dessa ord uttalades: ”Styrk utposterna och ställ trofasta väktare i alla delar av världen.” Gud kallar på er, unga män. Han kallar på hela arméer av unga män, som är varmhjärtade och storsinta och som har djup kärlek till Jesus Kristus och sanningen.

Mängden av lärdom är av långt mindre betydelse än den anda är, som du går in i arbetet med. Det är inte stora och lärda män som prästtjänsten behöver. Det är inte välformulerade talare. Gud kallar på män, (412) som vill ge sig själva till Honom, för att bli genomsyrade av Hans Ande. Kristi och mänsklighetens sak kräver helgade och självupppoffrande män, som kan gå utanför lägret och bära skammen. Låt dem vara starka, tappra män, passande för värdiga verksamheter och låt dem sluta ett förbund med Gud, genom offer.

Prästgärningen är inte avsedd för oföretagsamma män. Guds tjänare skall helt och fullt bevisa lämplighet för prästämbetet. De skall inte vara tröga, utan som Hans Ords uttolkare skall de använda sina bästa krafter i trogen tjänst. De bör aldrig upphöra att lära sig nytt. De skall hålla sina egna själar levande inför arbetets helighet och inför sin kallelse stora ansvar, så att de inte vid något tillfälle eller på någon plats ger Gud ett ofullkomligt offer, ett offer som varken har kostat dem studier eller bön. Herren har användning för män med ett inre andligt liv. Varje arbetare kan få ta emot kraft ovanifrån och kan i tro och hopp gå ut på den stig, som Gud ber honom att vandra på. Guds ord förblir i den unge, helgade medarbetaren. Han är snabb, allvarlig, kraftfull och har en outtömlig källa i form av Guds råd.

Gud har kallat detta folk att ge världen budskapet om Kristi snara återkomst. Vi skall ge människor den sista kallelsen till evangeliets högtid, den sista inbjudan till Lammets bröllopsmåltid. Det finns tusentals platser, som inte har hört kallelsen, som fortfarande skall få höra det. Många som inte har gett budskapet vidare skall ännu förkunna det. Jag vädjar till våra unga män: Har inte Gud kallat er till att låta detta budskap höras?

Hur många av våra unga män går inte in i Guds verk, inte för att bli betjänade, utan för att tjäna? För en tid sedan var det de som riktade sina tankar mot den ena själen efter den andra och sade: ”Herre, hjälp mig att frälsa denna själ.” Men (413) nu sker det sällan. Hur många är det som handlar som om de insåge den fara syndarna befinner sig i? Hur många tar sig an dem, som de vet befinner sig i fara och för dem fram till Gud i bön och ber Honom att frälsa dem?

Aposteln Paulus kunde säga till den första församlingen: ”Och de prisade Gud för min skull.” (Gal. 1:24.) Skall vi inte eftersträva att samma sak kan sägas om oss? Herren kommer att finna medel och metoder för dem, som söker Honom av hela sitt hjärta. Han vill att vi skall uttrycka vår tacksamhet över den gudomliga ledning, som vi märker när nya arbetsområden och ny väg ställs i ordning för att dessa områden skall kunna bli framgångsrikt införlivade.

Låt predikanter och evangelister få mer tid till allvarlig bön tillsammans med dem, som är överbevisade om sanningen. Tänk på, att Kristus alltid är med er. Herren är, när han visar Sin dyrbara nåd, beredd att styrka och uppmuntra den uppriktige och ödmjuka arbetaren. Låt då det ljus, som Gud har låtit lysa över er, ges vidare till andra. De som gör detta ger Herren det dyrbaraste offret. Deras hjärtan som bär ut de goda nyheterna om frälsning glöder av lovprisningens anda.

”Så säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand.” (Upp. 2:1.)

De goda influenser, som församlingen skall vara rik på, har knutits till Guds predikanter, som skall företräda Kristi dyrbara kärlek. Himmelens stjärnor står under Kristi kontroll. Han fyller dem med ljus. Han styr deras rörelser. Om Han inte gjorde det, skulle de vara fallna stjärnor. Så är det med Hans predikanter. De är bara redskap i Hans hand och allt det goda de uträttar görs genom Hans kraft. Genom dem skall Hans ljus lysa fram. Det är till Kristi ära att (414) Gud, genom den Helige Andes gärningar, gör Sina predikanter till en större välsignelse för församlingen, än stjärnorna är för världen. Frälsaren skall vara deras allt. Det skall vara nog för dem att tillhöra Honom. Om de vill se på Honom, såsom Han såg på Sin Fader, kommer de att göra Hans gärningar. Genom att de gör sig beroende av Gud, kommer Han att ge dem klarhet att återspegla inför världen.

Låt dem, som är som stjärnor i Kristi hand, tänka på att de alltid skall bevara en helgad och helig värdighet. De är Kristi representanter. Enkelhet i Kristus är sanningens rena och heliga värdighet.

Guds tjänare skall förkunna Hans ord till människor. De kommer, under den Helige Andes verkan, att lyda Guds befallningar som stjärnor i Kristi hand och lysa med Hans klarhet. Låt dem, som hävdar att de är Kristi predikanter, resa sig upp och lysa, ty deras ljus har kommit och Herrens härlighet har gått upp över dem. Låt dem förstå att Kristus vill att de skall utföra samma arbete, som Han har utfört. Låt dem lämna de församlingar, som känner sanningen och gå ut och bilda nya församlingar och förkunna sanningens ord till dem, som inte känner till Guds varningsbudskap.

Medarbetarantalet i prästtjänsten skall inte minska utan kraftigt öka. Där det nu finns en predikant på fältet, skall det bli tjugo till. Om Guds Ande styr dem, kommer dessa tjugo att förkunna sanningen på ett sådant sätt, att det tillkommer ytterligare tjugo.

Till Kristi värdighet och ämbetsgärning hör, att Han skaffar fram sådana förhållanden, som Han finner behag i. Mer och mer skall Hans efterföljare bli en kraft inom sanningens förkunnelse, allteftersom de närmar sig fullkomlighet i tro och kärlek till sina bröder. Herren har sört för gudomligt bistånd vid alla kritiska tillfällen då våra mänskliga källor till hjälp inte räckt till. Han ger Sin Helige Ande till hjälp i varje svårighet för att göra vårt hopp och vår förvissning starkare och för att upplysa vårt sinne och rena våra hjärtan. Det är Hans avsikt att det skall anskaffas tillräckliga hjälpmedel för genomförandet av Hans planer. Jag uppmanar er att söka råd hos Gud. Sök Honom av hela ert hjärta. ”Gör vad han än säger till er.” (Joh. 2:5.)

Herren har inte kallat unga män till att arbeta bland församlingarna. De är inte kallade till att tala till en publik som inte har användning för deras omogna arbete och som väl känner till fakta och som inte märker någon Andens dragning under deras arbete. Låt unga dugliga män vara tillsammans med erfarna arbetare på det stora skördefältet. Riktigt många kommer att få den bästa tänkbara start i kolportagearbetet och nyttja de tillfällen de får till evangelisationsarbete.

Men låt ingen bli andra människors skugga. Låt dem inte bara vara maskiner, som berör vissa frågor på någon annans befallning. Ingen skall förbereda predikningar åt dem, som de kan använda i sin tjänst. Låt dem försöka att få undervisning av Gud, genom den Helige Ande. Låt dem söka hjälp, genom bön och ihärdigt studium av Guds ord. Gör de det, kommer Han, som kallar dem att arbeta med evangeliet, att klargöra för dem att de är utvalda kärll. Han kommer att ge dem ord att säga till människor.

Deras första uppgift är att ta emot undervisning om olika saker från den Store Läraren. Det finns ett mål, som i Guds Ord sätts framför allt annat: Att bli lik Honom ”som gick omkring och gjorde gott”.

”Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig”, säger Kristus. (416) (Joh. 12:26.) Låt medarbetarna få lära sig hur Kristus levde och arbetade, genom att studera Hans liv. Låt dem varje dag eftersträva att leva Hans liv.

”Låt oss lära känna HERREN, ja, låt oss sträva efter att lära känna honom. Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens”. (Hos. 6:3.) Eftersträva med djupt allvar att efterlikna Frälsaren. Lev av tro på Kristus. Verka som Han. Vig era liv till att frälsa själar, som Han gav Sitt liv för. Gör, vad ni kan, för att hjälpa dem, som ni får kontakt med. Försök att hela tiden bli bättre. Låt era liv förverkliga orden: ”Dina bud gör mig visare än mina fiender.” (Ps. 119:98.) Tala med er äldre Broder, som skall fullborda er utbildning, bud på bud, ljud på ljud, litet här, litet där. Genom nära kontakt med Honom, som gav Sig själv som ett offer för att frälsa en förlorad värld, kommer ni att bli erkända som arbetare. När Ni kan lägga er hand på sanningen och uppskatta den och säga: ”Min Herre och min Gud” kommer nåd, frid och glädje i rikt mått att tillhöra er.

Öppna nya fält, lyder Herrens befallning, och öka antalet medarbetare. Utbilda unga män till att arbeta och vänta inte. Utbilda, utbilda, utbilda.

”Säger ni inte att det ännu är fyra månader kvar till skörden? Men, se, jag säger er: Lyft blicken och se hur fälten har vitnat till skörd. Redan nu får den som skördar sin lön. Han samlar in frukt till evigt liv, så att den som sår och den som skördar kan glädja sig på samma gång.” (Joh. 4:35, 36.)

Församlingen och förkunnarämbetet

(417) Det är hög tid att medlemmarna i våra församlingar gör mer direkta ansträngningar för att underhålla de män som förkunnar nådens sista budskap för världen. Medlemmarna i församlingarna måste genom att visa praktisk gudsfuktan ge kraft åt det varningsbudskap som Guds budbärare förkunnar för världen. Utvecklingen i världen väcker ängslan hos tänkande människor. Om de som känner sanningen ville leva efter Bibelns principer och visa att de har blivit helgade genom sanningen och att de är efterföljare till den saktmodige och ödmjuka Frälsaren, skulle de komma att utöva ett inflytande som skulle vinna människor för Kristus.

Allt som inte utgör en aktiv, övertygande tjänst för Mästaren, kommer att ge vår trosbekännelse en falsk klang. Bara den kristendom som visar sig i hängivet, praktiskt arbete kan göra intryck på dem som är döda i överträdelser och synder. Kristna som ber, som är ödmjuka och som tror, sådana som i handling visar att deras främsta önskan är att förmedla kunskap om den frälsande sanning som skall ställa alla människor på prov, kommer att insamla en rik skörd för Mästaren.

Vi behöver avbryta enformigheten i vårt kristna arbete. Vi har en uppgift att utföra i världen, men vi visar inte tillräcklig aktivitet och iver. Om vi visade större allvar skulle människor bli överbevisade om sanningen i vårt budskap. Ljumheten och enformigheten i vår tjänst för Gud verkar fränstötande på många i de högre klasserna, som behöver få se en djup, allvarlig och helgad iver. En lagbunden kristendom räcker inte till i denna tid. Vi kan utföra alla de yttre handlingarna i gudstjänsten, och ändå vara lika utblottade på den Helige Andes livgivande inflytande som Gilboas berg saknade regn och dagg. Vi behöver allesammans andliga skurar och vi behöver också de klara strålarna från Rättfärdighetens (418) Sol för att våra hjärtan skall bli uppmjukade och stilla. Vi måste alltid stå fasta som klippan i fråga om våra principer. De bibliska principerna måste förkunnas och framhållas genom en helgad tillämpning.

De som är i Guds tjänst måste vara fulla av liv och övertygelse i arbetet för att vinna människor. Tänk på att det kommer att finnas sådana som skall gå förlorade, om vi som Guds redskap inte arbetar med en fasthet som aldrig sviktar eller ger upp i modlöshet. Nådens tron måste vara vårt ständiga stöd.

Det finns ingen ursäkt för att församlingarna är så likgiltiga och svaga. "Så vänden då åter till edert fäste, I fångar, som nu haven ett hopp." (Sak. 9:12.) Det finns kraft för oss i Kristus. Han är vår förespråkare hos Fadern. Han sänder ut Sina sändebud till varje del av Sitt rike för att meddela Sitt folk Sin vilja. Han vandrar mitt ibland Sina församlingar. Han vill helga, upplyfta och förädla Sina efterföljare. Inflytandet från dem som i sanning tror på Honom kommer att vara en livets lukt till liv i världen. Han håller stjärnorna i Sin högra hand och det är Hans avsikt att genom dem låta Sitt ljus lysa för världen. På det sättet vill Han bereda Sitt folk till en högre tjänst i församlingen däruppe. Han har lagt en stor uppgift på oss. Låt oss utföra den med noggrannhet och bestämdhet. Låt oss i våra liv visa vad sanningen har gjort för oss.

"Han som går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna." (Upp. 2:1.) Dessa ord visar Kristi förhållande till församlingarna. Över hela jordens längd och bredd vandrar Han mitt ibland Sina församlingar. Med spännt intresse ger Han akt på dem för att se om de andligt sett är i ett sådant tillstånd att de kan befrämja Hans rike. Kristus är närvarande överallt där församlingen kommer tillsammans. Han känner var och en som är (419) knuten till Hans tjänst. Han känner dem vilkas hjärtan Han kan fylla med helig olja så att de skall kunna dela med sig av den till andra. De som med trohet befrämjar Kristi verk här i världen, de som

i ord och gärning är en avbild av Guds väsen och fullbordar Guds avsikt med dem, är mycket dyrbara i Hans ögon. Kristus finner behag i dem på samma sätt som man finner behag i en välskött trädgård och doften från de blommor man har planterat.

Det har kostat självförnekelse, självuppoffring, oböjlig energi och mycken bön för att bygga upp våra olika missionsföretag till den nivå där de nu står. Det är risk för att några av dem som nu kommer in på handlingens skådeplats skall låta sig nöja med att vara ineffektiva i känslan av att det nu inte längre finns behov av så stor självförnekelse och flit, sådant hårt och otrevligt arbete som ledarna för detta budskap fick uppleva, att tiderna har förändrats och att det, eftersom det nu finns större tillgångar i Guds verk, inte är nödvändigt för dem att utsätta sig för sådana prövande omständigheter som många blev tvungna att möta under budskapets första förkunnande.

Men om man i nuvarande stadium i vårt verk visade samma flit och självuppoffring som i begynnelsestadiet skulle det utträttas hundra gånger så mycket som fallet är i dag.

Om verksamheten skall fortgå på samma höga aktionsnivå som då arbetet började, får det inte förekomma någon begränsning av de moraliska resurserna. Det måste ständigt finnas tillgång på moralisk kraft. Om de som nu kommer in i arbetet känner att de kan slå av på sina ansträngningar, att det inte är så noga med självförnekelse och strängt hushållande med pengar såväl som med tid, kommer arbetet att gå tillbaka. Arbetarna i denna tid måste äga samma grad av gudsfuktan, energi och ihärdighet som ledarna visade.

(420) Verksamheten har utvidgats så att den nu sträcker sig över ett stort område och antalet av de troende har ökat. Ändå föreligger det en stor brist, eftersom ett mycket större arbete skulle ha kunnat utföras, om samma missionsanda hade lagts i dagen som vid tidigare tillfällen. Utan denna anda kommer arbetarna bara att skada och vanära Guds sak. Arbetet går i själva verket tillbaka i stället för att gå framåt, såsom det var Guds avsikt att det skulle göra. Vi får inte jämföra antalet och omfånget av vår verksamhet nu med vad det var i början. Vi bör däremot begrunda vad som kunde ha blivit utträttat om varje enskild arbetare hade helgat sig åt Gud till kropp, själ och ande såsom han borde ha gjort.

Våra församlingar skall samarbeta när det gäller att bearbeta den andliga åkern för att senare få skörda. På grund av det hårda hjärtats otro, måste mycket ondska bemötas, liksom många hinder mot andliga planer och helgad ansträngning. Men uppdraget måste utföras. Marken är besvärlig, men trädan måste brytas upp och rättfärdighetens säd måste sås. Ni lärare, älskade av Gud, avbryt inte ert arbete, som om ni tvivlade på om ni skall fortsätta ett arbete, som kommer att växa när det utförts. Svik inte, misströsta inte ens. "Ty vi är Guds medarbetare,

och ni är en Guds åker, en Guds byggnad.” (1 Kor. 3:9.)
Kom ihåg att ni inte kan lita på er själva.

Såsom aldrig tidigare skulle vi bedja inte bara om att arbetare skall sändas ut till det stora skördefältet, utan att vi skall få en klar uppfattning om sanningen, så att när sanningens budbärare skall komma vi skall ta emot budskapet och respektera budbäraren.

Hemmissionsarbetet

En varning från församlingen i Efesus

(421) Det sannfärdiga vittnet vänder sig till församlingen i Efesus och säger: ”Jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Betänk då, varifrån du har fallit, och bättra dig och gör åter sådana gärningar, som du gjorde under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, såfram du icke gör bättring.” (Upp. 2:4, 5.)

Till att börja med hade församlingen i Efesus utmärkt sig för en barnslig enkelhet och iver. En levande, allvarlig, hjärtlig kärlek till Kristus hade kommit till uttryck. De troende gladdes sig i Guds kärlek, eftersom Kristus fanns i deras hjärtan genom Sin inneboende närvaro. De gav uttryck för tacksamhet till Gud och deras tacksamma sinnelag stod i samklang med den himmelska familjens tacksägelse.

Världen visste om dem att de hade varit tillsammans med Jesus. Syndiga, botfärdiga människor som hade fått förlåtelse och som blivit renade och helgade, infördes i gemenskapen med Gud genom Hans Son. De troende sökte med allvar efter att ta emot varje Guds ord och lyda det. De var fyllda av kärlek till Återlösaren och de hade som sitt högsta mål att vinna människor för Honom. De tänkte sig aldrig att de skulle behålla Kristi nåds dyrbara skatter för sig själva. De kände betydelsen av sitt kall och drivna av budskapet om ”frid på jorden bland människor till vilka han har behag”, brann de av längtan efter att förkunna det glada budskapet till jordens yttersta gränser.

Församlingens medlemmar var ett i avsikt och handling. Kärlek till Kristus var den gyllene kedja som knöt dem samman. De följdes åt att lära känna Herren mera och allt mera fullkomligt, (422) och ljus, glädje och frid visade sig i deras liv. De besökte faderlösa och änkor i deras svårigheter och bevarade sig obefläckade av världen. Att underlåta att göra så, skulle enligt deras uppfattning ha varit att handla i motsats till deras bekännelse och ett förnekande av deras Återlösare.

I varje stad gick arbetet framåt. Människor blev omvända och de i sin tur kände att de måste berätta för andra om den ovärderliga skatten. De unnade sig ingen vila förrän de strålar som hade upplyst deras eget sinne lystes också på andra. Stora skaror av otroende människor lärde känna

underlaget för det kristna hoppet. Varma, inspirerade, personliga vädjanden gjordes till de syndbetungade och vilsefarna, till de utstötta och till sådana som visserligen bekände sig till sanningen, men som älskade nöjen mer än de älskade Gud.

Men efter en tid började de troendes iver, deras kärlek till Gud och till varandra att avta. Kyla smög sig in i församlingen. Det uppstod tvister, och många ögon vändes bort från att betrakta Jesus som deras tros begynnare och fullkomnare. De skaror som kunde ha blivit överbevisade och omvända, om de troende hade levat efter sanningen, blev inte varnade. Det var då som det sannfärdiga vittnet sände budskapet till församlingen i Efesus. Den brist de visade på intresse för människors frälsning var ett tecken på att de hade förlorat sin första kärlek, eftersom ingen kan älska Gud av hela sitt hjärta och hela sitt sinne och av hela sin själ och sin kraft, utan att älska dem som Kristus har dött för. Gud uppmanade dem att omvända sig och på nytt göra sina första gärningar. I motsatt fall skulle ljusstaken bli flyttad från sin plats.

Har inte den erfarenhet som blev församlingens i Efesus återupprepats i församlingen i denna generation? Hur använder församlingen i vår tid den kunskap som den har fått om Guds sanning? Då dess medlemmar först såg Guds utsägliga barmhärtighet mot den fallna mänskligheten kunde (423) de inte hålla sig tysta. De var fulla av iver efter att samarbeta med Gud och att med andra dela de välsignelser som de själva hade fått ta emot. De växte i nåd och i kunskapen om Herren Jesus Kristus. Hur är förhållandet idag?

Bröder och systrar, ni som så länge har påstått att ni tror på sanningen, jag vill rikta denna fråga till var och en av er: Har ert handlings sätt varit i överensstämmelse med det ljus, de förmåner och de tillfällen som ni har tagit emot från himmelen? Detta är en allvarlig fråga. Rättfärdighetens sol har gått upp över församlingen och det är församlingens plikt att lysa. Det är varje enskild människas förmån att göra framsteg. De som är förenade med Kristus utvecklas i nåd och i kunskap om Guds Son intill dess att de vuxit upp till ”Kristi fullhets åldersmätt”. Om alla som påstår att de tror på sanningen, hade gjort det mesta möjliga av sitt ansvar och sina tillfällen att lära och utträta något, skulle de ha blivit starka i Kristus. Vad de än sysslar med, vare sig de är bönder, hantverkare, lärare eller förkunnare skulle de ha blivit duktiga arbetare för den himmelske Mästaren om de hade helgat sig helt åt Gud.

Men vad gör församlingen för att kunna bli betecknad som ”Guds medarbetare”? (1 Kor. 3:9.) Var ser vi en börda för människors frälsning? Var ser vi församlingens medlemmar upptagna av religiösa angelägenheter i det att de överlämnar det egna jaget åt Guds vilja? Var ser vi kristna som känner det som sitt ansvar att göra församlingen rik på framgång, göra den till ett klarvaket, ljusförmedlande folk? Var finner vi dem som inte är småsnåla när det gäller att urföra sin kärleksgärning för Mästaren? ”Ja, av den vedermoda” som vår Återlösares ”själ har utstått, skall han se frukt och så bliva mättad.” Men hur är det med dem som bekänner sig vara Hans efterföljare? Kommer de att bli tillfredsställda när de ser frukten av sitt arbete?

Hur kommer det sig att det finns så föga tro, så litet av (424) andlig kraft? Varför är det så få som tar oket på sig och bär Kristi börda? Varför måste människor övertalas att ta itu med sitt arbete för Kristus? Varför är det så få som kan avslöja återlösningens hemligheter? Vad är anledningen till att den rättfärdighet Kristus tilldelar inte lyser som ett ljus för världen genom dem som bekänner sig vara Hans efterföljare?

Overksamhetens resultat

När människor använder sina krafter såsom Gud avsett, växer deras duglighet, deras begåvning utvecklas och de får en himmelsk visdom när de söker att rädda de förlorade. Men hur kan medlemmarna i församlingen vänta sig att kunna få den himmelska skatten, när de är likgiltiga och försummar sitt ansvar att dela med sig av den till andra? När de som bekänner sig vara kristna inte har någon börda för att upplysa dem som vandrar i mörker, och när de inte längre meddelar nåd och kunskap till andra, sviktar deras kunskap och de uppskattar inte längre den rika gåvan från himmelen. Och när de inte själva sätter värde på den, inser de inte heller nödvändigheten av att förmedla den till andra.

Vi ser stora församlingar samlade på olika platser. Deras medlemmar har tillägnat sig kunskap om sanningen, och många låter sig nöja med att lyssna till livets ord, utan att söka att förmedla ljuset till andra. De känner föga ansvar för verkets framgång, och väldigt litet intresse för människors frälsning. De är fulla av iver i timliga angelägenheter, men de för inte in sin religion i sitt arbete. De säger: ”Religion är religion och affärer är affärer.” De menar att allting har sin rätta plats, men de säger: ”Låt dem vara åtskilda.”

På grund av försummade tillfällen och missbrukade förmåner växer medlemmarna i dessa församlingar inte ”i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus”. (2 Petr. 3:18.) Därför är de svaga i tron, (425) har så liten kunskap och är erfarenhetsmässigt allttjämt barn. De är inte rotade och grundade i sanningen. Fortsätter de på detta sätt, kommer de många förförelserna under de sista dagarna utan tvivel att bedra dem, eftersom de kommer att sakna andlig klarsyn för att kunna skilja mellan sanning och villfarelse.

Gud har gett Sina tjänare uppdraget att förkunna sanningens budskap. Detta skall församlingen ta emot och på varje möjligt sätt förmedla till andra. De skall uppfånga de första ljusstrålarna och föra dem vidare. Här ligger vår stora synd. Vi ligger många år efter. Predikanterna har sökt efter den dolda skatten, de har öppnat skrinet och låtit sanningens pärla stråla, men församlingens medlemmar har inte en hundradel av det Gud väntar av dem. Vad annat kan vi vänta än en utarmning av det religiösa livet, när folket hör predikan efter predikan och inte lever efter den undervisning de får. Om vi inte använder oss av de förmågor Gud har gett oss, kommer de att tillbakabildas. Men mer än så. När församlingarna lämnas åt overksamhet ser Satan till att de blir sysselsatta. Han ockuperar området och sysselsätter medlemmarna i sådan verksamhet som absorberar deras krafter, förstör deras andlighet och kommer dem att falla såsom en barlast på församlingen.

Det finns några bland oss som, om de toge sig tid till att begrunda det, skulle komma att betrakta sin overksamhet som ett syndfullt försummande av deras av Gud givna förmågor. Bröder och systrar, er Återlösare och alla de heliga änglarna sörjer över era hjärtans hårdhet. Kristus gav Sitt liv för att frälsa människor och ändå gör ni som har känt Hans kärlek så liten ansträngning för att förkunna Hans nåds välsignelser för dem som Han har dött för. En sådan likgiltighet och pliktförsummelse förvånar änglarna. I domen måste ni möta de människor som ni har försummat. På den stora dagen kommer ni att döma er själva som skyldiga och fördömda. Må Herren leda er till att vända om nu. (426) Mätte Han förlåta Sitt folk att de har försummat att utföra den uppgift som Han hade lagt på dem att utföra i Hans vingård.

”Betänk då, varifrån du har fallit, och bättra dig och gör åter sådana gärningar, som du gjorde under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke gör bättring.” (Upp. 2:5.)

Hur få är det inte som är medvetna om den tid när Gud kallar dem. Hur få de är, till och med bland dem som bekänner sig tro på sanningen för denna tid, som förstår tidens tecken och vet vad vi kommer att få uppleva före avslutningen. Vi lever i dag under gudomlig barmhärtighet, men hur länge kommer Guds änglar att fortsätta att hålla vindarna tillbaka för att de inte skall blåsa?

Hur få är det inte i våra församlingar som verkligen är ödmjuka, hängivna, gudfruktiga Kristi tjänare trots att Gud har varit så utsägligt nådig mot oss. Hur få de är som i sina hjärtan är fulla av tacksamhet och lovsång, därför att de har fått kallelsen och äran av att få utföra en uppgift i Guds verk och få del med Kristus i Hans lidanden.

En stor del av dem som idag utgör våra församlingar är döda i överträdelser och synder. De kommer och går precis som en dörr på sina gångjärn. Under årtal har de med självtillfredsställelse lyssnat till de högtidligaste och mest hjärtgripande sanningar, men de har inte använt sig av dem. Därför blir de mindre och mindre mottagliga för sanningens dyrbara skatter. De gripande vittnesmålen med tillrättavisning och varning väcker dem inte till omvändelse. De härligaste toner som kommer från Gud genom människor – rättfärdiggörelse genom tro och Kristi rättfärdighet – finner inte hos dem något gensvar av kärlek och tacksamhet. Den himmelske Köpmannen lägger de dyrbaraste av trons och kärlekens klenoder fram för dem, och trots att Han inbjuder dem till att köpa av Honom guld som är luttrat i eld och vita kläder att ikläda sig och dessutom ögonsalva för att de skall kunna se, förhärdar de sina hjärtan mot Honom och underlåter att byta ut sin ljumhet mot kärlek och iver. Om de fortsätter i detta tillstånd kommer Gud att förkasta dem. De (427) gör sig själva olämpliga att vara medlemmar i Hans familj.

Själavinnandet, det högsta målet

Vi får inte känna det så att evangeliets verk skulle vila i huvudsak på predikanterna. Gud har gett åt var och en ett arbete att utföra i samband med uppbyggandet av Hans rike. Var och en som bekänner Kristi namn måste bli en

uppriktig, oegennyttig arbetare som är beredd att försvara rättfärdighetens principer. Var och en bör ta aktiv del i arbetet att befrämja Guds sak. Vilken vår kallelse än är, har vi som kristna ett verk att utföra för att göra Kristus känd för världen. Vi skall vara missionärer och ha som vårt högsta mål att vinna människor för Kristus.

Gud har anförtrott Sin församling uppgiften att sprida ljuset och förkunna budskapet om Hans kärlek. Vårt arbete är inte att fördöma, inte att nedsätta, utan att arbeta tillsammans med Kristus. Vi måste övertala människorna att låta förlika sig med Gud. Vi måste uppmuntra människor, dra dem till oss och därigenom vinna dem för Frälsaren. Om detta inte är vårt intresse, om vi undanhåller Gud hjärtats och livets tjänst, rövar vi inflytande, tid, pengar och möda från Honom. När vi underlåter att vara till nytta för våra medmänniskor, berövar vi Gud den ära som skulle bli Hans genom att människor blir omvända.

Börja med de närmaste

Några som länge har bekänt sig vara kristna och ändå inte har känt något ansvar för människor som håller på att gå förlorade inom deras egna hems väggar, menar kanske att de har en uppgift att utföra i främmande länder. Men var finns beviset för att de är lämpliga för en sådan gärning? På vilket sätt har de lagt i dagen att de har en börda för människors frälsning? Dessa människor behöver först bli undervisade och lära sig disciplin hemma. Sann tro och kärlek (428) kommer att skapa en allvarlig önskan hos dem om att rädda människor i deras närmaste omgivning. De kommer att sätta in varje andlig förmåga för att arbeta tillsammans med Kristus och lära av Hans saktmod och ödmjukhet. Om Gud då skulle önska att de reste till främmande länder skulle de vara beredda att göra det.

De som vill arbeta för Gud bör börja hemma i sin egen familj, i sitt eget grannskap, bland sina egna vänner. Där kan de finna ett passande missionsfält. Detta hemmissionsarbete är ett prov som uppenbarar deras förmåga eller brist på förmåga att tjäna på ett mer vidsträckt fält.

Filippus' och Natanaels exempel

Filippus och Natanael ger exempel på sant hemmissionsarbete. Filippus hade mött Jesus och var överbevisad om att Han var Messias. I sin glädje ville han att också hans vänner skulle få kännedom om denna glada nyhet. Han ville att Natanael skulle få del av den sanning som hade blivit honom själv till så stor tröst. Sann nåd i hjärtat kommer alltid att bli uppenbar därför att den inte kan hållas dold. Filippus gick för att söka efter Natanael och då han kallade på honom svarade Natanael från den plats där han höll bön under fikonsträdet. Natanael hade inte haft förmånen att lyssna till Jesu ord, men han kände sig dragen till Honom i anden. Han längtade efter ljus och höll just i detta ögonblick på att allvarligt be om det. Med glädje utbrast Filippus: ”Den som Moses har skrivit om i lagen och som profeterna hava skrivit om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs son från Nasaret.” (Joh. 1:45.) På Filippus' inbjudan sökte Natanel efter Frälsaren. Han fann honom, och i sin glädje tog han itu med uppgiften att vinna människor för Kristus.

Ett av de mest effektiva sätten, på vilka ljuset kan spridas, är genom privat, personlig ansträngning. I hemmets krets i det närmaste grannskapet eller vid den sjukes (429) läger kan du på ett stillsamt sätt läsa Bibeln och tala ett ord om Jesus och sanningen. På det sättet kan du så ut en dyrbar säd som kommer att spira och bära frukt.

Familjen ett missionsfält

Vårt arbete för Kristus skall vara helt annorlunda än det har varit tidigare. Deras väl kräver långt mer arbete än man tidigare har ägnat dem. Inget missionsfält är viktigare än detta. Genom råd och exempel bör föräldrarna lära sina barn att arbeta för de oomvända. Barnen bör uppfostras till att visa medkänsla med de gamla och sjuka och att söka att lindra de fattigas och nödställdas lidanden. De bör läras att flitigt ägna sig åt missionsarbete och från deras tidigaste år bör man lära dem självförnekelse och offervillighet för andras bästa och för befrämjandet av Kristi sak, så att de skall kunna bli Guds medarbetare.

Men om de någon gång skall lära sig att göra verkligt missionsarbete för andra, måste de först lära sig att arbeta på det sättet i hemmet, för dem som har en naturlig rätt till deras kärleksfulla omsorger. Varje barn bör läras att bära sin personliga del av arbetet i hemmet. Man bör aldrig skämmas över att använda sina händer för att lätta bördorna i hemmet, man bör aldrig tveka att gå ärenden. När de på det sättet har något att göra, kommer de inte att gå in på försummelsens och syndens vägar. Hur många timmar har inte slösats bort av barn och ungdomar då de har kunnat använda dem till att ta ansvar på sina starka unga skuldror, ansvar som någon måste bära och därigenom visa sitt kärleksfulla intresse för far och mor. De bör också vänjas vid sanna principer i fråga om ett hälsoenligt levnadssätt och omsorgen om sina egna kroppar.

Tänk om föräldrar under bön och med omsorg ville (430) ägna sig åt sina barns eviga väl! De bör fråga sig själva: I vilket avseende har vi varit vårdslösa? Har vi försummat detta allvarliga arbete? Har vi tillåtit våra barn att bli ett byte för Satans frestelser? Har vi inte en allvarlig räkning att göra upp med Gud därför att vi har tillåtit våra barn att använda sin begåvning, sin tid och sitt inflytande till att motarbeta sanningen, motarbeta Kristus? Har vi inte försummat vår plikt som föräldrar och därmed orsakat att antalet undersåtar i Satans rike har ökat?

Detta verksamhetsfält i hemmet har blivit skamligt försummat av många och det är på tiden att gudomliga hjälpkällor och medel tas i anspråk så att vi kan rätta till detta onda. Vilken ursäkt kan de som bekänner sig följa Kristus komma med för att de har försummat att uppfostra sina barn till att arbeta för honom? Guds avsikt med familjen på jorden är att den skall vara en avbild av familjen i himmelen. Kristna hem som är grundade och ledda i överensstämmelse med Guds plan hör till de mest effektiva medel som finns för utformandet av en kristen karaktär och för befrämjandet av Hans verk.

Om föräldrar önskar att se andra förhållanden i sina familjer, måste de helt överlämna sig åt Gud och samarbeta med Honom i det arbete som kan föra till att en förändring sker.

När våra hem blir vad de borde vara, kommer barnen inte att få tillåtelse att växa upp i lättja och likgiltighet inför Guds krav med hänsyn till de behövande runt omkring dem. Såsom Herrens arv kommer de att bli utbildade till att ta upp arbetet där de är. Från sådana hem kommer ett ljus att lysa, som skall ses av de okunniga och leda dem fram till all kunskaps källa. Ett inflytande kommer att utövas som kommer att bli en kraft för Gud och för Hans sanning.

Fostra församlingen till missionsverksamhet

(431) "Väktare, vad lider natten?" (Jes. 21:11.) Kan de väktare som denna fråga ställs till ge basunen ett klart ljud? Ägnar sig herdarna med omsorg åt den hjord för vilken de skall avlägga räkenskap? Är Guds förkunnare ivriga att vinna människor? Är de medvetna om att de som står under deras vård är köpta med Kristi blod? Ett stort verk skall utföras i världen, och all möda måste ägnas åt dess förverkligande. Folket har fått för mycket av predikningar, men har de blivit undervisade om hur de skall arbeta för dem för vilka Kristus har dött? Har man utarbetat en arbetsmetod, och har den förklarats och framlagts för dem på ett sådant sätt att var och en har insett nödvändigheten av att ta del i arbetet?

Det är uppenbart att alla de predikningar som har hållits inte har åstadkommit någon större grupp av självförnekande arbetare. Detta är något som måste framhållas, eftersom det för de allvarligaste konsekvenser med sig. Vår eviga välfärd står på spel. Församlingarna förtvinar på grund av att de inte har nyttjat sina förutsättningar att föra ljuset vidare. Omsorgsfull undervisning skall ges som lärdomar direkt från Mästaren, så att alla kommer att praktiskt använda sitt ljus. De som har tillsyn över församlingarna bör välja dugliga medlemmar och ställa dem under ansvar och samtidigt ge dem undervisning om hur de bäst kan tjäna andra och bli till välsignelse för dem.

Varje medel bör tas i anspråk för att förmedla kunskap om sanningen till de tusenden som, om de bara ges tillfälle, kommer att ge akt på bevisen och kommer att inse likheten mellan Kristus och Hans folk. Våra missionsmöten bör utformas så att de undervisar folket om hur de skall göra missionsarbete. Gud väntar av Sin församling att den skall undervisa sina medlemmar och utbilda dem till uppgiften att upplysa världen. Sådan undervisning bör ges att resultatet (432) blir att hundratals träder fram, som är villiga att utnyttja alla sina värdefulla förutsättningar. När dessa förutsättningar sätts i verksamhet kommer människor att utvecklas så att de blir beredda att inneha ansvarsfulla och inflytelserika positioner och att hålla fast vid rena och ofördärvade principer. På det sättet kommer mycket gott att utträttas för Mästaren.

Sätt församlingens medlemmar i verksamhet

Många som äger verkliga förutsättningar håller på att "rosta" på grund av överksamhet, eftersom de inte vet hur de skall ta itu med missionsarbetet. Låt några som har

goda förutsättningar för det, ge anvisning på arbetsområden som dessa överksamma kan ägna sig åt. Man bör på många platser upprätta små missioner, där medlemmarna kan lära sig att använda sina förutsättningar och på det sättet förbättra dem. Alla bör få en förståelse av vad man väntar av dem, och då kommer många som nu inte arbetar att bli trogna arbetare.

Liknelsen om punden bör förklaras för alla. Medlemmarna i församlingarna bör läras att förstå att de är världens ljus och att Herren väntar av dem att de alla efter sina förmågor skall upplysa andra och bli till välsignelse för dem. Vare sig de är rika eller fattiga, stora eller små kallar Gud dem till aktiv tjänst för Honom. Han litar på församlingen att den skall befrämja Hans verk, och Han väntar att de som bekänner sig vara Hans efterföljare skall göra sin plikt som förnuftiga människor. Det föreligger ett stort behov av att var och en som har utbildning, att var och en som har disciplinerat sitt intellekt och att varje form av begåvning förs in i arbetet för att förkunna frälsningen för alla människor.

Förbise inte de små uppgifterna för att söka efter större. Du kanske kan lyckas med en mindre uppgift, men totalt misslyckas om du försöker en större uppgift och då drabbas av (433) missmod. Sätt igång varhelst du ser att det finns ett arbete att utföra.

När du med all din kraft sätter i gång med det som dina händer finner att göra, kommer du att utveckla dina förutsättningar och din lämplighet för större uppgifter. Orsaken till att så många blir utan resultat och vissnar bort är att de förbiser de dagliga tillfällena och försummar de små uppgifterna.

Det finns många sätt på vilka alla kan utföra personligt arbete för Gud. Några kan skriva ett brev till en vän långt borta eller de kan sända en tidning till någon som söker efter sanningen. Andra kan ge råd åt sådana som befinner sig i svårigheter. De som förstår att behandla sjuka kan bli till hjälp inom det arbetsområdet. Andra som har de nödvändiga förutsättningarna och utbildningen kan hålla bibelstudier och leda bibelstudiegrupper.

Man bör tänka ut de allra enklaste arbetsmetoderna och sätta församlingen i verksamhet. Om medlemmarna ville ansluta sig till sådana planer och med iver genomföra dem skulle de komma att skörda en rik belöning, eftersom de skulle komma att vinna en ljusare erfarenhet, deras förmåga skulle komma att förökas, och genom deras arbete skulle människor komma att vinnas för Gud.

De icke utbildade kan bli arbetare

Låt inte någon få intryck av att de inte kan ta del i Herrens verk därför att de inte har utbildning. Gud har ett arbete också för dig att utföra. Han har gett åt var och en hans uppgift. Du kan studera Bibeln för dig själv: "När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga." (Ps. 119:130.) Du kan be för verksamheten. Bön som i tro sänds upp från ett uppriktigt hjärta kommer att bli hörd i himmelen. Och du skall arbeta i proportion till dina förutsättningar.

Vi utövar alla ett inflytande på gott eller ont. Om sinnet är helgat åt Guds tjänst och vigd åt arbetet för Kristus, kommer vårt inflytande att göra sitt för att församla med Kristus.

Hela himmelen är i verksamhet och Guds änglar väntar på att få samarbeta med alla som vill lägga planer för att förmedla det glada budskapet om frälsning till alla människor för vilka Kristus har dött. Änglar som gör tjänst för dessa som skall vinna frälsning säger till var och en av de sanna troende: (434) ”Här finns ett arbete för dig att utföra.” ”Gån åstad och träden upp. . . och talen till folket alla det sanna livets ord.” (Apg. 5:20.) Om alla de som dessa ord riktas till följde denna uppmaning skulle Herren bereda vägen för dem och ge dem möjlighet att gå ut.

Sätt de overksammas i arbete

Människor förgås utan Kristus och de som bekänner sig vara Kristi lärjungar låter dem dö. Våra bröder har blivit anförtrodda gåvor och förutsättningar just för denna uppgift att vinna människor för Gud, men några har lagt sin begåvning i ett knyte och begravt den i jorden. Hur mycket liknar sådana sysslolösa människor den ängel som framställs som en som flyger fram uppe i himlarymden och förkunnar Guds bud och Jesu tro? Vad slags uppfordran skulle man kunna rikta till dessa sysslolösa för att väcka dem så att de tar itu med arbetet för Mästaren? Vad kan vi säga till den försoffade församlingsmedlemmen för att få honom att inse nödvändigheten av att gräva fram sitt pund ur jorden och sätta det i rörelse bland penningväxlarna? Det kommer inte att finnas några som går sysslolösa, inte några som är slöa och ligkiltiga i det himmelska riket. Ack, att Gud måtte framställa denna sak i hela dess innebörd för de sovande församlingarna! Måtte Sion stå upp och iföra sig sin vackra dräkt! Ack, att de ville lysa!

Det finns många ordinerade predikanter som ännu aldrig har utövat en herdes omsorg om Guds hjord. De har aldrig vakat över de människor för vilka de skall göra räkenskap. I stället för att utvecklas blir församlingen lämnad att bli en svag, beroende, ineffektiv kropp. Församlingens medlemmar som har uppfostrats till att sätta sin lit till predikanten, uträttar väldigt litet för Kristus. De bär ingen frukt utan växer snarare till i egoism och bristande trohet. De sätter sitt hopp till predikanten och litar på att hans möda skall hålla deras svaga tro vid liv. Eftersom församlingsmedlemmarna inte har fått en riktig undervisning av dem som Gud har utsett (435) till att vara tillsynsmän, finns det många lata tjänare som gömmer sina pund i jorden och ändå klagar över hur Herren behandlar dem. De väntar att man skall ta hand om dem som om de vore sjuka barn.

Detta svaghetstillstånd kan inte fortsätta. Ett väl organiserat arbete måste utföras i församlingen så att medlemmarna förstår hur de skall förmedla sitt ljus till andra och därigenom verka genom sin egen tro och öka sin kunskap. När de ger åt andra det som de har mottagit från Gud kommer de att bli styrkta i tron. En verksam församling är en levande församling. Vi är uppbyggda som levande stenar och varje sten skall sända ut sitt ljus. Varje kristen liknas vid en dyrbar ädelsten som fångar upp Guds härlighet och låter den lysa ut ifrån sig.

Uppfattningen att predikanten skall bära alla bördor och göra allt arbete är helt felaktig. Överansträngd och nedbruten går han kanske i graven, medan han kunde ha levat om bördorna hade blivit fördelade såsom Herrens avsikt var. För att bördan skall kunna fördelas måste församlingen undervisas av sådana som kan lära arbetarna att följa Kristus och arbeta som Han arbetade.

De unga som missionärer

Gå inte förbi de unga. Låt dem få del i arbetet och i ansvaret. Låt dem få veta att de har något att göra för att hjälpa andra och vara till välsignelse för dem. Till och med barnen bör läras att gå små ärenden och utträtta kärleks- och barmhärtighetsgärningar för dem som är mindre lyckligt lottade än de själva.

De som har tillsyn över församlingarna bör tänka ut planer som kan få de unga att använda de förutsättningar som har anförtrotts dem. De äldre medlemmarna i församlingen bör söka att utföra ett allvarligt medkännande arbete för barnen och ungdomen. Predikanterna bör använda allt sitt förstånd för att utarbeta planer som kan hjälpa de yngre medlemmarna i församlingen att arbeta tillsammans med dem (436) i missionsverket. Men tro inte att ni kan väcka deras intresse bara genom att hålla en lång predikan vid missionsmötena. Lägga planer för ett tillvägagångssätt som kan väcka levande intresse. Ge alla något att göra. Lär de unga hur de skall utföra det som anförtros dem och låt dem från vecka till vecka komma med sina rapporter till missionsmötet och berätta om vad de har upplevt och vilken framgång de haft genom Kristi nåd. Om gudhängivna arbetare komme med sådana rapporter skulle missionsmötena inte bli tråkiga och tröttande. De skulle bli mycket intressanta och man skulle inte sakna lyssnare.

I varje församling bör medlemmarna läras att använda sin tid så att de kan vinna människor för Kristus. Hur skall det kunna sägas om församlingen: ”I ären världens ljus”, om inte församlingens medlemmar verkligen utstrålar ljus?

De som har tillsyn över Kristi hjord bör läras att inse sin plikt och sätta många i arbete.

Församlingarna måste vakna

Säregna och snabba förändringar kommer snart att äga rum och Guds folk måste utrustas med den Helige Ande så att de kan möta vår tids kritiska förhållanden och så långt möjligt motarbeta de demoraliserande rörelserna i världen. Om församlingen inte sover och om Kristi efterföljare är vakna och beder kommer de att få ljus, så att de kan uppfatta och lägga märke till fiendens aktioner.

Slutet är nära. Gud uppfordrar församlingen till att sätta igång med de uppgifter som återstår att utföra. Guds medarbetare, ni har av Herren fått bemyndigande att föra andra med er in i riket. Ni skall vara Guds levande sändebud, ljuskanaler för världen, och runt omkring er finns himmelska änglar närvarande med uppdrag från Kristus att (437) stödja, stärka och uppehålla er i arbetet för att vinna människor för Gud.

Jag vädjar till församlingarna i varje konferens: Visa tydligt att ni är avskilda från världen – ”i världen men icke av världen”. Låt de klara strålarna från rättfärdighetens sol

lysa ut ifrån er, rena, helgade och obesmittade, och i tro bära ut ljuset på alla jordens vägar och stigar.

Församlingarna måste vakna upp innan det för alltid är för sent. Varje medlem måste ta itu med sitt personliga arbete och göra rättvisa åt det namn med vilket Herren har kallat honom. Låt sann tro och uppriktig gudsfruktan komma i stället för slöhet och otro. När vi i tro tar emot Kristus, kommer sanningen att väcka glädje i sinnet och tjänsten för Gud kommer inte att vara tråkig och ointressant. De sammankomster vid vilka ni berättar vad ni har kunnat uträtta för Gud och som nu är ointressanta och andefattiga, kommer att få liv genom den Helige Ande. Ni kommer dagligen att vinna en rik erfarenhet när ni lever efter den kristendom som ni bekänner er till. Syndare kommer att bli omvända. De kommer att gripas av sanningens ord och säga med dem som hörde Jesu undervisning: "Vi hava i dag sett förunderliga ting." (Luk. 5:26.)

När medlemmarna ser vad som skulle kunna uträttas om församlingen förverkligade de uppgifter Gud har gett den, skulle de då fortsätta att sova eller skulle de vakna upp till insikt om den ära som bevisats dem genom Guds nådiga försyn? Vill de ta på sig alla de uppgifter de ärvt från sina föregångare, använda det ljus som nu lyser och inse nödvändigheten av att stå upp för att möta den nu brådskande kritiska situationen? Ack, att alla ville vakna upp och visa världen att deras tro är levande tro, att världen står inför en händelse av livsviktig betydelse, att Jesus snart skall komma igen! Låt människorna se att vi tror att vi står på gränsen till den eviga världen.

Uppbyggandet av Guds rike blir försenat eller påskyndat i förhållande till den otrohet eller trohet som de mänskliga (438) förmedlarna visar. Verket hindras genom att vi försummar att samarbeta med Gudomen. Människorna kan bedja: "Tillkomme ditt rike, ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden." Men om de inte omsätter denna bön i handling i sitt liv kommer deras böner att bli resultatlösa.

Men även om du kanske är svag, felande och syndig, erbjuder Herren dig gemenskap med Honom. Han inbjuder dig att ta emot den gudomliga undervisningen. När du sluter dig till Kristus kan du göra Guds gärningar. Utan mig "kunnen I intet göra", sade Kristus. (Joh. 15:5.)

Genom profeten Jesaja har vi löftet: "Din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina spår." (Jes. 58:8.) Det är Kristi rättfärdighet som går framför oss, och det är Herrens härlighet som skall följa i våra spår. Överväg detta löfte, ni den levande Gudens församlingar, och tänk över hur er brist på tro, andlighet och gudomlig kraft hindrar Guds rike från att komma. Om ni ville gå ut och göra Kristi gärning skulle änglar från Gud öppna vägen för er och bereda hjärtan till att ta emot evangelium. Om varje enskild medlem vore en levande missionär skulle budskapet för denna tid snabbt bli förkunnat i alla länder, för alla folkslag, stammar och språkområden. Det är den uppgiften som måste utföras innan Kristus kommer med makt och stor härlighet. Jag vill uppfordra församlingen till, att allvarligt bedja om att den skall förstå sitt ansvar. Är var och en av er en Guds medarbetare? Om inte, varför

inte? När menar ni att ni skall utföra det arbete som himmelen har anförtrott er?

För alla som är modlösa finns det endast ett hjälpmedel: tro, bön och arbete.

(439) Våra församlingar bör inte hysa avund och känna sig försummade därför att de inte har någon präst. De borde snarare själva ta på sig bördan och arbeta allvarligt för själar.

Varje förmåga i våra församlingar bör användas till att göra gott. Naturens obearbetade platser, de vilda platserna, har Gud gjort tilldragande genom att placera vackra saker bland de mest anskrämliga. Detta är den gärning som Gud har kallat oss till.

Vi behöver i våra församlingar ungdomar, som arbetar efter kristna principer om att göra sitt yttersta. Grunden måste läggas där hemma. Att troget utföra sina plikter i hemmet påverkar människan på ett sätt som återspeglas i hennes karaktär. Bevis på duglighet till att arbeta inom församlingen ges i föräldrahemmet.

Herren dömer oss inte efter nivån på våra olika arbetsuppgifter, utan efter hur troget vi utför dem.

Om vi bara använder en tredjedel av det vi har förmåga att göra, kommer de andra två tredjedelarna att motarbeta Kristus.

Den största gärning som kan utföras i vår värld, är att förhärliga Gud genom Kristi levande karaktär.

Flera möjligheter

(440) Ett stort arbete skall utföras över hela världen och ingen får tro att det inte finns behov av att bygga upp olika institutioner, därför att slutet är nära. Ni skall inte känna till dagen eller timmen för Herrens återkomst, för detta har inte uppenbarats och ingen får lov att spekulera omkring något, som de inte har fått insikt om. Varje enskild måste arbeta med det, som har lagts i deras händer och utföra de dagliga plikter som Herren kräver.

När Herren ber oss att inte längre bygga församlingshus och upprätta skolor, sanatorier och förlagsinstitutioner, är det dags att vi knäpper våra händer och låter Herren avsluta verket, men nu är det vårt tillfälle, att visa vår iver för Gud och vår kärlek till mänskligheten.

Vi skall delta i Guds verk över hela jorden. Varhelst det finns själar att frälsa, skall vi hjälpa till, så att många söner och döttrar kan föras till Gud. Slutet är nära och därför skall vi så långt som möjligt använda varje anförtrodd förmåga och varje medverkan, som erbjuds som hjälp i arbetet.

Skolor måste upprättas, så att unga människor kan utbildas, så att de som är verksamma i prästämbetet kan nå högre mål inom bibelkunskap och olika vetenskaper. Institutioner med behandling av sjuka måste upprättas i främmande länder och hälsomissionärer måste utbildas, som kommer att förneka sig själva, upphöja korset och vara beredda att tilltråda anförtrodda ställningar och vara i stånd till att undervisa andra. Och utöver allt detta, kallar Gud på hemmamissionärer. Guds arbetare, ute på fältet eller hemma, (441) skall vara självförnekande, bära korset och begränsa sina personliga önskningar, så att de kan vara rika på goda frukter.

En tro som omfattar mindre än detta, förnekar den kristna karaktären. Tron på evangeliet innesluter kraft och nåd av gudomligt ursprung. Låt oss göra det tydligt att Kristus bor i oss, genom att vi slutar använda pengar på kläder och onödiga saker när Kristi sak lamslås av brist på medel, när skulder på våra församlingshus inte betalas och kassan är tom. Odlar inte en smak för dyra klädesplagg eller möbler. Låt verket fortskrida så som det började, i enkel självförnekelse och tro.

Använd hellre dina tillgångar till att skapa än till att låta ditt inflytande minska god verksamhet. Låt ingen lyssna, när det sägs att vi kan utöva tro och få alla våra svagheter avlägsnade och att det därför inte behövs några institutioner för att behandla sjukdomar. Tro och gärningar kan inte skiljas åt. Arbeta beslutsamt och bestämt med att öka dessa faciliteter, eftersom Herren snart kommer. På det sättet kan ett stort arbete utföras på kort tid.

Eftersom Herren snart kommer, är det dags att ge våra pengar till växlarna. Det är dags att lägga varje krona, som vi kan undvara, i Herrens skattkammare, så att institutioner kan upprättas till utbildning av arbetare, som undervisas på samma sätt som det gjordes i profetskolorna. Om Herren kommer och finner att ni gör detta, kommer Han att säga: "Bra, du gode och trogne tjänare... Gå in i din herres glädje."

Den tid har kommit då ingen fysisk, mental eller moralisk kraft skall spillas eller missbrukas. Herren vill, att Hans folk i Amerika inte längre skall (442) begränsa de stora möjligheter, som finns för moralisk och andlig tillväxt i Hans verk, till några få platser där hemma. Dem, som Han har gett mycket, kallar Han till att ge det vidare. Placera era tillgångar där de kommer att vara till hjälp genom att

ge ljus till de folk, som befinner sig i mörker och på havets öar.

Arbete som skall utföras. Om familjer ville bosätta sig på de mörka platserna på jorden, där befolkningen är inhöljd i andligt mörker och de där låte ljuset från Kristi liv lysa genom dem, kunde ett stort arbete utföras. Låt dem börja sitt arbete på ett lugnt och diskret sätt och inte göra anspråk på konferensens tillgångar, förrän intresset blir så stort, att de inte kan klara det längre utan hjälp från en predikant.

När kurser och möten hålls, låt dem inte äga rum i samband med våra stora, etablerade församlingar. Låt dem ge arbetet karaktär och sprida kunskap om sanningen på platser, där man vet obetydligt om den. Detta är inte så angenämt, men då frågar jag: Var det angenämt för Kristus att lämna de kungliga salarna? Var det angenämt för Honom att lämna Sin ära, Sin härlighet, Sin höga rang och ödmjuka Sig Själv och bli ett med oss? Han gick inte till icke-fallna varelser, utan till dem som bäst behövde Honom. Vi som har anförtrotts att utföra Hans uppdrag, skall efterlikna Hans exempel.

Vi skall överlämna Livets Ord till dem, som vi kan anse vara lika hopplösa, som om de låge i sina gravar. Även om de verkar nog så ovilliga att höra eller ta emot sanningens ljus, skall vi göra vår del utan att ifrågasätta eller tveka.

(443) Det är en risk med att dröja. Den själ, som du kunde ha funnit, den människa, som du kunde ha öppnat Skrifterna för, kommer utom din räckvidd, när du försinkar arbetet. Satan har lagt ut ett nät för hans fot och i morgon kanske Guds fiende genomför sina planer. Varför vänta en dag längre? Varför inte börja nu?

Vad måste inte änglarna känna, när de ser slutet närma sig och att så många, som har anförtrotts det sista nådebudskapet, sluter sig samman och bevisar möten för att tillfredsställa sina egna själar och känner sig missnöjda om där inte är många predikningar, samtidigt som de inte känner någon särskild börda för och inte gör särskilt mycket för andras frälsning! Alla, som verkligen är förenade med Kristus i en levande tro, har fått del av gudomlig natur. De kommer ständigt att ta emot andligt från Honom och kan inte vara tysta.

Livet kommer alltid till uttryck genom verksamhet. Om det finns liv i hjärtat, kommer det att sända blod från hjärtat ut till alla delar av kroppen. Om hjärtat är fullt av andligt liv, behöver de inte någon uppmaning för att visa det. Det gudomliga livet kommer att flyta fram från dem i rika strömmar av nåd. Gud blir ärad, när de ber, när de talar, när de arbetar.

Arbetarna. Det är inte alltid den duktigaste eller den mest begåvade, som genom sitt arbete åstadkommer de största och varaktigaste resultaten. Vilka är de mest effektiva arbetarna? Det är de, som tar emot inbjudan: ”Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat.”

Om de människor, som Gud har försett med andliga gåvor, underlåter att använda dessa nådegåvor till Hans ära, kommer Han, sedan Han satt dem på prov, att överlämna dem till deras egna föreställningar och välja män, (444) som inte förefaller att vara lika begåvade och inte har lika stor tilltro till sig själva. Han kommer att ge kraft till de svaga, därför att de tror på, att Gud kommer att göra det för dem, som de inte själva kan. Gud kommer att acceptera deras oförbehållsamma tjänst och kommer själv att fylla ut bristerna.

Herren Jesus tar dem, som Han finner vill låta sig formas efter Hans andliga uppfattning och använder dem till Sitt namns ära. Han använder material som andra vill kassera och arbetar med alla, som låter sig bearbetas. Genom mycket enkla medel, öppnas en dörr i himmelen och Gud använder det mänskliga redskapets enkelhet till att uppenbara Gud för människan.

Har ni smakat den kommande världens krafter? Har ni ätit Guds Sons kött och druckit Hans blod? Så har – trots att inga präster i sina ämbeten har lagt sina händer på dig i ordination – Kristus lagt Sina händer på er och Han har sagt: ”Ni är mina vittnen.”

De människor, som Gud använder som Sina redskap, anses kanske som ineffektiva, men om de kan be, om de i all enkelhet kan berätta om sanningen därför att de älskar den, kan de genom den Helige Andes kraft nå in till människors hjärtan. När de på ett enkelt sätt lägger fram sanningen och läser från Bibeln eller berättar om upplevelser, som de själva har gjort, gör den Helige Ande intryck på sinne och karaktär. Viljan underordnas Guds vilja och den sanning, som de inte har förstått förrän nu, verkar på hjärtat med överbevisande kraft och blir en andlig realitet.

Hjälp till missionsfälten

(445) Min själ bär på en börda för de nödställda missionsfälten. Ett offensivt arbete väntar på att bli utfört på missionsfälten i vår närhet. Det finns ett stort behov av medel som kan föra arbetet på utländska fält framåt. Våra utländska missioner lider brist. Missionärerna får inte det

stöd som Gud kräver. Eftersom det saknas medel, kan arbetarna inte öppna nya missionsfält.

Överallt omkring oss går själar under i sina synder. Varje år dör tusentals och åter tusentals utan Gud och utan hopp om evigt liv. Guds plågor och domar utför sitt verk och själar går förlorade därför att sanningens ljus inte har lyst på deras stig. Men hur få är det ändå inte, som känner en börda för sina medmänniskors tillstånd. Världen går under i sitt elände. Detta berör emellertid knappt ens dem, som gör anspråk på att tro på den högsta och mest långtgående sanning, som människor någonsin har fått. Gud kräver att Hans folk skall vara Hans hjälpande hand, som når dem som håller på att gå förlorade. Hur många finns det trots detta inte som är nöjda med att inte göra någonting. Det råder brist på den kärlek som fick Kristus att lämna Sitt himmelska hem och ta mänsklig natur på Sig, så att det mänskliga kunde beröra det mänskliga och dra det mänskliga till det gudomliga. Det råder en slöhet och en förlamning över Guds folk, som hindrar dem från att förstå, vad som behövs i vår tid.

Guds folk sätts på prov inför det himmelska universum, men bristen på deras gåvor och offer och deras svaga prestationer i Guds tjänst är tecken på att de är opålitliga. Om det lilla som nu har utträttats, vore det bästa de kunde göra, skulle de inte stå under fördömlse, men med sina tillgångar skulle de kunna göra mycket mer. De vet, och världen vet, att de i (446) hög grad har förlorat den ande, som förnekar sig själv och tar sitt kors på sig.

Gud kallar människor till att varna en sovande värld, som är död i överträdelser och synder. Han kallar på frivilliga gåvor från dem, som har lagt ned hela sitt hjärta i arbetet, som har en börda för själar, så att de inte skall gå förlorade, utan ha evigt liv. Satan spelar livets spel om människornas själar. Han försöker att säkerställa medel som han kan binda, så att de inte kan användas till att föra missionsarbetet framåt. Skall vi vara okunniga om hans bedrägeri? Skall vi låta honom bedöva våra sinnen?

Jag vädjar till våra bröder överallt att vakna upp, helga sig till Gud och söka visdom från Honom. Jag vädjar till dem som tjänstgör vid våra konferenser att göra de allvarligaste ansträngningar i våra församlingar. Väck dem till att ge av sina tillgångar till utländska missioner. Om era hjärtan inte berörs av de utländska missionsfältens situation, kommer det sista nådebudskapet till världen att begränsas och det arbete som Gud vill få utfört, kommer att lämnas ofullbordat.

De sista årens prövningstid håller snabbt på att avslutas. Herrens stora dag är nära. Nu bör vi göra allt för att väcka vårt folk. Låt Herrens ord, genom profeten Malaki, komma in i varje själ: ”Alltsedan era fäders dagar har ni vikit av från mina stadgar och inte hållit dem. Vänd om till mig, så skall jag vända om till er, säger HERREN Sebaot. Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: 'Vad har vi stulit från dig?' Tionde och offergåvor. Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjal från mig. För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för (447) er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått. Och för er

skull skall jag näpsa gräshopporna så att de inte fördärvar frukten på marken. Inte heller skall vinstocken på fältet bli utan frukt, säger HERREN Sebaot. Och alla folk skall prisa er lyckliga, ty ni skall vara ett ljuvligt land, säger HERREN Sebaot.” (Mal. 3:7-12.)

Det är på tiden att vi ger akt på undervisningen i Guds ord. Vi har fått alla Hans förmaningar till vårt bästa, för att omvända själen från synd till rättfärdighet. Varje person som omvänds till sanningen bör undervisas om Herrens krav på tionde och offer. När församlingar bildas, bör detta beslutsamt göras och genomföras i Kristi Ande. Allt som människor åtnjuter, tar de emot från Herrens stora verksamhet och Han vill att Hans arvingar skall åtnjuta Hans goda gåvor, men alla som står under Prins Immanuels blodbestänkta baner skall erkänna sitt beroende av Gud och sitt ansvar inför Honom, genom att ge tillbaka till skattkammaren en viss del, som Hans eget. Detta skall investeras i missionsarbete, till fullbordan av det uppdrag som Hans lärjungar fick av Guds Son: ”Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” (Matt. 28:18-20.)

De sant omvända kallas till att utföra ett arbete som kräver pengar och helgelse. Den förpliktelse, som får oss att sätta våra namn i församlingsböckerna, håller oss ansvariga för att efter bästa förmåga arbeta för Gud. Han kräver odelad tjänst, helgelse av hela vårt hjärta, vår själ, vårt sinne och all vår kraft. Kristus har (448) fört oss in i församlingens gemenskap så att Han skall kunna engagera och lägga beslag på alla våra förmågor till helig tjänst för själars frälsning. Allt mindre än detta är motstånd. Det finns bara två platser i världen, där vi kan placera våra rikedomar: i Guds förrådkammare eller i Satans. Allt, som inte helgas till tjänst åt Kristus, räknas som att det tillhör Satans sida och går till att stärka Hans sak.

Herren har för avsikt att de tillgångar som vi har fått oss anförtrodda, skall användas till att bygga upp Hans rike. Hans tillgångar har anförtrotts åt Hans förvaltare, så att de kan vårdas med omsorg. De skall föra tillbaka en avkastning till Honom, i form av att själar blir frälsta till evigt liv. Och dessa själar kommer i sin tur att bli sanningens förvaltare, för att samarbeta med det stora företaget som förvaltar Guds rikets intressen.

Var det än finns liv, förekommer det utveckling och tillväxt. I Guds rike pågår en ständig utveckling, som består i att ta emot och ge ut, att ta emot och ge tillbaka till Herren det som tillhör Honom. Gud arbetar med varje sant troende och det ljus och de välsignelser som han får, ges på nytt ut i det arbete som den troende utför. På det sättet ökar möjligheten att ta emot. När någon ger av de himmelska gåvorna, bereder han plats för friska strömmar av nåd och sanning att flyta in i själen, från den levande Källan. Större ljus och fördjupad kunskap och välsignelse är Hans. I detta arbete, som överläts till varje församlingsmedlem, ligger församlingens liv och tillväxt. Den, vars liv endast består i att alltid ta emot utan att ge ut, går snabbt miste om välsignelsen. Om inte sanningen förs vidare från honom till andra, går han miste om sin förmåga

att ta emot. Vi måste ge himlens gåvor vidare, om vi vill ta emot nya välsignelser.

Detta gäller såväl materiella som andliga välsignelser. Herren kommer inte till vår värld med guld och silver för att främja Sitt verk. Han ger människor resurser, så att de genom sina gåvor och offer kan hålla Hans verk i gång. Det enda användningsområdet, viktigare än alla andra, som (449) Guds gåvor skall användas till, är att underhålla arbetarna på det stora skördeältet. Om män – och i lika hög grad kvinnor – vill bli kanaler till välsignelse för andra själar, kommer Herren att hålla kanalerna försedda. Det är inte det som människor ger tillbaka till Gud av Hans eget, som gör människor fattiga. Det är när man undanhåller Herren det som är Hans eget som vårt handlande leder till fattigdom.

Att ge tillbaka av det som varje församlingsmedlem har tagit emot, kommer att göra honom till en Guds medarbetare. Av er själva kan ni inte göra något, men Kristus är den store arbetaren. Detta är privilegiet för varje människa, som tar emot Kristus, att få vara en medarbetare åt Honom.

Frälsaren sade: ”Och när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig.” (Joh. 12:32.) På grund av glädjen över att få se återlösta själar, kunde Kristus uthärda korset. Han blev det levande offret för en fallen värld. I denna självuppoffrande handling låg Kristi hjärta, Guds kärlek. Genom detta offer gavs den Helige Andes mäktiga inflytande till världen. Det är genom offer som Guds verk måste föras fram. Av varje Guds barn krävs självuppoffring. Kristus sade: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig.” (Luk. 9:23.) Alla, som tror, ger Kristus en ny karaktär. Denna karaktär är, genom Hans gränslösa offer, en nyskapelse av Hans egen.

Vår frälsnings Begynnare kommer också att bli verkets Fullbordare. När en sanning tas emot i hjärtat kommer den att bereda plats för ytterligare en sanning. Och varhelst man tar emot sanningen väcker den krafter till liv hos mottagaren och sätter honom i verksamhet. När våra församlingsmedlemmar i sanning älskar Guds ord kommer de att uppenbara de bästa och starkaste egenskaper. Och ju ädlare de är, desto mer kommer de att i anden tillägna sig barnets sinne och de kommer att tro på Guds ord mot all själviskhet.

En flod av ljus lyser från Guds ord och (450) ett uppvaknande måste ske inför de försummade tillfällena. När alla med trohet ger Gud tillbaka det som hör Honom till av tionde och offergåvor, kommer vägen att öppnas för världen att få höra budskapet för denna tid. Om Guds folks hjärtan vore fyllda av kärlek till Kristus, om varje församlingsmedlem vore helt uppfylld av uppoffrandets anda och om alla visade ett uppriktigt allvar, skulle det inte finnas någon brist på medel till missionen, varken hemma eller utomlands. Våra hjälpkällor skulle bli mångfaldiga, tusentals dörrar till nyttigt arbete skulle öppnas och vi skulle bli uppmanade att komma in genom dem. Om Guds syften hade förverkligats av Hans folk att förkunna nådens budskap för världen, skulle Jesus redan ha kommit tillbaka

till denna jord och de heliga skulle ha hälsats välkomna in i Guds stad.

Om det någonsin har funnits en tid då offer skulle frambäras är det nu. De som har pengar bör inse att tiden nu är inne att använda dem för Gud. Låt inte pengar bli uppslukade av ett fortsatt utbyggande av hjälpmedlen där verket redan är stabiliserat. Lägga inte byggnad till byggnad där redan många intressen är samlade. Använd medlen till att upprätta centra på nya fält. På det sättet kan vi vinna människor som vill göra sin del i det produktiva arbetet.

Tänk på våra missionärer i främmande länder. Några av dem kämpar för att åtminstone få ett fotfäste, de saknar t.o.m. de mest elementära hjälpmedlen. Bygg upp verksamheten på dessa behövande fält i stället för att foga nya hjälpmedel till de platser där de redan förekommer rikligt. Herren har talat om detta gång på gång. Hans välsignelser kan inte följa Hans folk när de ringaktar Hans undervisning.

Praktisera sparsamhet i era hem. Av många omhuldas och tillbeds avgudar. Frigör er från avgudarna. Ge upp er självtillfredsställelse. Jag vädjar till er att inte låta era medel gå till att försköna era hem, era pengar är Guds och de kommer att krävas av er igen. Föräldrar, använd (451) för Kristi saks skull inte era pengar för att tillfredsställa era barns nycker. Lär dem att inte falla för modenyckerna eller fika efter lyx för att vinna inflytande i världen. Kommer detta att hjälpa dem att vinna de människor för vilka Kristus har dött? Nej, det kommer att skapa avund, missunnsamhet och onda misstankar. Era barn kommer på det sättet att förledas till att tävla med världen i dess prakt och överdåd och att använda Herrens pengar till det som inte är nödvändigt för hälsa och lycka.

Fostra inte era barn till att tro att er kärlek till dem måste visa sig genom att ni ger efter för deras stolthet, överdåd och lust att synas. Det är inte tid nu att söka att finna olika sätt på vilka man kan förbruka pengar. Använd hellre er uppfinningsförmåga till att försöka spara. I stället för att tillfredsställa själviska benägenheter och ge ut pengar för sådant som förstör era andliga gåvor bör ni tänka över hur ni kan praktisera självförnekelse för att ha något att ge för att höja sanningens fana på nya arbetsfält. Förnuftet är en gåva. Använd det till att tänka över hur ni på bästa sätt skall kunna använda pengarna till att medverka till människors frälsning.

Undervisa barnen om att Gud ställer krav på allt de äger, ett krav som aldrig kan upphävas. Allt det de har, har de bara för att förvalta som ett prov på lydnad. Inspirera dem till iver efter att vinna stjärnor i kronan genom att leda många människor från synd till rättfärdighet. Pengar är en nödvändig tillgång. Slösa inte bort dem på människor som inte behöver dem. Det finns de som behöver era frivilliga gåvor. De som har medel underlåter ofta att tänka på hur många det finns i världen som svälter och hungrar efter fysisk mat. De kanske säger: "Jag kan ju inte mätta dem alla." Men om du tillämpar Kristi undervisning om sparsamhet kan du mätta en. Det kanske kan vara så att du kan mätta många som hungrar efter fysisk mat. Och du kan också mätta deras själar med livets bröd. "Samlen tillhoppa de överblivna styckena, (451) så att intet förfäres." (Joh.

6:12.) Dessa ord talades av Honom som hade alla universums tillgångar till Sitt förfogande. Även om Hans undergörande kraft försåg tusentals människor med mat underlät Han inte att samtidigt ge en undervisning om sparsamhet.

Visa sparsamhet när det gäller att använda tiden. Den hör Herren till. Dina krafter är Herrens. Har du överdådiga vanor, lägg dem åt sidan! Om sådana vanor blir inrotade kommer de att ruinera dig för evigheten. Och vanor, såsom sparsamhet, flit och måttlighet kommer också här i tiden att betyda en bättre lott för dig och dina barn än ett rikt arv.

Vi är vandrare, pilgrimer och främlingar på jorden. Låt oss inte använda våra pengar för att tillfredsställa våra egna önsknings, som Gud vill att vi skall undertrycka. Låt oss hellre sätta ett riktigt exempel för vår omgivning. Låt oss på ett lämpligt sätt representera vår tro genom att begränsa våra behov. Församlingarna bör sluta sig samman och gemensamt verka såsom de som vandrar i sanningens fulla ljus i dessa sista dagar. Låt människor genom ditt inflytande få en förståelse av att Guds krav är heliga.

Om du genom Guds försyn har fått rikedom, slå dig inte till ro med tanken att du inte behöver utföra något nyttigt arbete, att du har tillräckligt för att kunna äta och dricka och vara glad. Stå inte sysslös medan andra kämpar för att åstadkomma medel för att befrämja saken. Använd dina pengar i Herrens vingård. Om du gör mindre än din plikt med hänsyn till att ge hjälp till dem som går förlorade, kom ihåg att din underlåtenhet drar på dig skuld.

Det är Gud som ger människorna förmåga att samla rikedom. Han har skänkt dem denna gåva, inte som ett medel som de skall använda för att tillfredsställa sig själva utan som ett medel till att ge Gud tillbaka det som är Hans eget. Med detta för ögonen är det inte någon synd att skaffa sig tillgångar. Man kan tjäna pengar genom att arbeta. Alla unga bör uppfostras till vanemässig arbetsamhet. Bibeln fördömer inte någon därför (453) att Han är rik, om Han har skaffat sig rikedom på hederligt sätt. Det är den själviska kärleken till pengar som används på felaktigt sätt som är roten till allt ont. Materiella tillgångar kan visa sig vara en välsignelse om vi betraktar dem som något som tillhör Herren, om vi tar emot dem med tacksamhet och om vi med tacksamhet ger dem tillbaka till givaren.

Men vilket värde har väl ens en enorm rikedom om den investeras i dyrbara bostäder eller samlas i bankvalven? Vad väger väl dessa i jämförelse med en enda människas frälsning, för vilken Guds Son har dött?

Till dem som har samlat rikedomar i de sista dagarna säger Herren: "Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara edert till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött." (Jak. 5:2, 3.)

Herren bjuder oss: "Säljen, vad I ägen, och given allmosor; skaffen eder penningpungar, som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv når och där mal icke fördärvar. Ty där eders skatt är, där komma också edra hjärtan att vara. Haven edra länder omgjordade och

edra lampor brinnande. Och varen I lika tjänare, som vänta på att deras herre skall bryta upp från bröllopet för att strax kunna öppna för honom, när han kommer och klappar. Saliga äro de tjänare, som deras herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem taga plats vid bordet och själv gå fram och betjäna dem. Och vare sig han kommer under den andra nattvakten eller under den tredje och finner dem så göra – saliga äro de då. Men det förstån I väl, att om husbonden visste, vilken stund tjuven skulle komma, så tillstodde han icke, att någon bröt sig in i hans hus. Så varen ock I redo; ty i en stund, då I icke väntan det, skall Människosonen komma." (Luk. 12:33-40.)

Förlagshuset i Norge

(454) Följande appell, skriven den 20 november 1900, handlar om förlagsarbetets ekonomiska svårigheter i Kristiania, Norge. År 1899 kom det besked från utlandsmissionens styrelse att förlagshuset i Kristiania var försatt i skuld och inte förmådde att betala och att institutionen riskerade att falla i sina kreditörers händer. För att avhjälpa detta problem, krävdes en summa på \$50 000. Detta kunde styrelsen inte anskaffa och även om våra bröder i Norge fortsatte att ha kvar förlagshuset mer än ett år efter detta, gjordes litet för att lindra problemet. Det såg ut som om byggnaden till sist måste överlämnas till kreditörerna eller säljas för att få in medel till att betala skulden med. I så fall skulle den institution, som byggts upp tack vare åratals arbete och uppoffring, vara förlorat för Herrens verk. För att förhindra denna stora katastrof talade Herren till Sin tjänare genom följande allvarliga vädjan, undervisning och uppmuntran.

Vårt förlagshus i Norge befinner sig i fara och i Herrens namn vädjar jag till vårt folk för dess skull. Alla, som har sanningens sak kär, kallas till att hjälpa till i denna kris.

De som älskar och tjänar Gud bör hysa det djupaste intresse för allt, som gäller Hans namns ära. Vem kunde se en institution där sanningen har blivit upphöjd, där Herren så ofta har uppenbarat Sin närhet, där Guds budbärare har undervisat, där sanningen har sänts ut genom publikationer, som har utträttat mycket gott – vem kan uthärda att se en sådan institution överlämnas i världsligas (455) händer och användas till allmänna, världsliga syften? Gud kommer förvisso att bli vanärad, om Hans institution får lov att förfalla av brist på pengar, som Han har anförtrott Sina förvaltare. Om detta skulle ske, skulle människor säga att det var därför att Herren inte var i stånd till att förhindra det.

Dessa saker betyder mycket för våra bröder och systrar i Skandinavien. De kommer att prövas hårt, om de avskärs från sina faciliteter. Låt oss anstränga oss för att de inte skall falla i depression och modlöshet. Låt oss arbeta helgat och enhälligt för att lyfta förlagshuset upp ur de problem det befinner sig i.

Det finns de som har liten tro, som kan försöka att göra andra modlösa och därigenom hindra dem från att delta i detta goda arbete. Det behövs bara ett misströstande ord för att väcka och stärka själviskheten i själen. Lyssna inte på dem, som vill fresta dig. Avstå från att ställa de frågor som kommer att uppstå, såsom hur problemen har uppkommit. Det kan i stor utsträckning ha varit resultatet av de misstag, som har begåtts, men låt oss inte nu använda tid på att kritisera och klagat. Kritik, klagan och klander kommer inte att ge lindring åt våra bröder, i deras rådvillhet och nöd.

Gud har kallat mänskliga redskap till att arbeta tillsammans med Honom i frälsningsarbetet. Han använder människor, som är omgivna av frestelser och är benägna att göra fel. Låt oss då inte kritisera dem, som har varit så otursförföljda med att göra misstag. Låt oss snarare försöka att bli förvandlade genom Guds nåd och visa deltagande, berörda av mänsklig smärta. Detta kommer att skapa glädje i himmelen, ty när vi älskar våra fallna bröder, liksom Gud och Kristus älskar oss, bevisar vi att vi har del i Kristi egenskaper.

Det finns inte tid att kritisera. Det som det finns behov av nu är äkta förståelse och påtaglig hjälp. Var och en av oss bör (456) tänka på våra bröders nöd. Låt varje andedrag helgas åt denna sak genom att tala uppmuntrande ord. Låt all kraft användas till handlingar, som skall lyfta upp.

En del av de himmelska änglarnas ämbeten är att besöka vår värld och se till Herrens verk, som har lagts i Hans förvaltares händer. I varje nödsituation hjälper de dem, som är Guds medarbetare och anstränger sig att föra Hans verk på jorden framåt. Dessa himmelska förnuftsväsen framställs som att de vill undersöka frälsningsplanen och de gläder sig varje gång en del av Guds verk röner framgång.

Änglarna är intresserade av alla de människors andliga välfärd som försöker att återställa Guds moraliska bild i människan. Den jordiska familjen måste förena sig med den himmelska familjen genom att förbinda de sår och skador som synden har åstadkommit. Änglaombud samarbetar, trots att de är osynliga, med synliga mänskliga ombud och bildar ett hjälpande förbund med människor. De änglar, som utkämpade striden i de himmelska salarna då Satan sökte att vinna herravälde, och som segrade på Guds sida, är de som ropade av glädje över vår världs skapelse och dess syndfria invånare. De änglar, som var vittne till hur människan föll och drevs ut från sitt hem i Eden, är just dessa himmelska budbärare, som är mest intresserade av att samarbeta med det fallna, återlösta släktet för att frälsa människor, som går under i sina synder.

Mänskliga redskap fungerar som händer för himmelska verksamheter, ty himmelska änglar använder människo-händer i praktisk tjänst. Som hantlangare skall mänskliga ombud föra ut kunskapen bland människorna och de använder sig av de himmelska varelsernas kvalifikationer. Förenas vi med dessa allsmäktiga krafter, får vi användning av deras högre utbildning och erfarenhet. Därigenom får vi del av gudomlig natur och själviskheten skiljs från våra liv och vi tillförsäkras (457) särskilda

förmågor att hjälpa varandra. Det är himmelens sätt att förmedla den frälsande kraften på.

Ligger det inte något stimulerande och inspirerande i denna tanke, att den mänskliga budbäraren står som det synliga redskapet för att överföra himmelska budbärarens välsignelser? När vi på det sättet samarbetar med Gud, bär verket den gudomliga inskriptionen. Himmelska arbetares kunskap och aktiviteter för, tillsammans med den kunskap och kraft som de mänskliga budbärarna fått, med sig lindring till förtryckta och bekymrade. Våra handlingar i osjälvisk tjänst gör, att vi får del av den lycka som kommer av den erbjudna hjälpen.

Med vilken glädje ser himmelen ändå inte på dessa skiftande inflytanden! Hela himmelen vakar över de budbärare, som är som den hand som skall genomföra Guds avsikt på jorden och därigenom göra Guds vilja i himmelen. Ett sådant samarbete utför ett verk som ger Gud ära, härlighet och majestät. O, om alla ville älska så som Kristus älskade, så att förlorade människor kunde räddas undan fördärv, hur skulle då inte vår värld förändras!

”Men jag skall lämna kvar i dig ett folk som är ödmjukt och svagt, och de skall förtrösta på HERRENS namn. Kvarlevan av Israel skall inte längre göra orätt, inte tala lögn, och i deras mun skall inte finnas en falsk tunga. De skall finna föda och lägga sig ner utan att någon förskräcker dem. Jubla, du dotter Sion, höj glädjerop, du Israel! Var glad och fröjda dig av hela ditt hjärta, du dotter Jerusalem! HERREN har tagit bort straffdomarna från dig, han har röjt din fiende ur vägen. HERREN, Israels Konung, bor i dig. Du skall inte längre frukta något ont. På den dagen skall det sägas till Jerusalem: ’Frukta inte, Sion, låt inte dina händer falla! HERREN, din Gud, bor i dig, en hjälte som frälsar. Han gläder sig över dig med lust, han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas över dig med jubel.’” (Sef. 3:12-17.) Vilken beskrivning är ändå inte detta! Kan vi förstå dess innebörd?

(458) ”Jag skall samla dem som sörjer för högtidernas skull, dem som varit skilda från dig och nu bär föraktets börda. Se jag skall på den tiden ta itu med alla som plågat dig. Jag skall frälsa de haltande och samla de fördrivna. Jag skall låta dem bli till lovsång och berömmelse på hela jorden, där de var så hånade. På den tiden skall jag föra er hem, ja, då skall jag föra er samman. Ty jag skall låta er bli till berömmelse och lovsång bland jordens alla folk, när jag gör slut på er fångenskap inför era ögon, säger HERREN.” (Vers 18-20.) Läs också det första kapitlet i Haggai.

När mänskliga ombud, som förvaltare åt Gud, i enighet vill ta av det som tillhör Herren och använda dessa medel till att lyfta av bördor från Hans institutioner, kommer Herren att samarbeta med dem.

”Ängeln, som talade med mig, kom tillbaka, och han väckte mig som när någon väcks ur sömnen. Han sade till mig: ’Vad ser du?’ Jag svarade: ’Jag ser en ljusstake, helt av guld, med sin oljeskål upptill och med sina sju lampor. Sju rör går till de särskilda lamporna däruppe. Två olivträd sträcker sig över den, ett på högra sidan om skålen och ett på vänstra.’ Och jag frågade ängeln som talade med mig:

’Vad betyder dessa, min herre?’ Ängeln som talade med mig svarade: ’Förstår du inte vad de betyder?’ ’Nej, min herre’, sade jag. Då sade han till mig: ’Detta är HERRENS ord till Serubbabel: Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot. Vem är du, du stora berg? Inför Serubbabel skall du förvandlas till jämn mark. Ty han skall föra fram slutstenen medan han ropar: Nåd, nåd över den!’ Och HERRENS ord kom till mig. Han sade: ’Serubbabels händer har lagt grunden till detta hus. Hans händer skall också (459) göra det färdigt och du skall förstå att HERREN Sebaot har sänt mig till er. Ty vem vill förakta den ringa begynnelsens dag? De gläds över att se murlodet i Serubbabels hand, dessa HERRENS sju ögon som far omkring över hela jorden?’ Jag frågade honom: ’Vad betyder dessa två olivträd till höger och till vänster om ljusstaken?’ Och jag frågade honom igen: ’Vad betyder de två olivkvistarna intill de två gyllene rännor som den gyllene oljan rinner ner igenom?’ Då sade han till mig: ’Förstår du inte vad de betyder?’ Jag svarade: ’Nej, min herre.’ Då sade han: ’Dessa två är de smorda som står inför hela jordens HERRE.’” (Sak. 4:1-14.)

Hela himlen har ett intresse, inte bara för de länder, som ligger nära och behöver vår hjälp, utan också för fjärran länder. Himmelska varelser vakar och väntar på att mänskliga budbärare skall bli djupt rörda över behoven hos sina medmänniskor, som är rådvilla och utsatta för prövningar, sorger och lidanden.

När någon av Herrens institutioner förfaller, bör mer välbärgade institutioner arbeta efter bästa förmåga, för att hjälpa den nödställda institutionen, så att Guds namn inte vanäras. Varje gång ledarna på Guds institutioner stänger sina hjärtan för sina systerinstitutioners behov och inte gör allt som står i deras makt för att hjälpa utan själviskt säger: ”Låt dem lida”, lägger Gud märke till deras brist på barmhärtighet och den tid skall komma, när de måste genomgå en liknande erfarenhet. Men, mina bröder, det tänker ni inte på. Jag vet att ni inte gör det.

Det finns behov av varje hjälpmedel i Europa, som för arbetet framåt. Varje institution bör befinna sig i ett sunt, blomstrande tillstånd inför en ogudaktig värld. (460) Låt inte Guds änglar, som tjänar dem som har ansvar, se Guds arbetare misströsta. Problemen har redan blivit större på grund av vår fördröjning, så att arbetet med att bygga upp det på nytt nu kommer att kräva mer arbete och större utgifter. I Herrens namn ber vi Hans folk, som har tillgångar, att visa sig vara trofaste förvaltare. Återställ verksamheten så väl att Guds verk kan fortskrida, så att Hans folk inte tappar modet och Hans verk tynar bort.

”Och HERRENS ord kom till Sakarja: Han sade: Så säger HERREN Sebaot: ’Döm rätta domar och visa varandra godhet och barmhärtighet. Förtryck inte änkan och den faderlösa, främlingen och den fattige, och tänk inte ut ont mot varandra i era hjärtan.’” (Sak. 7:8-10.) Detta är också Herrens ord till oss.

Jag kan inte tro, att den sista delen av detta kapitel skall bli er erfarenhet: ”Men de ville inte ge akt på detta utan var upproriska och stängde till sina öron så att de inte hörde. De gjorde sina hjärtan hårda som diamant så att de inte hörde den undervisning och de ord som HERREN Sebaot

genom sin Ande hade sänt genom gångna tiders profeter. Därför kom stor vrede från HERREN Sebaot. Och liksom de inte ville höra när han ropade, vill jag inte höra när de ropar, sade HERREN Sebaot. Jag skall skingra dem genom en stormvind bland alla hednafolk som de inte känner'. Så har nu landet blivit öde efter dem, ingen kommer eller går, ty de gjorde det ljuvliga landet till en ren ödemark." (Vers 11-14.)

Bröder, i er uppgift som Herrens förvaltare, se alltid till att "sträva efter det som tjänar friden och den ömsesidiga uppbyggelsen". (Rom 14:19.) Tala aldrig kritiskt. Ge inte den ene eller den andre skulden. Nu finns det behov av den hjälp som alla (461) kan ge. Försök att hela den överträdelse som har begåtts. Gör det med gott humör. Gör det på ett ädelt sätt. Kom till Herrens hjälp, till Herrens hjälp mot den mäktige. Återställ genast den institution, som befinner sig i så stor fara.

Låt alla, som inser närheten av Herrens ankomst, leva upp till sin tro. När vi ser ett av Guds redskap lida, låt dem med hjärta och själ visa sitt intresse för saken.

Låt dem, som befinner sig i ansvarig ställning, föregå med rätt exempel. Varje äkta kristen instinkt bör få dem att planera och arbeta med långt större iver för att hjälpa Herrens institution, än de skulle ha för att rädda sina egna ägodelar. Låt alla försöka att göra någonting. Se över vilka möjligheter som står till ert förfogande, och se vad ni kan göra för att samarbeta med Gud i Hans verk.

Eftersom det råder avgjord förståelse mellan himmelen och jorden och eftersom Gud värvar änglar till att tjäna alla som har behov av hjälp, vet vi att om vi gör vår del, kommer dessa allsmäktiga himmelska representanter att ge hjälp i nödens stund. Om vi vill bli ett i sinne och hjärta med de himmelska intelligenserna, kan vi brukas av dem. Människor som Gud har anförtrott förmågor och talenter, kommer Han att påverka så att de tar på sig ansvarsfulla bördor och hjälper våra skandinaviska bröder.

Guds sak i Europa skall inte vara en stötsten eller en förargelse för icke-troende. Institutionerna där skall inte stängas eller överlämnas i världsligas händer. Låt Herrens tjänare i Europa göra allt i sin makt för att vinna tillbaka det som har varit förlorat och Herren kommer att arbeta tillsammans med dem. Och jag kallar hela vårt folk i Amerika till att samarbeta med sina bröder Europa. Om alla vill göra sin del i Hans stora plan, kommer Guds avsikt att förverkligas. Problemen kommer snart att vara över och det kommer inte att finnas något mer som oroar Guds sak.

(462) Låt inga händer skälva eller bli slappa. Ni har den förvisningen, att änglar, vilkas hem är i den Eviges boning och som ser Guds härlighet, är era hjälpare. Vill ni samarbeta med dem, genom att bygga upp varje institution, som utför Guds tjänst under ledning av änglarnas tjänst?

Vem kan förstå de själars värde, för vilkas frälsning deras Furste, deras Kung, den oändlige Gudens Son, gav Sitt fläckfria liv till en skamlig död? Om alla förstode detta som de borde, vilket arbete skulle då inte bli utfört? Genom den Helige Andes verkan skulle de genom sitt

inflytande, sina ord och sina tillgångar få många själar att undgå mördets bojor och Satans helvetiska ränker och få sina synder rentvättade i Lammets blod. O, låt detta gå djupare och djupare! Himmelens änglar gläder sig vid att se syndare ångra sig och vända om till den levande Guden.

Om vi ville betvinga den otrons uttryck och genom hoppfulla ord och beredvilligt handlande stärka vår egen och andras tro, skulle vår synförmåga bli klarare. Himmelens rena atmosfär skulle omge våra själar.

Var starka och tala om vårt hopp. Bana er väg genom hindren. Ni lever i ett andligt äktenskap med Jesus Kristus. Ordet är er säkerhet. Kom till er Frälsare med full tillit som har sin grund i en levande tro. Lägg era händer i Hans. Gå dit Han leder er. Gör det, som Han ber er om oavsett vad det är. Han kommer att undervisa er lika villigt, som Han kommer att undervisa någon annan.

Vårt danska sanatorium

(463) I Skodsborg, en förort till Köbenhavn, Danmark, har våra bröder upprättat ett sanatorium. Då de gjorde detta var det ett uttryck för deras hoppfullhet i tron på att de utförde det uppdrag, som Gud gett Sitt folk. Men generellt har våra bröder inte visat så stort intresse för att upprätta sanatorier i europeiska länder som de borde ha gjort. Dessutom har våra kära bröder efter det att Skodsborgs Sanatorium upprättats, låtit verksamheten där utveckla sig snabbare än de har haft medel till. Därför befinner sig nu sanatoriet mitt uppe i svårigheter och problem.

Jag är starkt oroad över de problem och faror som omger våra institutioner i Skandinavien. Mitt sinne upprörs och jag vill vädja till vårt folk, inte bara för förlaget i Christiania utan också för det danska sanatoriet. Det har visats mig att fienden ivrigt väntar på ett tillfälle att ödelägga dessa institutioner, som är Guds redskap, som används till att återlösa mänskligheten. Skall Satans vilja tillfredsställas? Skall vi låta dessa institutioner vridas ut våra händer och få sitt välgörande arbete stoppat? Skall vi låta våra bröder ta konsekvenserna av sina felkalkyleringar helt ensamma, därför att de har begått fel? Är det så Kristus har behandlat oss?

När någon som bär en stor börda står framför en brant backe, omgiven av krafter som motarbetar honom, och har behov av starka, vänliga hjälpare, spills ofta mycket tid på kritik, gräl och anklagelser. Men detta lyfter inte av bördan. De, som bördan vilar tyngst på, har inte behov av eller har inte förtjänat kritik. Detta kunde lämpligen falla på dem, som (464) borde ha hjälpt till att dela deras bördor tidigare. Men även då skulle kritik vara malplacerad och den skulle utan tvivel inte vara till någon nytta. Vår första tanke borde vara, hur vi kan hjälpa till att lyfta av bördan. Tiden är dyrbar. Det är för mycket som står på spel för att vi skall riskera en fördröjning.

Att anklaga ledarna på Skodsborgs Sanatorium för världslig ägerrighet och att vilja förhålliga sig själva, kommer bara att skada dem. Då de utvidgade verksamheten sökte de Guds ära och ett arbete har utförts, som sträcker sig långt i att göra gott. Men de har begått misstaget att investera mer än de hade tillgångar till och har därigenom satt sig själva i skuld. Därigenom sätts institutionens framtid och sakens ära i fara. Skall vi då inte kämpa tappert för att avlägsna skulden i stället för att förvärra situationen?

Guds Ande har oroat mig för att jag skall hjälpa till att slå larm. O, vilken syn måste det inte vara för änglarna att se institutioner, som har upprättats till upplysning och förkunnelse av reformprinciper och kristna principer för vår livsstil, glida ur deras händer, som kan använda dem i Guds verk, och över i världens händer. Bröder, det är på tiden att vi intresserar oss för dessa europeiska institutioner, som nu saknar hjälp. Så som Kristus behandlar oss, så skall vi behandla våra bröder, som befinner sig i svårigheter.

Herrens rikedomar är nära. De har anförtrots åt oss till just sådana nödsituationer. Låt vårt folk, som älskar Gud och Hans sak, komma hans nödställda institutioner till hjälp. Våra amerikanska bröder borde samlas till en räddningsaktion. Våra skandinaviska bröder i Amerika borde i synnerhet väckas till beslutsam handling. Och våra bröder i Danmark, Norge och Sverige borde förstå att det nu är dags för dem att komma till Herrens hjälp. Låt alla som förtröstar på Gud och (465) tror Hans ord, studera ihärdigt och förstå sina privilegier, sitt ansvar och sin plikt i denna sak. Om vi inte arbetar som Guds hjälpande hand och hjälper det skandinaviska förlagshuset och sanatoriet, kommer vi att mista en stor välsignelse.

Vem vill nu ställa sig på Herrens sida? Vem vill vara som Hans hjälpande hand och lyfta av bördan av hela sitt hjärta? Vem vill uppmuntra den nedtryckte till att lita på Herren? Vem vill visa den tro som inte sviktar eller vacklar, utan leder fram till seger? Vem vill nu anstränga sig för att bygga upp det, som Satan försöker att riva ned – ett verk som borde gå starkt framåt? Vem vill nu göra det för sina bröder i Europa, som de själva önskar skall göras för dem – under liknande omständigheter? Vem vill samarbeta med tjänande änglar?

Herren kallar Sitt folk till att göra självförnekande offer. Låt oss avstå från något av det vi vill skaffa för vår egen tillfredsställelse eller vår förnöjelse. Låt oss lära våra barn att förneka sig själva och bli Herrens hjälpande händer och fördela Hans välsignelser.

Jag ber mina skandinaviska bröder att göra vad de kan. Vi vill förena våra ansträngningar med ert kärleksfulla arbete och er hjälpsamhet. Det finns tillräckliga medel i Herrens förvaltares händer för att göra detta, om de vill gå samman för att på nytt bygga upp, hela och utrusta Guds redskap med hälsa och framgång.

De belopp som ni ger, kan vara små i förhållande till verkets behov, men misströsta inte. Tro på Gud. Håll fast vid den Oändliga Maktens hand och det som först ser så hopplöst ut, kommer att förändras. Bepisningen av de fem

tusen är en åskådighetsundervisning för oss. Han, som bespisade fem tusen män förutom kvinnor och barn, med fem bröd och två små fiskar, kan göra stora ting för Sitt folk i dag.

(466) Läs berättelsen om hur profeten Elisa utspisade ett hundra män: ”Det kom en man från Baal-Salisa och han hade med sig förstlingsbröd åt gudsmannen, tjugo kornbröd och ax av grönskuren säd, i sin påse. Då sade Elisa: ’Ge det åt folket att äta.’ Men hans tjänare sade: ’Hur skall jag kunna sätta fram detta till etthundra män?’ Han sade: ’Ge det åt folket att äta, ty så säger HERREN: ’De skall äta och få över.’ Då satte han fram det till dem, och de åt och fick över, så som HERREN hade sagt.” (2 Kung. 4:42-44.)

Vilken förnedring var det inte för Kristus att utföra detta mirakel för att stilla hunger! Han stillade ett hundra profetlärjungars hunger och sedan dess har Han ständigt på nytt, fast inte på ett lika markant och synbart sätt, arbetat för att täcka människors behov. Om vi hade en klarare andlig förståelse, så att vi klarare kunde känna igen Guds barmhärtiga och medlidande behandling av Sitt folk, skulle vi göra rika erfarenheter. Vi måste studera Guds underbara gärningar mer än vi gör. Människor som inte är med oss när det gäller att erkänna sanningen, har Gud berört för att ge stöd åt Sitt folk. Herren har människor för varje tillfälle, som de människor som kom med mat till profetlärjungarna.

När Herren ger oss ett arbete att utföra, låt oss inte stanna upp för att undersöka om befallningen är rimlig eller vilka de troliga resultaten blir om vi lyder den. Det som har lagts i våra händer, kan förefalla vara långt från våra behov, men i Herrens händer kommer det att vara mer än tillräckligt. Tjänaren ” satte... fram det till dem, och de åt och fick över, så som HERREN hade sagt.”

Vi behöver större tro. Vi bör ha en större känslighet för Guds förhållande till dem, som Han har köpt med Sin enfödde Sons blod. Vi bör (467) uppvisa tro på Guds rikets verks yttre framsteg.

Låt oss inte spilla tid på att beklaga oss över att våra tillgångar är små, utan låt oss använda det vi har på bästa sätt. Även om det yttre inte ser lovande ut, kommer tilliten till Gud att utveckla krafter och resurser. Låt oss sända in våra offergåvor med tacksägelse och med bön om att Herren kommer att välsigna gåvorna och mångdubbla dem, så som Han gjorde med maten till de fem tusen. Om vi använder de allra bästa möjligheter vi har, kommer Guds kraft att få oss att nå massor, som hungrar efter Livets Bröd.

Låt oss ivrigt och osjälviskt lindra svårigheterna, när vi hjälper våra bröder i Danmark och Norge och överlämna resultatet till Gud. Låt oss ha tro på att Han kommer att föröka våra offer, tills de är tillräckliga för att sätta Hans institutioner i stånd på ett fördelaktigt sätt.

Tro är den andliga hand, som berör oändligheten.

De enkla böner som den Helige Ande författar, skall stiga upp genom portar, som står på glänt, den öppna dörr som Kristus har berättat om: Jag har öppnat den och ingen människa kan stänga den. Dessa böner, blandade med rökelsen från Kristi fullkomlighet, skall stiga upp som en vällukt inför Fadern och svaren skall komma.

Kristi medarbetare skall aldrig tänka på och än mindre tala om felet i sitt arbete. Herren Jesus är vår effektivitet i allting. Hans Ande skall vara vår inspiration. När vi överlämnar oss själva i Hans händer, för att vara ljuskanaler, skall våra medel att göra gott aldrig ta slut. Vi måste hämta från Hans fullhet och ta emot av den nåd, som inte har några gränser.

Hjälp till våra skolor

(468) Ett exempel på givmildhet

Då Herren inbjöd Israel till att medverka i byggandet av tabernaklet i öknen, var reaktionen hjärtlig. Folket, ”manades till det i sitt hjärta och var och en som hade en villig ande till detta bar fram en gåva åt HERREN till arbetet på uppenbarelsetältet”. De kom, både män och kvinnor, så många som var villiga. Män kom med gåvor av guld och silver, utvalda vävnader och dyrbart trä. Hövdingarna förde med sig dyrbara stenar, kostsamma kryddor och olja till lamporna. ”Alla konstnärligt begåvade kvinnor spann med sina händer mörkblått, purpurrött och karmosinrött garn samt fint ullgarn och bar fram vad de spunnit.” ”Folket fortsatte att bära fram frivilliga gåvor till honom morgon efter morgon.” Detta pågick tills Mose fick veta att ”folket bär fram mer än vad som behövs för att göra det arbete som HERREN har befallt oss att utföra”. (2 Mos. 35:21, 25; 36:3, 5.) Denna givmildhet och tjänstvillighet behagade Gud och då uppenbarelsetältet var färdigt, tillkännagav Han Sitt erkännande av offret. ”Då övertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.” (2 Mos. 40:34.)

Besläktat med detta exempel på villighet, är ett arbete som utförts för våra skolor: *Såningsmannen och andra Liknelser* har getts ut och sålts. Vi gläder oss över att så många av vårt folk har påbörjat detta av sig själva och att deras arbete visar goda resultat. Vi gläder oss över att våra konferenser och traktatskrivare har gett dem inflytande och kraft till denna stora verksamhet och att predikanter, bibelarbetare och församlingsmedlemmar så hjärtligt har gått in (469) för att så snabbt hjälpa särskilt våra skolor. Detta generösa och helhjärtade sätt, som förlagen och våra bröder och systrar i allmänhet har gripit tag i denna verksamhet på, behagar Herren. Det är i överensstämmelse med Hans plan.

Herrens plan

Det förekommer i den gudomliga försynen enskilda

perioder, när vi måste stå upp som svar på Guds kallelse och använda våra tillgångar, vår tid, vårt förstånd, hela vår varelse, med kropp, själ och ande, för att tillgodose Hans krav. För närvarande är tiden sådan. Guds saks intressen står på spel. Herrens institutioner är i fara. På grund av den fruktansvärda skuldbörda, som våra skolor kämpar med, förhindras verket på alla håll. I vår stora nöd har Gud banat väg genom svårigheterna och har inbjudit oss till, att samarbeta med Honom och genomföra Hans avsikter. Det var Hans plan att boken *Såningsmannen och andra Liknelser* skulle komma, för att hjälpa våra skolor och Han kallar Sitt folk till att göra sin del, för att lägga fram denna bok för världen. Härigenom prövar Han Sitt folk och Sina institutioner, för att se om de vill samarbeta och vara av samma sinne i självförnekelse och självuppoffring.

Alla skall samarbeta

En god början har gjorts genom försäljningen av *Såningsmannen och andra Liknelser*. Det som behövs nu är allvarliga, samstämmiga ansträngningar för att fullfölja det verk, som har påbörjats så väl. I Skriften läser vi: ”Var inte tröga när det gäller nit, var brinnande i anden, tjäna Herren.” (Rom. 12:11.) Varje gren inom Guds sak är värd flit, men inget kan förtjäna det mer än detta företag just nu. Ett beslutsamt arbete skall utföras för att förverkliga (470) Guds plan. Låt varje åtgärd tala för Mästaren vid försäljningen av *Såningsmannen och andra Liknelser*. Låt alla som kan, ansluta sig till arbetarna.

Från den succé som redan har ägt rum, kan vi se att det är mycket bättre att lyda Guds krav i dag, än att vänta på ett bättre tillfälle. Vi måste bli män och kvinnor som griper Guds tillfälle, ty stort ansvar och stora möjligheter finns inom räckhåll för alla, som har skrivit in sig för livslång tjänst under Kristi banér.

Gud kallar oss till handling, så att våra undervisningsinstitutioner kan befrias från skuld. Låt Guds plan bli genomförd, enligt Hans befallning.

För närvarande finns det ett tillfälle som vi inte kan tillåta oss att mista. Just nu ber vi hela vårt folk om hjälp till det yttersta av dess förmåga. Vi kallar dem att utföra ett arbete, som kommer att behaga Gud, genom att de skaffar sig boken. Vi ber att alla tillgängliga medel skall användas till dess utbredning. Vi kallar våra konferensledare till att överväga hur de kan påskynda denna verksamhet. Vi kallar våra predikanter till att vid sina besök i församlingarna uppmuntra män och kvinnor till att arbeta som kolportörer och att beslutsamt vandra på självförnekelsens stig, genom att ge en del av sin inkomst till hjälp för våra skolor.

Det behövs en allmän rörelse och denna måste börja med rörelser hos de enskilda. Låt varje medlem, i varje församling, i varje familj göra beslutsamma ansträngningar för att förneka sig själv och hjälpa verket framåt. Låt barnen göra en del. Låt alla samarbeta. Låt oss göra vårt bästa i denna tid, för att ge Gud våra offer och förverkliga Hans föreskrivna vilja och därigenom få tillfälle att vittna för Honom och Hans sanning i en mörk värld. Lampan är i våra händer. Låt dess ljus lysa klart.

(471) Unga män, ni som har för avsikt att gå in i predikoämbetet: Ta upp detta arbete. Beröringen av den

bok, som ni har fått i händerna av Herren, skall vara er lärare. Om ni använder detta, skall ni med säkerhet växa till i kunskap om Gud och när det gäller hur man bäst når fram till människor.

Herren kallar unga män och kvinnor att gå in i Hans tjänst. Ungdomen är mottaglig, sund, brinnande och hoppfull. När de en gång har smakat självuppföringens välsignelser, kommer de inte att mättas, förrän de hela tiden tar emot undervisning av den Store Läraren. Herren kommer att öppna vägar för dem, som kommer att besvara Hans kallelse.

Ta med er en allvarlig önskan in i ert arbete om att få lära er hur man bär ansvar. Gå med starka armar och modiga hjärtan in i den kamp som alla måste in i, en kamp som kommer att bli allt starkare, allteftersom vi närmar oss den sista striden.

Förberedelse för verket

De som går in i detta verk, bör först överlämna sig själva helt och fullt till Gud. De bör sätta sig själva där de kan lära av Kristus och följa Hans exempel. Han har inbjudit dem: "Kom till mig alla, som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt." (Matt.11:28- 30.) Änglar har fått i uppdrag att gå ut tillsammans med dem, som går in i denna uppgift i sann ödmjukhet.

Vi skall be utan uppehåll och vi skall leva i överensstämmelse med våra böner. Tron kommer i hög grad att öka när man praktiserar den. Låt dem, som kolporterar *Såningsmannen och andra Liknelser* ta till sig den undervisning, som finns i den bok som de arbetar med. Lär av Kristus. Tro på Hans makt att (472) hjälpa och frälsa er. Tron är själens livsblod. Dess närvaro ger värme, hälsa, pålitlighet och sunt omdöme. Dess livskraft och energi utövar ett mäktigt, genomgripande, men ändå omärkligt, inflytande. Kristi liv i själen är som ett källsprång, som springer fram med evigt liv. Det leder till en allt större utveckling av de himmelska nådegåvorna och till en välvillig underordning av allt under Herren.

Jag talar till arbetarna, unga och gamla, som har hand om våra böcker, i synnerhet till dem, som kolporterar den bok, som nu går nådebudskapets ärende. Illustrera genom era liv de lektioner som Kristus gav i Sin Bergspredikan. Detta kommer att göra ett djupare intryck och påverka människor mer än predikningar från talarstolen. Ni behöver inte vara vältaliga mot dem ni vill hjälpa. Om ni i stället talar anspråkslöst och döljer ert eget jag i Kristus, kommer era ord att höras av den Helige Ande, och Kristus som ni samarbetar med, kommer att präglade hjärtat.

Lev ut den tro som verkar genom kärlek och helgar själen. Låt ingen skämmas inför Herren på grund av otro. Slöhet och modfärdighet utträttar inte något. Någon gång tillåter Gud att man blir inblandad i världsliga angelägenheter, så att de tröga förmågorna väcks till aktivitet. På det sättet ärar Gud tron genom att ge rika välsignelser. Detta är ett sätt att främja Hans verk på. Se på Jesus, inte bara som vårt exempel, utan som vår tros Upphovsman och

Fulländare. Låt oss gå fram i tillit till att Han skall ge kraft till varje plikt.

Det krävs mycket uthållighet av dem, som känner en börda för detta arbete. Rätt undervisning måste nämligen ges, så att en känsla av verkets betydelse förmedlas till arbetarna. Alla bör också vårda en anda av självförnekelse och uppoffring, exemplifierat i vår Återlösares liv. Kristus gjorde uppoffringar för varje steg, (473) offer som ingen av Hans efterföljare någonsin kan göra. I all den självförnekelse som krävs av oss, i vårt arbete, mitt ibland de obehagliga saker som kan inträffa, skall vi tänka på att vi bär oket tillsammans med Kristus och har del i Hans vänlighet, tålmod och självförnekelse. Denna anda kommer att öppna vägen för oss och ge oss lycka, eftersom vi anbefaller Kristus till människor.

Arbetet i alla länder

Hjälparbetet för våra skolor bör vårt folk i alla länder ta upp. Låt det börja i våra församlingar i Austral-Asien. Våra skolor där har behov av hjälp och om vårt folk vill ta itu med arbetet i enighet, kan de göra mycket för att få skuldbördan bortlyft. De kan uppmuntra deras hjärtan som arbetar på att bygga upp detta Herrens redskap och de kan hjälpa till med att utbreda dess välsignande inflytande till avlägsna hedniska länder och till havets öar.

Vi litar på att vårt förlag i Austral-Asien skall ge rimliga villkor för utgivandet av *Såningsmannen och andra Liknelser*. Herren har i hög grad välsignat denna institution och den bör ge Honom ett tackoffer genom att inte göra någon snål gåva när man befriar skolorna från deras skuld. Vi är säkra på att offret kommer att göra sin del och göra det på ett osjälviskt sätt. Och detta samarbete med Gud kommer att visa sig vara en lika stor välsignelse för det australasiatiska förlaget som det har varit för institutionerna i Amerika.

Sätt i gång med detta, mina bröder i Austral-Asien. "Tro är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser." (Hebr.11:1.) Har vi inte sett det tidigare? Då vi har gått fram i tro på Guds löfte, har saker som inte varit synliga för andra än för trons ögon, blivit synliga. Då vi har vandrat och arbetat i tro, har Gud uppfyllt varje ord för oss, som Han har sagt. Det bevis vi har på Hans löftens pålitlighet (474) borde tygla varje otrostanke. Det är en synd att tvivla och vi skall inte tro att våra bröder i Austral-Asien skall ställas till ansvar för detta.

Herren har gjort mycket för er utöver era ramar. Lyft upp era ögon och se på fälten, som redan är vita för skörd. Prisa Gud för att Hans ord har bevisats på ett sätt som övergår hela vårt förstånd.

Jag kallar vårt folk att allvarligt och opartiskt sätta i gång med att befria skolan från skuld. Låt förlagshuset göra sin del, genom att trycka boken. Låt vårt folk utöver hela Austral-Asien komma i gång med försäljningen av *Såningsmannen och andra Liknelser*. Gud kommer att välsigna dem i detta.

Arbetarna i England bör anstränga sig på alla möjliga sätt för att sälja denna bok, så att en skola kan upprättas i detta land. Mina bröder i England, Tyskland och alla andra

europiska länder där sanningens ljus lyser: sätt i gång med detta. Låt denna bok bli översatt till olika språk och spridd i olika europeiska länder. Låt våra kolportörer i alla delar av Europa uppmuntras till att hjälpa till med försäljningen. Försäljningen av denna bok kommer att göra mycket mer än att befria våra institutioner från skuld. Den kommer att öppna upp och bereda marken för våra större böcker. Därigenom kommer sanningen att nå många, som annars inte skulle få den.

Jag vädjar särskilt till våra bröder i Skandinavien. Vill ni inte ta itu med detta arbete, som Gud har gett er? Vill ni inte arbeta efter bästa förmåga för att hjälpa de behövande institutionerna på ert fält? Se inte förtvivlat på och säg: "Vi kan inte göra något." Sluta med detta misströstande prat. Grip tag i den Oändliga Kraftens arm. Tänk på att era bröder i andra länder går samman för att hjälpa er. Svik inte och misströsta inte. Herren kommer att hålla arbetarna i Skandinavien uppe, om de vill göra sin del i tro, bön och tillförsikt (475) och göra allt vad de kan för att främja Hans sak och påskynda Hans ankomst.

Låt vårt folk i England göra största ansträngningar för att inspirera sina bröder i Skandinavien med tro och mod. Bröder, vi måste komma fram till Herrens hjälp, till Herrens hjälp mot den mäktige.

Tänk på att ju närmare vi kommer tidpunkten för Kristi ankomst, desto allvarigare och bestämdare skall vi arbeta, ty vi har hela Satans synagoga emot oss. Vi har inte behov av febril oro, däremot av det mod, som fötts av äkta tro.

Resultaten av arbetet

På grund av hjälparbetet för våra skolor, kommer det att ske en fyrdubbel välsignelse – en välsignelse till skolorna, till världen, till församlingen och till arbetarna.

När det samlas in medel som hjälp till skolan, får ett stort antal människor den bästa läsning i händerna, som aldrig skulle ha sett *Såningsmannen och andra Liknelser*, om detta arbete inte hade blivit utfört. Det är själar på avsides liggande platser, som skall nås genom detta arbete. De lektioner som hämtas från vår Frälsares liknelser, kommer att bli riktigt många, liksom bladen på livets träd.

Det är Guds plan att *Såningsmannen och andra Liknelser*, med sin dyrbara undervisning, skall ena de troende. Det självuppoftande arbete som våra församlingsmedlemmar utför, kommer att visa sig vara ett medel till att ena dem, så att de kan helgas till kropp, själ och ande, som hedervärda kärll, beredda att ta emot den Helige Ande. De, som försöker att göra Guds vilja och använda alla förmågor på bästa möjliga sätt, kommer att bli förståndiga i arbetet för Hans rike. De kommer att lära sig läxor, som har det allra största värde och de kommer att få den största tillfredsställelse som en förständig tankegång ger. (476) De kommer att få förståndets frid, nådegåva och kraft.

När de tar denna bok med sig till dem, som behöver den undervisning den innehåller, kommer arbetarna att göra en dyrbar erfarenhet. Detta arbete är ett hjälpmedel vid utbildning. De, som kommer att göra sitt bästa, som Herrens hjälpande hand för att sprida *Såningsmannen och andra Liknelser* kommer att göra en erfarenhet som

kommer att göra dem till framgångsrika arbetare för Gud. Riktigt många kommer, när de utbildas till detta arbete, att lära sig hur de skall kolportera våra största böcker, som folk har så stort behov av.

Alla som med glädje och förhoppningar rätt engagerar sig i denna uppgift, kommer att finna en mycket stor välsignelse i den. Herren tvingar inte någon in i Hans arbete, men de som beslutsamt ställer sig själva på Hans sida, kommer Han att ge ett villigt sinne. Han kommer att välsigna alla, som arbetar i den anda, som Han arbetade i. Sådana arbetare kommer Han att ge beskydd och framgång. Allteftersom fält efter fält intas, kommer nya metoder och planer att utvecklas på grund av nya omständigheter. Nya tankar kommer med de nya arbetare, som går in i arbetet. När de söker Herrens hjälp, kommer Han att ha kontakt med dem. De kommer att få planer, som Herren själv har tänkt ut. Själar kommer att omvändas och pengar kommer att flyta in. Arbetarna kommer att finna öde platser i Herrens vingård, som ligger nära intill områden där det har arbetats. Varje område uppvisar nya platser att vinna. Allt som har utträttats kastar ljus över hur mycket som ännu inte har blivit gjort.

Medan vi arbetar i gemenskap med den Store Läraren, utvecklas de andliga förmågorna. Samvetet befinner sig under gudomlig vägledning. Kristus tar kontrollen över hela människan.

Ingen kan förena sig riktigt med Kristus, tillämpa Hans undervisning i sitt liv och underordna sig Hans ok av självbehärskning, utan att förstå det som han aldrig kan uttrycka i ord. (477) Han får nya och rika tankar. Förståndet får ljus, viljan blir beslutsam, samvetet känsligt och fantasin renas. Hjärtat blir mildare, tankarna andligare och tjänsten mer Kristus-lik. I livet ses det, som inget ord kan uttrycka – en sann, trofast och kärleksfull hängivenhet i hjärta, sinne och själ samt kraft till Mästarens arbete.

Sedan vi, genom helgad kraft och bön, har gjort allt som vi kan göra för våra skolor, skall vi få se Guds härlighet. När provningarna har genomgåts, kommer ett välsignat resultat att bli synligt.

Om det utförs i en otvungen och villig anda, kommer Gud att vara verksam och hjälpa till, så att våra skolor får framgång. Han kommer att göra det på ett sådant sätt att skammen, som dragits över våra undervisningsinstitutioner, kommer att avlägsnas. Om alla vill engagera sig i detta, med självuppoftning för Kristi och sanningens skull, dröjer det inte länge förrän frihetens jubelsång kan sjungas över våra ytterområden.

Tröttna inte på att göra gott

Jag är glad över att en så kraftig ansträngning har gjorts för att genomföra Guds avsikt och för att göra mesta möjliga av Hans försyn. Arbetat med att sprida *Såningsmannen och andra Liknelser* visar vad som kan uträttas med kolportering. Till de predikanter, studerande, fäder, mödrar, unga män och unga kvinnor som har gått in i denna uppgift vill jag säga: Låt inte ert intresse dö ut. Låt detta goda arbete fortsätta alltid, uthålligt och ihärdigt, tills

den sista skulden har avlägsnats från alla våra skolor och en fond har upprättats till att starta skolor inom viktiga områden, där det finns behov av utbildning.

När predikanter och bibelarbetare kallas till andra (478) uppgifter, låt våra församlingsmedlemmar säga till dem: "Gå ut till er bestämda uppgift så skall vi fortsätta att sprida *Såningsmannen och andra Liknelser* och arbeta för att befria våra skolor." Låt ingen märka att detta skall upphöra med den särskilda kampanjen 1900 och 1901. Fältet blir aldrig uttömt och denna bok bör säljas, för att hjälpa våra skolor under de år som kommer.

Låt oss ha tro på Gud. Låt oss, i Hans namn, fortsätta Hans verk, utan att blinka. Det uppdrag Han har kallat oss till, kommer Han att göra till en välsignelse för oss. Och när Hans plan för våra skolor står fritt från anklagelser och har förverkligats, kommer Han att visa oss vad vi skall göra därefter.

Så länge nådatiden varar, är det tillfälle för kolportören att verka. När de religiösa samfundet sammansluter sig med påveväldet för att förtrycka Guds folk, skall de platser, där religionsfrihet råder, bli öppnade genom evangeliskt kolportörsarbete. Om förföljelsen blir för våldsam på en plats, må kolportörerna göra, som Kristus föreskrev: "När de förfölja eder i en stad så flyn till en annan." Om förföljelsen även når dit, gå då till ändå en annan plats. Gud skall leda sitt folk och göra dem till en välsignelse på många platser. Vore det inte på grund av förföljelse, skulle de inte bli spridda så vitt omkring för att utbreda sanningen. Och Kristus säger: "I skolen icke hava hunnit igenom alla Israels städer, förrän Människosonen kommer." Intill dess det från himmelen hörs: "Det är fullbordat", skall det alltid finnas arbetsfält och hjärtan, som vill anta budskapet.

Därför: "Låt oss inte tröttna på att göra gott. Ty när tiden är inne får vi skörda, om vi inte ger upp." (Gal. 6:9)

Återlösningens anspråk

(479) Tionde och offergåvor till Gud är ett erkännande av Hans krav på oss, i kraft av skapelsen, och de är dessutom ett erkännande av Hans krav i kraft av återlösningen. Eftersom all vår kraft kommer från Kristus skall dessa offer strömma tillbaka till Gud från oss. De skall ständigt påminna oss om återlösningens krav, det största av alla krav, det som inbegriper alla andra. Förståelsen av det offer som gjordes till vårt bästa skall vi alltid bevara i friskt minne och det bör ständigt utöva ett inflytande på våra tankar och planer. Kristus bör i sanning vara såsom en som är korsfäst ibland oss.

"Veten I då icke... att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalning är given." (1 Kor. 6:19, 20.) Vilket pris har inte betalats för oss! Betrakta korset och se det offer som är upphöjt på det. Se på dessa händer som är genomstungna av de grova spikarna. Se på hans fötter som

spikats fast vid träet. Kristus bar våra synder i Sin kropp. Detta lidande, dessa själskval är priset för din återlösning. Detta bjudande ord uttalades: "Befria dem från att gå till evig förtappelse. Jag har återlöst dem."

Vet du inte att Han har älskat oss och gett Sig själv för oss, för att vi i gengäld skulle överlämna oss åt Honom? Varför skulle inte kärleken till Kristus komma till synes hos alla som tar emot Honom i tro, lika påtagligt som Hans kärlek har kommit till uttryck för oss som Han har dött för?

Kristus har framställts som en som går ut för att leta och söka efter det får som var förlorat. Det är Hans kärlek som omsluter oss och för oss tillbaka till fällan. Hans kärlek ger oss förmånen att sitta tillsammans med Honom i de himmelska boningarna. När det välsignade ljuset lyser från Rättfärdighetens Sol in i våra hjärtan och vi vilar i frid och i glädje i (480) Herren, låt oss då prisa Herren – prisa Honom som är vår frälsning och vår Gud. Låt oss prisa Honom inte bara med ord utan genom att viga allt det vi är och allt det vi har åt Honom.

"Hur mycket är du skyldig min Herre?" Du kan inte räkna ut det. Allt det du har är Hans. Vill du hålla undan det från Honom som Han gör anspråk på? När Han begär det kommer du då att själviskt behålla det som ditt eget? Vill du hålla det tillbaka och använda det för något annat syfte än för människors frälsning? Det är på det sättet som tusentals människor går förlorade. Hur kan vi på ett bättre sätt visa att vi sätter värde på Guds offer, på Hans stora gåva till denna värld än genom att vi ger våra offer och gåvor med lov och tacksägelse, på grund av den stora kärlek med vilken Han har älskat oss och dragit oss till Sig?

Vänd era ansikten mot himmelen i bön till Gud och framställ er för Honom såsom Hans tjänare och allt det som ni har som någonting som hör Honom till och säg: "Herre, av Ditt eget ger vi Dig frivilligt." När ni står framför Golgata kors och ser den evige Gudens Son korsfäst för er och ni erkänner denna oförligenliga kärlek, denna säregna uppenbarelse av nåden, då må er allvarliga fråga vara: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" Han har sagt till er: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat!" (Mark. 16:15.) När ni ser människor i Guds rike som har blivit frälsta genom era gåvor och er tjänst kommer ni inte då att glädja er över att ni fick tillfälle att utföra detta arbete?

Om Kristi apostlar står det skrivet: "De gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken, som åtföljde det." (Mark. 16:20.) Ännu väntar det himmelska universum på de kanaler genom vilka barmhärtighetens strömmar kan flyta ut till hela världen. Samma kraft som apostlarna hade står nu till förfogande för dem som vill utföra Guds tjänst.

(481) Fienden vill förverkliga varje möjlig plan för att hindra att ljuset skall lysa på nya platser. Han vill inte att sanningen skall föras ut som ett brinnande bloss. Vill våra bröder samtycka till att han skall få framgång i sina planer att hindra verket?

Tiden rinner snabbt in i evigheten. Vill någon nu undanhålla Gud det som strängt taget tillhör Honom? Vill någon vägra Honom det som man kan ge utan att tillskriva sig själv någon förtjänst, men ändå inte kan vägra utan allvarlig skada? Herren har tilldelat var och en sin uppgift och de heliga änglarna vill att vi skall utföra detta arbete. När ni vakar, beder och arbetar är dessa änglar beredda att samarbeta med er. När förståndet påverkas av den Helige Ande kommer alla goda egenskaper att på ett harmoniskt sätt inrätta sig efter den gudomliga viljan. Då kommer människorna att ge Gud det som tillhör Honom. Och de kommer att säga: "Allting kommer från dig och av ditt eget ger vi dig frivilligt." Måtte Gud förlåta Sitt folk att de inte har gjort detta.

Bröder och systrar, jag har sökt att framlägga saken för er såsom den är. Men försöket motsvarar inte på långt när verkligheten. Vill ni avslå min vädjan? Det är inte jag som vädjar till er. Det är Herren Jesus som gav Sitt liv för världen. Jag har bara visat lydnad mot Guds vilja, mot Hans krav. Vill ni använda tillfället till att ära Guds verk och visa respekt för de tjänare som Han har sänt ut för att göra Hans vilja genom att vägleda människor till himmelen?

"Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse. Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty 'Gud älskar en glad givare'. Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk, efter skriftens ord: 'Han utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver evinnerligen.' Och han som giver såningsmannen 'säd till att så och bröd till att äta', han skall ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall bereda växt åt eder rättfärdighets frukt. I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, (482) vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud. Ty det understöd, som kommer till stånd genom denna eder tjänst, skall icke allenast avhjälpa de heligas brist, utan verka ännu långt mer genom att framkalla många tacksägelse till Gud. De skola nämligen, därför att I visen eder så väl hålla provet i fråga om detta understöd, komma att prisa Gud, för att I med så lydaktigt sinne bekänner eder till Kristi evangelium och av så gott hjärta visen dem och alla andra edert deltagande. De skola ock själva bedja för eder och längta efter eder för den Guds nåds skull, som i så översvinnligen rikt mått beskäres eder. Ja, Gud vare tack för hans utsägligt rika gåva." (2 Kor. 9:6-15.)
